

A woman with long dark hair, wearing a light-colored sleeveless dress with a small floral pattern and high-heeled sandals, leans against a weathered wooden fence. The fence runs along a dirt path that leads towards a simple, single-story building in the background. The scene is bathed in a warm, golden light, suggesting late afternoon or early morning. The overall mood is nostalgic and contemplative.

Chờ Em Lớn, Được Không?

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm
Biên tập: Lily Trần

<http://lilicious14.wordpress.com>

CHỜ EM LỚN, ĐƯỢC KHÔNG?

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm

Biên tập: Lily Trần

Nguồn:

<http://lilicious14.wordpress.com>

*Có lẽ chẳng nên cưỡng cầu, có lẽ
không nên vương vấn,
nhưng lại chẳng muốn buông
tay...*

*Biết rằng chẳng nên nhưng nhớ,
biết rằng không nên chờ đợi,
nhưng lại chẳng muốn ra đi...*

MỤC LỤC

Giới thiệu

1 - 2 - 3 - 4 - 5 - 6 - 7 - 8 - 9

Ngoại truyện Anthony

10 - 11 - 12 - 13 - 14 - 15 - 16 - 17
- 18 - 19

20 - 21 - 22 - 23 - 24 - 25 - 26 - 27
- 28 - 29 - 30 - 31 - 32 - 33 - 34

Ngoại truyện tuần trăng mật

Giới thiệu

“Còn có một thứ tình yêu, dịu dàng như nhiệt độ cơ thể người, trong sạch như dòng nước mát. Vì chính mình đã thành thói quen, thế nên có âm áp hơn nữa cũng đều không cảm nhận được sự tồn tại của nó...”

Hàn Mạt - An Nặc Hàn

Họ lớn lên bên nhau, cùng trải qua những tháng ngày thơ ấu.

Anh nuông chiều, che chở cho cô, vì cô không tiếc làm bất cứ thứ gì.

Cô dựa dẫm nương tựa vào anh, vì hạnh phúc của anh mà cô dẫm đạp lên

hạnh phúc của mình.

Tình yêu dần lớn lên, thế nhưng trong hai người có ai hiểu được tình yêu của người còn lại. Họ luôn tâm niệm rằng, chỉ cần mình buông tay, chỉ cần người kia hạnh phúc là đã được rồi. Nhưng có ai trong hai người ấy biết rằng, họ sinh ra để dành cho nhau, ràng buộc nhau, nếu thiếu mất một nửa cũng chẳng còn gọi là hạnh phúc.

Thế giới của Hàn Mạt và An Nặc Hàn chẳng hề đẫm máu như thế giới của An Dĩ Phong hay Hàn Trác Thần. Thế giới xung quanh họ là một bản tình ca ngọt ngào, là câu chuyện của chàng trai cô gái được sống trọn vẹn trong hạnh phúc.

Có mất đi mới thấy trân trọng

Có nỗ lực mới giành được hạnh phúc.

Trong tình yêu chẳng hề có chỗ cho sự im lặng. Đừng để đến khi quá muộn rồi lại tự ôm lấy bản thân mà hối hận.

Năm em 7 tuổi, anh đã hứa rằng anh sẽ lấy em.

Năm em 10 tuổi, vì em mà anh đã buộc phải chia tay với người anh yêu mến.

Năm em 14 tuổi, anh đính hôn với em những vẫn còn vẫn vương một bóng hình bên Anh.

Có phải là em đã quá ích kỉ không, ích kỉ làm xiềng xích cuốn lấy chân anh, khiến anh không có được thế giới riêng của mình... Vậy thì em sẽ buông tay... Em sẽ trưởng thành... và anh thì phải hạnh phúc nhé...

Chương 1

Máy bay cất cánh lên bầu trời cao, ẩn mình trong mây trắng.

Những tòa nhà trùng điệp cao chọc trời cũng dần dần bé lại mãi cho đến khi bị những đám mây che khuất.

Trong khoang hạng nhất, một người con gái khí chất thanh lịch quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, quan sát những đám mây được phủ lên ánh vàng kim của mặt trời, cô thở dài thật nhẹ.

Cô tên Tô Thâm Nhã, một người phụ nữ vô cùng kiêu ngạo. Đương nhiên, cô cũng có cái vốn để mà có quyền kiêu

ngạo.

Bàn về xuất thân, cô là con gái của một thương nhân giàu có nào đó ở Đài Loan, xuất thân hẳn là cao quý.

Bàn về tài năng, cô tốt nghiệp Đại học Cambridge, hiện nay đang làm trợ lý quản lý cho một công ty truyền thông tại Anh.

Bàn về nhan sắc, cô có vóc người cao gầy, khí chất thanh lịch, mắt ngọc mào ngài, nước da trắng mịn như tuyết...

Thế nhưng khi đứng trước mặt một người, cô hoàn toàn mất đi toàn bộ sự kiêu ngạo vốn có của mình.

Tô Thâm Nhã chớp chớp hàng mi

cong dài, sâu nặng liếc nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh mình, anh thoải mái tùy ý, nhưng lại không hề mất đi sự hoàn mỹ. Anh đang tập trung tinh thần nhìn tập tài liệu trong tay, khuôn mặt khô ngô khiến cô có nhìn trăm lần cũng không thấy chán, lại thêm anh có một đôi mắt sâu thẳm giấu kín mọi suy nghĩ, đừng nói gì người khác, ngay cả Tô Thâm Nhã đã quen biết với anh nhiều năm cũng không có cách nào khám phá được thế giới nội tâm của người ấy.

Anh tên gọi Anthony, tên Tiếng Trung là An Nặc Hàn.

Vừa bước chân lên máy bay, anh đã bắt đầu xem báo cáo, không hề nói bất kỳ lời nào với cô, thậm chí cũng chẳng hề

có trao đổi ánh mắt. Nếu như không phải do nguyên nhân va chạm trong tầng khí lưu làm máy may lắc lư, An Nặc Hàn quay sang hỏi cô đã thắt chặt dây an toàn chưa, thì cô đã suyt nữa cho rằng người đàn ông này đã quên mất sự tồn tại của cô.

Chẳng còn cách nào khác, An Nặc Hàn, người cũng tựa như tên, an tĩnh, lạnh lùng, tựa như băng lạnh ngàn năm.

Tô Thâm Nhã mãi mãi cũng chẳng thể nào quên hình ảnh lần đầu tiên cô gặp An Nặc Hàn khi cô vẫn còn đang học tại Cambridge.

Ngày đó cô bị một người con trai mà cô đã nhiều lần cự tuyệt tới quấy rầy, cô làm thế nào cũng không dứt được khỏi

hắn. Vừa lúc đó An Nặc Hàn đi tới từ phía đối diện, lặng lẽ liếc nhìn hai người, cô nhìn anh cầu cứu.

Một cách hoàn toàn bất ngờ, anh nhấc chân, một thế đá cực kỳ hoàn mỹ, khẽ nghe thấy có tiếng rên rỉ của ai đó. Đến lúc Tô Thâm Nhã cúi đầu mới phát hiện ra người con trai quấy rầy mình đã ôm đầu ngã trên mặt đất.

Đợi đến khi cô khôi phục tinh thần từ trong sự kinh hoàng, An Nặc Hàn đã đi thật xa mất rồi. Cô có cảm giác đồng phục màu xanh của Đại học Cambridge được mặc trên người anh lại mang hơi hướng của một người đàn ông Trung Hoa trầm tĩnh.

Bắt đầu từ ngày đó, cô đã say mê

An Nặc Hàn.

Một người kiêu ngạo như Tô Thâm Nhã đương nhiên sẽ không chủ động bày tỏ tình cảm của mình. Cô có thể chủ động tìm chỗ ngồi đối diện anh trong thư viện, hoặc có thể ngẫu nhiên ngồi cùng bàn với anh trong lúc ăn cơm tại canteen, thế này thôi cũng đã là cực hạn của cô rồi, vậy mà mỗi lần như vậy anh đều thản nhiên liếc mắt nhìn cô, rồi duy trì sự im lặng.

Một năm sau đó, cô cuối cùng cũng bỏ xuống sự kiêu ngạo của mình, bày tỏ với anh.

"An, em thích anh!"

Đó là một ngày mưa, khi An Nặc Hàn đang đóng lại cửa sổ trong thư viện,

cô đứng ở phía sau anh nói ra những lời này.

Động tác đóng cửa của An Nặc Hàn thoáng dừng lại, anh quay đầu cười với cô, nụ cười rất trong sáng.

"Cám ơn!"

Chỉ một câu đó mà chẳng hề có vế sau.

Thế nên cô lại càng say mê anh nhiều hơn nữa.

Cô hỏi thăm về An Nặc Hàn từ rất nhiều người bên cạnh, thì ra anh là một người quốc tịch Australia gốc Hoa, sinh ra trong một gia đình bình thường, cha anh là một huấn luyện viên võ thuật, mẹ

kinh doanh một quán cafe nhỏ. Gia đình anh rất khó khăn khi muốn chi trả cho học phí cao ngất ngưỡng của Đại học Cambrigde này, đó là lý do vì sao An Nặc Hàn học hành rất chăm chỉ, mỗi học kỳ đều giành được học bổng, mức sống của anh cũng cực thấp, thường thường chỉ đến trường bằng xe đạp.

An Nặc Hàn có rất nhiều bạn bè nhưng chưa hề có bạn gái. Anh nỗ lực học tập, luôn luôn ở trong thư viện đọc sách, nhưng mỗi lần kỳ nghỉ đến anh đều quay trở lại Australia, chưa đến ngày đầu tiên khai giảng sẽ không quay trở lại trường. Thói quen này vẫn kéo dài cho đến tận bây giờ, cho dù công việc có bận rộn đến đâu, An Nặc Hàn đều quay lại Australia trong những ngày nghỉ.

Anh chỉ có hai sở thích, một là nghe những khúc nhạc dương cầm, bản nhạc mà anh yêu thích nhất chính là bản *Định mệnh* ^[1] của Beethoven. Sở thích còn lại của anh là sưu tầm mèo *Garfield* ^[2], bất kỳ lớn hay bé, phong cách nào đi nữa, chỉ cần đúng là mèo *Garfield* anh đều sẽ mua. Về cái sở thích quái lạ này của này, có rất nhiều phiên bản đồn đại, trong đó có một cái có vẻ gần đúng nhất: anh có một cô em gái, không những hình dáng giống mèo *Garfield* mà tính cách cũng lười biếng, tham ăn, mơ màng, ham chơi lại còn thích gây họa giống như vậy.

Chắc mấy chốc ba năm đã trôi qua. Hai người đã từ khi còn là bạn học, đồng

nghiệp cho đến hiện tại... đã trải qua rất nhiều việc. An Nặc Hàn đã không còn là một thiếu niên ngây ngô ngày ấy nữa, anh đã sớm bị những cuộc buôn bán tàn khốc tôi luyện mạnh mẽ, cô cũng chẳng còn là một thiếu nữ không biết sự đời, cô trở nên khôn ngoan hơn, trở thành người phụ nữ không thể thiếu bên anh.

Hôm qua An Mặc Hàn hai mươi bảy tuổi bỗng nhiên nói với cô: "Bố anh muốn anh đưa bạn gái về nhà, ngày mai em chuẩn bị một chút để lên máy bay luôn."

Cô gần như sợ đến phát ngốc, thế nhưng cô vẫn giả bộ làm ra vẻ lạnh lùng nói: "Được, em sẽ lập tức chuẩn bị ngay."

Thế nên ngày hôm nay cô mới mơ hồ thế này cùng anh ngồi trên máy bay, lên đường đến Australia gặp bố mẹ anh ấy.

...

Máy bay cuối cùng cũng hạ cánh, Tô Thâm Nhã hơi hơi hồi hộp, kéo cánh tay An Nặc Hàn đi ra khỏi sân bay, trong lòng không ngừng lẩm nhẩm những lời chào đã học thuộc lòng từ lâu.

Sau khi lấy hành lý, hai người đi về phía cửa ra.

Ngay lập tức, cô nhìn thấy một người đàn ông vô cùng nổi bật đứng ở cửa ra, nhìn từ xa hoàn toàn không thể

đoán ra tuổi tác. Ông mặc một chiếc áo sơ mi đen cùng một cái quần âu vô cùng bình thường, vậy mà cái loại màu sắc đơn giản nhất ấy khi mặc trên người ông lại thực sự được tôn lên. Bên cạnh ông là một người phụ nữ rất đẹp, cái đẹp của bà không phải là đẹp mắt mà lại một loại thanh nhã dịu dàng, đẹp khiến cho người ta cảm thấy thật dễ chịu.

An Nặc Hàn cười ôm lấy bọn họ thật chặt, giới thiệu với hai người về cô: "Bố, mẹ, đây là Thâm Nhã, là... bạn gái con."

"Bác trai, bác gái, cháu chào hai bác!" Khi đến gần thêm một chút, Thâm Nhã không thể không quan sát kỹ bố của An Nặc Hàn. Ông với An Nặc Hàn có

những điểm cực kỳ giống nhau, đôi mắt lạnh lùng, mũi cao thẳng, khuôn mặt góc cạnh cương nghị, chỉ là khi nhìn qua, ông có khí phách nhiều hơn An Nặc Hàn một chút, khiến cho người ta ngần ngại.

Nhất là khi ông dùng ánh mắt lạnh lùng đánh giá cô, cô vô cùng sợ hãi.

Tô Thâm Nhã lén lút nhìn về phía An Nặc Hàn, chờ đợi anh đánh tan bầu không khí xấu hổ này, nhưng lại thấy tầm mắt của anh đang đảo quanh bốn phía.

Đôi mắt vốn lặng yên chẳng bao giờ gợn sóng nay lai mơ hồ hiện lên chút thất vọng.

Tô Thâm Nhã lễ phép cười, vừa muốn hỏi han vài câu thì một người con

gái khoảng mười sáu mười bảy tuổi bất ngờ nhảy ra từ sau lưng anh, đưa tay bịt mắt An Nặc Hàn, lớn tiếng nói: "Anh Tiểu An, đoán xem em là ai!"

Cô gái ấy đi một đôi giày vải còn chưa buộc dây, mặc một chiếc quần jean khá cũ, một cái áo phông rộng thùng thình đến mức có thể chui vừa hai người bằng cô bé, mái tóc buộc lệch, lộ ra khuôn mặt cười được trang điểm tỉ mỉ. Thực ra, ngũ quan của cô bé đều rất đẹp, đôi mắt to tròn, chiếc mũi tinh xảo, đôi môi mướt mà, nước da mềm mại tựa như trẻ sơ sinh, chỉ là quần áo lôi thôi lếch thếch cùng với vành mắt được tô thật đen khiến cho vẻ đẹp của cô bị giảm đi đáng kể.

An Nặc Hàn nói: "Mạt Mạt, lần sau em có thể không nói rõ ràng ra thế này không. Làm thế là rất khinh thường chỉ số thông minh của anh đây."

Mạt Mạt buông tay rồi lắc đầu, bím tóc đuôi ngựa vung theo: "Anh dễ quên lắm, ngộ nhớ anh không nhớ ra em là ai thì thật mất mặt em!"

"Anh không dễ quên đến mức độ đó." An Nặc Hàn nhìn cô bé phía sau, lên tiếng hỏi: "Uncle với Aunt đâu rồi?"

"Không nói tới họ nữa, đi Hawaii mà không mang em theo. Em đoạn tuyệt quan hệ với họ!"

"Đúng." Lời nói của bố An Nặc Hàn mang đầy thâm ý: "Thế nên Mạt Mạt

chuyển sang ở nhà chúng ta."

"À!" An Nặc Hàn cười cười coi như không có chuyện gì, dường như những lời nói nổi loạn này đối với họ mà nói đã sớm tập thành thói quen.

"Anh Tiểu An, chị ấy là bạn gái của anh sao?" Mạt Mạt chớp chớp đôi mắt ngây thơ hồn nhiên nhìn cô. "Chị ấy thật xinh đẹp, vừa nhìn đã biết là tiểu thư khuê các!"

"Ừ." An Nặc Hàn nắm lấy tay Tô Thâm Nhã, giới thiệu với Mạt Mạt: "Em về sau gọi chị ấy là chị Thâm Nhã. Thâm Nhã, em ấy là Mạt Mạt, con gái của bạn thân bố anh."

Tô Thâm Nhã đưa tay ra một cách

tao nhã, cũng hết sức ân cần nói: "Mặt Mặt, An vẫn hay nhắc về em với chị!"

"Thật không?" Đôi mắt của cô bé bỗng chốc lấp lánh, cũng vươn tay ra: "Anh ấy nói gì về em?"

"Anh ấy nói rằng em rất dễ thương!"

"Anh ấy sẽ không nói thế đâu!" Bàn tay của Mặt Mặt đang nắm chặt tay cô thoáng cứng đờ, ngay lập tức vẻ mặt của cô dửng dưng như không, bĩu môi nói: "Anh ấy chắc chắn nói rằng em lười biếng, tham ăn, mơ màng, ham chơi, có đúng không?"

Tô Thâm Nhã lần đầu tiên cảm thấy rằng không nói được câu nào, chỉ có thể cười cười nói tiếp: "Anh ấy nói không

sai, em quả thực rất dễ thương..."

Mạt Mạt rút tay ra. "Anh Tiểu An chưa từng lần nào nói em..."

Thấy khuôn mặt tươi cười của Tô Thâm Nhã có phần xấu hổ, Mạt Mạt cười cười ngọt ngào, nụ cười thật giống như một vị thiên sứ: "Anh Tiểu An thích đặt người mà anh ấy quan tâm ở trong lòng, người mà anh ấy chẳng bao giờ đề cập tới chính là người mà anh ấy yêu thương nhất!"

An Nặc Hàn không nói gì, cúi người giúp Mạt Mạt buộc lại dây giày.

"Các con cũng mệt mỏi rồi, về nhà ăn một chút gì đã rồi lại trò chuyện sau." Mẹ của An Nặc Hàn mở miệng nói.

"Cám ơn Aunt." Tô Thâm Nhã vội vàng hứa theo.

Ai ngờ Mạt Mạt đột nhiên nói tiếp: "Khi còn ở tiểu học, em với anh An hoàn thành nhiệm vụ thì em sẽ được ra ngoài chơi với bạn bè."

Nói xong, cô bé vung vẩy đôi tay, đầu cũng không ngoảnh lại mà lanh lợi chạy ra ngoài sân bay.

Trong lòng Tô Thâm Nhã không hiểu vì sao mà lặng đi, cô có một lại cảm giác cô bé mà An Nặc Hàn chưa hề đề cập tới này có ý nghĩa đặc biệt với anh.

Khi ra khỏi sân bay, Tô Thâm Nhã

khó tin khi nhìn thấy một người tài xế đang đi tới, cử chỉ vô cùng kính cẩn giúp An Nặc Hàn đưa hành lý lên một chiếc xe Lincoln ^[3] dài hoàn toàn mới.

An Nặc Hàn quay sang hỏi bố anh: "Là cái mới mua ạ?"

"Vì để đi đón con mà mua đó, kiểu xe này bề ngoài tuy có hơi xấu, thế nhưng lại rất thực tế, vừa chở được nhiều người lại vừa đi rất thuận lợi." Giọng điệu này nghiêm nhiên như mua một củ cải trắng bên đường, tuy rằng có bị sâu nhưng vẫn còn có thể chịu đựng mà ăn được.

"Vâng! Đúng là rất thực tế, thứ thực tế tiết kiệm nhất trên đời này chỉ sợ cũng chỉ có cái xe này thôi." An Nặc Hàn gật

đầu đồng ý.

Tô Thâm Nhã không nhịn được bật cười thành tiếng, hóa ra An Nặc Hàn cũng có một mặt khác mà cô không biết đến.

Chiếc xe đi suốt một giờ đồng hồ, dừng lại bên một bờ biển. Tô Thâm Nhã quả thực không thể tin được hai tòa biệt thự xa hoa trước mặt chính là nhà của An Nặc Hàn, cô nhìn từng chiếc xe trong sân nhà họ, thế cũng biết xuất thân của An Nặc Hàn không tầm thường...

An Nặc Hàn xách hành lý của cô lên, nắm tay cô đi vào một căn nhà phía trước. Tầng một là phòng khách khá rộng, lầy màu trắng trang nhã làm màu chủ đạo. Tầng trên có bốn phòng ngủ, An

Nặc Hàn đặt hành lý của cô vào trong một phòng, đó là một căn phòng đôi, gian trong là phòng ngủ, gian ngoài là phòng đọc sách, dựa theo sự bày biện gọn gàng trầm lắng, xem ra đây chính là phòng của An Nặc Hàn.

"Em nghỉ ngơi một lát đi, đến lúc dùng bữa chiều anh sẽ gọi em sau."

Cô thật sự rất mệt mỏi, từ lúc An Nặc Hàn nói muốn đưa cô đến Australia, cô đã một đêm không ngủ, hơn nữa trên đường đi còn vất vả, cô đã sớm mệt lử đến mức mơ mơ màng màng.

"Vậy còn anh?"

"Anh đi ra ngoài một chút."

"Em đi cùng anh."

"Không cần đâu, anh có chút việc."

Nói xong, anh đóng cửa phòng lại rồi đi ra ngoài.

Chương 2

Tô Thâm Nhã không ngủ được, cô ghé người vào bên cửa sổ đưa mắt nhìn ra cảnh vật bên biển.

Phong cảnh nơi đây rất đẹp, tiếng sóng biển lại càng đẹp hơn.

Từng hồi từng hồi, giai điệu muôn đời chẳng hề thay đổi.

An Nặc Hàn đang đứng trên chòi quan sát làm bằng gỗ nói chuyện phiếm với bố anh.

Khi thì anh nói chuyện, khi thì anh im lặng, trán anh luôn luôn nhăn lại rất sâu.

Khi anh thấy Mạt Mạt từ xa xa khập khiễng bước tới, ánh mắt của anh bỗng trở nên sâu thẳm.

Vài phút sau, tiếng bước chân chồng chéo nhau vang lên, Tô Thâm Nhã bước ra ngoài phòng ngủ, vừa lúc nghe thấy Mạt Mạt nói: "Anh cũng không phải ba em, quan tâm nhiều như vậy làm gì?"

"Nếu như anh mặc kệ em thì còn có ai quản được em nữa hả?" Tiếng An Nặc Hàn vang lên sát phía sau.

"Ôi, may mắn là một năm anh chỉ trở về có hai lần, nếu không thì em đã sớm bị anh dồn ép đến chết mất rồi!"

Sau khi tiếng mở cửa cùng tiếng

đóng cửa chầm dứt, tiếng nói chuyện của hai người đã chuyển sang phòng kế bên.

"Em sao lại bị như thế này?" Giọng nói của An Nặc Hàn có chút cáu kỉnh: "Làm sao chân lại bị thương?"

"Cùng bạn đi leo núi không cẩn thận bị ngã."

"Bạn? Là Thành à?"

"..."

Thành? Nghe có vẻ như là tên của con trai. Mạt Mạt cũng không trả lời lại, hẳn là ngầm thừa nhận rồi.

"Anh Tiểu An, phiền anh đi ra ngoài một tý, em muốn tắm!"

"Phòng tắm của em không phải là có cửa sao?"

"Nhỡ thú tính của anh bộc phát chạy vọt vào thì làm sao?"

"Em có thể khóa cửa."

"Đóng cửa rồi bị anh tìm cách phá!"

"..."

Tô Thâm Nhã mệt mỏi ngã xuống chiếc ghế sofa trong phòng đọc sách. Cô dường như hiểu ra điều gì đó từ sự im lặng của hai người, nhưng càng lúc cô lại càng mơ màng hơn. Lại thêm hệ thống cách âm giữa hai căn phòng sao lại kém đến như vậy?

Tô Thâm Nhã day day thái dương

đang đau nhức, trong đầu cô được lấp đầy bởi rất nhiều câu hỏi, chật đến mức đầu sắp nổ tung.

Căn phòng An Nặc Hàn bên cạnh yên lặng được một lúc thì có tiếng nước chảy vang lên, phảng phất nghe như tiếng tắm rửa.

"Vừa rồi có phải anh cùng chú Phong nói về chuyện chị Thâm Nhã không?" Mạt Mạt hỏi, tiếng cô bé có chút nghe không được rõ.

"Ừ."

"Chú Phong nói sao?"

"Ông ấy nói ông ấy tôn trọng ý kiến của anh, chuyện tình cảm... để anh tự

mình lựa chọn."

"À..." Một câu "À" của Mạt Mạt được cô bé hơi kéo dài.

"Vì sao em muốn anh mang bạn gái về nhà?" An Nặc Hàn hỏi một vấn đề mà Tô Thâm Nhã chẳng ngờ tới.

Câu trả lời của Mạt Mạt lại càng bất ngờ hơn nữa. "Em không hề!"

"Bố anh nói là em nói cho ông biết anh có bạn gái..."

"Vâng! Là em nói đó!"

"Vì sao em lại phải nói như vậy!"

"..."

"Mạt Mạt?"

Tiếng nước chảy ngừng lại. Tiếng nói của Mạt Mạt vẫn lúc có lúc không như trước: "Em không chống đỡ nổi nữa..."

"Anh hiểu rồi." Thanh âm của An Nặc Hàn chan chứa sự khoan dung cùng với thấu hiểu: "Anh sẽ giúp em giải quyết."

Vừa nói xong, An Nặc Hàn mở cửa ra khỏi phòng, tiếng bước chân xa dần.

Sắc trời chiều dần dần tối, thủy triều vẫn đều đặn lên xuống.

Tâm tình Tô Thâm Nhã từ từ tỉnh táo lại trong tiếng thủy triều.

Nếu tìm cách lý giải An Nặc Hàn

quá khó khăn, thế thì cô cần phải thử đọc được tâm sự của Mạt Mạt.

Sắp đến giờ ăn cơm, An Nặc Hàn gọi Tô Thâm Nhã xuống tầng ăn cơm.

Bữa ăn toàn đồ Tây thế nên phong cách dùng cơm cũng mang thói quen của người phương Tây - yên tĩnh.

Thế nhưng vẻ ngoài càng yên tĩnh thì ngược lại càng đáng sợ, mỗi một động tác nhỏ đều có thể trở thành mục tiêu nhìn của những người khác. Cho nên Tô Thâm Nhã mới ăn uống vô cùng cẩn thận, cố gắng duy trì tư thế cao quý, đoan trang nhất. Đến khi gần ăn xong, An Nặc Hàn lặng lẽ đưa tay đặt lên lưng cô, lòng bàn tay của anh rất lạnh. Cô ngẩng đầu, giả vờ mỉm cười ngọt ngào với anh, khước

mắt thoáng liếc qua bố mẹ của An Nặc Hàn, rồi lại nhìn qua Mạt Mạt, vẻ mặt cô hơi có chút bất đắc dĩ.

Mạt Mạt xem ra quả thật là rất tham ăn, cúi đầu ăn rất tích cực, chỉ là cô bé ăn có hai miếng thịt bò.

...

Ăn cơm xong, bố mẹ của An Nặc Hàn đi dạo bên bờ biển, mẹ của anh ôm lấy cánh tay của bố anh, cơ thể dựa sát vào ông, vết chân lồng vào nhau trên cát kéo dài rất xa, rất xa...

Mạt Mạt ngồi trên ghế sofa ôm điều khiển từ xa chăm chú dõi theo trận thi đấu bóng đá, lúc xem cảm xúc rất sôi trào, không hề có chút không tự nhiên với

tư cách làm khách ở nhà người khác.

An Nặc Hàn cũng không vội lên tầng, ngồi trên ghế sofa xem TV. Tô Thâm Nhã nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay của anh đặt bên sườn, cơ thể nhẹ nhàng ngã sát vào người anh. Vai anh rất rộng, rất ấm... giống như ngày xưa.

Cô nhắm mắt lại, nhớ lại Party tốt nghiệp của An Nặc Hàn, ngày đó cô uống rất nhiều chén, đã khóc. Trong vườn trường, cô dựa trên vai anh nghẹn ngào. "Em rất lạnh! Anh ôm em một chút có được không? Một lần là được rồi..."

Anh lắc đầu, cởi áo khoác ra, đặt lên trên người cô rồi một mình rời đi.

Nhớ lại đêm hôm đó, cô lại cảm

thấy hơi lạnh, dựa càng sát vào người anh. "Em rất lạnh."

Lần này anh cuối cũng đưa tay ra, ôm lấy bờ vai gầy của cô.

"Anh theo em lên tầng nghỉ ngơi đi." Cô nói thật nhỏ.

"Được."

Khi bọn họ đứng dậy rời đi, Tô Thâm Nhã lặng lẽ quay đầu lại.

Trên TV, Raul lại vừa ghi thêm một bàn, ghi 2 điểm cho đội nhà.

Mặt Mặt hoàn toàn không hề có hưng phấn như lần đầu tiên, cô lấy hai tay ôm chặt chân, tập trung tinh thần xem TV.

Trên chiếc chân nhỏ tinh tế trắng bệch có một vết xước, đã được bôi thuốc những vẫn còn rớm máu.

Nhìn mà thấy đau lòng.

Tô Thâm Nhã nhớ lại lần đầu tiên cô cùng An Nặc Hàn nói chuyện phiếm, cô hỏi anh: "Vì sao anh lại tên là An Nặc Hàn?"

Anh nói, "Anh thích cái tên này."

"Vì anh thích sự yên tĩnh sao?"

Anh cười cười, cười đến khi khóe miệng lộ ra một loại tình cảm đặc biệt.

Thật ra An Nặc Hàn không chỉ thích yên tĩnh, anh nói cũng không nhiều, cho

dù tại thời gian đàm phán cũng rất ít phát biểu, nhưng khi anh mở miệng tất cả đều là những lời vàng ngọc, ý nghĩa vô cùng.

Thế nên Tô Thâm Nhã đã tập thành thói quen anh rất ít lời, thay bằng việc tìm hiểu tâm sự của anh.

Cuối cùng anh cũng mở miệng: "Cảm ơn!"

Tô Thâm Nhã thoáng nở một nụ cười gượng gạo, "Ngoại trừ lời cảm ơn, anh không còn chuyện khác để nói sao?"

Anh khẽ mấp máy môi, nhưng lại không phát ra âm thanh.

Anh đi tới trước giá sách, lấy ra một cuốn album từ bên trong, mở ra trang

thứ hai từ dưới lên, nhìn thoáng qua rồi
đóng lại, trên mặt mơ hồ hiện lên nỗi thất
vọng.

Cho dù cô chỉ vô tình nhìn thoáng
qua, Tô Thâm Nhã vẫn thấy rõ bức ảnh
kia.

Đó là bức ảnh mà An Nặc Hàn và
Mạt Mạt chụp chung.

Trên bàn có một chiếc bánh gateaux
cắm 14 cây nến, dưới nền sáng mờ ảo,
An Nặc Hàn nhẹ nhàng hôn lên trán Mạt
Mạt...

Mạt Mạt trong ảnh mặc một chiếc
váy công chúa lỏng lẫ, trên tóc cài một
chiếc kẹp màu vàng, nụ cười trên mặt cô
bé tràn đầy ngọt ngào lại vừa thoáng có

chút rụt rè...

Tô Thâm Nhã có loại cảm giác đôi mắt bị bức ảnh đâm thủng, nước mắt đọng đầy nơi vành mắt. Cô cuối cùng cũng tin được lời Mạt Mạt nói, người mà anh không đề cập tới là người mà anh quan tâm nhất.

"Vì sao anh lại muốn dẫn em tới Australia?"

"Anh tưởng rằng em phải hỏi từ hôm qua chứ." An Nặc Hàn nhìn cô, con ngươi đen càng lúc càng phẳng lặng: "Chúng ta kết hôn đi."

Cô thường xuyên nghe được những lời này của anh từ trong mơ, sau khi tỉnh thì lại cảm thấy mát mát vô cùng, ngày

hôm nay cô nghe thấy những lời này trong hiện thực, càng mát mát hơn so với trong mơ.

Cô nhắm mắt lại, nước mắt không kiềm chế được rơi không ngừng, "Anh căn bản không yêu em mà."

"Em là người phụ nữ thích hợp nhất với anh. Anh đã 27 tuổi rồi, đã qua cái tuổi nhiệt huyết theo đuổi tình yêu, anh muốn có một gia đình, muốn có một người vợ hiểu anh."

Nghe được những lời nói như vậy, tâm tình của cô lại càng thêm kích động: "Vì sao lại là em? Vì sao không phải là Mạt Mạt?"

An Nặc Hàn chột nở nụ cười, phảng

phát như đang cười một người ngốc nghếch.

"Mạt Mạt là em gái của anh, ở trong mắt anh cô ấy mãi mãi luôn là một đứa trẻ con!"

"Trẻ con?" Giọng nói của anh chân thành đến như vậy, chẳng lẽ cô nghĩ sai rồi sao. "Thật vậy ư?"

An Nặc Hàn thoáng nhìn qua quyển album trong tay, cười cười nói: "Trước kia mỗi lần trở về đều phát hiện ra một bức ảnh mới của Mạt Mạt trong cuốn album, thế nhưng từ khi cô bé 14 tuổi... cô ấy không hề để lộ ra thêm một bức ảnh nào. Bởi vì cô ấy gặp được Thành tại quán bar."

"Cô ấy yêu Thành ư?"

Tô Thâm Nhã cũng đã từng trải qua độ tuổi như thế. Nỗi lòng của thiếu nữ lúc nào cũng lơ lửng thay đổi nhanh hơn cả gió.

Thưở thơ ấu, con gái luôn luôn dựa vào bố và anh trai, cho rằng đó là ông trời của mình.

Đến một ngày con gái gặp được một người con trai khiến cho mình động lòng, trong đầu liền chằng chứa được những người khác, dường như tồn tại trên thế giới này chỉ vì một người đàn ông.

"Thành là nhóm trưởng của một ban nhạc, anh đã từng nghe anh ta hát, u buồn mà thâm tình."

"Thế về sau thì sao?"

An Nặc Hàn nhìn về phía biển rộng, tâm tư theo biển khơi mà dậy sóng, hồi tưởng về quá khứ: "Uncle sai người đánh Thành, muốn anh ta từ bỏ hy vọng với Mạt Mạt, thế nhưng tình cảm của Mạt Mạt với Thành vô cùng kiên định... Đây là lần đầu tiên anh thấy Mạt Mạt tức giận, cô ấy hét to với Uncle: *Bố là bố của con mà, bố có thể cho con tự mình quyết định không? Bố sai rồi! Ngoại trừ bản thân con, không ai có thể quyết định được tương lai con!*"

"Tình yêu của bọn họ thật khiến cho người khác cảm động."

"Thế giới này không còn có tình yêu

manh mẽ mới làm người khác cảm động." Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô vào trong ngực: "Thâm Nhã, tin tưởng anh, anh nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt."

Cô gật đầu.

Có lẽ cô đã chờ đợi ngày này lâu lắm rồi, suy cho cùng cô cảm thấy mọi thứ vẫn như đang ở trong mơ.

Nếu là mơ thì cũng sẽ có một ngày phải tỉnh.

...

Nửa đêm, Tô Thâm Nhã nghe thấy dưới tầng có tiếng vang rất nhỏ, cô nhẹ nhàng đứng dậy.

An Nặc Hàn không có trong phòng

đọc sách,

Cô chậm chậm mở cánh cửa, xuyên qua khe hở cô nhìn thấy trong phòng khách vẫn còn ánh sáng mong manh.

Mạt Mạt ngồi trên ghế sofa ăn chuối, An Nặc Hàn ngồi bên trái cô bé, cẩn thận bôi thuốc lên chân bị thương của cô.

Sau khi Mạt Mạt ăn xong cái gì đó, cô vẫn không ngẩng đầu, chậm chạp, khó khăn từng chút từng chút nuốt hết miếng chuối trong miệng.

Tiếng nói của An Nặc Hàn rất nhẹ: "Vài ngày nữa anh với Thẩm Nhã sẽ đính hôn, Uncle biết chuyện này nhất định sẽ không phản đối em và Thành đi Vienna

học nhạc nữa."

"Chuyện của em không cần anh quan tâm."

Anh nở nụ cười, bóp bóp mũi cô bé. "Em đoạn tuyệt quan hệ với Uncle không 10 lần thì cũng 8 lần rồi, đã lần nào thay đổi được quyết định của ông ấy chưa?"

Mặt Mặt buông xuống quả chuối trong tay, muốn cười, một giọt nước mắt rơi xuống từ khóe mắt.

"Sao vậy em?"

"Không có gì." Cô tránh né cánh tay của An Nặc Hàn đang đưa về phía cô, "Em chỉ là muốn nói: anh Tiểu An, cảm ơn anh!"

Đêm bên biển thật lạnh.

Tô Thâm Nhã gắt gao quần chặt bộ đồ ngủ phong phanh trên người, vậy mà vẫn còn cảm thấy gió biển lạnh đến thấu xương!

Những lời bộn bọ nói ra từng câu từng chữ như ngọc rơi xuống đất vỡ tan, ngay cả tiếng vọng lại cũng thật chói tai.

"Mặt Mặt, em vẫn còn giận anh à?"

"Giận gì cơ? Em không nhớ rõ!"

"Lần trước, ở phòng tắm..."

Cô cắt ngang lời anh: "Em không nhớ rõ!"

"Anh thật sự không có ý gì khác, anh

nghe thấy em khóc bên trong, gõ cửa thì em không chịu mở. Anh nhất thời sốt ruột mới phá cửa xông vào..."

Mạt Mạt chăm chú nhìn vào mắt anh.

An Nặc Hàn vò đầu, lông mày nhíu chặt. "Ngày đó anh uống rượu say, chuyện về sau anh không nhớ rõ. Mạt Mạt, anh không làm cái gì không nên làm chứ?"

"Em cũng không nhớ rõ." Cô có hơi chút thất vọng. "Sau này anh đừng đề cập đến chuyện này nữa, nếu để bố em biết, đánh chết em cũng phải gả cho anh!"

An Nặc Hàn gật đầu, biểu hiện sự đồng ý sâu sắc.

Im lặng một lúc, anh chủ động tìm một chủ đề: "Em có thật là muốn đi Hy Lạp không, nếu như đi thì nhớ gửi hình em và Thành cùng chụp cho anh!"

Mạt Mạt cúi đầu che miệng, nhìn không rõ sắc mặt, chỉ có thể nghe thấy tiếng cười mơ hồ. "Anh nghìn vạn lần đừng gửi ảnh anh chụp với chị Thâm Nhã cho em, em không muốn nhìn!"

"Vì sao?"

"Chị ấy xinh đẹp hơn em!!!"

An Nặc Hàn dùng hai tay véo véo má khuôn mặt trong sáng của cô. "Cô bé ngốc, đợi đến khi em trưởng thành, nhất định em sẽ xinh đẹp như cô ấy!"

"Hừ! Em không thèm để ý đến anh!" Mặt Mặt đánh vào tay anh, quay người nhảy ra khỏi sofa, vừa đi được hai bước đã quay đầu lại, quăng tấm đệm ghé vào mặt An Nặc Hàn: "Em không xinh đẹp ở chỗ nào? Em không thèm trang điểm mà thôi, để em ăn mặc trang điểm thật tốt, so với ai cũng đều xinh đẹp hết!"

"Thế vì sao em không trang điểm cho tốt vào?" Ý cười bên môi An Nặc Hàn càng lúc càng sâu, trong ánh mắt thoáng xoẹt qua một tia gian xảo. Mỗi lần anh để lộ ánh mắt này, đó là dấu hiệu chứng tỏ kết quả xảy ra sớm trong dự đoán của anh.

"Con gái vì làm người khác vui vẻ mà trang điểm, anh không biết thưởng

thức cái đẹp, em trang điểm vì anh làm cái gì?"

"Đúng! Anh không biết, vẻ đẹp của em, cá tính cả em, giọng ca của em... chỉ có Thành mới biết!" Giọng nói của An Nặc Hàn rất nhẹ nhàng mềm mỏng, không hề mang một chút châm chọc.

Thế nhưng trên mặt Mạt Mạt lại lộ ra vẻ tức giận vì bị người chế nhạo: "Anh chờ xem, một ngày nào đó em muốn cho anh xem thật rõ cái đẹp của em!"

Cô xoay người muốn rời đi, ở phía sau cô, anh bắt đắ dĩ thờ dài: "Em đó! Mãi mãi đều là một đứa trẻ con không lớn được!"

Mặt Mặt quay lưng lại với An Nặc Hàn, đó là lý do vì sao anh không nhìn thấy vẻ mặt của cô, thế như từ góc độ của Thâm Nhã, cô có thể vừa khéo trông thấy được vẻ tức giận cứng đờ trên mặt Mặt Mặt.

"Có mà anh già quá rồi ý, quá khác với em! Không! Bốn tuổi đã khác biệt, chúng ta ít nhất có hai thứ khác biệt..."

Thâm Nhã ôm lấy bộ đồ ngủ, đóng lại cửa phòng. Bởi vì cô không muốn thấy rõ ràng hơn giọt nước mắt rơi xuống từ khóe mắt Mặt Mặt...

Cô không biết An Nặc Hàn bình thường có nói những lời này hay không, nhưng cô hiểu rằng, cái câu nói chan chứa sự yêu chiều ấy nhất định đã làm

tôn thương thật sâu tình yêu của một cô gái yếu ớt.

Đêm đó An Nặc Hàn không quay trở lại, anh một mình ngồi trên bờ cát, dùng ngón tay vẽ cái gì đó trên cát.

Mây đen che khuất ánh trăng, nhìn chẳng rõ bức hình anh đang vẽ.

Tô Thâm Nhã lặng lẽ lấy ra một quyển sách từ trên giá, mở ra. Từng tấm hình, từng trang ghi lại hồi ức đã giải thích cho cô chuyện xưa âm áp.

Tám thứ nhất, An Nặc Hàn nhìn qua chỉ có hơn 10 tuổi, ôm trong ngực một đứa bé sơ sinh thật dễ thương, đứa bé quơ quơ bàn tay nhỏ bé, cười với anh, đôi mắt mọng nước còn chưa kịp khô

nước mắt...

Tám thứ hai là một bức ảnh ngày bé gái chọn đồ vật đoán tương lai, tất cả các đồ vật đều bị quăng ném lung tung... Cô bé cố gắng vươn tay nắm chặt ống tay áo của anh, cười với anh...

...

Mở ra trang thứ hai, cô bé đã biết đi. An Nặc Hàn nắm tay cô bé đi trên bờ cát, cô bé không theo kịp bước chân của anh nhưng không hề bỏ cuộc, cô bé vội vàng cầm chặt tay anh, lảo đảo bước theo anh...

Về sau, cô bé ngồi trên hòn đá ngầm bên bờ biển, thu nhặt mấy con ốc biển đang mắc cạn, trên khuôn mặt tươi cười

mũm mĩm đã có thể thắp thoáng thấy được ngũ quan xinh đẹp của Mạt Mạt. An Nặc Hàn ngồi trên bờ cát cách đó không xa, lấy ngón tay vẽ hình, vẽ mặt của anh rất chăm chú, thế nhưng hình ở trên cát chính là một con mèo Garfield đầu cực lớn, ngũ quan hoàn toàn biến hình.

Lật đến trang thứ ba, Tô Thâm Nhã bị mấy bức hình làm kinh ngạc đến ngây người.

Đầu xuân, sóng hồ lấp lánh, hoa anh đào rục rỡ, Mạt Mạt nằm tại một nơi phủ đầy những cánh hoa trắng, gói đầu lên chân An Nặc Hàng mà ngủ, anh cẩn thận đẩy cánh hoa đang dính vào môi cô bé ra ngoài, anh 18 tuổi lại càng thêm tuấn tú,

khuôn mặt góc cạnh lộ ra tính cách trái ngược.

Giữa hè, tiết trời tháng bảy mưa dầm, mưa phùn nghiêng nghiêng, Mạt Mạt giờ chiếc ô thật cao, xoay tròn, nụ cười rất tươi vì đã vẫy được những giọt nước mưa tung tóe vào đôi mắt trầm tư, sâu thẳm của An Nặc Hàn, khiến cho cả người anh vô cùng nhếch nhác, thế nhưng anh lại rất vui vẻ...

Cuối thu, lá phong đỏ rực điểm xuyết sắc núi mênh mông, An Nặc Hàn đuổi theo Mạt Mạt trong núi, cành cây làm rách váy của cô, cô bé cười càng lúc càng rạng rỡ.

Đông lạnh, giữa đêm tối đất phủ dày tuyết, một quán rượu được trạm khắc

giống như tòa thành trong chuyện nhi đồng.

Giữa tuyết trắng ngân, An Nặc Hàn dùng một chiếc áo da lông thật dày quất chặt lấy Mạt Mạt, ôm vào trong ngực. Mạt Mạt mang vẻ mặt kinh ngạc chỉ lên cực quang trên bầu trời, còn anh thì cố gắng đem cánh tay nhỏ bé của cô nhét vào trong lồng ngực...

...

Tô Thâm Nhã đóng quyển album lại, đi tới bên cửa sổ.

Ánh trăng sáng chiếu rõ hình vẽ trên bờ cát, một con mèo Garfield cười đến vô ưu vô lo...

An Nặc Hàn nói không sai, tình yêu khiến cho người khác cảm động không chỉ có những tình yêu cuồng nhiệt.

Còn có một loại yêu, dịu dàng như nhiệt độ cơ thể người, trong sạch như dòng nước mát. Vì chính mình đã thành thói quen, thế nên có ấm áp hơn nữa cũng đều không cảm nhận được sự tồn tại của nó...

Chương 3

Sáng sớm ngày thứ hai, An Nặc Hàn cùng bố của anh đi ra ngoài sắp xếp chuyện đính hôn.

Mẹ của An Nặc Hàn đi thông báo cho một số người bạn thân. Tô Thâm Nhã ngồi trong phòng đọc của anh mà coi sách.

Ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ, cô vừa muốn nói mời vào, khuôn mặt tươi cười của Mạt Mạt đã ló ra từ bên ngoài, tiến đến. "Chị Thâm Nhã, chị muốn ăn kem không?"

"Mạt Mạt? Vào đây ngồi." Tô Thâm

Nhã vội vàng cười cười đứng dậy.

Mạt Mạt cầm một ly kem dâu thật lớn đi vào, nhanh nhẹn đặt trên bàn của Thâm Nhã. Bởi chỉ có một ly nên Thâm Nhã mới nói: "Em ăn đi. Con gái mới lớn thật là tốt, ăn gì cũng không lo béo."

"A!" Mạt Mạt hồn nhiên nháy mắt với cô, ôm lấy ly kem. "Vậy lúc chị không vui thì chị làm chuyện gì?"

"Tìm người uống trà tâm sự, nói ra chuyện trong lòng. Có một số việc để ở trong lòng sẽ cảm thấy rất nặng nề, nói ra sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều."

Mạt Mạt dùng chiếc thìa nhỏ hớt một miếng kem, vừa đưa lên bên miệng đã buông xuống: "Cùng anh Tiểu An tâm

sự sao?"

"Đôi lúc cũng có." Thâm Nhã suy nghĩ một chút rồi mới nói: "Bình thường anh ấy không hay nói chuyện nhưng lại rất biết cách an ủi người khác. Về sau mỗi khi chị có chuyện không vui thì đều tìm anh ấy để tâm sự."

"Anh ấy?" Mạt Mạt lắc đầu phản đối: "Anh ta chỉ biết cười nhạo em theo kiểu cười một người ngu ngốc ấy."

"Thật sao?"

"Đúng mà! Có một lần em đang ngồi trong sân khóc rất thương tâm, anh ta hỏi em vì sao lại khóc, em trả lời rằng vì bút vẽ mà anh ấy tặng em bị bạn cùng lớp trộm mất. Anh ấy không chỉ cười mà còn

nói em ngốc." Mạt Mạt cười với cô, làm một cái mặt quỷ rất đáng yêu: "Chị cũng muốn cười em hả? Cười đi, không phải chịu đựng đâu."

Tô Thâm Nhã thực sự không cười nổi, thậm chí có cảm giác thật lạnh lẽo. Đối mặt với đôi mắt to tròn ngập nước của Mạt Mạt, cô bỗng hiểu được rằng đằng sau vẻ ngây thơ đó là suy nghĩ sâu sắc đến mức nào.

"Nếu mà là chị, chị cũng sẽ khóc."

Tô Thâm Nhã tưởng rằng Mạt Mạt sẽ hỏi vì sao, không nghĩ tới Mạt Mạt lại dùng thìa quấy tan kem trong cốc rồi nói: "Nếu chị khóc, anh ấy sẽ cho rằng chị để ý anh ấy, còn em khóc.... anh ấy sẽ coi như trẻ con giành đồ chơi, tùy tiện mua

lại một cái đũa để em chơi."

"Xin lỗi. Chị không có ý đó."

"Em biết." Mạt Mạt ôm lấy ly kem, ngồi trên ghế sofa, ăn từng miếng, từng miếng một.

An Nặc Hàn không biết, có một số người con gái tham ăn vì ăn có thể khiến cho cô ấy vui vẻ, Mạt Mạt tham ăn là vì chỉ có ăn mới có thể khiến cô bé không nhớ lại dư vị đau khổ...

Sau khi cô bé ăn xong ly kem, Tô Thâm Nhã mới mở miệng. "Em thích anh ấy, vì sao lại không nói cho anh ấy biết?"

Vẻ mặt của Mạt Mạt nhẹ như mây như gió, trả lời cô: "Bởi vì bố em và chú

Phong không biết nói đạo lý gì cả, để cho họ biết em thích anh Tiểu An, khẳng định rằng họ sẽ đánh anh ấy hôn mê, ném thẳng lên giường em..."

"Hả?" Thâm Nhã giật mình nhìn cô bé.

"Sau đó, ép anh ấy phải chịu trách nhiệm!"

"..." Thâm Nhã rất khó tin trên đời này có người bố làm được những chuyện như vậy, nhưng vẻ mặt của Mạt Mạt không giống như đang nói đùa.

"Em không cần gả cho một người đàn ông không yêu em, đem hạnh phúc cả đời em đi đánh cược. Em cũng không phải là chả ai muốn, tội gì phải vì một

người đàn ông không biết thương thức em mà lãng phí thời gian, lãng phí tình cảm."

"Nói thì dễ, muốn quên một người rất khó khăn."

"Vì sao lại phải quên? Anh Tiểu An tốt với em như vậy, không thể thành vợ chồng thì vẫn có thể làm anh em..."

"Em thoải mái thật đấy." Thâm Nhã không kìm được quan sát Mạt Mạt đang ở trước mặt mình thêm một lần nữa, chiếc váy hồng phấn khiến cho cô bé nhìn như gốc hoa hồng đang đơm khoe sắc, nụ vẫn còn chưa nở vậy mà đã tỏa hương khắp bốn phương, màu sắc rung động lòng người, đợi đến khi hoa xòe cánh, ngạo nghễ, thách thức, làm sao lại

không mê hoặc người đến hái.

Tuổi trẻ thật tốt, có thể thoải mái phát tay, đưa hy vọng gửi gắm tương lai. Còn cô, tự cho rằng tình cảm sâu nặng không thay đổi, không ngờ rằng tuổi thanh xuân nhẹ nhàng trôi qua, hoa tươi đã héo, cô vô tình đã lãng phí quá nhiều thời gian.

"Không phải là em thoải mái, là em không muốn đày đọa bản thân mình thêm nữa. Yêu thầm vốn đã khổ, huống gì là yêu thầm chồng chưa cưới của chính mình..."

"Chồng chưa cưới?" Tô Thâm Nhã kinh ngạc, đầu óc trở nên ong ong.

"Anh Tiểu An chưa từng nói với chị

ạ?" Mạt Mạt cũng sừng sốt đến nỗi mắt mở to: "Lúc tại sân bay chẳng phải chị nói rằng ngày thường anh ấy hay nói về em với chị sao?"

"Anh ấy, anh ấy..."

Mạt Mạt cười cười một cách cay đắng. "Anh ấy chưa từng nói. Anh ấy chưa từng nhắc đến em, phải không?"

Vẻ mặt của Mạt Mạt khiến cho Tô Thâm Nhã vô cùng áy náy. Trong nháy mắt, cô suýt nữa buột miệng nói ra những gì mình đang nghĩ thầm: *Trước ngày hôm qua, chị với anh ấy chẳng hề có quan hệ gì. Anh ấy cơ bản không yêu chị, anh ấy đang lừa em.*

Thế nhưng lý trí của cô ngay lập tức

khiến cô xóa bỏ đi suy nghĩ này. Bởi vì cô biết rõ một khi mình nói ra, khổ tâm của An Nặc Hàn sẽ trở nên vô ích.

Với chuyện này, cô nhất định phải cẩn thận hơn, nếu có chút sai lầm, anh có thể sẽ trách móc cô, thậm chí không lấy cô nữa.

"Có lẽ người mà anh ấy chưa từng nhắc đến là người anh ấy quan tâm nhất." Tô Thâm Nhã nói.

"Không nói với bạn gái mình là mình đã có vợ chưa cưới, đây là biểu hiện của sự quan tâm đối với em sao?"

Thấy cô không trả lời, Mạt Mạt lại hỏi: "Chị Thâm Nhã, chị với anh Tiểu An ở bên nhau đã bao lâu rồi?"

Câu hỏi rất đột ngột khiến cô không biết làm thế nào, cô không muốn lừa dối một cô bé đáng thương như thế, nhưng không thể không trả lời. "Cũng rất lâu rồi."

"Hơn ba năm rồi hả chị?" Giọng điệu Mạt Mạt chứa đầy sự lý giải: "Chị nhất định đã vì anh ấy mà nỗ lực rất nhiều đi."

"Chỉ cần có thể ở bên anh ấy, hết thảy chờ đợi đều là đáng giá."

"Chị thật kiên trì. Chẳng trách anh Tiểu An yêu chị như thế."

Những lời này Tô Thâm Nhã nghe rất chói tai, câu sau của Mạt Mạt lại

càng chói tai hơn nữa: "Em còn trẻ, con đường về sau vẫn còn rất dài, em tin rằng rồi sẽ có một ngày em có thể gặp được một người đàn ông mà cả hai bên đều có tình cảm với nhau."

"Em không phải là đã gặp được Thành sao?"

"Thành?" Mạt Mạt thở dài một tiếng, lắc đầu: "Thành không yêu em."

"Vì sao?"

"Em bắn thêm mấy cái lỗ tai, anh ấy sẽ nói rất được, sẽ không hỏi em có đau hay không. Em quên không mặc áo khoác, em sẽ khen em xinh xắn, hoàn toàn không quan tâm xem em có lạnh hay không! Đương nhiên, anh ấy lại càng

không thấy váy em đã bị rách, dây giày em bị lỏng..."

Nhớ lại lúc tại sân bay, An Nặc Hàn cúi người buộc lại dây giày cho Mạt Mạt, Tô Thâm Nhã bỗng nhiên cảm thấy mùi vị ê ẩm trong miệng. "Không phải người đàn ông nào cũng giống như An cẩn thận như thế."

"Rồi sẽ có." Mạt Mạt không nói gì, cúi mặt xuống, sau đó từ từ đứng lên, chậm rãi đi ra cửa. "Không quấy rầy chị nữa, lúc nào có thời gian chị em mình lại trò chuyện tiếp."

"Mạt Mạt!" Thâm Nhã không nhịn được mở miệng hỏi: "Em chưa từng hỏi An, làm sao biết được anh ấy không yêu em?"

Khi Mặt Mặt đang kéo cửa, cô bé quay đầu lại, khuôn mặt tươi cười trong như dòng suối mát: "Bởi vì anh ấy đã từng chính miệng nói với em: tuổi của em làm em gái của anh ấy vẫn còn chưa đủ, anh ấy căn bản không có cách nào nhìn em như một người phụ nữ... Anh ấy sẵn lòng làm cho em bất cứ cái gì, trừ yêu..."

...

Đối với một người con gái, không có lời cự tuyệt nào lại ác hơn những lời này, rất ác!

Tô Thâm Nhã từ trước vẫn cho rằng

được gả cho An Nặc Hàn là một giấc mơ đẹp nhất.

Thế nhưng đến khi giấc mơ thực sự biến thành sự thật, khi cô mặt lẽ phục màu trắng từng bước từng bước đi về phía An Nặc Hàn, cô ngược lại có phần muốn lui bước.

An Nặc Hàn với dáng người cao cao, khuôn mặt anh tuấn đang đưa tay về phía cô, trong tay anh là một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh đến lóa mắt. Thế nhưng cô không hề cảm thấy phấn khởi dù chỉ là một chút, bởi vì rằng chung quy cô vẫn cảm thấy được ánh mắt của An Nặc Hàn mang chút cô đơn.

Mặc dù như vậy, bước chân của cô cũng chẳng hề dừng lại, vững vàng đến

bên người anh.

"Em có bằng lòng gả cho anh không?" Anh tao nhã nắm lấy tay cô, nhẹ giọng hỏi.

Cô gật đầu.

Anh cầm lấy chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của cô, chiếc nhẫn rất lạnh, lạnh hết như bàn tay anh.

Dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay không quá nhiệt liệt. Tiếng vỗ tay dừng, tiếng đàn piano du dương vang lên.

Mặt Mặt ngồi trước cây đàn, váy dài màu hồng phấn, quyến rũ mà tươi đẹp.

Ngón tay cô bé lướt trên cây đàn,

âm nhạc sôi động, khí thế hùng hực

Tô Thâm Nhã nghe ra được, đó là một đoạn của khúc giao hưởng Định mệnh của Beethoven, là đoạn mà An Nặc Hàn thích nhất.

Từ khi tiếng đàn vang lên, ánh mắt An Nặc Hàn không rời khỏi Mạt Mạt dù chỉ là một giây, phảng phất như đã quên hết thấy mọi thứ xung quanh.

Dần dần tiếng đàn trở bên bi thương, giống như bi thương vì cái chết, xé rách, lan tràn, quần quýt. Kia phảng phất như số mệnh hấp hối kêu gào, khát vọng mọi thứ không được chấm dứt...

Tiếng đàn dứt đoạn ngay tại khúc bi thương nhất, âm nhạc động lòng người

biên mát trong trời đất này.

Mạt Mạt kéo chiếc váy dài chấm đất đi về phía An Nặc Hàn.

Mái tóc quăn dài tự nhiên của cô xõa sau lưng, khuôn mặt xinh xắn trang điểm rất nhẹ, đôi mắt quét phấn nhạt, đôi môi tô màu hồng phấn, khiến cho cô bé nhìn qua có cái đẹp của tuổi trẻ, sáng chói.

"Anh Tiểu An." Mạt Mạt dịu dàng mỉm cười: "Chúc mừng anh!"

Vẻ mặt của An Nặc Hàn có chút ngây ngẩn. "Cám ơn!"

"Khúc nhạc này em vì anh mà tập luyện 10 năm, chính là muốn đàn cho anh

nghe trong bữa tiệc đính hôn của anh." Mạt Mạt đem hai chữ "của anh" nhấn thật mạnh. "Thích không?"

An Nặc Hàn nở cườì, cườì hết sức cay đắng. "Vì sao không nói cho anh biết em biết đàn piano?"

"Vì muốn tặng cho anh một bất ngờ vui vẻ, bất ngờ chưa?"

An Nặc Hàn gật đầu, trên mặt không có chút biểu tình gì gọi là bất ngờ vui vẻ hết.

Mạt Mạt tiếp tục cườì, cườì đến mức nước mắt cũng chảy xuống. "Thật ra, em chỉ biết đàn một khúc nhạc này thôi! Em học vì anh đó!"

Cô bé vươn tay, ôm lấy anh, hai tay cố gắng ôm thật chặt: "Anh Tiểu An, ngày mai em đi... em chúc anh và chị Thâm Nhã nắm tay nhau đến bạc đầu."

Mặt Mặt buông tay, thế nhưng hai cánh tay An Nặc Hàn lại siết chặt vai cô, khuôn mặt dán trên tóc cô. "Vì sao lại phải đi?"

"Em đã trưởng thành, không cần anh chăm sóc nữa. Sau này, anh phải chăm sóc chị Thâm Nhã thật tốt, đừng làm chị ấy uất ức đấy."

Thấy An Nặc Hàn gật đầu, Mặt Mặt đẩy anh ra, loạng choạng chạy ra ngoài lễ đường, trên tấm thảm màu đỏ rực, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống.

Tô Thâm Nhã quay sang nhìn An Nặc Hàn, anh xấu hổ cười với cô: "Cô bé cuối cũng vẫn như thế, giống như một đứa trẻ con chẳng bao giờ lớn!"

Tiệc đính hôn kết thúc, trời đã về khuya

Khi ra khỏi nhà hàng, An Nặc Hàn cởi bỏ âu phục khoác lên người Thâm Nhã, đỡ cô lên xe.

Bên bờ sông Yala, An Nặc Hàn nắm tay cô, cùng nhau đi dạo ven bờ.

"Khi nào chúng ta quay lại Anh?"
Cô hỏi.

"Em muốn khi nào?"

"Ngày mai được không?"

"Được!" An Nặc Hàn cười, vuốt ve mái tóc dài của cô, ôm lấy vai cô. "Từ nay về sau em là người yêu của anh, bất kể chuyện gì, anh đều làm theo em."

Thâm Nhã ngập ngừng một lúc rồi mới nói tiếp: "Có thể về nhà em để gặp bố mẹ không?"

"Được!" Anh nhắm mắt lại, ôm cô vào ngực: "Anh trở về xử lý xong chuyện của công ty rồi đi gặp bố mẹ em... Bàn về việc cưới xin của hai đứa."

Cô còn nói: "Em muốn kết hôn tại nhà thờ mà hồi bé em hay đi nhất."

"Được!"

"Em muốn đi Hy Lạp hưởng tuần trăng mật."

"Được."

Đêm đó, anh nói rất rất nhiều từ "Được!" Cô ôm lấy cánh tay An Nặc Hàn, một khắc cũng chẳng muốn buông ra.

Lần đầu tiên cô cảm thấy hạnh phúc vốn tưởng rất xa nay đã rất gần.

Yêu có đôi khi thật sự rất khổ, giữa cái khổ lại muốn kiên trì thêm một chút, cuối cùng sẽ nếm được mùi vị hạnh phúc sau những lúc đắng cay.

Nhưng nào có ai biết, tình yêu ngọt ngào như thế liệu có thể duy trì được bao

lâu?

Chương 4

17 năm trước.

Tại một thành phố nào đó của Australia.

Trong một biệt thự cách khá xa trung tâm ồn ào, năm người đang ngồi cùng nhau ăn sáng, hai đôi vợ chồng trẻ tuổi cùng với một đứa bé tầm mười tuổi.

Trong đó, một người đàn ông vừa khôi ngô nhưng không hề mất khí phách buông đôi đũa trong tay, trên mặt nở một nụ cười xấu xa. "Tiểu An, con hẳn là nên có một cái tên tiếng Trung, An Đông Ni, cái tên này nghe có chút kì cục, để bố già

chính thức đặt tên cho con đi."

Bé trai tên gọi Tiểu An giương mắt lên, một đôi mắt trong suốt tràn ngập mong đợi.

"Bố là An Dĩ Phong, mẹ con tên Tu Đồ Thuần, lấy họ của bố với tên của mẹ con ghép lại, An Thuần! Con thấy thế nào?"

"Chim cú?" Tiểu An khó tin nhìn ông, vẻ mặt rõ ràng hỏi lại: ông thật sự là bố ruột tôi à?

(Trong tiếng Trung, An Thuần (安淳) đồng âm với Am Thuần (鸛鶉), đều đọc là /ān chún/. Tuy nhiên một cái có nghĩa là 'Yên ổn thuần phác', một tên có ý nghĩa là 'con chim cú', bạn An

nhà mình đã nghĩ thành chim cú).

Một người đàn ông khác tao nhã cầm lấy giấy ăn lau miệng, mỉm cười: "Tên hai chữ không đủ đại khí, không bằng thêm vào một chữ "Đạm 淡" đi, đã tốt lại càng tốt hơn.

Con mắt Tiểu An lại trũng lớn hơn nữa. "An Thuần Đạm?"

"Trứng chim cú?" An Dĩ Phong nghiêm túc nghĩ ngợi, nói: "Thần ca, anh tài thật đó! Tên này quả thật rất có nội hàm."

[An Thuần Đạm(安淳淡) đồng âm với An Thuần Đản (鹌鹑蛋) tức là trứng chim cú.]

Tiểu An mặt mày xanh lét, ánh mắt cầu cứu mẹ cậu.

Người mẹ hiền lành thiện lượng của cậu suy nghĩ một chút rồi nói: "Không bằng ghép tên của em với họ của ba nó vào cùng nhau là được được rồi."

An Dĩ Phong lại rơi vào trầm tư. "An, Tư Đồ, con trai của hai chúng ta. Có rồi!"

Ông vỗ cái bàn. "An Đồ Sinh!"

Tiểu An hét cách, đứng dậy: "Con đi xem Mạt Mạt đã ngủ dậy chưa đây."

...

Trong phòng trẻ sơ sinh, một bé gái mới hai tháng đang ngủ rất say, khuôn

mặt trắng nõn đến mức có thể thấy được mạch máu màu xanh nhạt dưới làn da, lông mi dài nường theo hơi thở nhẹ nhàng rung động, đôi môi phẩn hồng tựa như trái dâu tươi mới.

Tiểu An len lén thơm lên má bé, hương sữa thơm nồng xông vào mũi, giòn ngọt, ngây ngây.

"Tiểu An, con chẳng có tiền đồ gì hết, mới không thấy vợ một lát đã nhớ!" An Dĩ Phong đùa cợt.

Tiểu An bị chọc, khuôn mặt tuấn tú đỏ hồng. "Bé có phải vợ con đâu."

"Chờ đến khi con bé trưởng thành, bố già làm chủ, gả Mạt Mạt cho con." Ánh mắt An Dĩ Phong chột lóe lên. "Hàn

Mạt... Bô già con lại nghĩ đến một cái tên rất hay."

"Con không muốn! Anthony rất dễ nghe rồi!"

"'An Nặc Hàn', con thấy tên này thế nào? Tên này hay nhất ở chỗ là lời hứa hẹn của con với Mạt Mạt!"

Tiểu An lập tức yêu thích cái tên này.

Cậu nhìn lại bé gái nằm trong chiếc nôi màu trắng thêm một lần nữa, cô bé đã tỉnh dậy, mở to mắt nhìn cậu.

Cậu đưa tay ra với cô, bé gái lập tức vươn hai tay, đợi cậu ôm lấy.

Dòng đời cứ trôi, năm tháng như thoi, năm nào mới gặp, mắt nhìn ngóng trông.

"Anh Tiểu An, ôm một cái!"

"Được!"

"Anh Tiểu An, em muốn ăn kem ly."

"Được"

"Anh Tiểu An, xin anh đó! Anh để em ngủ thêm năm phút đi, được không?"

"Được!"

"Anh Tiểu An, em không muốn đến trường, anh đưa em đi chơi đi?"

"Được!"

"Anh Tiểu An, em muốn trốn nhà, anh dẫn em đi đi."

"Được!"

"Anh Tiểu An, anh sẽ lấy em làm vợ sao... Bạn học em đều chế giễu em không gả đi được!"

"Được..."

Thời thơ ấu của Mạt Mạt đã trôi qua như thế, từ khi cô có trí nhớ đến tận bây giờ, tính tình của anh Tiểu An lúc nào cũng tốt, cánh tay anh lúc nào cũng có lực, nụ cười của anh còn ấm áp hơn cả ánh mặt trời, câu trả lời của anh với cô lúc nào cũng là một chữ: Được!

Thế nên, bất kể chuyện gì người cô

ngĩ đến đầu tiên đều là anh!

Thử còn thơ ngây dại, cô vẫn luôn cho rằng anh Tiểu An mãi mãi thuộc về cô, tựa như bố, như mẹ...

Mãi cho đến một ngày, cô mới đột nhiên tỉnh ngộ, hóa ra anh chẳng phải là của cô...

Mạt Mạt tên là Hàn Mạt, sinh ra tại một bờ biển của Australia, một nơi yên tĩnh xa rời chốn phồn hoa đô thị.

Trong trí nhớ của cô, có 5 người quan trọng nhất.

Một người là bố cô, ông trông rất tuần tú, thích mặc âu phục màu đen, bên trong lót sơ mi trắng, nhìn qua vô cùng

cool. Từ ngày đầu tiên ông đưa Mạt Mạt đi nhà trẻ, các cô ở nhà trẻ đều chăm sóc Mạt Mạt rất đặc biệt, ngày thường đều mua gì đó cho cô ăn, hỏi cái này hỏi cái kia. Cô chỉ nói bố cô tên gọi Hanson, là một thương nhân bình thường, cũng không hề nói cho bất cứ người nào biết tên tiếng Trung của ông là Hàn Trạc Thần --- đây là điều ông đã dặn dò cô rất nhiều lần, còn vì sao không thể nói thì cô cũng không biết.

Người thứ hai là mẹ của cô, tên gọi là Amy, tên tiếng Trung là Hàn Thiên Vu.

Mẹ cô là một cô giáo dạy nhạc, không chỉ đàn dương cầm rất hay mà còn vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, rất nhiều người không tin rằng mẹ đã kết hôn, chứ

đừng nói rằng đã sinh con. Nghe loáng thoáng lúc mẹ cô đi dạy đàn, có không ít đàn ông theo đuôi, có người biết mẹ cô đã kết hôn nhưng vẫn chẳng cam lòng từ bỏ. Mãi đến khi một người trong số đó bị đánh trọng thương, vào ăn cơm bệnh viện, tất cả những người đàn ông khác mới ngậm ngùi đứng từ xa mà ngắm nhìn.

Khi Mạt Mạt còn rất nhỏ, cô đã từng cực kỳ tò mò hỏi: "Mẹ ơi, vì sao mẹ với bố lại cùng họ?"

"Bởi vì mẹ con là con gái của bố, đương nhiên là phải cùng họ với bố rồi."

Người giải đáp được câu ấy cho cô là hàng xóm nhà cô, một chú tên là An Dĩ Phong. Khuôn mặt đẹp trai của chú ấy bao giờ cũng mang nụ cười xấu xa chẳng

hề thay đổi, tính cách vô cùng hiền lành, tính tình siêu tốt. Đừng xem công việc của chú ấy là một người dạy vật tự do tại trung tâm thể hình, vóc người cao lớn cường tráng, người đầy khí phách mà nhầm, chú ấy có tiếng là sợ vợ, chỉ cần vợ chú ấy dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chú, chú ấy lập tức giống như một đứa học sinh tiểu học phạm sai lầm, chui vào xó nhà tự kiểm điểm.

"Chú Phong, mẹ cháu vì sao không phải là chị của cháu?" Mạt Mạt nhìn mẹ mình mới hai mươi mấy tuổi, lại nhìn bố mình đã bốn mươi tuổi rồi, có chút mơ hồ về quan hệ vai vế theo lời mẹ nói, đầu óc có chút choáng váng.

"Mẹ cháu sinh ra cháu, đương nhiên

là mẹ cháu rồi, theo vai vế, bô cháu hẳn là ông ngoại cháu..."

"Phong, anh đừng nói lung tung, Mạt Mạt còn nhỏ, sẽ bị dọa sợ bây giờ!"

Người nói những lời này chính là bà xã của An Dĩ Phong, Tư Đồ Thuần. Cô ấy là một người phụ nữ vô cùng lịch sự tao nhã, lúc yên lặng thì xinh đẹp tựa như hoa cúc trắng thanh nhã thấm vào lòng mọi người, khi mỉm cười thì trên khuôn mặt lộ ra nét phong tình quyến rũ, đó là bộ dáng chỉ có người phụ nữ đã trải qua nhiều lần sự đời mới có được. Thật ra, cô ấy chẳng những không hề ác, mà còn rất hòa nhã mềm mại, mỗi lần AN Dĩ Phong đi xa, cô ấy sẽ sửa lại áo cho chú ấy, vuốt phẳng vạt áo, nhỏ giọng thì thầm

bên tai dặn dò chú ấy: "Cận thận một chút nhé, về nhà sớm!"

Thế nên Mạt Mạt hoàn toàn không hiểu An Dĩ Phong cuối cùng sợ cô ấy ở điêm nào đây?

Người cuối cùng, đối với Mạt Mạt mà nói, cũng là một người có tầm quan trọng cực kì đặc biệt, người ấy chính là anh Tiểu An, tên tiếng Anh của anh là Anthony. Trước đây Mạt Mạt cho rằng bố của cô là người đẹp trai nhất, mãi cho đến khi có một lần An Nặc Hàn đưa cô đi nhà trẻ. Anh vừa mới quay đầu bước đi, lại có một đám các cô chạy tới hỏi An Nặc Hàn là ai, từ đó về sau chẳng còn ai thêm quan tâm đến chuyện tình cảm của bố với mẹ cô có tốt hay không

nữa, tất cả đều hỏi cô An Nặc Hàn đã có bạn gái chưa.

Lúc đấy cô mới nhận ra được một sự thực, hóa ra An Nặc Hàn so với bố cô, càng đẹp trai hơn!

Trời vào cuối thu, đã hai ngày mưa dầm liên miên không ngớt, gió biển ẩm ướt mang theo hơi nước mát lạnh.

Mạt Mạt đã 10 tuổi, đang ở nhà làm bài tập trong kỳ nghỉ. Bởi trong thời gian dài cô bé được nuôi bằng quá nhiều chất bổ, cuộc sống lại vô ưu vô lo, cô bé đậm đà hơn những đứa nhỏ cùng tuổi khác rất nhiều, khuôn mặt còn tròn hơn cả hình tròn mà compa vẽ, bàn tay cầm bút mập mập tựa như một chiếc bánh bao nhỏ,

khiến cho người ta không nhìn được muốn cắn một ngụm.

An Nặc Hàn đi vào trong phòng, cúi người xuống bên cô. "Mặt Mặt, muốn ăn kem ly không? Anh đưa em đi."

"Thật không?" Cô bé kinh ngạc nhảy xuống chiếc ghế, khuôn mặt nụ cười tươi như hoa, bím tóc dài vì hưng phấn mà đong đưa.

"Đương nhiên là thật rồi, anh Tiểu An đã lúc nào lừa em đâu!"

Anh quả thật là chưa bao giờ lừa cô, một lần cũng không có.

...

Trong cửa hàng bánh ngọt, Mặt Mặt

ôm ly kem, ngây ngốc nhìn An Nặc Hàn trước mắt. Anh càng ngày càng đẹp trai, đẹp đến mức khiến cho mắt của cô chẳng chứa được những người khác.

Ngũ quan của anh hoàn toàn được di truyền từ những điểm tốt của bố mẹ anh, có khuôn mặt khí thế bức người của bố, đường nét cương nghị, có đôi môi ôn hòa của mẹ. Mà thứ mê người nhất của anh chính là sự dung hòa giữa hai loại phong cách đối lập, có đôi khi anh sẽ cho người ta cảm giác nhiệt tình như lửa, còn có đôi khi, vẻ mặt của anh lạnh lùng như băng, khiến người khác không dám tới gần, lại nhìn không được muốn tới gần...

An Nặc Hàn ngày hôm nay có vẻ không giống với thường ngày, ánh mắt

anh nhìn ra ngoài cửa sổ rất đặc biệt, dường như đang chờ đợi cái gì đó.

"Anh Tiểu An, anh nhìn gì đấy?" Mạt Mạt tò mò nhìn về đường phố vắng vẻ bên ngoài khung cửa.

Anh hoảng hốt hoàn hồn lại, liếc nhìn vào ly kem thủy tinh trống rỗng trên bàn, nói với người phục vụ: "Thêm một ly."

"Em không ăn nữa, hôm nay hơi lạnh." Mạt Mạt dùng hai tay run run ôm chặt lấy chiếc áo khoác, An Nặc Hàn lập tức cởi áo gió của mình ra khoác lên người cô.

Chiếc áo gió mang theo mùi vị của anh, ngửi được mùi hương này, Mạt Mạt

luôn cảm thấy vô cùng an toàn.

Ly kem được bung lên, cô vừa muốn ăn, bên ngoài cửa sổ bỗng xuất hiện một bóng dáng của một người con gái. Đó là một cô gái phương Đông, chiếc váy trắng ngần, suối tóc đen dài như có như không, chút gầy yếu mỏng manh khiến cô ấy tựa như một tiên nữ không nhiễm bụi trần.

Tiêng Trung của Mạt Mạt không tốt lắm, chỉ có thể tìm được 4 chữ miêu tả sự xinh đẹp của người con gái này --- khuyneh quốc khuyneh thành!

Nhìn thấy khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn của một người con gái, Mạt Mạt bất giác xoa xoa khuôn mặt mũm mĩm của chính mình, lúc đó mới phát hiện ra

rằng mình rất béo.

"Mạt Mạt, em có thể ngồi ở đây chờ anh một chút được không. Anh sẽ trở lại nhanh thôi."

Cô ngoan ngoãn gật đầu.

"Ngoan lắm!"

Tiếng nói của An Nặc Hàn còn chưa dứt, người đã vội vàng chạy ra ngoài.

Mạt Mạt đến bên cửa sổ, khuôn mặt tròn tròn dán trên mặt kính thủy tinh lạnh ngắt, cô thấy An Nặc Hàn đi tới trước cô gái ấy, nòng nà ôm lấy cô ấy...

Mạt Mạt lấy tay đè lồng ngực đang quặn đau xuống, cảm thấy trong chốc lát hít thở thật quá khó khăn.

Hai người đứng đó nói chuyện thật lâu, ánh mắt của anh lưu luyến, dán chặt vào người mỹ nữ, vòng eo đầy đặn, chân dài, ánh mắt của anh nóng bỏng như vậy...

Mặt dù cô mới chỉ 10 tuổi, thế nhưng cô biết nụ cười mờ ám, ánh mắt nóng bỏng của một nam một nữ kia tiêu biểu cho điều gì, người ta gọi đó là "Yêu"...

Mặt Mặt khóc, nước mắt lẳng lẳng rơi xuống, trượt theo tấm kính thủy tinh, lưu lại một dòng nước mờ mờ. Cô một mình ngồi tại đó ăn từng ly kem, hết một ly rồi lại một ly.

Thật lạnh, cho dù cô có quấn chặt

chiếc áo gió sát người đến mức nào, vẫn cứ lạnh khiến cô run rẩy!

Lâu thật lâu, An Nặc Hàn mới quay về, trên người mang theo hương tường vi nồng nàn.

Mạt Mạt rất ghét cái mùi vị kia, dịch dịch cái ghế về sau, muốn ngồi xa ra một chút.

"Sao em ăn nhiều thế?" Anh giật hình nhìn mấy ly kem rải đầy trên mặt bàn, vội vàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cố gắng xoa xoa mu bàn tay của cô, nơi được anh xoa dần dần ấm lên.

"Có lạnh không?"

Cô lặng lẽ gật đầu.

Anh kéo tay cô vào trong lồng ngực, hương tường vi trên người anh nồng đến gay mũi. Thế nhưng cô lại mê mẩn sự ấm áp trong ngực anh, thế nên mới cam chịu mùi hương gay mũi ấy.

"Em đó, có thể đứng tham ăn như thế không! Cứ ăn tiếp như thế, không biến thành heo béo cũng biến thành ly kem mát!"

"Anh Tiểu An." Cô ôm lấy cổ anh, khuôn mặt dán lên mặt anh. "Chị gái xinh đẹp kia là ai?"

"Bạn gái của anh."

Cô trừng to mắt nhìn anh. "Anh đã nói là muốn lấy em làm vợ rồi mà."

An Nặc Hàn nở nụ cười, nụ cười của anh giống hệt nụ cười chế giễu của đám bạn học của cô. Cô phảng phất như có thể nghe thấy tiếng cười nhạo của anh giống như những người khác: "Đồ ngốc, em xấu như vậy, ai muốn lấy em..."

Cô tủi thân nắm lấy tay áo anh, một bên vừa khóc, một bên vừa lay lay cánh tay anh: "Anh từng đồng ý với em rồi mà, anh không thể nuốt lời."

"Được..." Anh bất đắc dĩ dùng ống tay áo lau đi nước mắt, nước mũi trên mặt cô, dỗi dỗi cô: "Anh hứa với em, anh sẽ không nuốt lời... Đừng khóc mà, khóc tiếp thì anh Tiểu An không thích em bây giờ."

Thế là cô ngừng khóc luôn.

Cô cố gắng cười với anh, cô cuối cùng vẫn cho rằng, chỉ cần cô cười, anh sẽ mãi mãi thích cô.

Chương 5

Trẻ con thì vẫn chỉ là trẻ con.

Cô tưởng rằng mình có thể lớn thật nhanh, không ngờ trong mắt người nào đó cô mãi mãi chỉ là một đứa trẻ con.

Vào một ngày cuối tuần sau đó một tháng, An Nặc Hàn đồng ý dẫn cô đi thả diều, Mạt Mạt vốn ham ngủ nhưng hôm đấy lại dậy rất sớm, mặc cái váy trắng mà cô thích nhất.

Cô soi gương thật kỹ, dù thế nào vẫn cảm thấy không rõ vì sao chiếc váy trắng kia khi mặc trên người cô lại lộ ra cái sự béo ị với vụng về của cô như vậy.

Thế là cô đành quyết định không quan tâm đến vấn đề này nữa, ôm con điều giấy chạy xuống tầng.

Trong phòng khách lớn, Hàn Trạc Thần ngồi dựa trên ghế sofa, đôi mày cau chặt, hai mắt nhắm lại, sắc mặt có phần u ám.

Hàn Thiên Vu ngồi bên người ông, một bên day day trán ông, một bên khuyên nhủ: "Chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu, cần gì phải ép buộc thẳng nhỏ? Cho dù mọi người có ép nó cưới Mạt Mạt, Mạt Mạt thật sự có thể cảm thấy hạnh phúc sao?"

"Anh biết, nhưng anh sợ rằng Mạt Mạt không chấp nhận được. Nó quá ỷ lại

vào Tiểu An..."

"Thần, bằng không chúng ta mang theo Mạt Mạt chuyển nhà đi, để nó cách xa Tiểu An một chút. Có lẽ nó sẽ dần quên đi..."

"Cũng được!"

Nghe được câu đấy, Mạt Mạt vội vàng chạy xuống cầu thang, lớn tiếng nói: "Con không đi, con không muốn rời xa anh Tiểu An."

Hàn Trạc Thần và Hàn Thiên Vu hai mặt nhìn nhau, không ai nói câu nào.

"Con không cần hai người nữa, con đi tìm anh Tiểu An."

Mạt Mạt tưởng rằng An Nặc Hàn

nhất định sẽ giúp cô thuyết phục bố mẹ, ai dè cô vừa mới chạy tới cổng nhà của anh, chợt nghe thấy bên trong truyền ra tiếng An Dĩ Phong hét lớn. "Từ ngay về sau, tôi không cho anh gặp lại con bé."

An Nặc Hàn giận dữ cãi lại: "Bố dựa vào cái gì mà không cho con gặp con bé."

"Chỉ bằng tôi là bố anh."

An Nặc Hàn trầm mặc một hồi, giọng nói hòa hoãn đi một chút: "Bố, con biết chú Thần không có con trai, chú ấy muốn con lấy Mạt Mạt để kế thừa sự nghiệp của chú ấy. Con có thể thông cảm cho khổ tâm của mọi người, nhưng Mạt Mạt mới có mười tuổi, cô bé vẫn chỉ là một đứa bé con."

"Cô bé sẽ không mười tuổi mãi được, sớm muộn gì cũng sẽ trưởng thành." Giọng điệu của An Dĩ Phong cũng dịu đi ít nhiều.

"Nhưng hiện nay cô bé mới có 10 tuổi, mà con đã hơn 20 rồi! Đợi đến khi cô bé lớn lên, ít nhất phải 10 năm nữa!" Giọng nói của An Nặc Hàn gần như cầu xin: "Bố, con không phải hòa thượng, con có tình cảm, con có thất tình lục dục!"

"..."

"Với lại mọi người có suy nghĩ cho Mạt Mạt không, ngay cả ý kiến của cô bé mọi người cũng không thèm hỏi, quyết định tất cả mọi việc hộ cô bé. Nếu như

sau khi cô bé lớn lên không hề yêu con thì làm sao bây giờ?"

Mặt Mạt ngo ngác đứng chôn chân trước cổng, cô không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng mơ hồ hiểu được rằng, anh sẽ không lấy cô.

"Chuyện về sau, về sau hẵng nói. Hiện tại thì con yên phận chút cho bố."

"Chính bố đòi phụ nữ còn nhanh hơn cái nháy mắt, bố có tư cách gì nói con yên phận?"

"Con!" Anh Dĩ Phong không nói được câu nào.

An Nặc Hàn quăng lại một câu cuối cùng rồi đi luôn: "Xin lỗi, con không thể

lầy cô bé... Bởi vì so với mọi người, con còn sợ Mạt Mạt bị tổn thương hơn."

Khi chiếc xe màu xanh ngọc của anh biến mất dần tại khúc ngoặt con đường, Mạt Mạt mới ra khỏi góc tường đi vào nhà, nhẹ nhàng mở cửa.

Trong trí nhớ của Mạt Mạt, khoe miệng An Dĩ Phong lúc nào cũng cong cong ẩn chứa ý cười, tính tình tốt đến mức chẳng thể nào tốt hơn được. Cô hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi khi chú ấy nổi giận lại đáng sợ đến như vậy, ánh mắt sắc ngọt, u ám; bàn tay nắm chặt hẳn cả gân xanh, cô thậm chí có thể nghe thấy tiếng khớp xương cách cách phát ra.

Mạt Mạt sợ hãi rụt người lại, không dám đi thêm một bước về phía trước.

"Chú Phong, chú đừng trách anh Tiểu An, anh ấy không cố ý muốn làm chú tức giận đâu."

"Mặt Mặt." An Dĩ Phong đi về phía cô, ngồi xuống trước mặt cô, vỗ vỗ đầu cô. "Bất kể anh Tiểu An làm sai cái gì, cháu cũng đừng nên trách nó."

Cô gật đầu, bím tóc đuôi ngựa cứ thế mà lắc lư.

"Một ngày nào đó nó sẽ biết, tình cảm của hai đứa được hòa ở trong tâm, hai đứa chẳng có biện pháp từ bỏ ai cả..."

Mặt Mặt vui vẻ nở nụ cười.

Nụ cười của cô còn thánh khiết hơn

cả tia nắng sớm mai, không tí vết.

"Chú Phong, vậy chú cũng không cần làm anh ấy tức giận!"

Cả một tuần, An Nặc Hàn không về nhà.

Cuối tuần, Mạt Mạt ngồi ngàn người trên chiếc ghế mây trong vườn hoa, tập trung nhìn một khóm hoa bỉ ngạn [\[4\]](#) rực rỡ như lửa, nỗi nhớ anh khiến cô vô tình rơi nước mắt. Cô nhớ rõ năm cô bảy tuổi, cô ngồi khóc ở trong bụi hoa, vì bạn bè cô không ai thích chơi cùng cô, còn chế nhạo cô vừa béo lại vừa xấu, tương lai nhất định không gả được cho ai.

Cô khóc, nói với An Nặc Hàn: "Anh Tiểu An, anh lấy em làm vợ đi... Bạn cùng lớp với em đều cười em không gả đi được."

"Được!" Anh giúp cô lau đi nước mắt, cười nói: "Chỉ cần em không khóc nữa, anh Tiểu An sẽ lấy em làm vợ."

Cô ngừng khóc, tưởng rằng chỉ cần cô không khóc, cô có thể gả đi được.

Thế nhưng anh đã lừa cô!

...

"Mặt Mặt, muốn nghe chuyện xưa không?" Hàn Thiên Vu chẳng biết từ khi nào đã đến bên người cô, ôm nấy bờ vai cô, hỏi. "Mẹ kể cho con nghe chuyện cổ

tích về cô bé lọ lem và hoàng tử nhé, được không?"

"Mẹ, con muốn nghe chuyện xưa của hoa bỉ ngọc, con muốn biết kết thúc của câu chuyện đây."

Lúc Mạt Mạt vẫn còn rất nhỏ, cô thích nhất là được ngồi trên ghế mây nghe mẹ kể về chuyện xưa của hoa bỉ ngọc, mặc dù cô vẫn không hoàn toàn hiểu hết, nhưng mỗi lần nghe cô đều cảm thấy rất xúc động.

Chuyện xưa là như vậy.

Đã từng có một người đàn ông rất yêu một cô gái, nhưng cô gái này lại hận anh ta đến thấu xương, một lòng muốn giết anh. Có một ngày, người đàn ông

mang cô đi đến một nơi, nơi đây nở rộ một vùng hoa bỉ ngạn, diễm lệ tuyệt vọng như máu.

Người đàn ông nói với cô gái: Em biết không? Đây là hoa bỉ ngạn, còn có tên là hoa mạn châu sa, là một đoạn tình yêu bị nguyên rủa.

Cô gái lắc đầu.

Người đàn ông kể cho cô gái nghe về một đoạn truyền thuyết đó: "Ngày xưa ngày xưa, Hoa Thần và Diệp Thần yêu nhau, họ đứng tại hai bờ đối diện mong nhớ đối phương, cuối cùng cũng có một ngày, họ làm trái với ý Thần, lén lút gặp mặt. Sau khi Thần biết được đã cực kỳ giận dữ, để nghiêm trị bọn họ, đã biến họ thành hoa bỉ ngạn này. Có hoa mà không

thấy lá, lá mọc mà chẳng thấy hoa, đời đời kiếp kiếp, hoa lá bỏ qua nhau, đời đời kiếp kiếp cùng gốc mà chẳng thể nào gặp mặt.

Về sau có một tên quý tướng mạo xấu xí không gì sánh được yêu phải một thiếu nữ xinh đẹp lương thiện, tên quý giam người thiếu nữ lại, chỉ vì để mỗi ngày có thể thấy nàng. Có một ngày, một vị dũng sĩ tới, anh ta dùng kiếm chém chết tên quý, cứu thiếu nữ ra... Máu của tên quý bắn đầy trên đất, một vùng hoa bị ngạt rục rở lại nở ra, chôn ấy chính là "Vong Xuyên" của địa ngục, là nơi sau khi người ta chết đi sẽ quên mất tình duyên kiếp này để đầu thai sang kiếp khác.

Vì vậy hoa bỉ ngạn trở thành sử giả tình yêu đến từ chốn địa ngục mênh mông. Từ nay về sau bên cạnh dòng Vong Xuyên có một vùng hoa bỉ ngạn đỏ rực diễm lệ như máu, trường tồn bất diệt.

Sau khi người ta chết đi, trên đường đi sẽ đi qua vùng hoa đầy đẽ đến bên cầu Nại Hà, nếu người thấy mùi hoa sẽ nhớ kỹ người vợ kiếp trước của người ấy..."

Người đàn ông kể xong chuyện xưa, lại quay lại nói với cô gái: "Tôi là một tên ma quỷ giết người không chớp mắt, sớm muộn gì cũng có một ngày tôi chết đi, sẽ phải dùng máu để trả lại những nợ nần mà tôi nợ người khác... Em có thể hứa với tôi, ngày tôi chết đi em hãy dẫn tôi đến nơi này, để tôi ngửi được mùi

hoa bĩ ngạn, kiếp sau sẽ không quên em...
kiếp sau tôi muốn làm một người tốt, tôi
muốn làm một cảnh sát..."

Cô gái khóc, cô nói với người đàn ông: "Anh yên tâm, em sẽ không rời khỏi anh, em muốn đi cùng anh qua cầu Nại Hà, cùng nhau ngửi mùi hoa bĩ ngạn, kiếp sau em muốn gả cho anh, em muốn yêu anh thật tốt... Bởi vì yêu thì có kiếp sau... nhưng hận thì không có!"

Tình yêu, là như vậy đấy. Yêu làm người, sẽ phải chấp nhận khổ đau, không ai có thể cứu chuộc người.

"Mẹ, về sau thì sao?" Mạt Mạt day day đôi mắt phỉm đỏ, hỏi một cách mong chờ, cô vẫn luôn muốn biết kết cục của người đàn ông và cô gái đó như thế

nào, nhưng mỗi lần mẹ kể chuyện xưa cũng chỉ kể đến đây, không có đoạn kế tiếp.

"Mẹ, hai người ấy có phải là đã chết không?"

Hàn Thiên Vu nhìn thoáng qua Hàn Trạc Thần cách đó không xa, ông đang lặng lẽ nhìn cánh hoa đến ngậy ngần cả người.

Hàn Thiên Vu ngồi trên ghé mây, nhẹ nhàng vuốt ve suối tóc trên bờ vai Mạt Mạt, chậm rãi kể về quá khứ đã qua: "Không, họ vẫn còn sống... Người đàn ông mang theo cô gái đến một nơi không ai nhận họ, anh ta mời người trồng hoa đến trồng đủ loại hoa bỉ ngạn ở trong sân, anh nói: 'Cho dù xảy ra chuyện gì,

cũng để anh chết trong vườn hoa bỉ ngạn, để anh ngửi được mùi hoa bỉ ngạn... để kiếp sau anh sẽ không quên em.'

Cô gái không hề hận anh nữa, còn muốn sinh cho anh một đứa con trai, để huyết thống của anh có thể kéo dài, để cho giấc mộng được làm cảnh sát của anh có thể tiếp diễn, đáng tiếc, tinh thần của cô đã chịu quá nhiều sự kích thích nghiêm trọng, lại còn sinh non, nên ngày mà đứa con của anh sinh ra, cô đã chảy rất nhiều máu, máu tựa như một vùng hoa bỉ ngạn đua nở, Cô cảm giác được thân thể càng lúc càng lạnh, cô thấy người thân của cô đang đứng trong bụi hoa vẫy tay với cô... Cô nói với bác sĩ, tôi không sao, nhất định phải để con tôi sống...

Người đàn ông khóc, ra sức cầm lấy tay cô: "Anh chỉ muốn em sống! Em có hiểu không, anh chỉ muốn em sống!"

Cô gái lắc đầu, cắn răng duy trì ý thức còn sót lại, đến khi tiếng khóc nỉ non trong trẻo vang lên, cô gái cười và nhắm mắt lại... Khi tỉnh lại, bác sĩ nói cho cô biết: Chồng cô đã từ bỏ đứa con trai chưa kịp ra đời... Anh ta nói, đây là sự trừng phạt của ông trời, nợ máu phải trả bằng máu!"

"Mẹ..." Mạt Mạt vươn đôi tay lạnh lẽo, ôm chặt lấy thắt lưng Hàn Thiên Vu, co người lại vào trong ngực mẹ, Mạt Mạt tới sinh nhật hàng năm đều đi tới thăm một phần mộ, đó chính là người em trai song sinh mà cô chưa bao giờ gặp mặt.

"Mặt Mặt ngoan, khi anh Tiểu An của con gặp được người mà nó yêu, con đừng làm nó khó xử được không? Mẹ và bố đưa con đi chỗ khác, con từ từ sẽ quên được nó thôi."

"Vì sao lại phải đi, vì sao lại phải quên anh ấy."

"Chờ con lớn lên, con sẽ hiểu."

Cô không hiểu, cách nghĩ của người lớn cô lúc nào cũng không hiểu.

Nhất là một câu đó: Tình yêu, là như vậy đấy. Yêu làm người, sẽ phải chấp nhận khổ đau, không ai có thể cứu chuộc người.

Có lẽ, khi lớn lên cô sẽ hiểu ra...

Buổi chiều, ánh nắng long lanh rơi trên cánh hoa đỏ rực, ánh vàng đẹp mắt nhẹ nhàng nhẹ nhàng lay động.

Mạt Mạt đang nhìn đến xuất thần, An Dĩ Phong đi tới, bảo cô gọi điện cho An Nặc Hàn, hỏi xem khi nào thì anh về nhà.

Cô ngoan ngoãn gọi điện: "Anh Tiểu An, khi nào thì anh trở về?"

"Nhớ anh phải không?"

"Em chẳng thèm nhớ anh, là cô Tiểu Thuần nhớ anh." Cô cố tình nhỏ giọng nói: "Hôm qua cô Tiểu Thuần đã đuổi chú Phong ra ngoài, cô nói nếu chú

Phong không tìm được anh về sẽ không cho phép về nhà nữa."

"Thế bây giờ bố anh ở đâu?"

Cô giương mắt nhìn An Dĩ Phong bên cạnh đang dùng tay ra hiệu với cô: "Bố em cũng không để chú ấy ở nhà em, chú ấy ngủ ở khách sạn."

"À. Vài ngày nữa anh sẽ về."

"Vâng ạ." Cô hơi thất vọng, vừa muốn dập máy, lại nghe thấy đầu bên kia nói: "Đợi một chút!"

"Có việc gì sao?"

"Em có muốn ăn kem ly không?"

Nhắc tới kem ly, cô cảm thấy cả

người đều phát lạnh. "Từ lần trước em ăn đến phát ốm, mẹ em không cho em ăn nữa."

"Anh đưa em đi ăn món ăn Pháp được không?"

Cô nuốt nước bọt. "Em muốn ăn gan ngỗng béo."

"Được! Em tới ven đường chờ anh, anh lập tức tới đón em, nhớ kỹ là đừng để người khác thấy nhé."

"Vâng."

Thấy cô cúp điện thoại, An Dĩ Phong vội vàng hỏi: "Nó nói khi nào sẽ về nhà?"

"Vài ngày nữa ạ."

"Nó còn nói gì nữa?"

"Anh ấy muốn đưa cháu đi ăn đồ ăn Pháp." Cô ngoan ngoãn nhìn An Dĩ Phong: "Cháu có thể đi được không?"

An Dĩ Phong còn chưa nói gì, giọng nói của Hàn Trạc Thần đã vang lên từ phía sau: "Đi đi, Tiểu An chắc chắn là muốn con đi đó!"

...

Hơn mười phút sau, Mạt Mạt mới chạy đến ven đường, đã thấy xe của An Nặc Hàn đỗ ở đây.

Anh dựa nửa người vào xe, cảnh giác nhìn quanh bốn phía. Nửa tháng không gặp, ánh mắt anh chứa một chút ưu

phiên.

Chỉ là lúc cô vừa mới đi tới, anh liền cười rộ lên, còn dùng sức xoa xoa khuôn mặt cô: "Sao lại có vẻ béo lên thế? Nhất định là chỉ biết ăn, chẳng hề nhớ anh rồi."

"Em chẳng thèm nhớ anh. Chú Phong nói: Anh gặp sắc quên nghĩa, loại con trai không có lương tâm như anh căn bản không đáng để em nhớ."

"Thật chẳng hiểu nổi, cuối cùng ông ấy là bố anh hay bố em vậy."

Mạt Mạt chớp chớp đôi mắt to tròn, nói: "Chú ấy còn nói, anh không trở lại không sao, chú ấy sẽ lại chế ra một đứa con trai khác để lấy em. Nhất định sẽ

đẹp trai hơn anh, tốt với em hơn anh."

"Thật là ông ấy nói vậy sao."

"Thật mà!"

Cô đương nhiên sẽ không nói cho anh biết, người nào đó vừa nói xong câu đó, đã bị vợ của chính mình đuổi ra khỏi cửa, đến bây giờ chẳng có nhà để mà về.

Chương 6

Trong nhà hàng Pháp, An Nặc Hàn gọi cho Mạt Mạt một khay gan ngỗng béo, sữa tươi và một phần súp hải sản, còn bản thân chỉ gọi một cốc nước có ga, nhìn cô ăn.

"Anh Tiểu An, sao anh không ăn? Không phải là anh thích ăn gan ngỗng béo nhất à?"

Ánh mắt của anh lóe lên một chút, thuận miệng nói: "Anh vừa mới ăn cơm xong, ăn không nổi nữa."

Ăn được một lúc, cô dùng khăn lau lau miệng: "Bố em nói nhà em sẽ phải

chuyên đi, trước khi đi em có thể gặp được anh không?"

"Cái gì cơ?" An Nặc Hàn kinh ngạc nắm lấy tay cô: "Nhà em phải chuyên đi?"

"Vâng! Mẹ nói để em quên anh đi..."

Anh mệt mỏi buông tay ra, nghiêng khuôn mặt về một bên. Từ góc nhìn này, Mạt Mạt mới phát hiện ra anh gầy đi, sắc mặt cũng có vẻ không tốt.

"Anh Tiểu An, anh có thể khuyên bố em không? Em không muốn đi đâu."

Anh gượng gạo cười, dùng ngón tay âm áp vuốt tóc cô, xoa xoa khuôn mặt cô: "Chú ấy muốn tốt cho em thôi! Anh

không thể chăm sóc em cả đời được, em nên học được cách tự lập."

Cô đẩy tay anh ra, cúi đầu ăn món gan ngỗng béo kia, gan ngỗng hóa ra là rất đắng.

Ăn cơm xong, An Nặc hàn không hề quẹt thẻ mà lấy ra 200 đôla Úc còn sót lại trong ví để thanh toán. Đương nhiên cô không biết, thẻ tín dụng của An Nặc Hàn đã bị khóa lại.

Trên đường về nhà, họ chẳng nói với nhau câu nào.

Rất nhanh về tới nơi, An Nặc Hàn tắt máy.

Mạt Mạt tháo dây an toàn ra, mở

cửa xe, cô đang muốn xuống xe, đột nhiên một đôi tay ôm lấy eo cô.

"Buông em ra!" Cô cố sức vùng vẫy.

An Nặc Hàn không hề để ý đến sự phản kháng của cô, ôm cô đặt lên đùi, ấn đôi môi nóng rực lên trán cô.

"Mạt Mạt, xin lỗi em! Anh chứng kiến em trưởng thành, anh cũng không nỡ xa em, nhưng bố mẹ em làm rất đúng, em quá ỷ lại vào anh, chúng ta sớm muộn gì cũng rời xa nhau."

Tâm hồn trẻ thơ của cô không chịu đựng được, không thừa nhận được sự đau thương này, nước mắt như những hạt mưa, từng giọt từng giọt rơi xuống ngực

anh. Cô ôm lấy anh lưu luyến không rời, nói liên hồi: "Em không muốn xa anh đâu, em không muốn xa anh... Anh Tiểu An, anh đi xin bố mẹ em đi, được không? Được không anh?"

Anh nâng khuôn mặt cô lên, cuối cùng cũng gật đầu: "Được..."

Buổi chiều muộn, An Nặc Hàn ôm cô về nhà.

Cô vĩnh viễn sẽ không quên được ngày hôm đó, ánh chiều tà chiếu rọi vào cửa sổ phòng khách, nhuộm đỏ cả một vùng đá hoa cương trắng.

An Nặc Hàn đứng trước mặt cô, nói: "Bố, chú Thần, con xin thề rằng trước khi Mạt Mạt 18 tuổi, con sẽ không

lấy bất kỳ người con gái nào..."

Những lời này nói ra tuy đơn giản nhưng lại khó có thể tưởng được nổi. Đối với An Nặc Hàn mà nói, lời hứa hẹn kiêu này đã hoàn toàn vượt qua giới hạn của anh, thế nhưng anh cũng không còn lựa chọn nào khác.

Mạt Mạt thật sự hài lòng, về nhà cùng với bố mẹ, lúc ấy An Nặc Hàn mới đưa đôi mắt lạnh lẽo nhìn An Dĩ Phong đang nhón nhơ tự đắc ngồi hút thuốc trên ghế sofa, nghiêng răng hỏi: "Bố hài lòng chưa?"

"Rất hài lòng."

"Vì bạn bè mà ngay cả con trai bố cũng đều có thể hai tay dâng lên cho

người ta! Đây là cái bố gọi là đạo nghĩa giang hồ đấy hả?"

An Dĩ Phong vẫn chùng ra vẻ mặt không hề quan tâm: "Anh không muốn thì ai bức được anh."

"Bố!" An Nặc Hàn rùng mình, hai tay nắm chặt lại, lại chẳng thể nào bác bỏ, cuối cùng cũng từ kẽ răng phun được ra một câu: "Nhất định là kiếp trước con có nợ với bố!"

Nói xong, anh trở về phòng, mạnh mẽ đóng cửa rầm một cái.

An Dĩ Phong dập điều thuốc, đầu lọc trong gạt tàn bị bóp méo đến biến hình.

An Dĩ Phong cũng là một người đàn ông, cũng hiểu rõ rằng độ tuổi từ 20 đến 28 là độ tuổi tinh lực dồi dào nhất của đàn ông, là cái độ tuổi dễ kích tình cũng dễ dàng động tình nhất.

Dồn ép An Nặc Hàn đưa ra lời hứa này, quả thật là rất tàn nhẫn.

"Vợ yêu, em nghĩ anh có phải là một người bố tốt không?" An Dĩ Phong nhìn về phía Tư Đồ Thuần đang rất chuyên tâm trồng cây, muốn từ phản ứng của cô mà xác định xem liệu chính mình có sai hay không.

Tư Đồ Thuần nhẹ nhàng cắt đi một cành khô. "Em nhìn không ra anh có phải là người bố tốt hay không, nhưng Tiểu An rất kính trọng anh."

Tư Đồ Thuần đứng lên, đi qua người An Dĩ Phong. "Trước 10 tuổi, ai là cha nó, nó cũng không biết, em thật không rõ vì sao nó lại kính trọng anh nữa..."

An Dĩ Phong đứng dậy đi theo, ôm lấy cô từ sau lưng. "Vì em giáo dục tốt."

Tư Đồ Thuần lắc đầu, khuôn mặt lạnh lùng rõ ràng đang lộ ra vẻ cău giận hơi được kìm chế.

An Dĩ Phong mỉm cười, nghiêng mặt, đôi môi mỏng nhẹ nhàng lướt qua tai cô, đồng thời vươn đầu lưỡi, hơi thở thoảng qua.

Mùi vị của cô ấy mãi mãi ngọt như

thê, tươi mát lại mềm mại.

Tư Đồ Thuần khẽ hít một hơi, đôi má phớt hồng, lý trí trong đôi mắt chẳng còn nhiều trấn định, vẻ mặt muốn cự tuyệt nhưng lại chìm đắm trong đó.

Có trời mới biết An Dĩ Phong có bao nhiêu điên cuồng say đắm cái loại biểu tình của phụ nữ lương thiện.

"Tiểu Thuần, anh lâu rồi không được về phòng." Cánh tay An Dĩ Phong siết chặt hơn một chút, tay trái trượt về phía trước tìm tòi, lướt qua xương sườn, đặt lên bộ ngực mềm mại của cô.

An Dĩ Phong cười một cách xấu xa. "Nếu không để anh về phòng, anh sẽ phạm sai lầm đó..."

"Anh phạm sai lầm còn ít sao?"

"Anh phạm sai lầm dù ít dù nhiều cũng không làm thay đổi được một chuyện... Anh yêu em đến phát điên." Cách một lớp áo mỏng, An Dĩ Phong luồn tay vào trong áo lót của cô, ngón tay vuốt ve vị trí mẫn cảm nhất, cơ thể của cô khẽ run lên, giãy giụa trong lòng An Dĩ Phong một lát, sau đành phải yếu ớt dựa sát vào lòng anh.

Tư Đồ Thuần nhẹ nhàng than vãn: "Tiểu An nói không sai, kiếp trước mẹ con em thiếu nợ anh."

An Dĩ Phong ôm ngang lấy cô, đi vào trong phòng.

Tiếng thở dốc truyền ra từ cánh cửa chưa được đóng chặt, thật lâu sau vẫn chưa ngừng.

Trên chiếc giường lớn, Tư Đồ Thuần nắm chắc lấy chiếc chăn tơ tằm, cơ thể vô lực đong đưa theo sự nỗ lực điên cuồng của An Dĩ Phong.

Một lần rồi lại một lần đẩy cô lên đỉnh hạnh phúc.

Ngày hôm sau, Mạt Mạt ngồi trong phòng làm bài tập

Hàn Trạc Thần và An Dĩ Phong ngồi dưới tầng nói chuyện.

"Vợ cậu cho cậu về phòng rồi à?"

Hàn Trạc Thần lấy một điếu cigar từ trên bàn, dùng bật lửa châm, đặt bên môi.

An Dĩ Phong ngồi trên ghế sofa, tâm tình vô cùng khoan khoái, cười cười: "Tiểu Thuần nói mùa này cây anh đào ở Nhật Bản nở đẹp lắm, cô ấy muốn đi xem. Anh lúc nào thì có thời gian? Để xem sắp xếp xem. Nhân cơ hội này cũng có thể để cho Mạt Mạt và Tiểu An bồi dưỡng tình cảm một chút."

"Cậu nghĩ làm thế sẽ công bằng với Tiểu An sao?" Hàn Trạc Thần hút một hơi cigar, cau mày, thở ra một làn khói đặc.

"Không công bằng chỗ nào? Đường đi là nó tự chọn, lại không ai dùng dao kẻ cổ ép nó cả."

Hàn Trạc Thần lạnh lùng liếc xéo: "Cậu dùng Mạt Mạt dồn ép nó, so với dùng dao thì còn ác hơn."

"Mọi người đều có nhược điểm, ai bảo nhược điểm của nó là Mạt Mạt."

"Chưa từng thấy người nào như cậu, cả con ruột mình mà cũng bắt nạt."

An Dĩ Phong thờ ơ rung chân: "Nếu nó không phải con em, em tìm hộ nó một người vợ tốt thế làm gì?"

"Ý cậu là nó còn phải báo đáp cậu thật tốt?"

"Em cũng không cần nó báo đáp, hiểu thảo với em là được rồi."

" ... "

Mạt Mạt đang ngồi nghe say sưa, bỗng trông thấy An Nặc Hàn trở về, bước chân của anh nặng nề in dấu trên bờ cát, ngổn ngang, liên tiếp.

Vạt áo sơ mi của anh ướt đẫm, tay áo bị xé rách, má phải dường như lưu lại vết máu hình năm ngón tay mờ mờ.

Cô hiểu nhất định anh đã rất đau, còn đau hơn cả lòng của cô.

Hàn Trạc Thần ngồi ở tầng một cũng nhìn thấy An Nặc Hàn qua cửa sổ, thân nhiên nói: "Sao tôi không thấy cậu vì tốt cho nó một chút nào nhỉ?"

An Dĩ Phong lướt nhìn ra ngoài cửa

sổ, chỉ liếc một cái rồi lại dời tầm mắt luôn, vẻ mặt tức giận: "Em đã sớm nói con kia chẳng phải thứ tốt đẹp gì, nó cứ không tin. Anh nhìn xem, chỉ có chia tay thôi mà cũng ra tay nặng vậy? Năm đó lúc Tiểu Thuận mang thai bị em vứt bỏ cũng chưa từng chửi em câu nào!"

"Chuyện đây cũng không hẳn." Hàn Trạc Thần phản bác lại lời An Dĩ Phong nói: "Năm đó Thiên Thiên chẳng phải cũng tát tôi một cái."

"Mẹ kiếp! Anh mẹ nó không biết ngượng mà còn nói? Anh giết cả nhà cô ấy, lại còn không nên yêu cô ấy, đợi đến khi cô ấy yêu anh rồi, muốn đem mọi thứ trao cho anh thì anh lại vứt bỏ cô ấy. Cô ấy mới tát anh một cái thôi, đổi lại là em,

em đã sớm bãm anh ra làm thịt vụn rồi."

"Thôi thôi! Hai người đừng có ngồi đây chó chê mèo lắm lông nữa." Lời nói vừa rồi chính là của Tư Đồ Thuần mới bước vào cửa, mái tóc quăn của cô ngày hôm qua vẫn chưa buộc lên, tùy ý rủ xuống sau lưng, hơn nữa khuôn mặt hơi cáu giận, đặc biệt xinh đẹp mà quyến rũ.

An Dĩ Phong thấy cô đi vào nhà, tinh thần ngay lập tức được tăng lên cả trăm lần, nửa con mắt mị hoặc lóe sáng dị thường.

Tư Đồ Thuần ngồi xuống bên người An Dĩ Phong, dưới mái tóc quăn đung đưa, cần cổ trắng ngần điểm xuyết vài dấu hôn phiếm hồng. "An Dĩ Phong, nếu nói về xấu xa, còn người đàn ông nào tệ

hơn anh? Lại còn không biết xấu hổ nói người khác."

"Vợ yêu, anh tốt xấu gì cũng lăn lộn trong giới vài chục năm, thật tình hay giả ý chẳng lẽ anh lại nhìn không ra?"

"Tôi biết rõ anh xét duyệt vô số phụ nữ rồi, nhìn rõ được phụ nữ đến từng khớp xương!" Tư Đồ Thuần nghiêm khắc trừng An Dĩ Phong một cái: "Thế nhưng, thật tình hay giả ý Tiểu An sẽ tự mình nhìn được, không cần anh."

An Dĩ Phong không nói thêm gì nữa.

Hàn Trạc Thần cười cười, khoe miệng cong cong thành hình vòng cung.

...

Thời gian trôi qua từng ngày, An Nặc Hàn vẫn chiều chuộng Mạt Mạt như trước.

Nhưng cô biết anh không vui, đã rất nhiều lần cô trông thấy anh đập máy, đờ đẫn nhìn vào màn hình di động.

Có một lần, khi An Nặc Hàn đi tắm, Mạt Mạt lén lút kiểm tra lịch sử cuộc gọi của anh, trên màn hình hiển thị cả hàng dài chỉ một cái tên: Vi.

Cô đang muốn buông chiếc di động xuống bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, ánh sáng xanh chớp nháy, khuôn mặt cười thắm thiết của Vi hiện lên trên màn

hình.

Cô vốn muốn treo máy, lại không nghĩ rằng mình đã ấn nút nghe.

"An, em không thể không có anh, em yêu anh, không có anh em không sống nổi..."

"An, em biết anh yêu em, anh không muốn ràng buộc em. Em có thể chờ cùng anh, cho dù mười năm, hai mươi năm, em cũng sẵn lòng chờ đợi..."

Nghe thấy tiếng khóc bi thương của Vi vang vọng trong căn phòng trống rỗng, Mạt Mạt bỗng nhiên nhận ra rằng mình đã làm sai.

Cô cứ nghĩ rằng bản thân mình

không thể rời khỏi An Nặc Hàn, nhưng lại chẳng hề nghĩ tới, còn một người khác yêu anh còn nhiều hơn cô, càng không muốn rời khỏi anh.

Cô lấy tốc độ nhanh nhất cầm chiếc điện thoại đẩy cửa phòng tắm, chạy vọt vào. Cô sợ rằng nếu bản thân mình chỉ trì hoãn một bước thôi thì sẽ hối hận.

Đến khi cô nhìn thấy dáng người thon dài trước mặt, cơ thể màu đồng cường tráng, cô không khỏi cảm thấy thân thể mình run lên một hồi, vội vàng bịt mắt xoay người.

"Mặt Mặt!" An Nặc Hàn lấy một chiếc khăn quấn quanh eo một cách rất tự nhiên. "Có chuyện gì sao?"

Cô vội vàng nhét chiếc điện thoại vào tay anh. "Anh Tiểu An. Điện thoại của anh đó!"

Anh cầm điện thoại trong tay, thoáng liếc qua màn hình, cứ lần lữa không đặt lên bên tai.

"An, là anh sao? Sao anh không nói gì với em?" Tiếng khóc của Vi tựa như mũi khoan băng, từng tiếng lạnh lùng, từng tiếng đâm thẳng vào tim.

An Nặc Hàn không nhẫn nại được thêm nữa, khàn giọng nói vào trong điện thoại: "Đừng gọi điện cho anh nữa, anh không thể lấy em."

"Em bằng lòng chờ anh, mười năm, hai mươi năm, cả đời cũng có thể, chỉ

cần anh vẫn còn yêu em, đời này kiếp này em đều nguyện ý chờ anh."

"Anh xin lỗi! Anh..."

"Không có anh, dù là một ngày em cũng không muốn sống tiếp!"

"Em đừng như vậy..."

An Nặc Hàn lấy bàn tay vò cái đầu còn sũng nước, ngón tay cuốn từng lọn tóc một, những giọt nước rơi xuống từ khóe mắt anh, chẳng biết là nước hay là nước mắt đây.

"Anh đi tìm chị ấy đi!" Mạt Mạt cười nói với anh: "Em sẽ không mách với ai đâu."

"Mạt Mạt?" An Nặc Hàn cúi đầu,

kinh ngạc nhìn cô.

"Anh yên tâm, em nhất định có thể tìm được một chàng trai chịu lấy em!"

Thấy anh vẫn còn dùng ánh mắt ngây dại nhìn cô, cô qua chỗ anh, vừa cười vừa đẩy anh ra ngoài: "Đi đi! Đi tìm chị ấy nhanh nhanh đi!"

Anh đi rồi, hình bóng chạy băng băng kia dần dần biến mất trên bờ cát trắng.

Mặt Mạt cười, nhắm mắt lại, cô nói với chính mình:

Đây là kết quả tốt nhất, cô không hề mất anh, còn anh cũng có thể ở cùng với người anh yêu mến.

Chỉ cần như thế, cô cũng đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi!

Người ta luôn nói thời gian chẳng hề để lại dấu tích, thế nhưng trên cửa phòng Mạt Mạt lại được khắc lên những đường kẻ hồng đánh dấu những ngày đã qua trong năm trước. Do bởi mỗi sáng cô thức dậy, cô đều sẽ đứng ở bên cửa, so sánh xem mình có cao hơn vạch đỏ trên cửa hay không, mỗi khi cô thích thú phát hiện ra rằng mình đã cao hơn vạch kẻ đỏ ấy, cô sẽ vô cùng phấn khởi mà khắc thêm một đường nữa.

Trong một năm đó, từng vạch từng vạch kẻ đỏ được khắc, cô lại lớn lên

từng ngày, cao lên từng ngày.

Hôm nay là lễ tốt nghiệp đại học của An Nặc Hàn.

"Bé con lười biếng, nếu không xuống anh không đưa em đi đâu!" Giọng nói của An Nặc Hàn chứa đầy sự cung chiều, chẳng hề có chút sốt ruột.

"Đợi em tí!" Cô vụng về chạy xuống tầng, dây giày cũng quên buộc. "Em đến đây! Chờ em tí nào!"

Cô không cẩn thận trong thoáng chốc, một chân dẫm lên dây giày, cả người đổ về phía trước.

"Cứu em với..." Tiếng kêu thảm thiết của cô còn chưa dứt, An Nặc Hàn

đã nhanh chóng lao đến trước mặt cô, dùng hai bàn tay vững chắc kéo cô vào lòng ngực. "... Aiii!"

"Bé ngốc, khi nào em mới có thể làm anh yên tâm tí hả?" Anh lắc đầu thờ dãi, đỡ người cô đứng cho vững, nửa quỳ bên chân cô, thắt hộ cô dây giày một bên, tiện thể thắt nốt bên còn lại thật chặt.

Ngày hôm nay, anh mặc bộ đồng phục mà cô thích nhìn nhất. Bên trong là áo sơ mi màu trắng, bên ngoài là áo đồng phục chính thống màu xanh đậm, cũng có phần nho nhã.

Mạt Mạt cúi đầu nhìn hình bóng anh đang thắt dây giày lại hộ mình, giống như vừa được ăn một thanh Chocolate vậy,

trong khoang miệng đầy ắp hương vị ngọt ngào.

Bất chợt hưng phấn, cô cười một cách xấu xa nâng khuôn mặt của anh lên, bàn tay nhỏ bé mồm mĩm vồ nhẹ lên làn da trơn nhẵn: "Hôm nay anh đẹp trai dã man quá đi!"

"Em có thể đừng cười sắc đến như thế không?"

Cô thu lại vẻ mặt tươi cười, nhìn ra phía công, cố tình nói bằng giọng điệu kinh ngạc: "Chú Phong, không phải chú đi đến trung tâm thể hình rồi sao? Sao lại trở về thế này?"

An Nặc Hàn quay lại nhìn về phía công một cách vô thức.

Cô thừa cơ tiếp cận anh, hôn lên khuôn mặt tuấn tú mê người ấy.

Khi cô gần đạt được mục đích, An Nặc Hàn phát hiện ra mình bị trêu chọc mạnh mẽ quay mặt lại.

Ngoài ý muốn, cô cảm giác được sự mịn màng, mềm mại khó thể nói ra.

Đôi môi ấm áp của anh như có một dòng điện cao thế, chỉ trong tích tắc đã khiến đôi môi cô bị giật đến chẳng còn cảm giác gì...

Mặt Mặt vội vàng lùi lại phía sau, liếm nhẹ đôi môi vẫn như xưa chẳng có cảm giác gì của mình, buồn bã trừng anh: "Đáng ghét quá! Anh trả lại nụ hôn đầu

cho em!"

"Đừng ồn nữa nào." Anh nói một cách lạnh nhạt, đứng lên đi ra ngoài.

Khi xoay người, cô thấy anh nhẹ nhàng sờ đôi môi, cũng liếm nhẹ một chút...

...

Mạt Mạt vốn nghĩ rằng lễ tốt nghiệp sẽ vui lắm, có tham gia mới biết được nó nhàm chán như thế nào, một người nối tiếp một người lên đọc mấy bài diễn văn tẻ nhạt, mãi mà không kết thúc.

Mạt Mạt ngủ gà ngủ gật chịu đựng cho đến khi kết thúc, An Nặc Hàn lại bắt đầu chụp ảnh lưu niệm với mọi người, cô

bị một đám sinh viên nữ chen chúc đẩy sang một bên.

"Thật chả thú vị gì cả!" Mạt Mạt cảm thấy vô cùng buồn chán, đành đi dạo quanh sân trường, ngắm nhìn xung quanh, vô tình đi tới một cánh cổng bên hông trường học.

Cây tường vi bên đường nở hoa yêu kiều, tuy tươi đẹp hiếm thấy trên đời, nhưng chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua, cánh hoa đã trôi giạt theo chiều gió.

Cây bạch quả trăm năm ngạo nghễ đứng trong gió, cành lá tươi tốt, um tùm rập rập, mặc cho gió có thổi, cây vẫn chẳng hề lay động.

"Tiêu Vi!" Dưới tán cây bạch quả,

một cậu con trai nước da đen cường tráng đưa tay cản lối một nữ sinh, Mạt Mạt chỉ lần liếc mắt cũng nhận ra cô ấy, là Vi. Mà nam sinh kia cũng là một người Trung Quốc.

"Đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh thêm lần nữa!" Vi rất tức giận đẩy anh ta ra.

Tay phải của nam sinh cầm một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, đưa đến trước mặt Vi: "Anh thật lòng với em, anh có thể lấy em."

Vi nhìn chiếc nhẫn, hơi chút thất thần.

"Anh chưa từng nghiêm túc với một cô gái nào, em là ngoại lệ!"

"Người tôi yêu là An!"

"Thế thì đã sao?" Nam sinh bóp chặt hai vai cô ấy, bức cô đối mặt với cậu ta: "Tôi hôm qua không phải em nói rằng, thằng đấy thà rằng đính hôn với một đứa bé con vừa béo lại vừa xấu cũng không muốn em!"

Vi nhắm chặt đôi mắt, từng giọt nước mắt thanh khiết rơi xuống dọc theo khuôn mặt trắng ngần: "Anh thật sự có thể lấy tôi?"

"Anh có thể!" Nam sinh ôm lấy cô ấy, hai tay vuốt ve loạn xạ sau lưng cô nàng, đôi môi tức tốc lần tìm trên khuôn mặt đang tránh né.

Mạt Mạt đứng ngây ra nhìn một màn này, sau một lúc cô dường như mới rõ ràng cái gì đó, vội vội vàng vàng chạy dọc theo đường nhỏ trở về.

"Anh ... Tiểu... An..." Cô thở hồng hộc chạy ào vào đám người, ra sức lôi kéo tay anh, kéo ra hẳn bên ngoài. "Nhanh lên.. một chút!"

"Sao lại hoảng hốt như thế này? Có chuyện gì cứ từ từ nói xem nào!"

Cô thấy An Nặc Hàn sững sốt, cô không còn cách nào khác đành phải kéo anh chạy về con đường nhỏ trong trí nhớ.

Khi hai người đến được dưới bóng cây, Vi và người nam sinh đó đã không thấy bóng dáng đâu cả.

"Vừa lúc này rõ ràng là ở đây. Sao bây giờ lại không thấy nhỉ?"

"Em gặp phải cái gì nào?" An Nặc Hàn cau nhẹ đôi mày.

"Có một nam sinh cao cao đen đen tặng cho bạn gái anh một chiếc nhẫn... còn nói, muốn kết hôn với chị ấy!"

An Nặc Hàn nghe thấy vậy mặt tái mét, nóng lòng quay bốn phía tìm kiếm bóng dáng Vi. Bất chợt anh nhớ ra phòng ngủ của Vi ngay gần đây, kéo Mạt Mạt ra khỏi công trường, đi vào một tòa nhà nhỏ hai tầng màu trắng.

Trong tòa nhà treo rất nhiều váy của con gái, đủ loại màu sắc, tựa như trăm

hoa đua nở.

Đi qua một hành lang thật dài, anh dừng lại tại một khúc quanh, Mạt Mạt cũng dừng lại theo anh.

"Từ bé đến nay chưa bao giờ thấy kim cương lớn như vậy đây nhé, ít nhất cũng phải 1 cara đây." Một giọng nữ cực kỳ hâm mộ thốt lên, nói bằng tiếng Trung.

"Các cậu nói tớ nên làm gì bây giờ đây?" Giọng nói của Vĩ hơi ần chứa sự rầu rĩ.

"Nếu như tớ là cậu, chắc chắn tớ sẽ chọn Jack Trần. Nghe nói nhà anh ta làm xuất khẩu đồ gỗ, khi tốt nghiệp xong thì sẽ về nhà quản lý việc làm ăn của gia đình!" Một nữ sinh nói.

"Tớ chọn An Nặc Hàn, anh ấy vừa đẹp trai lại vừa cool, lại có cá tính nữa!"
Một nữ sinh khác ngay lập tức vặn lại.

"Đẹp trai thì dùng cái rắm gì được!
Trên đường quét thẻ có thể dùng mặt quét sao? Bố anh ta là một huấn luyện viên, mẹ mở một quán cafe nhỏ như vậy. Anh ta có thể có tương lai gì cơ chứ!"

"Tiền! Tiền! Tiền! Cậu làm sao có thể ở cùng tiền cả một đời hả?"

Mạt Mạt ngẩng đầu lên nhìn An Nặc Hàn. Khuôn mặt anh chẳng hề lộ ra bất kỳ biểu cảm gì. Lòng ngực anh phập phồng một cách dữ dội, không khí lạnh đến bức người.

"Các cậu đừng âm ỉ nữa!" Vi cắt ngang những tiếng tranh chấp của mọi người: "Tớ đủ phiền rồi!"

"Tiêu Vi, cậu tính làm sao bây giờ? Chung quy cứ đề thế này cũng không phải là một cách giải quyết."

"Đúng vậy! Jack Trần sẽ phải về nước, cậu không quyết định mau thì sẽ muộn mất!"

Vi chán nản than thở: "Sao thế giới này chả công bằng gì cả, có tiền thì có thể muốn gả cho ai thì gả, không muốn gả còn có thể không cho người ta lấy người khác. Còn mình đây? Muốn gả thì gả không được, không muốn gả thì lại không thể không gả?"

"Mình hiểu, anh ấy nói mình đợi anh ấy tám năm. Sau tám năm, anh ấy nhất định sẽ nói: Đợi anh thêm tám năm, đợi sau khi kết hôn, anh nắm trong tay toàn bộ tài sản, anh sẽ ly hôn với người kia. Kết quả là, mình cuối cùng vẫn là một kẻ thứ ba chẳng góc đầu lên được... Đàn ông, đều giống nhau cả..."

Nghe được câu đấy, Mạt Mạt chẳng kiềm chế được nữa, cô chạy tới cửa, hét vào bên trong phòng: "Chị nói bậy! Anh Tiểu An không phải loại người như vậy..."

Ba nữ sinh trong phòng đồng thời quay lại nhìn cô.

Mạt Mạt hung hăng trừng mắt nhìn Vi, đột nhiên cô cảm thấy cô ta rất xấu

xi, giống như mụ phù thủy trong câu chuyện cổ tích, "Anh ấy chẳng thèm muốn tài sản của bố tôi, chú Phong còn có nhiều tiền hơn cả bố tôi."

Vi chờ người nhìn lại bóng hình anh đứng sau, hô hấp không hề ổn định.

An Nặc Hàn từng bước từng bước đi về phía Vi, dùng cử chỉ bình tĩnh lấy chiếc nhẫn từ trong tay cô ra, lạnh lùng liếc mắt, lạnh lùng cười.

"Hóa ra trong mắt em, tôi chỉ là một người đàn ông vì tiền mà bán đứng bản thân mình."

"An, em không phải..."

"Chúc mừng cô đã tìm được một

người đàn ông thật lòng với cô! Tôi chúc hai người sớm đi vào lễ đường kết hôn!"

Anh cười, trả lại chiếc nhẫn, rơi vào trong tay Ví, chẳng hề quay đầu mà rời khỏi.

Chương 7

Ra khỏi khu nhà nhỏ, An Nặc Hàn đi thẳng tuột về phía trước, bước chân của anh rất nhanh, đi băng băng qua con đường nhỏ, xuyên thẳng qua biển người trong hội trường, lướt qua một cây cầu nhỏ.

Mạt Mạt cứ bám sát theo anh, đi đến nỗi không thở được nữa, dù chạy chậm nhưng vẫn cố gắng theo kịp bước chân anh.

Khi đi qua sân tập, cô thấy cái người tên là Jack kia. Anh ta đang ngồi cùng với bạn bè ở sân đá bóng, một bên vừa hút thuốc, một bên vừa nói cười,

tiếng cười hết sức khoa trương. An Nặc Hàn đột nhiên dừng chân, anh nắm chặt hai nắm tay nhìn thẳng vào Jack đang ngồi trong sân bóng, rồi anh buông tay ra, tiếp tục đi về phía trước.

Có ai ngờ rằng lúc anh mới đi được vài bước, Jack cũng nhìn thấy anh, khinh bỉ, bĩu môi, quay mặt đi nói vài câu với đám bạn của anh ta, đám người đó bắt đầu huýt sáo một cách châm biếm.

Tiếng huýt kiêu này thật sự giẫm đạp lên tôn nghiêm của người khác một cách không thương tiếc, đã xát muối vào vết thương lòng của An Nặc Hàn.

Đây là lần thứ hai An Nặc Hàn dừng bước, anh cởi đồng phục quần lên trên cánh tay. "Mặt Mạt, em quay người

đi, không nên nhìn."

"Anh Tiểu An?" Cô đuổi theo, nắm lấy tay anh. "Anh đừng qua đây làm gì, bọn chúng có nhiều người lắm, ngộ nhờ đánh anh thì làm sao bây giờ?"

Anh không trả lời cô, rút tay ra, một mình đi tới sân tập.

Những người đó thấy anh đi qua, tất cả đều đứng dậy, trong đó có hai người rất hùng hùng hổ hổ nghênh chiến, vài người khác thì mang bộ dáng như đi xem kịch vui, đứng một bên chờ đợi.

Mặt Mặt sợ hãi, tim đập loạn nhịp, vội vàng lấy di động ra, cô phải bấm bàn phím tận hai lần mới quay đúng số. Không đợi người ở đầu dây bên kia lên

tiếng, cô đã kêu to: "Chú An? Chú An?"

Giọng nói trong điện thoại cũng giật mình hoảng sợ như giọng của cô: "Mặt Mặt? Xảy ra chuyện gì?"

"Chú mau đến đây đi, anh Tiểu An muốn đánh nhau với người khác, bọn họ nhiều người lắm?"

"Bao nhiêu người? Là ai? Có súng không? Cháu đang ở đâu?"

"Các câu hỏi liên tiếp được đặt ra khiến đầu óc của Mặt Mặt hơi choáng váng, cô khó khăn để thông mạch suy nghĩ của mình: "Có khoảng bảy, tám người; hình như là học sinh, không có súng, chúng cháu đang ở trường của anh ấy..."

Giọng nói của An Dĩ Phong lập tức trở lại bình thường, hòa hoãn hơn. "Thế à. Sao lại đánh nhau?"

"Là vì..." Mạt Mạt nuốt xuống lời nói đã đến đầu môi, nói rất kiên quyết: "Cháu không biết ạ."

"Vậy cháu nói với Tiểu An hộ chú, ra tay nhẹ thôi, đừng có gây chết người, đánh cho tàn phế là được rồi!"

"Hả? Nhưng mà..."

Từ phía sân tập truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, Mạt Mạt vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, một nam sinh ngã lăn trên bãi cát, hai tay đau đớn ôm lấy phần dưới...

Tên nam sinh đứng trước mặt An Nặc Hàn hơi lơ mơ một chút, thấy An Nặc Hàn đấm một quyền về phía anh ta, anh ta giơ tay lên đỡ.

"Aaa!" Một tiếng hét đau đớn nữa lại vang lên, nam sinh kia ôm lấy cánh tay của mình lùi về sau hai bước, đau đến nỗi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tiếp theo, một tên nam sinh khác xông lên, An Nặc Hàn vừa mới nhắc chân lên, tên đây đã theo bản năng ôm lấy phần dưới của mình bỏ chạy!

"Đây chuyện riêng của tao và Jack, không liên quan đến bọn mày, không muốn bị tàn phế thì tránh xa ra một chút đi." An Nặc Hàn trầm giọng nói.

Nghe xong mấy lời này, đám người kia đều lùi về phía sau, không ai dám tiến lên một bước.

"Mạt Mạt, cháu không sao chứ?" An Dĩ Phong kêu tên cô từ trong điện thoại.

Cô nuốt từng ngụm nước miếng.
"Không... sao ạ."

"Cháu đừng nhìn nữa, những cảnh này không thích hợp cho cháu xem đâu."

Những cảnh này thật sự không thích hợp để cô xem, hình ảnh người anh Tiêu An dịu dàng trong trí nhớ của cô đã hoàn toàn bị phá hủy, trở thành một người đàn ông tàn nhẫn hung ác tựa như một con dã thú, ánh mắt giận dữ của anh giống như có

thể xé rách con môi trước mắt bất cứ lúc nào...

Cô sợ hãi dựa lên hàng rào, hoảng hồn mở to hai mắt.

"Đừng đánh, đừng đánh nữa!" Jack không ngừng van nài, cầu xin, mũi và miệng anh ta đều phun ra máu, dính đầy trên chiếc áo sơ mi trắng của An Nặc Hàn.

"Cậu tha cho tôi đi... Khụ, khụ, tôi không dám nữa, tôi xin thề từ sau tôi sẽ không..." Jack bị An Nặc Hàn đánh tới quỳ trên mặt đất, anh ta luôn miệng cầu xin tha thứ, chẳng còn chút tôn nghiêm, An Nặc Hàn không hề lưu tình, phần nộ đâm vào người anh ta một quyền.

Ngay lúc đây, Vi đuôi đến vừa vặn thấy cảnh này, cô ấy sợ đến nổi vẻ mặt tái hẳn đi, loạng choạng chạy tới ôm lấy cánh tay An Nặc Hàn: "An, đừng đánh nữa, anh sẽ đánh chết anh ấy mất thôi."

An Nặc Hàn dừng lại cánh tay đang muốn vung lên lần nữa, liếc nhìn cô ấy, cười gằn: "Không nữa hả?"

"Anh đừng đánh, từ sau em không bao giờ gặp anh ấy nữa, em thật sự không gặp anh ấy nữa..."

Anh rút tay về, từ từ gỡ chiếc áo quần trên tay, vất xuống đất. Anh mới đi được hai bước đã quay lại.

Jack sợ đến mức liên tục bò về phía sau.

An Nặc Hàn liếc nhìn anh ta một cách khinh thường, cúi người xuống tìm ví viền trong chiếc áo khoác đồng phục, lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng, quăng cho anh ta.

"Trong chiếc thẻ này có 100 vạn, 50 vạn là tôi bồi thường anh tiền thuốc, 50 vạn khác là tiền lì xì tôi tặng anh! Khi nào hai người cử hành hôn lễ, đừng quên gửi thiệp mời cho tôi đây!"

Sau đây, An Nặc Hàn vắt chiếc áo đồng phục trên vai, ngạo nghễ rời khỏi sân tập.

"An? An!" Dù cho ở sau anh, Ví gọi thế nào đi chăng nữa, anh cũng không hề quay đầu lại thêm lần nào.

Có ai ngờ rằng, một đoạn tình yêu thê non hẹn biển lại đặt dấu chấm hết như thế này đây.

"Sao rồi? Đánh xong chưa?" Trong điện thoại, An Dĩ Phong lại lên tiếng hỏi.

"Đánh xong rồi." Mạt Mạt vội giữ lấy trái tim đang đập gấp gáp, nói: "Rất cool ạ!"

"Đánh xong rồi thì về nhà ăn cơm đi."

"Dạ!"

...

An Nặc Hàn rời khỏi sân tập, tiếp tục đi về phía trước, Mạt Mạt sau khi

cúp điện thoại cũng tiếp tục chạy lon ton phía sau anh.

Chân của cô bị chầy do đôi giày mới mua cọ xát, đau nhói từng cơn, khi đi trên mặt đất đầy đá sỏi, cô đau đến nỗi chẳng dám dừng chân.

Cô cần môi trông ngóng hình bóng An Nặc Hàn nơi xa ấy, thậm thở dài, đứng yên một chỗ.

Cô không muốn đuổi theo nữa, anh có tự do của anh, có chí hướng của anh, cô chạy theo thế nào cũng chỉ phí công mà thôi.

Thế nhưng cô vừa mới đứng lại có một lúc, An Nặc Hàn cũng dừng lại, quay người nhìn cô, nét mặt như đang

chờ đợi của anh làm cô phân khởi đến nỗi đã quên mất rằng chân đang đau, cô chạy thật nhanh tới, bám lấy tay anh...

Vào một ngày nhiều năm sau đó, cô mới hiểu được rằng, tình yêu của cô đối với An Nặc Hàn cũng giống như đi qua đoạn đường này.

Rất nhiều lần, cô bị đau đớn dạn vật tưởng phải từ bỏ thôi, nhưng đúng lúc cô hết hy vọng thì anh lại quay người, đợi cô đến, anh đợi làm cô quên đi đớn đau, khiên trì đi tiếp đoạn đường ấy...

Thế nhưng, suy cho cùng con đường nào cũng có điểm dừng, còn tình cảm thì sao? Lúc nào mới là điểm dừng hạnh phúc của cô và anh.

An Nặc Hàn không đưa cô về nhà mà đi tới nơi anh tập quyền ngày thường.

Cả một buổi chiều, anh chẳng hề mệt mỏi, đánh liên tục vào bao cát, túi cát bắt lực tung mình trong không trung, cô đứng dưới đài quan sát anh.

Anh Tiểu An trong trí nhớ của cô bất thành linh biến thành một người đàn ông chân chính, một người đàn ông vừa xa lạ, lại vừa có sức cuốn hút. Hình dáng kiên định lạnh lùng, đôi mắt giận dữ thâm hiểm, lại thêm số tiền anh có cùng nắm đấm vô cùng mạnh mẽ....

Đánh tới khi mệt rồi, An Nặc Hàn nằm dài trên mặt đất, thở gấp gấp, dòn

đập, mồ hôi không ngừng chảy xuống dọc theo khuôn mặt.

Mạt Mạt vội vàng lấy chiếc khăn vắt trên dây đài, bò lên trên, ngồi bên người anh, giúp anh lau đi mồ hôi trên mặt và trên người, anh nhắm mắt lại, để kệ cho khăn mặt trong tay cô lang thang trên khắp người anh.

Đến lúc lau đến lồng ngực của anh, anh bắt lấy cánh tay nhỏ bé của cô đặt lên bờ ngực phập phồng bất định. Làn da anh rất co dãn, trơn trượt, sờ đến thật sự rất dễ chịu.

"Anh Tiểu An, yêu một người là cảm giác như thế nào?" Cô hỏi.

"Là cảm giác tim đập dồn dập."

Anh vẫn nhắm mắt lại như trước. "Khi trông thấy cô ấy, tim bỗng nhiên đập dồn đến mức cảm thấy ngực đau đơn."

Cô dùng bàn tay còn lại lặng lẽ chạm tới ngực mình, đập có nhanh hay không thì cô không biết, chỉ biết rằng có hơi đau.

"Mạt Mạt, em cho rằng anh không cười người khác vì muốn kế thừa tài sản của chú Thần sao?"

"Dĩ nhiên là không phải rồi. Anh không đành lòng làm tổn thương em, không muốn bố em thất vọng."

Anh mở mắt nhìn cô, ánh mắt anh nhìn không thấy đáy, thật mông lung. "Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, đôi mắt em

cong cong nhìn anh cười, rất đáng yêu. Bố anh nói: *sau này lấy về nhà làm vợ đi, cô bé chắc chắn xinh đẹp giống như cô Thiên Thiên.* Anh chẳng hề do dự nói: "Được! Năm ấy anh mười tuổi, cùng tuổi với em bây giờ."

Cô lẳng lặng ngồi nghe anh nói tiếp.

"Em vẫn còn nhỏ, đợi đến một ngày em gặp được một người đàn ông khiến em rung động, em sẽ hiểu yêu và thích hoàn toàn khác nhau, lời trẻ con nói không thể coi là thật!"

"Em không phải là trẻ con, em thật sự muốn gả cho anh!" Cô nói với anh một cách kiên quyết.

Anh nở nụ cười, chạm nhẹ vào

khuôn mặt cô, anh nói: "Đợi đến lúc em 18 tuổi, nếu như em vẫn nói với anh những lời giống như vậy, anh sẽ lấy em!"

"Anh không được thất hứa!"

"Quyết không nuốt lời!"

Từ đáy lòng cô tự nói với bản thân: bảy năm, sau bảy năm mình nhất định sẽ nói với anh câu giống hệt như thế.

...

Nghỉ ngơi được một lát, An Nặc Hàn đi tắm, thay quần áo, sau khi ra khỏi trung tâm thể hình, anh đã trở lại tâm trạng rất tốt.

"Hôm nay chẳng muốn về nhà, em muốn đi chỗ nào chơi không? Anh đưa

em đi." Anh nói.

"Heaven & Hell!" Thiên đường và địa ngục, vừa nghe cái tên đã thấy đây là một nơi rất được. Cô đã muốn đi từ lâu nhưng vẫn chưa tìm được dịp nào.

"H&H? Em có biết đây là nơi nào không?"

"Đương nhiên em biết!"

Có người nói: Đó là trung tâm giải trí lớn nhất Australia, là một nơi có thể làm cho người ta vui sướng --- dù là đàn ông hay phụ nữ.

Có người nói: Cái gọi là giải trí đó đơn giản chỉ là ăn uống, chơi gái, đánh cược, thế nhưng những thứ dung tục như

thế ở nơi này lại trở nên tao nhã, có sự mê hoặc chết người.

Cũng có người nói: Ông chủ chỗ đó là một người Hoa rất có thế lực, ông ta không chỉ là quan hệ mật thiết với xã hội đen Australia mà còn có quan hệ không ít với thống đốc, thế nên đó là nơi rất an toàn, còn an toàn hơn so với nhà mình...

Nói tóm lại, tin đồn và sắc thái thần bí đã hấp dẫn cô.

"Những nơi kiểu này không thích hợp với em." Anh từ chối thẳng cánh.

"Tháng trước em bảo bố em đưa em đi, bố nói em đi tìm anh!" Cô lắc lắc cánh tay anh, nài nỉ nói: "Anh dẫn em đi xem đi, bố em chưa từng nói là không

được đi."

An Nặc Hàn bày ra vẻ mặt chẳng có biện pháp bắt chẹt cô, ngoặt tay lái, đi theo một hướng khác.

Chương 8

Chiếc xe đi được nửa giờ thì tới nơi, dừng trước một tòa nhà nguy nga lộng lẫy, mặt trước mặt sau đều là bãi cỏ mênh mông trải dài, bên ngoài cửa chính có những người đàn ông mặc âu phục đen xếp thành hai hàng.

Chưa cần vào đến bên trong, chỉ đơn giản nhìn khí thế thôi đã thấy nơi đây không hề tầm thường.

An Nặc Hàn lái xe đến trước cổng trung tâm giải trí. Hai người vừa mới xuống xe, ngay lập tức có nhân viên phục vụ tới đón, đi lên chào hỏi, tư thế chào tiêu chuẩn gập lưng đến 90 độ, dùng

tiếng Anh cung kính nói: "Tiên sinh Anthony, tôi có thể làm gì cho ngài."

"Sắp xếp cho tôi một phòng." An Nặc Hàn nói.

"Vâng!"

Nhân viên phục vụ nói vài câu vào bộ đàm, trong thời gian rất ngắn, một người đàn ông trung niên ăn mặc rất danh giá tới nghênh đón, thái độ cực kỳ kính cẩn.

Ban đầu Mạt Mạt cho rằng phục vụ nơi đây vốn thế, về sau cô mới phát hiện ra rằng trên đường đi, bất kỳ ai thấy người đàn ông danh giá kia đều cung kính chào hỏi, gọi ông ta là ông chủ.

Mạt Mạt không tránh được có phần thất vọng, trông ông ta cố lắm thì cũng chỉ có ít phong độ, trưởng thành, thận trọng, không có gì đặc biệt hết, tin đồn quả thật là không thể tin.

Ông chủ đưa bọn họ đến một căn phòng.

Mạt Mạt cảm thấy như bị sét đánh.

Chỉ sắp xếp một phòng thôi mà cần phải chuẩn bị cả một sân khấu Sydney cho họ sao? Sân khấu màu đen, màn vải sắc vàng, còn có cả một chiếc đàn dương cầm màu trắng.

Phô trương đến mấy cũng không thể để nơi này có di sản văn hóa chứ?

"Anh Tiểu An, ngày thường anh hay tới đây lắm hả?"

"Bình thường thì phải đi học còn đâu, chỉ tới kỳ nghỉ mới thường tới nơi này."

"Thế ạ!" Là khách quen, cũng khó trách.

Cô vừa mới ngồi xuống một chiếc ghế dài giống như ghế massage thì nghe thấy ông chủ kia hỏi An Nặc Thần: "Cậu có muốn xem qua sổ sách tuần này chút không ạ?"

Cô có phần hơi mơ hồ.

An Nặc Hàn thân nhiên hỏi: "Bố tôi xem chưa?"

"An tiên sinh nói cậu đã tốt nghiệp rồi, mọi chuyện nơi này đều giao lại cho cậu."

"Ừm, đưa tôi xem."

"Vâng!"

Vị "ông chủ" kia vừa đi ra ngoài, An Nặc Hàn như nhớ tới điều gì đó, gọi ông ta lại: "Đợi tí. Ông điều tra giúp tôi một chút xem Jack Trần gần đây có hay tới chỗ này không."

"Là sinh viên mà lần trước cậu nói để ý cho kỹ phải không?"

"Ừ."

"Được. Tôi lập tức đi điều tra."

Vị "ông chủ" kia đi khỏi, Mạt Mạt vội vàng hỏi anh: "Vì sao ông ta lại phải đưa sổ sách cho anh xem?"

"Lý do là từ nay trở đi anh là ông chủ của nơi này."

"Gì?"

"Có rất nhiều chuyện em không hiểu đâu." Ánh sáng mờ ảo chiếu lên khuôn mặt anh, lúc ẩn lúc hiện tạo nên màu sắc huyền bí.

"Anh nói cho em biết đi, em sẽ hiểu mà."

Cô hỏi dồn hết lần này đến lần khác, An Nặc Hàn đã nói cho cô một bí mật.

Thật ra An Dĩ Phong không phải là một huấn luyện viên bình thường, khi chú ấy tại Hong Kong đã từng là một lão đại xã hội đen tung hoành ngang dọc, hô mưa gọi gió, chẳng hề sợ ai. Sau này vì ông muốn trốn tránh sự điều tra của cảnh sát, cũng vì muốn đi tìm người yêu xa cách nhiều năm, ông mới thay tên đổi họ tới Australia. Tại Australia, ông không chỉ tìm được người phụ nữ ông yêu sâu sắc mà còn nhìn thấy đứa con trai chưa từng gặp mặt. Từ đó tới nay, ông thường tránh xa sự rắc rối, trải qua những ngày tháng bình thản mà yên ổn.

Ông mở một câu lạc bộ thể hình, dạy võ thuật, giúp đỡ một số người Hoa cùng đường. Số người mà ông giúp đỡ ngày càng nhiều, thế lực càng lúc càng

được mở rộng.

Ông là loại người trời sinh dành cho xã hội đen, dù cho có trở lại làm một người bình thường, cũng không che đậy nổi "mùi vị hắc ám" từ trong xương tủy.

Trong một dịp rất ngẫu nhiên, ông gặp được một lão đại xã hội đen Australia, vị lão đại ấy rất thích tác phong xử sự của ông, mối quan hệ qua lại giữa hai người rất tốt. Về sau, An Dĩ Phong hơi có phần không chịu được sự yên tĩnh, muốn làm chút "kinh doanh", thế nên, hai người thảo luận với nhau một lần, một người cung cấp tiền, một người cung cấp sức, "Thiên đường & Địa ngục" ra đời từ đây.

Song chỉ có điều, từ trước tới nay

An Dĩ Phong đều rất thận trọng, chỉ làm một ông chủ đứng sau màn, tất cả mọi chuyện đều giao hết cho vị "ông chủ" kia quản lý. Chỉ thỉnh thoảng ông mới đến xem qua sổ sách, có lúc ông không thích lộ mặt thì sai An Nặc Hàn qua đây xem giúp ông.

Mạt Mạt không nhìn được thốt lên. "Nhìn chẳng ra, chú Phong lại giỏi như thế."

"Ông ấy quả thật là rất giỏi." Trên mặt An Nặc Hàn xuất hiện sự khâm phục: "Ông ấy là loại đàn ông dù có trong vũng bùn đen thì ánh sáng quanh người vẫn chói lòa bốn phía. "

"Anh cũng sẽ giống như chú ấy thôi."

An Nặc Hàn lắc đầu. "Thời đại thay đổi, Hong Kong hai mươi năm trước đã trở thành lịch sử rồi. Thế giới hiện nay rất đơn giản, có tiền là có thể mua đứt xã hội đen, có tiền là có thể làm cho thống đốc tiếp tục nhiệm kỳ, có tiền thì cái gì cũng có thể mua được, ngoại trừ..."

Câu nói của anh bị tiếng gõ cửa cắt ngang. Anh nói một câu: "Vào đi."

"Ông chủ" cầm một chồng tài liệu vào, đưa hết cho anh: "Tôi đã kiểm tra qua, hai tháng gần đây Jack thường xuyên tới đây, đôi khi tìm Jenny, Jenny làm y hệt như cậu phân phó, không hề dám vô lễ với cậu ta. Đôi khi cậu ta mang một đứa con gái rất trong sáng tới đây, hai người họ đã từng qua đêm."

An Nặc Hàn hít một hơi thật sâu, hỏi: "Qua đêm ngay tại đây sao?"

"Vâng, hai người ấy đã uống rất nhiều rượu, tận 5 giờ sáng mới rời khỏi."

Anh cúi đầu day day thái dương, anh đang cười, nụ cười mang theo chút cay đắng.

"Có vấn đề gì không ạ?" "Ông chủ" hỏi thăm dò.

"Không có gì!" An Nặc Hàn lật giở sổ sách qua loa rồi đưa tài liệu lại cho ông ta: "Lần sau khi thằng ấy đến tìm Jenny, sai người đánh đuổi nó đi."

"Vâng!"

"Lấy cho tôi mấy chai rượu. À, lấy thêm cho tôi bánh kem, chocolate, bánh pudding. Còn nữa, tôi không muốn có người đến làm phiền.

"Được ạ, tôi lập tức gọi người đưa tới."

Cả một đêm, An Nặc Hàn cứ ngồi một mình uống rượu, một chén rồi lại một chén.

Có lẽ là do buổi chiều mệt mỏi, có lẽ là do chưa ăn cơm tối, khi anh uống đến chén thứ ba, anh đã cảm thấy hơi say, đầu óc bắt đầu mơ mơ màng màng.

Anh hỏi cô: "Mạt Mạt, có phải em

cảm thấy anh rất ngốc không? Có một thằng lặn lộn với bạn gái anh ngay tại chỗ của anh, cả thế giới đều biết, một mình anh không biết!"

Cô vùi đầu ăn bánh pudding. "Em cũng chưa thấy người đàn ông nào ngốc nghếch như anh hết. Nếu không phải hôm nay em phát hiện ra, thì bọn họ có kết hôn rồi anh cũng chẳng biết đấy chứ."

Anh nghiêng răng gờm gờm cô: "Uông công anh thương em như thế, em cũng chẳng thèm an ủi anh một chút."

"Có cái gì mà để an ủi. Không phải anh còn có em sao? Không phải là em đã đồng ý gả cho anh rồi sao!"

Mạt Mạt cúi đầu chiến đấu với cái

bánh pudding, thế nhưng mắt cô đã rung rung, nước mắt lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Anh không biết rằng, anh đau lòng, cô còn khó chịu hơn cả anh.

Thậm chí cô còn muốn đi và cho người con gái vô tình đẩy một cái tát, giật tóc cô ta mà hỏi: không phải đã hùng hồn nói: chờ anh ấy, mười năm, hai mươi năm, cả đời... vì sao lại phải bỏ anh ấy, vì sao lại làm anh ấy đau lòng?

Thế nhưng, trẻ con vẫn chỉ là trẻ con, cô chỉ biết vì anh cảm thấy buồn mà bất bình thay.

Đương nhiên cô chẳng hề hiểu rằng, An Nặc Hàn không phải là một người

ngu ngốc, nếu như anh thật tình yêu một người, làm sao ngay cả việc cô nàng phản bội cũng chẳng hề phát hiện ra?

"Bé con tham ăn, đừng ăn nữa!" An Nặc Hàn giật lấy chiếc bánh pudding trước mặt cô. "Ăn nữa biến thành mèo Garfield béo ú bây giờ!"

Cô cúi đầu, lặng lẽ lau đi nước mắt.

"Sao lại khóc?" Anh ôm lấy cô, bế cô đặt lên đùi mình, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên: "Xin lỗi! Anh đùa em tí thôi, em không béo tí nào, rất đáng yêu! Rất xinh đẹp!"

Cô biết anh lại đang dỗ cô.

Vi đã từng nói, cô vừa béo lại vừa

xấu. Vì chưa từng thấy cô thì làm sao biết cô vừa béo lại vừa xấu chứ?

Cô hít hít cái mũi tràn ngập vị chua, mỉm cười nói với anh: "Anh Tiểu An, anh đừng đau lòng, em hát cho anh một bài."

Không chờ anh trả lời, cô đã rời khỏi lòng anh, nhảy xuống đất, bước lên sân khấu, cầm lấy chiếc micro.

Cô nhìn vào mắt anh, đôi môi hé mở: "It won't be easy..." (Điều ấy cũng không dễ dàng...)

Tiếng ca cất lên không hề có nhạc đệm, giọng hát của cô nhẹ nhàng, uyển chuyển, du dương.

Bàn tay cầm chén rượu của An Nặc Hàn run lên, đôi mắt đen thăm thăm chăm chú nhìn cô.

Bài hát này là: Argentina, đừng khóc vì tôi.

Đây cũng là bài An Nặc Hàn thích nhất, khi Argentina bị thua trên sân bóng, bài ca này đã được hát lên, giọng hát bi thương khiến cho toàn bộ người hâm mộ bóng đá đều rơi nước mắt, từ đây An Nặc Hàn cũng yêu thích luôn khúc hát này.

Mạt Mạt vì anh mà cố ý đi tìm cô giáo âm nhạc của cô mà học bài hát này, hơn nữa mỗi khi có thời gian, cô đều tới phòng nhạc tập đi tập lại, thường hát đến khi giọng bắt đầu khàn khàn mới dừng

lại.

"You won't believe me. All you will see is a girl you once knew."

(Anh vẫn không tin lời em nói. Tất cả những gì anh biết về em chỉ là một cô gái anh quen trước đây.)

Anh mắt anh nhìn cô trở nên sâu thẳm, tựa như một hồ sâu đầy ma lực, trong tích tắc nuốt lấy cô trong vòng nước xoáy.

"Although she's dressed up to the nines. At sixes and sevens with you."

"Mặc dù trang phục của cô ấy chẳng thể nào bắt bẻ, nhưng lại không hề ăn khớp với anh.)

Cô hát mỗi lúc một to hơn: "I love you and hope you love me..."

(Em yêu anh và hy vọng anh cũng yêu em.)

"I kept my promise. Don't keep your distance."

(Em đã giữ lời hứa của mình. Đừng giữ khoảng cách với em.)

Không nhớ trong bao lâu, anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh, nhịp đập của trái tim cô hỗn loạn, giọng hát cũng bắt đầu run rẩy.

Trong đôi mắt mà cô đã quá quen thuộc hơn bất cứ ai trên đời bỗng lóe lên tia sáng mà cô chưa từng thấy.

Cô nhắm mắt lại, ngậm nói cho anh biết: "Don't cry for me, Argentina! The truth is I never left you." (Đừng khóc vì tôi, Argentina! Sự thật là tôi chưa bao giờ rời khỏi bạn.)

Khi tiếng hát của Mạt Mạt ngừng hẳn, ánh mắt của An Nặc Hàn vẫn còn đang nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô.

Cô cảm thấy hơi hơi xấu hổ. "Vì sao lại nhìn em như thế?"

"Em thật sự rất xinh đẹp."

"Lại lừa em rồi!" Cô chu miệng, buông chiếc micro trong tay xuống, chạy lại đến bên người anh.

Anh ôm lấy vai cô, nhẹ nhàng hôn

một cái lên đôi má hồng. "Không phải anh lừa em, trong mắt anh, không ai xinh đẹp hơn em hết!"

Hô hấp của anh hỗn loạn, xen lẫn với mùi rượu nồng, giọng nói cũng mang theo men say.

Mạt Mạt len lén lấy ngón tay chạm vào đôi má ẩm ướt, ngả người vào lòng anh, cô cũng bị hương rượu của anh làm say mất rồi.

Thật ra, khi cô say đắm hát lên câu đầu tiên, An Nặc Hàn thật sự đã bị giọng ca của cô làm rung động.

Anh cũng không biết từ khi nào, đũa

bé con đi còn không vững, luôn luôn bám lấy anh trong ký ức đã trưởng thành trong lúc anh không chú ý đến.

Hơn nữa lại có tiếng ca động lòng người đến vậy.

Giọng hát của cô, từng câu từng chữ chân thành tha thiết, từng câu từng chữ nồng nàn thiết tha.

Lúc cô hát đến câu: "Thực tế, tôi chưa bao giờ rời khỏi bạn..."

An Nặc Hàn đột nhiên bừng tỉnh, anh say mê khuôn mặt của Vi, dáng người quyến rũ của Vi, thế nhưng thực tế anh lại không hề đi tìm hiểu cô ấy, cũng không hề để Vi tìm hiểu về cuộc sống của anh.

Thế nên hôm nay Vi mới có thể nói ra những lời như thế.

Còn Mạt Mạt trưởng thành bên người anh, mới là người con gái hiểu rõ về anh nhất

Cô không những biết anh thích ăn gì, thích màu gì, thích làm gì, mà còn hiểu hết về toàn bộ những thứ anh không thích.

Cô sẽ cố gắng chịu đựng cơn buồn ngủ giữa đêm khuya hiu quạnh mà xem một trận đấu bóng đá cùng anh, chỉ vì để khi có bàn thắng được ghi, có người để anh ôm chầm lấy.

Cô cũng rất dễ dàng biết ý người khác, khi anh buồn chán, đảm bảo cô sẽ tới gần anh, cho dù anh nói bất kể cái gì,

cô cũng đều mở to hai mắt, tập trung nghe anh nói. Khi anh bận rộn, cô nhất định sẽ đi ra chỗ khác, không hề quấy rầy anh.

Cô là một cô gái tốt, tiếc rằng cô mới chỉ có 10 tuổi, chưa biết tình yêu là gì.

Chương 9

Trên cánh cửa lại được khắc thêm một vạch kẻ đỏ, Mặt Mặt tròn mười ba tuổi.

Hai năm gần đây, An Nặc Hàn bận rộn mọi bề, mỗi ngày anh đều đi thực tập tại công ty của Hàn Trạc Thần, ngoài việc phụ trách xử lý khiếu nại khách hàng, anh còn phải làm mấy chuyện lặt vặt như rót nước bung trà, in ấn văn bản.

Sau khi hoàn thành xong công việc ban ngày, anh lại chạy tới H&H quan sát, thâm nhập, tìm hiểu xem cái gọi là "Quy tắc" kinh doanh sự nghiệp giải trí là gì.

Thế nên đến lúc anh lột được cái thân về đến nhà thì trời cũng đã khuya, thời gian được ở chung với Mạt Mạt càng ngày càng ít đi.

Đêm nay, nghe nói có mưa sao băng trăm năm khó gặp, Mạt Mạt đứng trên sân thượng nhà An Nặc Hàn, cố nhón chân tìm kiếm sao băng rơi, mỗi khi thấy được một ngôi sao rơi xuống, cô sẽ nắm tay lại, đặt lên ngực, lặng lẽ thầm thì trong lòng: "Tôi hy vọng sẽ có một ngày anh Tiểu An sẽ yêu tôi!"

"Quý tham lam, rốt cuộc là em có bao nhiêu nguyện vọng đấy hả? Ước cả nửa giờ đồng hồ rồi mà vẫn chưa ước xong!" Giọng nói âm áp của An Nặc Hàn cũng giống như sự âm áp của chiếc chăn

mỏng anh khoác cho cô, ngăn lại cảm giác lạnh lạnh của gió biển.

"Em chẳng phải là lòng tham không đáy, em chỉ có một nguyện vọng và thôi. Em sợ sao băng nghe không rõ mới nói đi nói lại nhiều lần cho nó nghe." Cô quay đầu lại nhìn An Nặc Hàn.

Anh vừa mới từ phòng tắm đi ra, trên người khoác một chiếc áo ngủ màu trắng, mái tóc hơi ẩm ướt nhìn thoáng qua có chút lộn xộn, đôi môi mỏng dường như bị nước nóng thấm đẫm làm cho mạch máu nở ra, khiến cho đôi môi ấy đỏ hồng hơn so với bình thường, liếc qua chỉ có cảm giác rất ngon miệng.

Mạt Mạt không kiềm chế được nuốt nước miếng, cố gắng không liên tưởng,

so sánh môi anh với ô mai.

"Em tha cho sao băng đi, nó sắp bị em làm phiền muốn chết rồi đây!"

Cô trừng mắt nhìn anh, vẫn tiếp tục lời cầu nguyện.

Anh kéo bàn tay vẫn đang định tiếp tục ước nguyện của cô xuống: "Anh chuẩn bị nước nóng cho em rồi, độ ấm rất vừa phải, mau đi tắm rửa đi."

"Em muốn ước một lần nữa, một lần cuối cùng thôi! Ước nguyện với sao băng rất linh nghiệm đó."

"Ngoan nào! Em đi tắm đi, có nguyện vọng gì thì để anh ước giúp em cho."

"Được!" Cô vui vẻ hôn chụt vào má anh một cái. "Nhớ kỹ nè... điều ước của em là: em mong rằng có một ngày anh sẽ yêu em."

Anh mỉm cười, lấy ngón tay chọc chọc vào trán cô, chẳng hề giấu giếm nụ cười chế nhạo cô chẳng hiểu biết gì. "Tuổi còn nhỏ, em hiểu yêu là cái gì?"

"Em lớn rồi, em biết!"

Yêu, chính là việc muốn ở cùng một chỗ với một người, dù là một giây cũng không nguyện chia lìa!

Nơi chân trời lại có thêm một ngôi sao băng xẹt qua kéo theo một chiếc đuôi sáng thật dài, rơi xuống điểm tuyết cho

màn trời đêm đầy sao.

"Sao băng sáng quá!" Cô vui vẻ kêu lên. "Mưa sao băng!"

Mưa sao băng mà cô chờ đợi cả một đêm cuối cùng cũng xuất hiện, trên bầu trời đen tối, một ngôi nổi tiếp một ngôi rơi xuống, biến mất lại nơi chân trời.

Anh chăm chú nhìn vào đôi mắt tràn đầy ánh sáng rực rỡ kia...

Anh cầm lấy đôi tay nhỏ bé, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc cô, giọng nói trầm thấp mà say đắm: "Anh thật sự hy vọng.... có một ngày anh sẽ yêu em!"

Trái tim của cô bỗng nhiên đập lạc

nhịp, khuôn mặt của cô bỗng rất tựa như bị lửa đốt. "Đáng ghét! Em bảo anh nói với sao băng, chứ có bảo anh nói với em đâu!"

Cô then thùng đẩy anh ra, chạy trốn vào trong phòng tắm, vẫn còn nghe thấy tiếng cười nắc nẻ của anh, mãi mà chẳng ngừng.

Ngâm mình trong nước nóng, khuôn mặt của Mạt Mạt lại càng nóng thêm, trong lòng cô tồn tại một loại háo hức đang tràn lan mọi ngõ ngách, khiến cô cuối cùng không nhịn được muốn cười, cười đến nỗi khuôn mặt đã trở nên cứng đờ, thế nhưng vẫn muốn cười tiếp thôi.

"Mặt Mặt? Muốn anh gọi đầu cho em không?"

Khi anh hỏi vừa vặn lúc cô đang gọi đầu, bọt xà phòng vương đầy mặt. Cô không dám mở mắt, hai tay vất vả tìm kiếm xung quanh.

"Không cần đâu..." Cô vẫn còn chưa nói hết, một chiếc khăn lông mềm mại đã được phủ lên trên mặt cô, anh dịu dàng giúp cô lau đi bọt xà phòng trên đôi mắt.

"Chẳng phải anh đã nói với em là khi gọi đầu phải treo khăn bên cạnh bồn tắm để tiện lấy rồi sao?"

"..." Bình thường thì cô nhớ kỹ đó, thế nhưng vừa rồi tâm trạng rối bời, quên mất.

Cô cầm lấy chiếc khăn, đang muốn bắt bẻ lại thì thấy An Nặc Hàn đang cầm trong tay đồ ngủ của cô, nhìn xuống cơ thể cô một cách chẳng hề kiêng dè.

Cô vội vàng dùng khăn lông che lại bộ ngực. "Nam nữ thụ thụ bất thân! Người ta đang tắm rửa, không cho anh nhìn lung tung."

Anh không chỉ nhìn không, mà bàn tay to còn trắng trợn sờ soạng bờ vai cô, néo đi néo lại vài cái. "Em có vẻ gầy đi nhiều rồi."

"Này! Đồ sói háo sắc, không được sờ lung tung! Anh mà sờ nữa em đi mách chú Phong là anh quấy rối em!"

Anh cười cười, rút tay lại. "Anh quấy rối em? Em mới có 13 tuổi thôi! Em biết cái gì gọi là quấy rối không?"

"Đương nhiên là em biết, em đạt điểm rất cao trong lớp giáo dục giới tính đó!"

Anh đặt đồ ngủ của cô sang một bên, khuôn mặt mang nụ cười xấu xa đến gần bên tai cô, anh cười đến mức không khác gì một tên hư hỏng, đủ để người ta sờn gai ốc. "Thật không đấy? Vậy thì có muốn anh giúp em thực hành chút không?"

Cô hoảng sợ, một lúc lâu sau vẫn chẳng thốt lên được lời nào, hoang mang quay lại nhìn con người đang đứng sau cô.

Sau đó, cô nghe thấy được tiếng anh cười sằng sặc, càng lúc càng lớn tiếng hơn.

"Ra ngoài!" Cô tức giận lấy khăn đập vào người anh, ra sức vẩy nước về phía con người đó.

Tức chết mất thôi! Hơn một năm nay, An Nặc Hàn càng lúc càng thích bắt nạt cô, mỗi lần đều trêu cô đỏ bừng cả mặt, còn anh thì cười sằng sặc chế nhạo cô.

Hừ! Chờ đến khi cô có dịp, nhất định sẽ khiến anh không cười nổi.

Mặt Mạt tắm xong, thay luôn bộ đồ

ngủ mới rồi đi ra, An Nặc Hàn đang nằm dựa nửa người trên ghế sofa đọc báo, trên bàn có một cốc sữa bò đã được hâm nóng.

"Đã khuya rồi, em nên về nhà đi."

Anh nói

"Không muốn."

Ngày qua ngày, càng lúc cô càng không muốn rời khỏi anh.

Cô thích mỗi khi nghỉ học chạy đến phòng đọc của anh làm bài tập, đợi anh về nhà, giúp anh massage cơ thể mệt lử, nghe anh kể về công việc trong ngày.

Cô thích ngồi cùng anh xem TV, bởi vì rằng mỗi khi thấy buồn chán, anh sẽ

bóc một quả cam rồi nhét vào miệng cô, hoặc đút cho cô một quả hạch nhân chocolate, cho cô uống nước trái cây...

Cô lại càng thích khi anh đọc báo, cô ôm lấy cốc sữa, thưởng thức sự tận tâm chăm chú của anh...

"Anh đã ngủ ở sofa hai ngày rồi. Hôm nay anh nhất quyết sẽ không ngủ ở sofa nữa!" Anh nghiêm túc đưa ra kháng nghị.

"Được rồi!" Cô trưng ra vẻ mặt nhượng bộ một bước rất lớn, nói với anh: "Hôm nay em ngủ ở sofa."

"..."

Cô đi tới gần anh, dùng cái cách

mười lần như một lắc lắc cánh tay anh, bộ dáng cực kỳ đáng thương nài nỉ: "Anh Tiểu An, phòng của anh lớn thế, có thể chia đôi ra cho em một nửa, được không?"

"Chia đôi?"

"Đúng vậy! Anh dựng một vách ngăn giữa phòng, chúng ta mỗi người ở một bên."

"Bố mẹ em sẽ không đồng ý đâu."

"Nếu như họ dám không đồng ý, em sẽ rời nhà đi bụi, đoạn tuyệt quan hệ với họ luôn!" Đây là cách thức đối phó chuẩn nhất với ông bố nhà mình mà cô đã tổng kết ra trong mấy năm nay.

"Anh xin em đó, em đoạn tuyệt quan hệ với anh đi!"

Cô dùng sức vỗ lấy vai anh một cách oai phong lẫm liệt. "Anh yên tâm đi, dù thế nào em cũng không rời khỏi anh đâu."

"..." Anh lật tờ báo sang trang khác, tiếp tục đọc.

"Anh Tiểu An, anh chia đôi phòng cho em đi, em muốn một nửa để có thể..." Cô tiếp tục bày nhây nài nỉ anh, loại phương pháp này là cách đối phó hữu hiệu nhất với An Nặc Hàn.

"Em muốn chia thế nào thì chia thế đấy đi, anh không có ý kiến!"

Vài ngày sau, dưới sự ủng hộ hết sức của An Dĩ Phong, Mạt Mạt đã được toại nguyện dọn đến phòng ngủ mới của cô. Cô thích tất cả mọi thứ trong căn phòng mới này, nhất là tấm vách ngăn làm bằng gỗ hoàn toàn không hề có hiệu quả cách âm kia.

Đêm khuya tĩnh lặng, ngay cả tiếng thở dài của An Nặc Hàn cô cũng nghe thấy rõ ràng.

"Anh Tiểu An? Anh không vui sao?"
Cô nằm trên giường, khép hờ đôi mắt, khẽ hỏi.

"Không có gì!"

Giọng nói của anh hơi gượng gạo, tâm sự ngổn ngang.

"Có phải anh cho rằng em rất phiền hà không?"

"Không phải!"

Không phải là tốt rồi, cô lật mình, dự định đi ngủ.

Đến cô sắp đi vào giấc ngủ, nửa mơ nửa tỉnh, anh bỗng nhiên hỏi cô. "Mạt Mạt, nếu có một ngày anh không thể chăm sóc em nữa, em có thể tự chăm sóc mình cho tốt được không?"

"..." Cô không biết nên trả lời thế nào, cuộc sống không có anh ư, cô không có cách nào tưởng tượng ra được.

"Em là một đứa bé ngoan, chỉ là anh chiều em thái quá đến nỗi trở nên bướng

bình, việc này không có lợi với em."

Giọng điệu của anh khiến cô cảm thấy hơi luống cuống. "Về sau nhất định em sẽ nghe lời anh, không bướng bỉnh nữa."

"Nghe lời anh nào, học cách kiên cường, độc lập. Cố gắng đừng ỷ lại anh trong tất cả mọi chuyện."

"Dạ."

Mặt Mặt mơ hồ thấy có một loại linh cảm rất xấu. Sau đó mấy ngày, khi cô thấy tài liệu về đại học Cambridge trên bàn học của anh, cô mới hiểu ra --- anh phải đi!

Cô khóc lóc chạy về nhà, chỉ có có

mẹ cô ngồi đẩy đàn dương cầm. "Mẹ, anh Tiểu An phải đi rồi!"

"Mẹ biết." Khúc nhạc "Hóa điệp" bi thương dịu ngọt vẫn đang còn tiếp tục.

"Mặt Mặt, tình cảm không thể miêng cưỡng. Nếu thật lòng thích một người thì hãy để người ấy đi làm những chuyện người ấy muốn làm, để người ấy đi yêu những người mà người ấy muốn yêu... Thật lòng thích một người chính là học được cách trở nên kiên cường vì người ấy, đừng để người ta lo lắng, đừng để người ta bận lòng..."

"Mẹ..."

"Sáu năm trước, Tiểu An vì con mà từ bỏ cơ hội đi học tại Cambridge, hai

năm trước, Tiểu An vì con mà từ bỏ người con gái cậu ấy yêu thương nhất. Nó đã làm quá nhiều vì con rồi, con không thể từ bỏ một lần vì nó sao?"

Cô cắn chặt răng, lau khô hai hàng nước mắt. Cô nắm chặt lấy tay vịn cầu thang, khó khăn đi từng bước từng bước lên tầng.

Mỗi một bước đi, cô đều nhớ tới rất nhiều thứ đã qua. Cô vẫn còn nhớ cái lúc cô khóc nức nở năn nỉ An Nặc Hàn đừng đi học tại Anh, nhớ vẻ mặt của anh mang chút khó xử. Cô vẫn còn nhớ cái ngày anh mất đi Vi, nhớ nụ cười cay đắng của anh.

Cô thật sự rất bướng bỉnh, rất ích kỉ rồi.

Một mặt đòi hỏi anh làm những chuyện anh không muốn làm, lại còn cho rằng sự chiều chuộng của anh là lẽ đương nhiên.

Lần này...

Mạt Mạt không hề giữ An Nặc Hàn lại, thậm chí cả một lời tạm biệt cô cũng không hề nói với anh.

Bởi vì trong khoảng thời gian nửa tháng từ lúc cô thấy tập tài liệu kia cho đến lúc anh chuẩn bị xong hành lý để rời khỏi Australia, cô không hề nói chuyện với anh.

An Nặc Hàn nói với cô rất nhiều lần: "Xin lỗi!"

Cô giả vờ chăm chú làm bài tập

Anh mua cho cô rất nhiều bánh kem chocolate để cô vui, cô ăn sạch thế nhưng một nụ cười cũng không cho anh thấy.

Không phải cô không muốn, mà do cô không cười nổi, cố gắng thế nào cũng không cười nổi!

Ngày anh đi, Mạt Mạt nấp ở phía sau cửa kiểm tra an ninh, nhìn anh qua tấm kính thủy tinh trong suốt.

Cô thấy anh cứ luôn ngó nhìn xung quanh, lo lắng xem đồng hồ. Ngay cả khi anh đã vào cửa khởi hành, anh vẫn quay đầu nhìn về phía thang máy...

Cô thấy được sự bất chấp, sự chờ đợi trong đôi mắt ấy.

Cô biết, anh đang đợi cô.

Anh nhất định rất muốn nghe cô nói một câu: "Anh Tiểu An, hẹn gặp lại!"

Thế nhưng cô không dám bước chân ra ngoài, sợ rằng mình vừa ra sẽ bám lấy ống tay áo của anh không chịu buông tay, sợ rằng mình vừa mở miệng sẽ khóc lóc xin anh đừng đi.

...

Cả người anh đã khuất dáng, cô lao ra khóc, ngồi trước cửa khởi hành, ôm mặt nức nở nghẹn ngào không ra tiếng.

Hàn Trạc Thân đỡ cô dậy, yêu thương vỗ vỗ lưng cô: "Đừng khóc nữa, không mất đi thì làm sao biết được quý trọng..."

Cô đương nhiên biết cái gì là quý giá nhất, thế nhưng từ trước đến giờ anh không hề biết!

Mạt Mạt không nghĩ đến, ngay tại giờ phút này, An Nặc Hàn rốt cuộc cũng đã nhìn thấy cô, mỉm cười đi lên cửa khởi hành.

Rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy cô một chút xíu thế thôi, anh đã rất thỏa mãn rồi!

Ngoại truyện Anthony

Dẫu sao cũng ở bên nhau sớm chiều hơn chục năm, nào có ai dễ dàng chia ly?

Mạt Mạt có thói quen ở bên người An Nặc Hàn hàng ngày, anh cũng có thói quen cô bé thường thường quần lầy anh.

Trái lại nếu như không có sự quấy nhiễu của cô bé, cuộc sống của anh tồn tại một loại lo âu, đi tới đâu cũng không ngừng nhớ mong thấp thỏm. Thế nhưng anh nhất định phải làm như vậy, anh có sự bất đắc dĩ của anh.

...

Vào lúc Mạt Mạt mừng rỡ như điên

chạy vào trong phòng An Nặc Hàn, dự định sẽ ở bên anh cả đời không tách rời, Hàn Trạch Thần gọi An Nặc Hàn đi vào văn phòng của ông, giao cho anh một tập tài liệu.

"Chú đã giúp cháu liên hệ với giáo sư của trường đại học Cambridge rồi, cháu có thể đăng kí lớp học trước, học kỳ sau tham gia kỳ thi đầu vào, đây là những tài liệu cần thiết."

"Chú Thần, cháu không hiểu rõ ý chú cho lắm."

"Cháu chắc chắn hiểu được ý của chú."

Đương nhiên là anh hiểu, việc này rất rõ ràng là để anh rời khỏi Australia,

rời khỏi Mạt Mạt. Còn về mục đích, anh quan sát kỹ vẻ mặt không mang chút tình cảm nào của Hàn Trạc Thần, hơi có phần đoán không ra.

"Có phải Mạt Mạt lại vừa làm chú tức giận không?" Anh bỗng nhiên nhớ tới chuyện Mạt Mạt chuyển tới ở tại phòng anh, cực kỳ áy náy nói với ông: "Xin lỗi, chú Thần, là cháu làm hư Mạt Mạt, hôm nay cháu trở về sẽ bảo cô bé trở lại nhà."

Hàn Trạc Thần lắc đầu, đẩy chiếc ghế về phía sau, đứng dậy đi về phía người An Nặc Hàn, hai tay đặt lên vai anh. "Chú không có ý này! Chú chỉ có một người con gái là Mạt Mạt. Chỉ cần nó vui vẻ, vì nó chú làm bất cứ cái gì cũng không đáng kể... Tiểu An, Mạt Mạt

từ nhỏ tới lớn dựa dẫm vào cháu nhất, coi cháu như toàn bộ cuộc sống của nó. Nếu như nói chú không hy vọng cháu lấy nó, không hy vọng cháu một lòng một dạ chờ đợi nó, đó là giả."

"Cháu hiểu! Thế nhưng..." Anh chẳng hề yêu cô bé.

Hàn Trạc Thần không đợi anh giải thích hết câu, tiếp tục nói: ""Thế nhưng chú biết rõ sự chênh lệch tuổi tác giữa cháu và Mạt Mạt quá lớn, muốn cháu chăm sóc nó giống chăm sóc một đứa em gái nhỏ cả một đời, thế không công bằng với cháu!"

"Cháu..." Nghe được một câu nói thâm thía như thế, An Nặc Hàn lại không biết đáp lại thế nào.

"Chú cũng là một người đàn ông, chú hiểu một người đàn ông cần nhất là cái gì--- một người phụ nữ đáng giá để cháu thật lòng yêu, cũng có thể thật sự hiểu rõ về cháu..."

"Cháu và Tiêu Vi đã kết thúc rồi."

"Chú biết. Chú và bố cháu đã thương lượng với nhau rồi, chúng ta hy vọng cháu đi Anh làm được những chuyện cháu muốn làm, đừng vì Mạt Mạt mà bỏ lỡ duyên phận của cháu."

An nặc Hàn chân chừ một lát, thoáng suy nghĩ thêm, lại hỏi; "Vậy Mạt Mạt thì sao? Khi cháu rời đi, cô bé nhất định sẽ không có cách nào chấp nhận được."

"Mạt Mạt đã mười ba tuổi rồi, chung quy là do nó sống dưới sự bảo vệ của cháu, nó không có khả năng trưởng thành được. Nếu như cháu rời khỏi nó, nó mới có thể độc lập, mới có thể hòa nhập với nhiều người khác. Đợi đến khi Mạt Mạt gặp được người đàn ông nó thật tình yêu mến, lúc đó cháu hãy trở về, chú sẽ giao công ty này lại cho cháu."

"Cháu không muốn, tài sản của chú nên dành lại cho Mạt Mạt."

Hàn Trạc Thần mỉm cười, giọng điệu còn thân thiết hơn sơ với bố của anh: "Cho Mạt Mạt, khác nào là cho người khác! Trừ cháu ra chú không tin tưởng người nào hết, công ty giao lại cho cháu, chú mới có thể thấy yên lòng."

An Nặc Hàn bỗng nhiên cảm thấy một loại xúc động thật sâu trong cổ họng, khiến cậu ứ nghẹn không nói nên lời.

"Tiểu An, cháu không cần phải áy náy, Mạt Mạt chắc chắn sẽ có thể gặp được một người đàn ông thật tình yêu nó."

An Nặc Hàn cầm lấy tập tài liệu trên bàn, tập tài liệu ít ỏi trong tay anh bỗng trở nên nặng trĩu, bởi vì trong đó chứa đựng rất rất nhiều sự giải thích, tin tưởng, và tôn trọng.

"Chú Thần." Anh quyết tâm nói: "Nếu Mạt Mạt tới tuổi mười tám vẫn chưa gặp được người đàn ông mà cô bé yêu, cháu sẽ lấy cô ấy... Cháu nhất định

sẽ không để chú thất vọng!"

"Đừng nên miễn cưỡng quá."

"Không miễn cưỡng gì hết, cháu sẽ chờ cô bé lớn lên." An Nặc Hàn rời khỏi văn phòng, khép cửa lại.

Hàn Trạc Thần với lấy chiếc điện thoại, cười nhạt nói: "Ôi chà! Sao Tiểu An lại được di truyền cái tính cách tồi tệ này của cậu hả, ăn mềm không ăn cứng."

"Nếu không thì đâu phải là con em chứ! Nó đồng ý chưa?"

"Rồi, làm việc nghĩa thì không chùn bước!"

...

***

Đã ba ngày rồi Mạt Mạt không hề nói với anh một câu nào, sự cụt tuyệt im lặng lần này so với sự năn nỉ thê lương trước đây càng khiến người ta cảm thấy khổ sở hơn.

Dòng sông Yala vẫn đang lặng lẽ chảy, lá cây bạch quả cứ lặng lẽ rơi đầy trên mặt đất, An Nặc Hàn giẫm lên bề mặt đầy lá đi lên sườn núi.

Đã nhiều năm rồi không tới đây, gốc cây bạch quả cổ kính này lại càng đậm nhiều cành, lá tốt tươi, vỏ cây lại càng pha tạp nhiều màu sắc.

Anh ngồi dựa vào thân cây, lơ đãng

nhìn xuống con đường nhỏ ngoằn ngoèo trên sườn núi.

Lần đầu tiên tới nơi này đã cách đây bảy tám năm rồi.

Năm ấy, An Nặc Hàn vô tình thấy được chữ viết của An Dĩ Phong trên hợp đồng của "Thiên đường và Địa ngục", anh kinh ngạc đến ngây ngốc cả người. Chữ viết của bố anh đâu giống như vậy.

Chữ viết của ông đấng lẽ phải nên ngay ngắn nắn nót, mặt dù có chút cứng, nhưng cũng không từng nét bút đều mạnh mẽ cứng cáp, từng chữ xuyên thấu mặt giấy như thế này.

Về đến nhà, anh mở ra những bức thư được cất kỹ từ rất lâu, đọc từng bức

thư, đọc từng câu chữ lại một lần nữa, anh đã hiểu...

Trước khi anh ra đời, An Dĩ Phong đã từ bỏ mẹ con anh. Thời gian ông ấy ôm lấy những người phụ nữ khác phong lưu sung sướng, đừng nói đến việc có hỏi thăm anh một lần, e rằng cả việc anh tồn tại ông ấy cũng không biết. Nếu không thì lần đầu tiên họ nói chuyện với nhau tại quán cafe, ánh mắt của An Dĩ Phong cũng không bình tĩnh như thế.

Chuyện này thật sự làm anh oán trách, nổi giận, nhưng sự thất vọng còn nhiều hơn nữa. Nhất là khi anh nghĩ đến mẹ của mình đã vì một người đàn ông như vậy mà kìm nén nước mắt viết từng bức thư, anh rất muốn cầm những bức

thư anh đã giấu kín nhiều năm đi tới trước mặt An Dĩ Phong, ném vào mặt ông ấy và nói cho ông biết: "Tôi không có người bố như ông!"

Anh cầm những bức thư ra khỏi phòng, vừa đến bên cầu thang tầng hai liền đứng lại. An Dĩ Phong đang ngủ trên sofa, Tư Đồ Thuần nhẹ nhàng đắp lên trên người ông một tấm chăn mỏng, trên khuôn mặt ẩn chứa một loại tình cảm dịu dàng vô tận.

"Tiểu Thuần..." An Dĩ Phong giật mình tỉnh lại từ trong mơ, đột nhiên ngồi dậy, trên vầng trán rịn mồ hôi lạnh. "Tiểu Thuần!"

"Em ở đây."

An Dĩ Phong lấy cả hai bàn tay ôm lấy khuôn mặt bà, chăm chú nhìn bà thật kỹ, tiếp đó điên cuồng hôn bà như phong ba bão táp, lên gương mặt, lên đôi môi.

Bà không hề chống cự lại, để An Dĩ Phong tùy ý hôn cho đủ, đến lúc ấy bà mới nhẹ nhàng đẩy ông ra, giúp An Dĩ Phong lau đi mồ hôi lạnh trên trán. "Anh không sao chứ?"

An Dĩ Phong mơ hồ nói: "Anh lại mơ thấy thấy cả mọi thứ đều chỉ là 'giấc mơ', tỉnh lại từ trong 'giấc mơ', anh vẫn là một tên tội phạm, em vẫn là một cảnh sát, em nói với anh rằng: chúng ta không phải là người trong cùng một thế giới..."

"Không phải thế. Chúng ta đang ở cùng nhau rồi, chúng ta còn có cả Tiểu

An." Tư Đồ Thuần mềm mỏng ai ủi ông.

Ông vội vàng nắm lấy tay bà. "Tiểu Thuần, em sẽ rời khỏi anh phải không?"

"Tất nhiên là sẽ không, Anh đừng có nghĩ ngợi lung tung nữa." Bà mỉm cười vỗ lên vai ông nói: "Em đi lấy thuốc cho anh uống, uống xong sẽ tốt hơn."

"Anh không có bị bệnh, anh không uống thuốc."

"Em biết anh không có bệnh, thuốc này chỉ để anh giải tỏa những áp lực tâm lý thôi."

"Bác sĩ nói còn có một cách khác để giải tỏa áp lực tâm lý...."

Ông nghiêng người, đặt bà dưới

thân, bàn tay hướng về cổ áo âu phục của bà.

"Không được,... Tiểu An vẫn còn ở trong phòng." Tư Đồ Thuần xấu hổ đẩy tay An Dĩ Phong ra.

Ông lại nói gì đó bên tai bà, bà gật đầu cười rất vui vẻ, rất thỏa mãn ...

An Nặc Hàn xoay người về phòng, lại cất những bức thư đẩy về vị trí ban đầu. Bởi vì cậu đã hiểu rõ, đằng sau sự lừa dối này, là chứa đựng một loại yêu không nói thành lời

...

Về sau An Nặc Hàn có hỏi An Dĩ Phong: "Bố có yêu mẹ sao?"

"Yêu!"

"Vậy vì sao bố lại phải rời xa mẹ, để mẹ đợi nhiều năm như vậy?"

An Dĩ Phong nở nụ cười, nụ cười mang chút đắng cay: "Bố không rời khỏi mẹ thì có thể làm gì bây giờ? Tiểu An, con có biết không, mỗi lần bố bị đuổi giết, bố đều cảm thấy may mắn... vì mẹ con không ở bên người."

Là thứ tình yêu như thế nào mới có thể khiến cho phụ nữ cam tâm chờ đợi, đàn ông âm thầm ẩn nhẫn.

Cho dù là tình yêu trong lòng có bị thời rữa, đau đớn đến từng dây thần kinh, cũng chẳng muốn buông tay...

Anh thật sự rất ngạc nhiên, yêu một người, suy cho cùng là cảm giác như nào?

...

***

Không nhớ nổi thời gian đã qua bao lâu, sắc trời đã dần tối.

Trên con đường nhỏ ngoằn ngoèo xuất hiện một bóng người.

Hơn mười năm trôi qua không hề thay đổi An Dĩ Phong một chút nào, dù là khí phách hay dáng người, cũng bởi đó là thứ đã khắc sâu vào trong xương máu. Chẳng qua áo khoác màu ghi tối làm cho người ta cảm thấy ông không còn nhiều

sự tùy tiện như trước đây.

An Dĩ Phong ngồi xuống bên người anh, hỏi: "Tâm tình không tốt hả? Không phải con vẫn luôn muốn đi Anh sao, con nên vui mừng mới đúng."

Cái gì gọi là biết rõ rồi mà vẫn còn cố hỏi? Chính là cái này.

An Nặc Hàn hít một hơi thật sâu. "Con không yên tâm về Mạt Mạt, con sợ rằng cô bé sẽ không tiếp nhận được chuyện này."

"Yên tâm đi." An Dĩ Phong vỗ lấy vai anh, giọng nói và vẻ mặt tựa như là đang an ủi anh, thế nhưng lời ông nói ra suýt làm anh hộc máu: "Ngay cả việc con cùng cô gái khác 'yêu đương vụng trộm'

nó cũng tiếp nhận được, còn có cái gì không thể tiếp nhận được nữa chứ?"

"Con..." Khi đối mặt với sự mỉa mai như thế này, An Nặc Hàn cũng chỉ có thể âm thầm nghiên răng: "Bố, bố vốn không hiểu Mạt Mạt, cô bé không quan tâm con lên giường với bao nhiêu cô gái, cô bé chỉ để ý chuyện con có thể ở bên cạnh cô ấy hay không thôi."

"Làm thế nào con biết được nó không quan tâm?"

An Nặc Hàn thật sự không biết giải thích như thế nào.

Hơn mười năm bên nhau, anh chứng kiến Mạt Mạt trưởng thành, suy nghĩ của Mạt Mạt anh quá rõ ràng. Cô bé muốn gả

cho anh, không phải là vì yêu, mà cô bé sợ sau này khi lớn lên không gả đi được, quờ bừa một đứa con trai để phòng ngừa bất cứ tình huống nào.

Anh cũng không hề để tâm, cũng sẵn lòng chờ cô bé đến lúc cô 18 tuổi, vì anh tin tưởng rằng khi Mạt Mạt trưởng thành đương nhiên sẽ hiểu được cái gì mang tên tình yêu, cái gì mang tên tình thân.

Đến thời điểm đó, người "anh trai" này có thể coi như hoàn thành công việc rồi rút lui, giao cô bé cho một người đàn ông thật sự yêu thương cô.

Tuy nhiên, tình thế hiện hay ngày càng thoát khỏi phạm vi kiểm soát của anh.

An Dĩ Phong nhìn lại hàng lông mày đang xoắn lại của cậu con trai mình, không hề tiếp tục ép buộc anh: "Tiểu An, nếu như con thật sự không muốn lấy Mạt Mạt thì thôi đi! Sau khi con đi Anh, cũng đừng tiếp tục liên lạc với nó..."

Anh sững sốt ngẩng đầu lên. "Vì sao?"

"Mạt Mạt cần có thời gian để từ từ quên con đi."

"Con không làm được." An Nặc Hàn cự quyết thẳng thừng. Anh không cho rằng Mạt Mạt sẽ quên mất anh, càng không thể cho phép Mạt Mạt quên mất anh.

"Không làm được thì phải lấy nó!

Sau đó đôi xử với nó một lòng một dạ!"

"..." Chuyện này anh cũng không làm được.

"Con không muốn lấy cô bé, không ai lấy dao ép con hết, thế nhưng con nhất định phải tập cho cô bé thói quen không có con trong cuộc sống. Con không thể vừa cho cô bé hy vọng, lại vừa không muốn nó."

Anh rất muốn nói: *Muốn cô bé? Bố nói dễ thật đấy, bố muốn một cái cho con xem đi!*

Đó là Mạt Mạt, là đứa em gái trưởng thành từng ngày trong lòng anh.

Tình cảm của họ được tích lũy trong

mười ba năm ròng, anh thương cô, yêu cô, sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì vì cô, chỉ riêng một chuyện...

Với anh mà nói, thật quá khó khăn!

"Bố, con không phải là không nghĩ đến muốn cô bé, mà là không thể muốn. Con chứng kiến Mạt Mạt trưởng thành từ tám bé, con coi cô bé như em gái ruột. Bố bảo con là sao có thể cùng cô bé..." An Nặc Hàn vò mái tóc ngắn, không có cách nào mở miệng.

Muốn cô bé? Ôm một đứa bé nhỏ ngây thơ lên giường, lột bỏ quần áo của cô, tách hai chân cô ra...

Anh và cầm thú có gì khác nhau không?

"Cuối cùng là con muốn thế nào?"

An Dĩ Phong nói giận ít chút.

Anh muốn làm anh trai của cô bé, cả đời chiều chuộng cô, giúp đỡ cô, chứng kiến cô yêu đương, cô lập gia đình, cả đời vô ưu vô lo mà sống.

Yêu cầu này, quá đáng sao?

Không đợi anh nói ra, An Dĩ Phong đã phán một quyết định cuối cùng, thái độ lại còn cực kì kiên quyết: "Trước khi tốt nghiệp không được quay về Australia, cũng không được gọi điện cho Mạt Mạt, cho đến khi Mạt Mạt quên con không còn một mảnh."

Anh vừa định bắt bẻ lại, An Dĩ

Phong đã bổ sung thêm một câu: "Thêm nữa, Mạt Mạt nói cô bé không muốn nhìn thấy con, không muốn nghe thấy giọng nói của con, còn đừng có đụng chạm đến cô bé nữa."

"Cô bé thật sự nói như vậy sao? "

"Đúng."

***

Cho đến tận lúc anh rời khỏi Australia, Mạt Mạt vẫn chưa nói chuyện lại với anh, cũng không tiễn anh ra sân bay.

Anh quay đầu nhìn lại một lần cuối, anh không biết Mạt Mạt đến lúc nào mới

có thể hiểu rõ được --- tất cả những việc mà mọi người làm đơn giản chỉ là hy vọng cô bé lớn thật mau!

...

Những ngày đầu tiên tại Anh, An Nặc Hàn thường xuyên lấy di động ra ngắm tấm ảnh của Mạt Mạt trên màn hình, một lần rồi lại một lần, càng nhìn lại càng thấy khó chịu, cuối cùng anh đành phải xóa đi.

Ngày thứ ba, bên tai anh luôn luôn nghe thấy giọng nói của Mạt Mạt, gọi anh khắp nơi: "Anh Tiểu An."

Anh bắt đầu lo lắng cô ăn bậy cái gì đó, lo lắng cô vấp ngã trên cầu thang, lại càng lo lắng cô sẽ nhớ anh...

Ngày thứ bảy, anh trông thấy một con mèo Garfield trong một cái tủ kính trên đường, sự vui mừng đã lâu không thấy dâng lên trong lòng, anh mua ngay một con đặt tại đầu giường trong phòng ngủ.

Ban đêm, anh ôm mèo Garfield, mất ngủ!

Về đêm khi mất ngủ, anh nằm nhớ đến quá khứ của chính bản thân mình, không ngờ lại phát hiện ra rằng toàn bộ ký ức vụn vặt đều xuất hiện khuôn mặt tươi cười hồn nhiên của Mạt Mạt.

Trong lúc vô ý, có một loại cảm tình không tài nào nói rõ được nhồi nhét vào trong ngực anh, không giống như tình

thân, không giống như tình yêu, lại càng không phải là tình bạn, dường như đó là một loại cảm tình vượt qua hẳn những giới hạn đó.

Xa nhau đã 15 ngày, Mạt Mạt vẫn không hề gọi điện cho anh.

Trong cuộc điện thoại vượt biển, An Dĩ Phong vô tình nhắc tới chuyện Mạt Mạt bị bệnh, hơi nữa đã bị bệnh ba ngày.

"Vì sao không nói cho con biết?" Giọng nói của anh chân động đến nỗi thủy tinh rung động.

Tiếng trả lời trong đầu dây bên kia vẫn nhẹ nhàng như mây như gió: "Con không cần phải lo lắng cho con bé. Bác sĩ nói rằng nó không sao cả, bị viêm phổi

mà thôi. Năm việc điều trị tâm mười ngày nửa tháng là sẽ khỏe thôi."

"Viêm phổi?" Mà thôi?

"Con yên tâm đi, sau khi con đi, Mạt Mạt cực kỳ hiểu chuyện, kiên cường! Cô bé bị bệnh cũng không nói cho ai hết, mỗi ngày đều thức dậy đúng giờ đi đến trường học, nếu không phải do cô bé ngất xỉu trên lớp, bọn bố cũng không biết nó đang bị ốm." An Dĩ Phong lại còn đặc biệt nói cho anh biết: "Con đừng có mà gọi điện cho Mạt Mạt, đây là thời điểm con bé yếu ớt nhất, rất cần sự an ủi... Con muốn nó hiểu thì cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, con đều không thể quan tâm con bé thêm lần nữa."

Tưởng tượng đến cảnh đêm khuya,

Mặt Mặt co người trong chấn ho khù khụ, lén lút khóc...

Ngón tay An Nặc Hàn bầu lầy chiếc điện thoại càng lúc càng chặt, chiếc điện thoại trong tay anh phát ra những âm thanh tựa như vỡ vụn, rất nhỏ.

"Tiểu An, lúc này không phải là lúc con có thể mềm lòng. Con phải thật quyết tâm, Mặt Mặt mới có thể..."

"Bố đừng nói nữa, con biết mình phải làm thế nào!"

An Nặc Hàn chưa lúc nào kính trọng bố mình như lúc này. Anh biết rằng tất cả mọi thứ đều là cạm bẫy, vậy mà vẫn khiến anh cam tâm tình nguyện nhảy vào.

Dập điện thoại, An Nặc Hàn quay số di động của Mạt Mạt bằng tốc độ nhanh nhất.

Khi anh nghe thấy giọng nói khàn khàn của Mạt Mạt, anh thật sự rất muốn ôm cô bé vào trong ngực, vỗ về an ủi cô, nói với cô bé rằng: "Dù là bệnh tật hay tai nạn, kể cả tử vong, cái gì cũng không thể làm họ rời xa nhau..."

Chương 10

Cuộc sống dù không có An Nặc Hàn thì vẫn trôi qua đều đặn 24 giờ như trước đây, thủy triều vẫn lên xuống, chẳng hề thay đổi, Mạt Mạt vẫn đến trường, tan học, ăn, rồi ngủ.

Tất cả mọi người đều cho rằng cô rất kiên cường, chính cô cũng nghĩ như vậy.

Mãi cho đến một hôm cô ngất xỉu trên cây dương cầm trong phòng nhạc, rầm một tiếng, bản "Định mệnh" đứt đoạn.

Về sau cô ốm nặng mất một thời

gian, sốt cao không hạ, ho kịch liệt không ngừng, ăn cái gì nôn cái đấy...

Khi cô yếu ớt nhất, cô thật sự có cảm giác nhớ nhung một người, mỗi một phút, mỗi một giây đều nhớ người ấy, nhớ người ấy trong từng hơi thở.

Cô ôm lấy tập ảnh, giở ra xem lại một lần rồi lại một lần.

Đầu ngón tay lướt qua từng nụ cười dịu dàng của anh...

Cô ngồi ngơ ngẩn nói với quyển album: "Nghĩ tới cuộc sống đã mất đi anh, nghĩ tới người em yêu chính là anh, em sẽ học cách độc lập, không được ỷ lại vào anh nữa..."

...

Đêm khuya vắng lặng, tiếng điện thoại reo vang đánh thức Mạt Mạt từ trong mơ màng, ngay cả việc nhìn số điện thoại cô cũng chẳng còn sức lực, cô ấn nút tiếp máy, giọng nói khàn khàn: "Hello!"

"Có nhớ anh không?" Giọng nói An Nặc Hàn tựa như đâm thủng màng nhĩ của cô.

Chẳng rõ sức lực đến từ nơi nào, cô bất thành linh ngồi bật dậy: "Anh Tiểu An?"

"Giọng của em sao lại khàn thế?"

"Không sao..." Cô cố gắng làm

thông cổ họng nhưng lại phát hiện ra rằng cổ họng mình mãi vẫn khàn như vậy, cô đành nói: "Có thể hôm qua đi hát với bạn bè hát nhiều quá, hơi khàn thôi, không sao cả."

"À... Ăn ít kem thôi nhé, uống nhiều nước nóng vào."

"Vâng."

Anh không nói thêm lời nào nữa, thế nhưng tiếng hít thở mỏng manh chứng tỏ anh vẫn đang cảm máy, hơn nữa đôi môi rất gần điện thoại.

Cô dán mặt gần vào di động thêm chút nữa, cố để nghe được rõ ràng hơn.

Đã lâu lắm rồi cô không được nghe

tiếng hít thở của anh.

"Còn đang giận anh sao?" Anh cuối cùng cũng mở miệng.

Mặt Mặt lắc đầu trong im lặng. Cô đã bao giờ giận anh đâu.

Đợi thêm một lát, không thấy cô trả lời, An Nặc Hàn còn nói: "Sau khi xong kỳ kiểm tra đầu vào, anh sẽ về thăm em."

"Khi nào thì kiểm tra đầu vào?" Cô lập tức hỏi.

"Cuối năm."

"..." Tức là còn mấy tháng nữa, hy vọng vừa mới nhen nhóm trong lòng cô lại bị dập tắt.

"Mặt Mặt..." Anh dừng lại một lúc rất lâu rồi mới tiếp tục nói: "Em đừng nhớ anh. Lúc anh không ở bên em nhớ phải tự chăm sóc bản thân mình cho tốt."

Tiếng nói của anh còn dịu dàng hơn cả trong trí nhớ của cô.

Cô lấy bàn tay che đi ống nghe, cô gắng dè nén tiếng khóc của chính mình.

"Em khóc à?"

"Không...có." Cô hít hai hơi thật sâu, cố gắng điều chỉnh giọng nói sao cho nghe rất bình tĩnh. "Em còn có việc, hôm khác nói chuyện sau."

Cô dập điện thoại, chui người vào trong chăn khẽ nghẹn ngào.

Nếu đã lựa chọn phải đi, vì có gì vẫn còn muốn đối xử tốt với cô như vậy?

Suy cho cùng anh có biết hay không, việc hành hạ người nhất trên đời chính là cái dạng như anh vậy, hết lần này đến lần khác thay đổi thất thường.

Điện thoại vang lên lần nữa, cô đứng dậy tiếp máy: "Em không cần anh quan tâm đến em! Không có anh ở đây, em sống rất tốt, ăn ngon ngủ kỹ..."

"Anh rất nhớ em!"

"..." Cô đã quên phải nói gì kế tiếp.

"Không nhìn thấy em, anh ăn không ngon, ngủ không tốt, nhiều thứ không tốt khác lắm."

"Thật sao?" Mạt Mạt hoài nghi hỏi

Anh mỉm cười, giọng nói anh tràn ngập ý cười: "Thật mà, em giả cho anh đi."

Cô lấy tay lau khô nước mắt, tâm tình trở nên sáng sủa hơn. "Khi nào?"

"Chờ khi em lớn lên."

Cô biết anh lại lừa cô. Mỗi lần cô tức giận không để ý tới anh, anh đều nói những lời này. Tuy cô vừa nghe thấy những lời như thế liền biết là giả nhưng cũng vui vẻ đến ngây ngất, hoàn toàn quên mất vì sao mình lại tức giận, ngỡ ngàng mơ ước về đám cưới tương lai của họ.

"Anh đưa em đi Hy Lạp, được không?"

"Hy Lạp? Em nghe nói kết hôn ở đó có thể được sự chúc phúc của Athena, hai người sẽ yêu nhau trọn đời, vĩnh viễn không xa rời nhau."

"Athena là nữ thần trí tuệ, không phụ trách chuyện này đâu. Thần tình yêu là Aphrodite cơ mà." An Nặc Hàn sửa lại.

"Em mặc kệ, em chỉ thích Athena!"

"Được! Nghe theo em, cái gì cũng nghe theo em." Anh cười hỏi: "Vẫn giận anh sao?"

"Giận gì cơ?"

"Không giận là tốt rồi, đi ngủ sớm một chút đi, đêm mai anh sẽ gọi lại cho em."

"Được! Anh Tiểu An, tạm biệt!"

"Ngủ ngon!"

Buông điện thoại trong tay, cô vẫn còn chìm đắm trong ảo tưởng bỏ nhà trốn đi Hy Lạp.

Trong giấc mơ, dưới tán cây ngô đồng, bóng nắng loang lổ, anh nắm tay cô đi trên con đường rợp bóng mát, vào một nhà thờ cổ kính.

Anh thề nguyện dưới tượng thần Athena, sẽ mãi mãi yêu cô...

Buông điện thoại trong tay, anh đã

mơ về một tương lai...

Anh nắm tay cô, không hề tách rời, cho dù anh không yêu cô, anh cũng phải chăm sóc cô thật tốt, cả một đời.

***

Sau ngày đó, bệnh của Mạt Mạt hồi phục rất nhanh.

Cảnh giới cao nhất của nỗi nhớ một người không phải là xuân hạ thu đông đều lấy nước mắt rửa mặt, mà là lúc nào cũng khắc cốt ghi tâm những lời dặn dò của người ấy, chăm sóc tốt chính mình. Mỗi ngày xuống tầng, cô nhớ trước hết phải buộc chắc dây giày, mỗi khi tắm, cô đều không quên đặt khăn mặt trong tầm tay...

Cô khiến cho mỗi ngày của mình đều trở nên phong phú, nói một cách chính xác, dốc hết khả năng mà tiêu phí thời gian.

Đọc sách, đánh đàn, ca hát, khiêu vũ, đánh tennis, hàng đêm trước khi đi ngủ cô còn ngồi đọc lịch sử Trung Hoa, bởi vì trên TV nói đọc lịch sử Trung Hoa sẽ làm người ta trưởng thành, trở nên chín chắn và lý trí hơn.

Không đọc lịch sử Trung Hoa thì không biết, hóa ra cuộc đời con người tràn đầy bi kịch, cô thật sự được sống trong cuộc sống hạnh phúc nhất.

Thời gian cứ như thế trôi qua nửa năm, đồng thời với việc thành tích của cô

tăng lên theo đường thẳng, cân nặng giảm xuống theo tỉ lệ thuận.

Hơn mười tuổi là lúc một cô bé dậy thì. Suy dinh dưỡng nhẹ, nhịp điệu cuộc sống quá tải, hơn nữa cơ thể cao lên với tốc độ kinh người, nửa năm ngắn ngủi thôi mà cô bé Mạt Mạt có khuôn mặt tròn tiêu chuẩn như compa quay kia đã trở thành trở nên thon gọn, eo từ một thước chín cũng giảm xuống một thước bảy, ngay cả bàn tay nhỏ mũm mĩn cũng biến thành những ngón tay ngọc thon dài.

Sau khi vào trường trung học tốt nhất thành phố, không ai cười cô không gả đi được nữa, dần dần cô học được cách hòa đồng với những người khác ngoài An Nặc Hàn, học được cách quan

tâm rằng ngoại trừ An Nặc Hàn thì bên cạnh mình vẫn có những người khác, cô kết bạn với rất nhiều bạn bè mới.

Có nam sinh, có nữ sinh, có người Trung Quốc, cũng có người Australia.

...

Một ngày sau khi tan học, Mạt Mạt đi tới phòng múa ôn lại động tác tách chân.

Nghe tiếng nhạc nhẹ nhàng, cô bám lấy tay vịn, hai chân xoạc ra, từ từ ngồi xuống.

Khi Mạt Mạt còn bé đã từng học múa nhưng không liên tục, sự mềm dẻo của cơ thể cũng có thể miễm cưỡng tạm

chấp nhận được, có mỗi động tác này cô luyện tập nhiều lần, luyện rất lâu rồi mà vẫn chưa làm được.

"Mặt Mặt, cẩn thận một chút, đừng có xoạc rộng quá làm chân bị thương." Đàn chị cũng đang luyện nhảy với cô có lòng nhắc nhở. Đàn chị này tên là Tô Việt, sinh ra tại Hàng Châu, mỹ nhân xứ Giang Nam chính gốc, không chỉ trông xinh đẹp mà cá tính cũng cực kỳ tốt.

"Không sao, em tin rằng em nhất định có thể làm được." Cô tiếp tục thử, đau đến nổi môi trắng bệch.

"Nóng vội luyện tập làm sao được, dục tốc bất đạt!" Tô Việt giơ cao chân, cơ thể mềm dẻo uốn thành một đường cung duyên dáng. "Hơn nữa chỉ cần vững

tin, nhất định có thể thành công."

"Tựa như tình cảm, muốn từ từ tập thành thói quen, phải bồi dưỡng dần dần. Không được phép nóng ruột, cũng không thể từ bỏ." Mạt Mạt cười nói.

"Em đó! Nhất định là lại nhớ tới vị hôn phu của em rồi!"

Cô cười càng ngọt ngào. "Anh ấy sẽ trở về ngay mà, còn ba mươi bảy ngày nữa!"

"Chưa thấy người nào sốt ruột như em, mới mười ba tuổi đã vội vàng bán mình đi lấy chồng."

"Mười bốn tuổi!" Cô lập tức đính chính.

"Rồi rồi! Mười bốn tuổi!" Tô Việt vẫn luôn cảm thấy cái khát vọng mong muốn tha thiết trưởng thành của cô em nhỏ này vô cùng đáng yêu.

"Chị à, chị biết không, hôm qua em thấy bố em làm việc đến tận khuya, hình như rất mệt thì phải, em đun một cốc coffee đưa cho ông. Ông cảm động phải đến nửa ngày không nói được lời nào, sau đó còn nói với em cuối cùng em cũng trưởng thành. Sớm biết rằng chỉ cần làm cho người cốc coffee chính là trưởng thành, lúc năm tuổi em đã có thể làm..."

Mặt Mặt đang chìm đắm trong sự hưng phấn bỗng cảm thấy sắc mặt của Tô Việt không tốt lắm, vội vàng ngậm miệng

lại. Cô cẩn thận nhớ lại một lát, hình như từ trước đến giờ Tô Việt chưa từng nhắc về bố bao giờ, chẳng lẽ là không có bố sao?

Luyện võ đạo xong, Mạt Mạt nhìn thời gian thấy cũng không hơn không kém. Cô thu dọn mọi thứ cẩn thận rồi sóng vai với Tô Việt đi ra khỏi cổng.

Vừa mới đi đến cổng lớn, một chiếc xe băng qua trước mặt các cô, ngòai sau xe là một đôi nam nữ ôm nhau rất thân mật. Mạt Mạt có cảm giác người phụ nữ trang điểm thật dày kia cô đã gặp ở đâu đó rồi.

Cô đáng cố nhớ xem gặp ở đâu, Tô Việt đã hoảng hốt chặn lại một chiếc taxi, chỉ về phía trước.

"Bắt kịp xe đằng trước." Tô Việt dùng tiếng Anh nói.

Mạt Mạt không biết đã xảy ra chuyện gì lại lo lắng Tô Việt gặp chuyện không may, cũng theo lên xe. "Chị à, chị không sao chứ?"

Tô Việt không hề đáp lại, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm về chiếc xe phía trước.

Chiếc xe kia chạy thẳng đến "Thiên đường & địa ngục", taxi cũng theo sát tới đó.

Đôi nam nữ từ trong xe đi xuống, người đàn ông trông có vẻ rất già, khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, cô gái

kia thì tuổi vẫn còn trẻ, xinh đẹp.

Tô Việc lao ra khỏi xe taxi, ném chiếc ba lô trên vai đập thẳng vào mỹ nữ trong lòng ông ta.

"Sao cô lại đánh người loạn thế hả?" Mỹ nữ thét chói tai né tránh.

"Dựa vào sự xinh đẹp quyến rũ chồng người khác. Cuối cùng mà có biết xấu hổ không!"

"Việt nhi, con nghe bố giải thích đã, bố với cô ta chỉ là bạn bè bình thường."

"Bạn bè bình thường mà bố dùng tiền nuôi nó hả, hàng ngày đều không về nhà..."

Mặt Mặt thanh toán tiền, yêu cầu

taxi đợi thêm một lát nữa.

Vừa xuống xe đã nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn, Tô Việt không chịu buông tha đuổi đánh cô gái kia.

Người đàn ông cũng không ngăn lại được, ngăn được cũng đỡ không được, nôn nóng đến nỗi đuổi vòng quanh theo hai cô gái.

Người đàn ông cuối cùng cũng ôm được Tô Việt đang nổi giận đùng đùng, hét lời khuyên cô: "Việt nhi, con đừng làm loạn nữa, bố mang con về nhà, con nghe bố từ từ giải thích cho."

"Tôi không đi, tôi phải xé nát mặt nó, dù sao nó cũng không cần."

Cuối cùng, Tô Việt vẫn bị bỏ mình ôm lên xe.

Chiếc xe rời đi, mỹ nữ đứng nguyên chỗ cũ, kêu ngạo sửa sang lại đầu tóc rồi bù của chính mình.

Cuộc đời phù phiếm, nào ai có thể đoán trước được.

Mạt Mạt gần như không tin được rằng bản thân mình lại chứng kiến một màn thế này, thế nhưng khuôn mặt khiến người ta kinh diễm vô cùng kia xác thực là Vi.

Cô ấy thật sự rất đẹp, váy áo trắng thuần, là sự thánh khiết ẩn hiện của thần tiên, khiến cho đàn ông rung động.

Chiếc váy siêu ngắn bó sát người, là một sự quyến rũ vô cùng đối với đàn ông, khiến họ lưu luyến không rời.

Vì không thèm liếc cô dù chỉ một cái, đôi giày cao gót nện xuống nền đất đi về phía cổng chính của "Thiên đường & Địa ngục", bảo vệ ngoài cửa đều dùng ánh mắt ham mê nhìn cô ấy.

Trước mặt Vi, Mạt Mạt cảm thấy mình không còn là một đứa bé con vừa béo lại vừa xấu nữa, không còn là một người tầm thường khiến người ta không thèm quay lại nhìn nữa.

"Tôi nghĩ chị đã rời khỏi Austraylia gả cho Jack rồi. Vì sao lại ở chỗ này?" Mạt Mạt nhún nhún rồi lại nhún nhún, vẫn cứ mở miệng hỏi.

Vi đứng lại, quay đầu nhìn cô.
"Chúng ta quen biết nhau sao?"

"An Nặc Hàn biết chị ở chỗ này sao?"

Nghe thấy cái tên An Nặc Hàn, cơ thể Vi thoáng run lên một cách rõ ràng, sự thương cảm xẹt qua trong đôi mắt xinh đẹp khiến lòng người chua xót. Thế nhưng khi Vi dần dần nhận ra người trước mặt mình là Mạt Mạt, trong tích tắc ánh mắt Vi trở nên lạnh lẽo không gì sánh bằng.

"Cô có ý gì? Muốn cười nhạo tôi hay là muốn biết tôi với An Nặc Hàn bây giờ ra sao?"

Cô lắc đầu, đều không phải. Cô muốn biết vì sao Vi lại ở chỗ này, là sự sắp xếp của An Nặc Hàn sao?

Không! An Nặc Hàn không phải là người đàn ông như thế, anh tuyệt đối sẽ không sắp xếp người con gái mình yêu thương nhất ở tại loại địa phương như thế này.

"Nếu như là cô đến chế giễu tôi, tôi nói cho cô biết, trên thế giới này người không có tư cách nhất chế giễu tôi chính là cô. Tôi có ngày hôm nay cũng đều là do cô ban tặng! Nếu như cô muốn biết quan hệ của tôi với anh ấy hiện tại, tôi cũng có thể nói cho cô biết, cho dù người anh ấy thuộc về cô, tâm anh ấy vĩnh viễn thuộc về tôi!"

Đối với sự đôi đầu giữa hai người phụ nữ, những lời này không nghi ngờ gì là những lời làm thương tâm người nhất.

Mạt Mạt đứng không vững, tay lạng lẽ vòng ra sau chống vào thành xe taxi.

"Chị vẫn rất yêu anh ấy, phải không?" Mạt Mạt khó khăn hỏi.

Vi không hề trả lời, ngẩng đầu nhìn lên trung tâm giải trí tráng lệ. Chỉ là một cái liếc mắt, sự tuyệt vọng đằng sau một người con gái sa ngã hiện ra rõ ràng.

Khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành người gặp người yêu này, ... vốn muốn giả thì giả cho ai cũng được, chẳng nghĩ rằng... sự giả đấy đã xa vời với cô

ấy lắm rồi...

Mạt Mạt hiểu rằng, tất cả mọi thứ này đều do cô tạo thành, không có cô, Vi có thể đã sớm gả cho An Nặc Hàn, hưởng thụ tình yêu và hôn nhân mà cô ấy nên có được.

Hạnh phúc cả đời Vi vì sự bướng bỉnh của cô mà bị phá nát vụn.

"Tôi có thể giúp gì chị không?" Cô ấy này nói.

"Cô đừng có ở trước mặt tôi giả bộ tốt bụng, giả bộ thuần khiết. Tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào ích kỷ hơn cô, dối trá hơn cô!"

"Xin lỗi! Thật sự xin lỗi!"

Vi cười lạnh, đi vào "Thiên đường & Địa ngục"

Một vạn câu xin lỗi thì thế nào, cô không thể tha thứ người phá hủy hạnh phúc của cô.

...

Chương 11

Trên đường về nhà, Mạt Mạt càng nghĩ càng cảm thấy bản thân mình rất ích kỷ, chia rẽ một đôi uyên ương.

"Cho dù người anh ấy có thuộc về cô, tâm anh ấy vĩnh viễn thuộc về tôi!" Những lời này của Vi cùng với sự sa ngã của cô ấy khiến cho cô hiểu được một đạo lý, nếu cô buông tay, người đau đớn chỉ là một mình cô, cô không buông tay, cả ba người đều phải chịu dày vò...

Mạt Mạt cứ trong tình trạng ngơ ngơ ngẩn ngẩn về đến nhà, từ xa đã nhìn thấy Tư Đồ Thuần ngồi trong sân cắm hoa. An Dĩ Phong đứng bên cửa sổ tầng hai say

sua nhìn bà, ánh nhìn dịu dàng kia tựa như đã duy trì rất rất lâu...

Mọi người đều nói năm tháng là kẻ thù của phụ nữ, phụ nữ đã qua ba mươi thì sẽ không còn xinh đẹp.

Thật ra không phải thế, cái đẹp chân chính của một người phụ nữ là sự quyến rũ tiềm ẩn kết tinh qua bao năm tháng. Tựa như Tư Đồ Thuần, sóng mắt của bà luôn luôn trong lành như nước mát, dung mạo của bà lúc nào cũng dịu dàng tao nhã, cái đẹp của bà là sự quyến rũ đặc biệt phát tán từ tận sâu trong con người...

Đặt vào con người Tư Đồ Thuần, cái loại đẹp này không hề tụt.

Nhớ tới Tiêu Vi, tâm tình của Mạt

Mặt lại càng nặng nề hơn. Cô uể oải chào Tư Đồ Thuần một câu: "Cô Tiểu Thuần!"

"Mặt Mặt, cháu làm sao vậy? Sao trông buồn rầu thế." Bà thân thiết hỏi thăm.

Cô lắc đầu.

Tư Đồ Thuần tiếp tục hỏi: "Có phải Tiểu An lại vừa bắt nạt cháu không?"

"Không phải ạ."

Mặt Mặt từ từ đi tới bên người bà, vài lần muốn nói ra miệng rồi lại thôi.

"Ngoại trừ Tiểu An thì có ai khiến cho cháu tủi thân như thế này hả?" Tư Đồ Thuần trù mên kéo tay cô lại, ấn cô ngồi

xuống chiếc ghế bên người bà. "Có phải cháu có chuyện muốn nói không?"

"Cháu... cháu vừa gặp Vi, chính là bạn gái cũ của anh Tiểu An. Cô ấy bây giờ đang làm ở "*Thiên đường và Địa ngục*", tiếp một người đàn ông đã luống tuổi rồi."

Tư Đồ Thuần nhíu mày, cố tình như vô ý ngẩng đầu lên liếc nhìn An Dĩ Phong đang ở trên tầng hai.

"Đều tại cháu, cháu sao lại có thể..."

"Không liên quan đến cháu." Tư Đồ Thuần bình tĩnh cắt lời cô.

"Nếu như cháu không muốn gả cho anh Tiểu An, Vi đã có thể gả cho anh ấy

rồi, anh Tiểu An sẽ không đau lòng, Vi cũng sẽ không sa ngã."

Tư Đồ Thuần mỉm cười, nụ cười trong lành như nước. "Trước đây khi cô phạm tội phạm, mỗi một tội phạm đều nói với cô rằng, anh ta không muốn gây án, đều là người ta có lỗi với anh ta như thế này như thế kia, thế nên anh ta mới muốn trả thù. Thật ra, từ khi mới bắt đầu sinh ra, con người dù thế nào cũng phải trải qua gian khổ. Người thiện lương sẽ lựa chọn kết luận gian khổ là sai lầm của chính bản thân mình, cố gắng tự mình làm tốt hơn. Người ác độc sẽ quy kết gian khổ là sai lầm của người khác, nếu anh ta sống không tốt, anh ta cũng không để cho người khác sống tốt."

Thấy Mặt Mặt nghe câu hiểu câu không, Tư Đồ Thuận còn nói: "Trước đây cô từng bắt một phạm nhân nữ đã giết bạn trai của mình..."

"Cái gì ạ!" Cô lại càng hoảng sợ. "Vì sao?"

"Cô ấy nói cho cô biết, cô ấy rất yêu bạn trai, từ khi ấy lên mười, cô ấy đã ở cùng anh ta suốt, mãi cho đến năm cô ta hai mươi chín tuổi. Cô đã hiến dâng quãng thời gian đẹp nhất đời người cho anh ta, cô ấy kiếm tiền cho anh ta lừa đảo, cô ấy toàn tâm toàn ý đối với anh ta... Thế nhưng bạn trai cô ấy lại quan hệ với người phụ nữ khác sau lưng cô ấy."

"Cô ấy rất đáng thương!"

"Cháu sai rồi! Cô ấy không hề đáng thương!"

Mặt Mặt kinh ngạc nhìn Tư Đồ Thuần.

"Bởi vì cô hỏi cô ấy: *'Cô có nhớ rõ anh ta đã làm gì cho cô không? Cô đã từng hỏi anh ta có yêu người phụ nữ kia hay không chưa? Cô có biết cái gì mới là cái anh ta thật sự muốn không?'* Cô ấy đều không trả lời được. Chân thành yêu thương một người, cần phải tôn trọng sự lựa chọn của người ấy, để người ấy sống cuộc sống người ấy muốn! Mặt Mặt, tình yêu sử dĩ làm con người ta rung động, bởi vì nó vừa khiến người ta bất lực, lại vừa khiến người ta muốn ngừng mà không được... Người đã từng yêu có

ai không từng trải qua việc ly ly hợp hợp? Có ai chưa từng nếm trải mùi vị của nước mắt? Người bằng lòng buông tha không hề có tư cách trách người khác, bởi vì rằng cô ấy đã khiến một người khác nữa bị thương sâu càng thêm sâu..."

Không biết từ lúc nào An Dĩ Phong đã đứng sau Tư Đồ Thuần.

"Tiểu Thuần!" Ông ôm lấy eo bà từ phía sau, hôn sâu vào chiếc cổ trắng nõn của bà: "Những câu kiêu này nói ra từ bất kỳ người nào cũng đều là những lời nói nhảm, duy mỗi nghe từ miệng em lại khiến lòng người đau."

"Anh có thể không nghe, ai bắt anh nghe."

"Không nghe thì làm sao anh biết được em yêu anh bao nhiêu!"

Tu Đồ Thuận cười nhạt, xoay người. "Anh tốt nhất là giải thích rõ cho em trước, cô gái kia sao lại ở H&H?"

"Cô gái nào?" Về mặt An Dĩ Phong mù mờ.

"Đừng nói với em là anh không biết. Anh xấp xếp ở H&H nhiều cơ sở ngầm như thế, mấy chuyện ở nơi đây làm sao qua mắt được anh."

An Dĩ Phong cười hì hì, nói: "Vợ yêu à, anh hơi đói bụng rồi."

"Đợi lát nữa em sẽ xử lý anh." Tu Đồ Thần ôm lấy bình hoa trở về nhà.

"Chú Phong." Mạt Mạt ngoan ngoãn chào hỏi ông.

"Mạt Mạt, chuyện của Tiêu Vi cháu đừng để trong lòng, đợi khi Tiêu An thấy rõ cô ta là loại đàn bà như thế nào, tự nhiên sẽ không tiếp tục nhớ nhưng cô ta nữa."

"Dạ!" Cô cảm thấy thật nhưc đầu.

Xem ra tình yêu là cánh cửa tri thức bao la rộng lớn, về cơ bản cô hoàn toàn còn chưa có nhập môn đâu đấy!

Mạt Mạt trần trọc suy nghĩ cả đêm, cuối cùng quyết định gọi điện thoại cho An Nặc Hàn, nói rõ ràng cho anh.

"Anh Tiêu An, em có mấy câu muốn

hỏi anh."

"Nói đi."

Cô khẽ cắn môi, rất quyết tâm hỏi:
"Anh còn yêu Vi không?"

Anh không trả lời, tay cô cầm điện thoại có chút chên vên.

Cô giữ chặt điện thoại, tự nói với chính mình không được dao động, tiếp tục. "Hôm nay em gặp Vi, cô ấy chia tay với Jack rồi. Nếu như anh vẫn còn yêu chị ấy thì kết hôn với chị ấy đi. Em không muốn anh lấy em nữa, bởi vì em không hiểu tình yêu, em... cũng không yêu anh."

Trong điện thoại vọng ra tiếng thở

dài của An Nặc Hàn. Anh nói với cô:
"Anh không còn yêu cô ấy nữa rồi."

"Thật không?" Thế mấy lời cô vừa nói có thể rút lại không?

"Thật. Cô ấy không có thân hình quyến rũ, lại không có tâm hồn nhân ái."

"Thế còn em thì sao?" Cô rất không tinh tế hỏi.

"Em hả?" Anh cười giễu, tiếng cười nghe rất xấu xa. "Em không có tâm hồn đẹp, không có thân thể khiến người ta yêu!"

Mặt Mặt cắn chặt môi dưới, cô lại nhớ tới lời Vi nói cô vừa béo lại vừa xấu, trong lòng co quắp một hồi, nước

mắt lặng lẽ rơi.

Thế nhưng cô vẫn cứ cười, nói: "Đáng ghét, anh chê em xấu, không để ý tới anh nữa!"

"Không phải anh nói em xấu!" Tiếng nói của anh vô cùng xúc động: "Ôi! Em vẫn còn nhỏ, sau này lớn lên em sẽ hiểu!"

Lại là những lời này! Mỗi lần đều lấy những lời này lấp liếm cô.

Sau đó nhiều năm, khi An Nặc Hàn say mê ôm lấy cơ thể cô, cô mới hiểu được những lời anh nói lúc đấy.

Không phải là anh chê cô xấu, mà là... thời cơ chưa tới!

***

Mạt Mạt ngồi đếm từng ngày cho đến khi ba mươi bảy ngày trôi qua.

Trong sân bay quốc tế, Mạt Mạt nhìn thấy An Nặc Hàn từ cửa xuất cảnh đi tới, xúc động chẳng nói nên lời.

Mấy tháng không thấy mà như trôi qua cả mấy đời. Dáng vẻ của anh chẳng hề có chút thay đổi so với trí nhớ, ngoài trừ việc giơ tay nhắc chân có hơi hướm ung dung nhã nhặn của người Anh.

Cô đang muốn đi lên tặng cho anh một cái ôm nồng nhiệt - giống như diễn trong TV.

Anh mắt bình thản mà lạ lẫm của An

Nặc Hàn đảo qua người cô, kéo vali hành lý lướt qua mặt cô. Anh vui vẻ ôm lấy bố mẹ anh và bố mẹ cô, từng người một.

Vẻ tươi cười trên mặt Mạt Mạt cứng ngắc, ngón tay nắm chặt lấy chiếc váy mới mua trên người.

Hít vào, thở ra, cô nói với chính mình: Không sao, không phải là không nhận ra mình, không có gì ghê gớm lắm!

Cô đi qua, giật nhẹ áo sơ mi của anh.,

An Nặc Hàn đang quan sát xung quanh, cúi đầu xuống nhìn cô, sững sốt một lát, ánh mắt từ xa lạ biến thành kinh ngạc: "Mạt Mạt?"

Cô gật đầu, hàng mi ẩm ướt khẽ chớp chớp, gượng gạo tìm cách nở nụ cười: "Đừng nói với em anh không nhận ra em! Em sẽ tuyệt giao với anh đó!"

"Em?" Anh nhìn từ trên xuống dưới, rồi lại nhìn từ dưới lên trên, còn quay cô mấy vòng, trước sau nhìn một lần.

Hành động của anh khẳng định lại đáp án của cô, quả thực là không nhận ra rồi!

"Sao em lại gây đi thành thế này?"

Cô bất mãn lườm anh một cái, lớn tiếng nói: "Tuyệt giao!"

Anh phản đối mà xoa nắn khuôn mặt đỏ lên vì tức giận của cô. "Không phải là

nhớ anh sao?"

Cô lại quăng lại cho anh một cái liếc mắt coi thường.

Biết rõ rồi còn cố hỏi!

Hai đôi vợ chồng ân ái nhìn lẫn nhau, cười rất vui vẻ. Chỉ có mỗi Mạt Mạt tức giận đến nỗi đôi má phồng lên, trên đường trở về cũng không chịu trò chuyện.

"Nửa năm không gặp, sao em xinh đẹp lên như thế này, không phải em đi giải phẫu thẩm mỹ đấy chứ? Cao lên này, tóc cũng dài quá.... à, da dẻ hình như cũng thay đổi rồi!" An Nặc Hàn cả dục đường nhìn cô, cô đều giả vờ không nghe thấy.

Thế nhưng khi Hàn Trạc Thần hỏi cô bữa tối muốn ăn gì, cô không hề nghĩ đã nói: "Con muốn ăn foei gras."

Cô bổ sung thêm một câu trong lòng: tuyệt đối không phải bởi vì An Nặc Hàn thích.

Rõ ràng đồ ăn Pháp là loại đồ ăn yêu cầu sự tao nhã và tình cảm trong khi ăn, thế mà An Nặc Hàn lại dùng bữa chẳng hề có tác phong của người lịch sự, lúc thì sờ tay cô, lúc thì giật nhẹ tóc cô, lúc lúc lại ôm lấy vai cô.

Mạt Mạt cho rằng không thể nhịn được nữa thì không cần nhịn.

"Này! Anh có để yên không, anh

không sợ người khác coi anh như một con sói háo sắc ham muốn thiếu nữ vị thành niên hả, em còn lo rằng người khác đã cung cấp cho em một phục vụ bao đặc biệt đấy chứ."

Hai đôi vợ chồng ngồi cười, ngay cả Hàn Trạc Thần cười cực nhỏ cũng lộ ra hàm răng đều tăm tắp.

Cũng may mà người phục vụ nghe không hiểu, mù mịt nhìn bọn họ.

"Anh con người ngay thẳng chính trực thế này, không có người hiểu lầm." An Nặc Hàn lại ôm chầm lấy cô: "Đến đây, cô em nhỏ, cho anh trai hôn một cái nào."

Nói xong, anh thật sự đến gần, hôn

chụt lên má cô.

Cô xoa xoa nước miếng còn sót lại, lại nghe thấy anh nói: "Đến đây, cô em nhỏ, cười cho anh trai một cái!"

Nhìn nụ cười mê gái trên khuôn mặt anh, cô thật sự không kiềm chế được, cười nghiêng ngả. "Đáng ghét."

Lần cười này, miệng không khép lại được.

Bữa cơm này, cô căn bản không nhớ được mình ăn cái gì, chỉ nhớ rõ vẻ mặt phấn chấn của An Nặc Hàn kể về chuyện ở đại học Cambridge, miêu tả sự thảm hại của anh lần đầu đi xe đạp, kể về chuyện lạ khiến anh trở thành nhân viên thu ngân của cửa hàng tiện lợi, nói về

tâm tình xúc động khi anh xem vòng đấu super...

Từ vẻ mặt của anh, Mạt Mạt nhận ra rằng anh luôn hướng về cuộc sống độc lập không bị ai trói buộc này.

Anh vui vẻ, cô cũng vui vẻ theo...

***

Dùng bữa tối xong, họ về nhà, Mạt Mạt còn chưa nghĩ ra viện có gì để đến phòng An Nặc Hàn cùng anh chờ dẫn một hồi, thì anh đã nói trước: "Mạt Mạt, lần này anh về không lâu lắm, em dọn sang nhà anh ở đi."

"Được rồi."

Thật ra, từ một tuần trước, cô đã

mang những đồ dùng hàng ngày của mình dọn sang sạch rồi.

Kỳ nghỉ đó, cô hạnh phúc đến nỗi đầu óc ngây ngất.

Mỗi buổi sáng, An Nặc Hàn đều đánh thức cô từ trong giấc mơ.

"Bé con lười biếng, mau thức dậy nào!"

"ĐỂ em ngủ thêm một lúc đi, xin anh đừng!"

Cô nhắm mắt lại dù chết cũng nằm ỳ ra không chịu dậy.

"Được!" Trong lúc mơ mơ màng màng, cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh, luôn tồn tại!

Anh đọc sách, cô cũng mở truyện tranh Nhật Bản ngồi đọc bên cạnh anh.

Khi anh rỗi ngồi lướt web trên máy tính, cô luyện vũ đạo trong phòng đọc rộng rãi, chỉ vì thỉnh thoảng anh sẽ liếc nhìn, liếc một cái tán thưởng kỹ thuật múa giống như bướm lượn của cô, một cái liếc mắt thôi cũng đã đủ rồi!

Đôi khi cô cũng nghịch ngợm đùa anh một chút, vào lúc anh đang tập trung tinh thần tra cứu tài liệu, cô lặng lẽ đặt ly kem trong tay xuống, ngấm ngấm luôn bàn tay lạnh buốt vào trong áo sơ mi mỏng dính của anh, dán chặt vào da thịt anh. Anh không ngờ tới liền hét toáng lên, cô lại được như ý cười sảng sặc.

Đến lúc An Nặc Hàn nổi nóng, bắt được cô, quăng cô lên sofa cù lại, cô ngửa đến nỗi thét chói tai, xin tha thứ anh mới hài lòng, cười rộ lên.

Tối buổi đêm, họ nằm cách nhau một bức tường tâm sự với nhau, trò chuyện về cuộc sống của hai bên trong nửa năm qua, cho tới tận đêm khuya, chẳng biết ngủ lúc nào.

...

Chương 12

Vào lúc kỳ nghỉ sắp kết thúc, Người nhà hai bên đã hẹn cùng đi du lịch, An Nặc Hàn cầm bản đồ thế giới hỏi cô muốn đi đâu.

Cô không hề do dự chỉ thẳng vào Hy Lạp, "Em muốn đi Hy Lạp."

"Trừ đây ra thì chỗ nào cũng được!" An Nặc Hàn hoàn toàn cự tuyệt.

"Anh Tiểu An, anh dẫn em đi Hy Lạp được không, anh đã từng hứa với em rồi." Cô lại sử dụng một chiêu tất sát, lay lay cánh tay anh.

"Không được!"

"Xin anh đẩy."

Anh nhìn cô, rất chăm chú mà cũng rất nghiêm túc: "Chờ em trưởng thành, anh sẽ đưa em đi Hy Lạp... cử hành hôn lễ!"

Cô kích động nhào tới, đè anh ngã xuống, dựa người vào lồng ngực anh, sự kinh ngạc khó kìm nén được chợt biến thành một loại bi thương, cô cười đến chảy nước mắt.

"Sao lại khóc?"

Cô sụt sịt, lắc đầu cười. Hạnh phúc tới quá bất chợt, cô hơi không tiếp nhận nổi!

"Bé con ngốc!" An Nặc Hàn trở

mình, khuỷu tay chống lên ghế sofa, nửa người đè lên cô, giúp cô lau đi nước mắt. Lòng bàn tay ấm áp lưu luyến trên khuôn mặt cô.

Cô cũng vươn tay, tinh tế vuốt ve khuôn mặt của anh, nước da trơn nhẵn mà co dãn có cảm giác khoan khoái dễ chịu khó tưởng tượng.

Nụ cười bên khóe miệng anh dần biến mất, đôi môi từ từ tiến đến.

Mặt Mặt căng thẳng kéo căng vạt váy, mở to mắt thấy môi anh đến càng lúc càng gần.

"Nhắm mắt lại."

Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Bờ

môi mềm mại ấm áp đặt trên môi cô, lòng cô trầm xuống, cơ thể tê rần, nhìn không được cả người run lên. Anh hôn cô! Nhận thức được việc này khiến toàn thân cô như chìm trong mật ngọt.

Nụ hôn anh tựa như mưa phùn, dịu dàng tinh tế mà trần trọc, tràn đầy sự che chở, thương yêu và luyện tiếc, tràn đầy sự triu mến nồng nàn.

Toàn bộ tri giác của cô đều tập trung trên đôi môi đang mất đi cảm giác này, say lòng đến nỗi cô quên đi tất cả mọi thứ trên đời...

Nhưng chỉ vậy thôi, anh không hề chiếm giữ sâu hơn, chỉ là lướt qua rồi ngừng lại.

Nụ hôn đã kết thúc từ lâu, cô vẫn không muốn mở mắt, trong lòng không ngừng nhớ lại cảm giác tuyệt vời khi đôi môi ma sát.

Một nụ hôn bình thường như vậy mà đã ngây ngất như thế, không biết hôn lưỡi sẽ là cảm xúc mãnh liệt đến thế nào...

Anh từ từ ngồi dậy, cô mới mở mắt, chống người ngồi dậy.

Cô từng xem qua một quyển truyện tranh, mang tên "Nụ hôn định tình", nụ hôn vừa rồi của bọn họ có tính là định tình không?

Cô tràn đầy chờ mong nhìn vào đôi mắt không gợn sóng của An Nặc Hàn: "Anh Tiểu An, anh yêu em không?"

Anh tránh né ánh mắt của cô, đứng lên, đi tới trước cửa sổ.

Làn gió nhẹ phất qua tấm rèm cửa màu ghi nhạt, những tia nắng mai nhảy nhót trên đôi mày cau lại của anh.

Mặt Mặt ôm đầu gối liềm lấp đôi môi còn dư âm của độ ấm, trong thoáng chốc có nhiều loại cảm xúc không rõ ràng nảy lên trong lòng.

"Vì sao? Em chưa đủ xinh, hay em chưa đủ dịu dàng? Em..."

"Em vẫn còn là một đứa trẻ."

"Bố em nói, em đã trưởng thành rồi!" Cô nói.

"Em qua đây..."

Cô ngoan ngoãn đi qua, anh chỉ vào một bồn hoa cúc trắng đặt bên ban công. Khóm hoa cúc được chăm sóc rất tốt, nụ hoa chật đầy chỉ đợi ngày nở rộ.

"Vớ anh, em là một nụ hoa chưa nở, anh biết rằng em đang bện từng lớp từng lớp quanh bản thân, vì một ngày em nở rộ, tươi đẹp nhất, anh sẵn lòng chờ em..."

"Chờ em trưởng thành, anh sẽ yêu em sao?"

"Anh sẽ cố gắng hết sức!"

Cô nghiêng đầu, cười vớ anh. "Em cũng sẽ cố gắng hết sức!"

***

Thời gian hạnh phúc lúc nào cũng ngắn ngủi, kỳ nghỉ một tháng qua đi trong chớp mắt.

An Nặc Hàn lại đi, khăng khăng không cho phép cô ra sân bay, nói rằng sợ cô ôm anh khóc lóc, không chịu buông tay, làm lỡ mất chuyến bay.

Cô suy xét đến khả năng này, rất có thể thật, thế nên, cô cố gắng hết sức mình, dùng nụ cười tươi tắn nhất tiễn anh ra cửa.

"Anh Tiểu An, giữ gìn sức khỏe!"
Cô lưu luyến buông tay anh, lùi về sau

vài bước, vẫy tay với anh.

Anh thả chiếc vali ra, ôm cô thật chặt. Cái ôm của anh không hề dịu dàng như ngày trước, ghì cô đến nỗi cô cảm thấy hơi khó thở. "Mặt Mặt, chờ anh về..."

"Vâng."

Thấy cô gật đầu, anh buông tay, kéo va li đi về phía xe An Dĩ Phong.

Chiếc xe dần xa, cô chạy lên tầng hai nhìn, mãi cho đến khi chiếc xe kia không còn thấy bóng dáng. Cô lấy ra máy ảnh chụp khi đi du lịch, xem đi xem lại nhiều lần, thưởng thức từng giây phút họ bên nhau, cô chọn ra một tấm kỷ niệm đẹp nhất, đặt trên giá sách trong phòng

đọc của anh.

Khi đó, nhớ nhung là thứ gì đó thật đẹp, thật hạnh phúc!

***

Hoa nở hoa tàn, mây vẫn cứ trôi,
thời gian thấm thoát qua một năm.

Dưới tàng cây bạch quả trong vườn trường, Mạt Mạt ngồi một mình cầm điện thoại, một mình cầm bức thư tình đầu tiên mà cô nhận được từ lúc chào đời đến giờ, đọc từng câu cho An Nặc Hàn nghe, mặc dù câu chữ nóng bỏng khiến cô hơi khó mở miệng.

Cô khó khăn chịu đựng sự buồn nôn

mà đọc hết, kết quả một chút phản ứng anh cũng không có.

"Này! Anh có nghe em đọc không đấy hả?" Cô không vừa lòng kêu lên.

"..."

Anh cũng không nói chuyện.

"An Nặc Hàn?" Lần đầu tiên cô gọi tên anh, vô cùng trôi chảy.

"Ừ? Chuyện gì?" Năm giây sau, anh mới phản ứng lại: "Em gọi anh là gì?"

"Anh rốt cuộc có nghe em nói không đấy?"

"Có." Anh nói: "Tiếng Anh của thằng đây kém quá, ngữ pháp sai rất

nhiều."

"Người ta là người Australia đấy!"
Cô cố tình sử dụng giọng nói rất sùng bái, yêu thích: "Hình như cậu ấy mang huyết thống Anh, mắt xanh, da trắng, rất tuấn tú."

"Người Australia cũng thịnh hành viết thư tình?"

"Cậu ấy cho rằng người Đông phương thích hàm súc mà!"

"Tư tưởng của đàn ông ngoại quốc quá thoáng, không thích hợp với em."
Anh lạnh nhạt nói.

Chẳng hề có phản ứng ghen tuông, trong truyện tranh viết "phương phát

dùng tình địch kích thích" không hề thu được hiệu quả như mong muốn.

Mặt Mạt mát mát cát thư tình đi, nhìn đồng hồ, cũng sắp đến thời gian lên lớp. "Không thèm nghe anh nói nữa, em phải vào lớp đây."

Dập điện thoại, cô vội vội vàng vàng chạy về lớp học.

Trên đường đi, cô lại gặp nam sinh viết thư tình. Cậu ta nhìn cô tràn trề hy vọng. Cậu ta vẫn cứ suốt ngày hẹn cô đi chơi, cô từ chối một trăm lần, rồi lại một trăm linh một lần, khiến cô đến cơ hội thờ dốt cũng không có.

"Tớ đã nói với cậu rồi, tớ đã có chồng chưa cưới, anh ấy đối xử rất tốt

với tớ." Mặt dày theo đuôi con trai là điểm mạnh của Mặt Mạt, nhưng việc từ chối con trai thích mình thì cô quả thật không có kinh nghiệm.

"Tớ không muốn kết hôn với cậu, tớ chỉ muốn hẹn hò thôi." Cậu ta khó hiểu nhìn cô.

Chưa từng bị theo đuôi, thật không biết bị người mà mình không thích dây dưa quả là một loại áp lực khủng bố!

Mặt Mạt dần lòng giải thích với cậu ta: "Tớ chỉ hẹn hò với người mà tớ sẽ lấy thôi."

"Vì sao?"

Cô làm sao biết là vì sao, là An

Nặc Hàn nói với cô như thế. "Bởi vì tớ không thích cậu, cậu đã hiểu chưa?"

"Cậu chưa từng hẹn hò với tớ, sao biết là không thích tớ?"

"Tớ đã có người tớ thích, thế nên không có khả năng thích cậu được."

"Hai việc này có liên quan gì đến nhau sao?"

My God! Cô hoàn toàn bị tư duy logic hỏng hóc của cậu ta làm điên rồi.

"Xin lỗi, tớ bị muộn giờ vào lớp rồi!"

"Buổi chiều sau khi tan học, tớ chờ cậu ở đây!"

Mạt Mạt suýt nữa hộc máu, chán ngán trở về lớp học.

Khi vào học, Mạt Mạt nhìn cây bạch quả cao lớn ngoài cửa sổ, nhớ lại năm mình bốn tuổi.

Trên bờ cát mịn, cô nắm tay áo An Nặc Hàn không chịu buông. "Anh Tiểu An, anh đi đâu, em cũng muốn đi."

"Anh đi thi."

"Thi có vui không? Em cũng muốn đi."

An Nặc Hàn kiên nhẫn dỗ cô. "Thi không vui chút nào, không được động đây, cũng không được nói chuyện. Mạt Mạt ngoan, anh sẽ trở về sớm, về chơi

trôn tìm với em được không?"

"Được!"

Cô đứng chờ bên bờ biển, chờ mãi, chờ đến khi trời đã tối, mà anh vẫn chưa quay trở lại.

Sóng biển làm ướt đầm váy cô, lãnh lẽo dán vào chân, từng cơn gió thổi qua, cô lạnh đến run rẩy.

Bố mẹ đều bảo cô về nhà, cô không chịu, nói An Nặc Hàn sẽ rất mau trở lại.

Sau đó, An Dĩ Phong nổi giận, gọi điện thoại mắng té tát An Nặc Hàn một hồi, còn nói nếu anh không trở về trong vòng mười phút, thì cũng đừng về nữa.

Vào lúc An Nặc Hàn mặt đầy mồ

hôi chạy đến, anh thở dài với cô.

"Anh Tiểu An!" Cô cười chạy tới, ôm chân anh. Khi đó cô hoàn toàn không rõ trong tiếng thở dài kia có biết bao nhiêu sự chịu đựng không biết làm cách nào.

Hóa ra yêu một người không yêu mình cũng chẳng hề khổ, chỉ cần nghe thấy vài câu thăm hỏi ân cần của người ấy, cũng sẽ cảm thấy thỏa mãn. Còn bị một người mình không yêu quấy rầy mới là thứ khó chịu nhất trên đời.

Mỗi khi cậu nam sinh ấy dùng ánh mắt tràn trề hy vọng nhìn cô, cô đều hận không thể lao đầu vào cây mà chết.

Mười năm qua, nước có thể làm

mòn đá, An Nặc Hàn làm sao chịu được sự dây dưa dai dẳng lại còn ấu trĩ đến nực cười của cô?

Phải chăng anh cũng có loại kích động muốn đâm đầu vào cây, phải chăng anh cũng muốn trở thành làn khói xanh biến mất không dấu vết, chỉ để thoát khỏi sự dây dưa của cô...

Đề tài triết học tình yêu này, lúc nào cô mới có thể hiểu rõ được.

***

Mạt Mạt từ nhỏ đã không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, cô cực kỳ không thích tham gia Party. Trong mắt cô, Party bất quá chỉ là sản phẩm để tạo ra những

tình huống vừa gặp đã yêu cho đàn ông và đàn bà. Nhưng Party lần này lại khiến cô mong chờ vô cùng. Bởi vì có người nói cho cô, Party lần này thuê địa điểm tại một quán bar rất có phong cách, người hát chính trong bar cũng tham gia.

Cái tên "Thành" Mạt Mạt đã nghe đến không biết bao nhiêu lần. Anh là con lai Trung Úc, giống những khuôn mặt lai bình thường đều có ưu điểm kết hợp từ hai dòng máu, Thành chính là một tổ hợp gen hoàn mỹ nhất. Anh không chỉ có bề ngoài trông rất hấp dẫn người khác, những người đã từng nghe giọng hát của anh nói, đó là thứ giọng trời cho, to và vang dội.

Hiếm thấy có cơ hội mở mang kiến

thức, Mạt Mạt tất nhiên sẽ không bỏ qua. Thà bị cậu nam sinh thầm mến cô quán lấy một buổi tối, cũng không thể không tham gia.

Quán bar hôm nay khá khác với trước kia, ánh đèn rực sáng, mỹ nữ như mây, có lẽ đều muốn gặp gỡ Thành trong truyền thuyết.

Âm nhạc vang lên, Party ồn ào bỗng trở nên tĩnh lặng, tấm màn từ từ được kéo ra.

Một chàng trai cầm một chiếc đàn guitar điện đứng chính giữa sân khấu, phía sau là một dàn nhạc đệm cho anh.

Thành có mái tóc đen và thẳng, đôi mắt sáng ánh vàng, làn da của anh rất

trắng, không hề có huyết sắc, tôn lên đôi môi vô cùng đỏ của anh. Hơn nữa, trên người anh tồn tại mọi loại khí chất quý tộc châu Âu -- kiêu ngạo cách người xa hàng nghìn dặm... Anh vừa xuất hiện, sẽ làm người ta liên tưởng ngay đến một loài sinh vật hết sức gợi cảm -- ma cà rồng đẹp trai mà nguy hiểm.

"It's won't be easy..." (*Nó cũng không dễ dàng gì...*)

Giọng ca vang lên, Mạt Mạt kích động đứng dậy.

Đây mới gọi là âm nhạc, đây mới gọi là hát, thăm thẳm cao vút, vang vọng vào sâu tâm hồn mỗi con người.

Cô nhắm mắt lại, dùng cả tâm hồn

lắng nghe.

Giây phút này đây, ai dám phát ra bất kỳ âm thanh nào, cô tuyệt đối sẽ liều mạng với người đấy, may mà không có!

Khi anh hát đến "Don't cry for me, Argentina! The truth is I never left you." (*Argentica, đừng khóc vì tôi! Sự thật là tôi sẽ không bao giờ rời khỏi người*)

Giọng ca vừa cao vút lại vừa ưu thương kia phảng phất như sự gào thét đầy tình cảm từ trong thâm tâm con người.

Mặt Mặt cảm động đến rơi nước mắt.

Không thể phủ nhận, cô thật sự thích

giọng ca của anh, thích đến nỗi không thể tự kiềm chế.

Mới hát xong một bài, Thành đã rời đi.

Mạt Mạt dùng hết sức lách người đến trước sân khấu, nhưng không hề giành được một ánh mắt của Thành...

***

Sau khi Party kết thúc, Mạt Mạt ở nhà ngâm nga bài hát cả một buổi tối, tâm tình kích động vẫn chưa thể trở lại bình thường.

Khi An Nặc Hàn gọi điện thoại cho cô, cô còn đang đắm nhìn trong giọng hát

ây.

Cô hoàn toàn không cho An Nặc Hàn có cơ hội để nói, dốc hết sức mình miêu tả giọng ca của Thành có bao nhiêu cảm động trước mặt anh, cơ hồ tất cả những từ ngữ miêu tả cái đẹp cô đều đã dùng tới, vẫn thấy thế chưa đủ để miêu tả được cảm nhận của mình.

Sau khi cô luyện thuyên cả nửa tiếng đồng hồ, An Nặc Hàn luôn luôn kiên nhẫn cũng không tiếp tục nhẫn nại được nữa. Cái từ "thăm thẳm" em đã nói hơn mười lần rồi, cuối cùng em muốn nói với anh cái gì hả? Ngay mai anh phải viết báo cáo, không có thời gian nghe em lặp đi lặp lại một từ đâu."

"Em..." Cô bị giọng điệu của An

Nặc Hàn hù dọa. "Xin lỗi, em không biết anh có báo cáo."

Anh tựa hồ nhận ra giọng điệu mình hơi quá đáng, hòa hoãn lại một chút. "Không sao. Sắp đến cuối tuần, em có dự định gì không?"

"Em muốn học nhạc với Thành, anh nói xem anh ấy có bằng lòng dạy em không?"

Anh trầm lặng gần nửa phút, rồi nói: "Chỉ cần em có thành ý, cậu ta sẽ dạy."

"Nhưng nếu anh ấy không dạy em thì sao?"

Anh lại tạm ngừng một lúc lâu, có lẽ là đang suy nghĩ. "Em có thể hát cho cậu

ấy nghe, giọng hát của em chắc chắn có thể làm cậu ấy rung động."

"Được!" Cô lo lắng An Nặc Hàn thấy cô phiền, dè nén ham muốn còn muốn buôn chuyện thêm với anh vài câu, nói: "Vậy anh bận gì thì cứ làm đi, mai nói chuyện sau!"

Anh lập tức dập máy, ngay cả câu tạm biệt cũng không nói với cô.

Mặt Mặt lè lưỡi, xem ra anh ấy thật không chịu được phiền hà.

Chương 13

Thông qua dò la, Mạt Mạt biết được Thành là một sinh viên nhạc viện, mỗi tuần chỉ hát tại bar ba lần, hơn nữa chỉ hát duy nhất một bài, thời gian vừa khớp với khoảng thời gian tập múa mỗi ngày của cô.

Cô cũng không tập múa nữa, trốn học cùng với chị Tô Việt mà chạy đến quán bar nghe Thành hát.

Giọng ca của Thành càng nghe càng thấy đẹp, bất kể là bài hát có ngôn ngữ như thế nào, khi được chất giọng trung tính của anh hát lên, đều làm Mạt Mạt xuất hiện một loại cảm giác cộng hưởng

ở tận sâu trong tâm hồn, đôi khi cô còn cảm thấy trái tim chính mình đều bị anh xé tan thành từng mảnh!

Có một lần, Khi Thành phải rời đi, cô chen qua đám người, đuổi theo nói với anh ta: "Xin lỗi, làm phiền anh rồi. Tôi là Hàn Mạt..."

Thành dường như không nhìn thấy cô, đi vòng qua người cô.

Trình độ quán người của Mạt Mạt tuyệt đối đã luyện thành thần.

Cô đuổi theo, kéo ống tay áo anh ta. "Tôi không có ý gì cả, tôi chỉ muốn học hát với anh!"

Anh vung tay, thoát khỏi cô, cả

người lộ ra vẻ cao quý không cho phép xâm phạm.

Cô còn muốn nói tiếp, anh đã đi rồi.

Thấy Thành đi xa, cô lớn tiếng hát vang bài hát "*Argentina, đừng khóc vì tôi.*"

Đáng tiếc là Thành chỉ liếc qua cô một cái mà thôi, trừ cái đó ra cũng không hề có phản ứng gì thêm.

Mặt Mặt mặt mát đi ra khỏi quán bar, dọc đường đi An Nặc Hàn lại gọi điện thoại cho cô.

Cô tiếp điện thoại, giọng nói hoàn toàn không còn sức sống. "Anh Tiểu An."

"Làm sao vậy? Tâm trạng không tốt

à?" Anh ngay lập tức nhạy cảm phát hiện ra.

"Thành từ đầu đến cuối không thèm để ý tới em, em hát cho anh ấy nghe, nhưng anh ấy chẳng hề liếc nhìn em. Nhất định là do em hát quá khó nghe rồi, giọng hát của em đối với anh ấy căn bản là rất khó nghe."

"Em muốn học nhạc thì có thể đi thi nhạc viện, nơi đây có rất nhiều thầy cô giỏi."

"Nhưng em chỉ thích giọng hát của Thành thôi, em chỉ muốn học cùng anh ấy."

An Nặc Hàn lại trầm mặc một lúc lâu rồi mới nói: "Em thử dùng tiền xem

sao. Em nói với cậu ta em có thể trả học phí, bao nhiêu tiền cũng không quan trọng."

"Anh ấy nhìn qua không phải người như vậy đâu."

"Không thử thì làm sao mà biết được."

Nếu anh ấy đã sẵn lòng hát ở quán bar, chắc cũng không phải là người coi tiền tài như rác rưởi. Cô quyết định thử một lần. "Được rồi."

Hai ngày sau, Mạt Mạt lại đi tìm Thành, cô đuổi theo anh nói: "Tôi có thể trả học phí cho anh, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề."

Thành đứng lại.

Cô mừng rỡ đi tới.

Thành quay đầu liếc cô một cái, một ánh nhìn đặc biệt lạnh lẽo: "Không phải vật gì cũng có thể dùng tiền mua!"

Cô ý thức được cô nói sai rồi, muốn rút lại thì đã quá muộn.

...

Liên tiếp nửa tháng, những cuộc điện thoại của An Nặc Hàn càng ngày càng ít, thời gian nói chuyện cũng càng lúc càng ngắn.

Mạt Mạt biết anh luôn luôn phải thức thâu đêm suốt sáng mà viết luận văn đề tốt nghiệp, cô không đành lòng quấy

rầy anh, anh cũng vốn chẳng có thời gian quan tâm đến cuộc sống của cô, lại càng không hề có tâm tư tham dự "sự nghiệp vĩ đại" báii sư học nghệ của cô.

Cô ít nhiều cũng có chút lạnh lẽo cô đơn, nhưng vừa nghĩ đến sau khi An Nặc Hàn tốt nghiệp sẽ trở lại ở cạnh cô, sớm chiều bên nhau, tâm tình cô đơn của cô lại chuyển hóa thành mong đợi vô tận.

Về phần sự nghiệp vĩ đại báii sư học nghệ, không nhắc đến cũng được, một trang sử chưa xốt.

Thanh vẫn không đoái hoài đến cô, thế nhưng thời gian ở lại càng lúc càng dài.

Có một ngày. Mạt Mạt nghĩ ra một

biện phát rất hay. Cô bao trọn quán bar. Trong quán bar trống vắng, cô đàn cho Thành nghe một bản piano "Định mệnh" cô đã học từ khi lên tám, đó là bản nhạc cô đã lén học sau lưng An Nặc Hàn, để vì một ngày tương lai học thành tài, cô sẽ tặng cho anh một sự kinh ngạc.

Cô dùng thời gian sáu năm để luyện tập duy nhất một bản nhạc này, nốt nhạc tươi đẹp, kỹ thuật thành thạo, kết hợp với tình cảm say đắm vô tận cô trút vào tiếng đàn, một bản piano này có thể nào không làm người rung động?

Chàng trai cao ngạo như Thành cũng đã rung động rồi.

Anh dùng tiếng Trung nói với cô: "Hàn Mạt, thứ bảy này đến giảng đường

của nhạc viện Scotland chờ tôi."

"Giảng đường nào cơ?"

Anh không đáp lại, quay người rời đi.

Bạc thầy, quả nhiên đều cool thế đó!

Thứ bảy, Mạt Mạt dậy thật sớm để chuẩn bị.

Mẹ cô thấy cô xuống tầng ăn sáng thì cảm thấy hơi bất ngờ. "Sao dậy sớm vậy?"

"Con có hẹn với bạn đi tập múa?"

Hàn Thiên Vu dường như có chút dăm chiêu nhìn cô, nhưng cũng không hỏi nhiều. Trong lòng Mạt Mạt trộm vui

mừng, may mà cha già nhà cô gần đây đi nước ngoài xử lý mấy sự cố ngoài ý muốn, nếu không cái mảnh khoe nhỏ nhỏ này của cô làm sao có thể lừa gạt được cha già khôn khéo.

Mạt Mạt sắp xếp thật tốt rồi đi nhạc viện. Trước tiên cô dựa theo sơ đồ download online mà nhớ kỹ từng vị trí mỗi giảng đường trong nhạc viện, sau đó mới tìm lần lượt từng phòng một.

Cả buổi sáng, cô mê mướt mồ hôi tìm toàn bộ các giảng đường một lần, hoàn toàn không có thu hoạch.

Buổi chiều, cô lại tìm lần lượt các giảng đường lần nữa... vẫn không có thu hoạch.

Trời sắp tối, cô vẫn không cam lòng, lại đi tìm một lượt nữa.

Đến lúc cô mệt đến kiệt sức, cô tìm thấy Thành trong một căn phòng có đàn piano. Anh ngồi trước đàn, đầu ngón tay ấn những nốt nhạc đơn điệu mà trúc trắc, nhưng trông anh đàn vô cùng chăm chú...

Cô mỉm cười. "Tôi biết anh sẽ không lừa tôi!"

Thành thoáng kinh ngạc, đôi mắt ánh vàng sâu thẳm, nhìn không thấu, đoán không ra.

"Tôi..." Cô chợt thấy hoa mắt, chân tay mềm nhũn, cả người không còn sức lực ngã xuống.

Khi nhắm mắt lại, cô người thấy mùi hương trên người Thành, giống mùi hoa anh túc, bí ẩn như vậy...

Lúc hồi tỉnh, cô đang nằm trên nền nhà, trái dưới người cô là áo khoác ngoài của Thành. Cô chống người ngồi dậy, cơ thể rất nặng, chân tay bủn rủn không có sức.

"Tôi ngủ rất lâu à?"

Thành ngồi bên đàn piano nhìn về phía cô, ánh vàng trong đôi mắt tựa như ánh mặt trời chiếu trên hoa bỉ ngạn.

"Xin lỗi!" Anh chân thành nói với cô.

Cô cười lắc đầu. "Đều tại tôi không

tốt, tôi tới quá muộn."

"Hôm nay chắc cô đã mệt rồi, tôi đưa cô về nhà."

Cô khẩn trương đứng dậy. "Tôi thật sự thích giọng hát của anh, tôi thật lòng muốn theo anh học."

Anh nhìn cô, ánh vàng trong đôi mắt hơi u tối.

"Được rồi. Một giờ chiều thứ bảy, tôi đợi cô ở đây."

"Cảm ơn! Cảm ơn!"

...

Thành đưa tôi về nhà.

Vừa vào đến cổng, Mạt Mạt phát

hiện cha già nhà cô đã trở về, mang khuôn mặt lạnh lùng đứng bên cửa sổ. Mẹ cô ngồi cạnh chiếc bàn chật đầy thức ăn chờ đợi, lo lắng nhìn cô.

Cô có dự cảm chẳng lành.

"Cậu ta chính là Thành?" Hàn Trạc Thần trầm giọng hỏi.

Cô tự biết mình mắc phải sai lầm, cúi đầu nhận lỗi: "Vâng, sao bố biết?"

"Con rút cuộc là đã đi đâu? Con có biết Tiểu An gọi cho con hơn mười cuộc điện thoại không, con không hề tiếp máy."

Hơn mười cuộc điện thoại? Lúc ở trên xe cô có nhìn di động, rõ ràng không

có báo gọi nhờ.

À, có thể là Thành đã ấn nút xóa giúp cô.

"Con... Con không nghe thấy." Cô nhỏ giọng nói.

"Con muốn học nhạc, bố có thể đưa con đi nhạc viện, tìm giáo viên tốt nhất cho con."

"Con thích giọng hát của Thành." Cô kiên trì nói. "Con chưa từng nghe thấy giọng hát nào chân thành đến vậy, thể lương như thế. Anh ấy không dùng âm nhạc để hát, mà anh ấy dùng tâm hồn... Con nhất định phải theo học anh ấy."

Cô nhìn mẹ xin giúp đỡ, chẳng ngờ

mẹ cô biểu biện rất không tán thành.

"Mạt Mạt..." Hàn Thiên Vu nói: "Chúng ta đang lo lắng cậu ta có suy nghĩ không phải đối với con, con quá đơn thuần, nhờ may bị thiệt..."

Mạt Mạt nói: "Sao lại thế được? Có thể tạo ra thứ âm nhạc thuần khiết như vậy, trái tim anh ấy tuyệt đối không có khả năng nhiễm bẩn."

Hàn Trạc Thần tỏ thái độ rất quả quyết: "Nói chung, bố không cho phép con đi theo cậu ta học."

"Sao bố vô lý thế?" Cô dùng lời lẽ hợp tình hợp lý mà kháng nghị. "Anh Tiểu An còn có lý hơn cả bố!"

"Sao con lại bường bình thế hả? Đều tại Tiểu An chiều hư con rồi!"

"Con không dạy, lỗi tại cha! Sao bố lại đem trách nhiệm đẩy cho người khác?"

Hàn Trạc Thần tức giận không nói được lời nào, bất đắc dĩ day day vùng trán giữa lông mày.

"Con không nói chuyện với bố nữa, con đi gọi điện cho anh Tiểu An, tránh để anh ấy lo lắng."

"Con..." Hàn Trạc Thần quát, gọi lại Mạt Mạt đang muốn lên tầng: "Con đã ăn cơm tối chưa?"

Cô lắc đầu, cố tình làm ra vẻ rất

đáng thương. "Con còn chưa ăn trưa."

"Nói chuyện điện thoại xong thì xuống ăn gì đó đi."

Mạt Mạt làm một mặt quỷ đáng yêu với ông: "Bố à, đúng là bố hiểu con nhất!"

...

Vào trong phòng, Mạt Mạt đóng cửa lại, gọi điện cho An Nặc Hạn. Điện thoại còn chưa vang lên tín hiệu chờ, An Nặc Hạn đã nhấc máy, giọng nói của anh hơi khẩn trương: "Mạt Mạt?"

"Xin lỗi, anh Tiểu An, lúc nãy em không nghe được điện thoại của anh."

"Em đã đi đâu?"

Cô thành thật trả lời. "Em đi học hát với Thành."

"Học đến tận giờ này?"

"Vâng." Bởi vì không muốn anh lo lắng nên cô không nói đến chuyện bị ngắt xiu.

"Bố em không đồng ý cho em học hát cùng anh ấy, anh có thể nói chuyện với ông ấy giúp em không?"

An Nặc Hàn lại trầm ngâm. Gần đây anh luôn luôn thế này, thời gian nói chuyện còn ngắn hơn nhiều so với thời gian im lặng.

"Được. lát nữa anh sẽ gọi điện cho ông ấy."

"Cám ơn anh! Anh Tiểu An, em biết anh sẽ giúp em mà!"

...

An Nặc Hàn chưa bao giờ làm Mạt Mạt thất vọng, lần này cũng không ngoại lệ. Anh gọi một cuộc điều thoại cho Hàn Trạc Thần, không biết nói cái gì, ông đồng ý cho cô mỗi ngày có hai tiếng buổi chiều học nhạc cùng Thành.

Đương nhiên, có điều kiện tiên quyết.

Hàn Trạc Thần sai người điều tra Thành. Tên thật của Thành là Vincent, bố là hậu duệ quý tộc sống tại miền tây Australia, mẹ ruột là một người Trung

Quốc đã qua đời, mẹ kế là người Australia còn rất trẻ. Thành rất nhớ mẹ anh ấy, nên thích người khác gọi tên tiếng Trung của anh - "*Thành*". Khi học tại nhạc viện Scotland, thành tích của anh vô cùng xuất sắc, được rất nhiều thầy cô khen ngợi. Do cá tính cao ngạo nên bạn bè anh cũng không nhiều, nhưng những người biết anh đều nói anh là một người cực kỳ có giáo dục.

Hàn Trạc Thần dường như khá hài lòng với kết quả điều tra này. Tuy nhiên, xuất phát từ lo lắng cho sự an toàn của con gái, ông vẫn phái một vệ sĩ vừa biết tiếng Trung vừa biết tiếng Anh đi cùng với Mạt Mạt. Vệ sĩ hết sức trách nhiệm, mỗi khi cô và Thành ngồi học hát với nhau, ông ta đều nhìn chăm chăm vào

từng hành động của Thành.

Tự đáy lòng Mạt Mạt cho rằng xã hội phong kiến cũng không có bảo thủ như cha già nhà mình!

Chương 14

Cứ như vậy, Mạt Mạt đã thỏa mãn với ước nguyện, đương nhiên cô học tập hết sức nỗ lực. Ngoài trừ khoảng thời gian lên lớp, cô thường xuyên luyện tập những gì Thành dạy. Bên cạnh sự thiên bẩm về âm luật, giọng hát trong veo, nỗ lực, cùng thể giới tình cảm phong phú của cô đã làm giọng hát của cô ngày càng trở nên êm ái.

Dần dần, Thành cũng không còn lạnh lùng với cô như trước, anh càng ngày càng để tâm dạy cô. Làm sao lấy hơi, làm sao dùng sự rung động dây thanh để tạo ra lực dẫn và lực cản, làm

sao có thể vận dụng được hai mức âm rung và ba mức âm rung... những thứ ấy anh đều giảng giải rất rõ ràng, làm mẫu từng lần một cho cô.

Đôi khi anh còn khen ngợi khuyến khích cô, nói rằng thật hiếm thấy cô gái nào vừa có thiên phú lại vừa nỗ lực như vậy.

Có một lần, Thành nhờ cô đàn một đoạn nhạc piano cho anh nghe, sau khi cô đàn xong, Thành nói: "Tôi nghĩ cô là người có chuyện để trong lòng, tôi vẫn thích người nào có nỗi lòng như thế..."

Cô cười nói: "Chuyện của tôi rất đơn giản, tôi yêu một người từ hồi còn thơ bé. Tôi nghe nói mỗi lần anh ấy không vui đều thích nghe mẹ tôi đàn bản

nhạc này... Thế nên tôi mới lén lút học đàn, đợi đến hôn lễ của chúng tôi, tôi đàn cho anh ấy nghe bản nhạc ấy... Tôi muốn để anh ấy biết, chỉ cần anh ấy vui vẻ, cái gì tôi cũng sẵn lòng làm! Thật ra, tôi đi theo anh học hát cũng là vì để anh ấy nghe được tiếng lòng của tôi, tôi hy vọng có một ngày anh ấy có thể hiểu được tình cảm của tôi dành cho anh ấy..."

"Cô rất yêu anh ta..." Vẻ mặt của Thành hơi mất tự nhiên, nhưng cũng không có ý chế nhạo.

"Vì sao anh không cười tôi ầu trĩ?"

"Âm nhạc là một loại phương thức biểu đạt và thổ lộ tình cảm, đứng trước âm nhạc, mỗi loại tình cảm đều quý giá, không được chê cười." Cô cảm thấy rung

động sâu sắc bởi lời anh nói, đây có lẽ chính là cái gọi là đồng cảm đi.

"Dù sao anh ấy vẫn nói tôi còn nhỏ, căn bản không phân biệt được cái gì là thích, cái gì là yêu... Không phải tôi không hiểu, là anh ấy không thể hiểu." Nếu An Nặc Hàn có thể hiểu âm nhạc như Thành thì tốt biết bao.

Ánh mắt của Thành chớp một cái, giọng điệu tràn ngập cảm xúc. "Anh ta không hiểu cô, thì làm sao yêu cô được!"

Cô lại muốn nói gì đó, thì vệ sĩ của cô đến nhắc nhở đã tới giờ về.

Cô hậm hực rời đi.

Qua lần trò chuyện này, Thành hình

như rất thích tâm sự với cô, mỗi lần dạy cô hát xong đều dành lại hơn mười phút cùng cô nói chuyện.

Cô cũng thích tâm sự với Thành, vì ánh mắt Thành lúc nào cũng chăm chú như thế, trước mặt Thành cô không hề là một đứa trẻ con, cô có cảm giác mình được tôn trọng, được người khác hiểu.

***

Thời gian học nhạc cùng Thành trôi rất nhanh, thấm thoát đã qua hai tháng, Mạt Mạt chuẩn bị đón sinh nhật mười lăm tuổi.

Cô từ sáng sớm đã ngồi ôm điện thoại chờ An Nặc Hàn gọi đến chúc mừng sinh nhật. Kể cả thời gian vào lớp,

đi ăn, cô đều đặt điện thoại trước mắt, luôn luôn để ý tới nó.

Thế nhưng, tới tận năm giờ chiều, anh vẫn chưa gọi. Mạt Mạt cuối cùng không thể kiên nhẫn thêm nữa, muốn gọi điện để nhắc nhở anh, ai ngờ anh đã tắt điện thoại, cô gọi liên tục mấy lần vẫn đều là tắt máy.

Cô hiểu thời gian này An Nặc Hàn đang bận rộn cho việc tốt nghiệp, vừa phải sửa luận văn, vừa bận chia tay với bạn bè, lại vừa phải giải quyết một số thủ tục, có xem nhẹ mấy chuyện vụn vặt không đáng kể này cũng là rất bình thường. Dù sao sinh nhật của cô hàng năm đều có, quên một hai lần cũng không có là gì.

Nhưng trong lòng cô vẫn không cam tâm, muốn gọi một lần cuối cùng cho An Nặc Hàn, tắt máy! Lại thêm một lần cuối cùng nữa, vẫn là tắt máy, thêm một lần cuối cùng nữa...

Đề lại cho cô vẫn là sự thất vọng.

Lá cây bạch quả rơi đầy mặt đất, mây chiều che khuất vàng mặt trời, ánh nắng mờ mịt chiếu xuyên tầng mây những tia sáng thể lương.

Cô một mình đeo cặp sách, đi ra khỏi trường học.

Đi tới cửa, cô vừa muốn đi tới gần chiếc xe có trách nhiệm đón cô, một chiếc xe thể thao màu đỏ đã đỗ ngay

trước mặt.

Cửa sổ xe hạ xuống, tay Thành ngoắc ngoắc cô: "Lên xe."

"Đi đâu?"

"Chúc mừng sinh nhật em."

"Nhưng... em phải về nhà, bố em nói muốn cho em một bất ngờ!" Tuy nói rằng tại giờ phút này, cô không hề có hứng thú với bất kỳ bất ngờ nào, nhưng cô vẫn không muốn làm ông mất hứng.

Thành nhìn đồng hồ đeo tay, nói: "Tôi có chuyện muốn nói với em, cho tôi một tiếng. OK?"

Cô nghĩ nghĩ một lúc, bảo lái xe về trước, nói cô lát nữa sẽ tự mình trở về,

nhưng lái xe kiên quyết muốn đi cùng cô, để tránh cô gặp phải nguy hiểm.

Mạt Mạt không muốn gây khó khăn cho lái xe, để ông ấy đi sau xe Thành.

Hơi ngoài ý muốn, Thành đưa cô đến *Thiên đường & Địa ngục*.

Cô không thích nơi này, cực kỳ không thích, vừa tới gần thôi, cô sẽ nhớ tới Vi, nhớ tới bản thân mình đã khiến một cô gái thuần khiết từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục.

Thành thấy cô không đi, khẽ đẩy đây. "Đi thôi."

Cô đi theo Thành vào trong, theo sát hướng dẫn của nhân viên phục vụ, vào

một gian phòng.

So với phòng hạng nhất thì phòng này có phần nhỏ hơn, không hề có ánh đèn, chỉ có vài tia sáng yếu ớt xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào.

Thành kéo cô ngồi xuống sofa.

Bài hát mừng sinh nhật vang lên, nữ nhân viên phục vụ đẩy tới một chiếc bánh sinh nhật tinh tế đẹp đẽ.

Có thể những tình huống kiểu này Mạt Mạt đã từng trải qua nhiều lần, cô cũng không cảm thấy có gì vui sướng. Chỉ lễ phép mỉm cười, nói: "Cảm ơn!"

Bánh sinh nhật được đặt xuống ngay trước mắt cô, dưới ánh nến đỏ, trên

chiếc bánh gataeux phủ đầy hoa hồng viết một câu khiến cô vô cùng bất ngờ: *I love you!*

"Anh?" Đối với cô, điều này rất ngoài ý muốn. Cô nghi ngờ nhìn Thành trước mặt, cũng không thổi tắt nến trên chiếc bánh gataeux.

"Anh yêu em!"

"Em... em đã có chồng chưa cưới, em rất yêu anh ấy."

"Anh ta cũng yêu em sao?"

Câu nói này hoàn toàn đánh trúng chỗ đau của Mạt Mạt, cô đờ đẫn nhìn ánh nến lung lay. "Em còn nhỏ, chờ em lớn lên..."

"Không!" Màu vàng trong đôi mắt anh dập dềnh ánh nến đỏ. "Em đã trưởng thành rồi, là anh ta không đọc được thế giới nội tâm phong phú của em, là anh ta không biết được sự tinh tế của em, tình cảm buồn thương của em..."

Sáp nến đỏ chảy xuống mặt trên chiếc bánh.

"Anh mới là người hiểu em, chỉ có anh mới có thể nghe và hiểu được tiếng đàn của em!"

"Thành, cảm ơn tình cảm của anh dành cho em, em..."

Đúng lúc đấy, ngoài cửa vang lên tiếng chào hỏi vô cùng cung kính của

phục vụ.

"Tôi có thể làm gì giúp ngài?"

"Tôi tìm người." Câu trả lời mang theo phát âm kiểu Anh rõ ràng.

Phục vụ nhanh chóng kéo cửa ra, thái độ kính cẩn, cúi người làm một tư thế "Mời vào".

Mặt Mặt tò mò liếc nhìn, đón lấy ánh sáng ngoài cửa chiếu tới, một bóng hình trầm tĩnh đi vào, chỉ nhìn theo bước chân đã thấy phong thái phi thường.

Bóng tối khiến cho bóng hình người ấy trở nên thâm trầm, bước chân cũng thâm trầm...

Có người nói, khi mình quá hung

nhớ một người, sẽ nảy sinh ra ảo tưởng, đây là sự thật, giây phút này, Mạt Mạt lại có cảm giác người đang đi về phía bọn họ vô cùng giống An Nặc Hàn.

Người ấy càng ngày càng gần, hình dáng càng lúc càng rõ rệt, cô không dám chớp mắt, sợ chớp rồi, ảo ảnh sẽ tan biến.

Anh đứng trước mặt cô, dưới ánh đèn đỏ lay động quan sát Thành một lần, rồi lại nhìn chiếc bánh sinh nhật trên bàn.

Anh mỉm cười, nụ cười trong bóng tối thâm trầm đến vậy. "Tôi có quấy rầy hai người không?"

Mạt Mạt ngây ngẩn, chợt đứng dậy, bắt được cánh tay anh, anh có độ ấm, anh

là thật.

"Anh Tiểu An? Sao anh lại ở đây?"
Cô có chút nghi ngờ đây là mơ, vì chỉ có trong mơ Thành mới bất thường thô lộ tình cảm với cô, chỉ có trong mơ An Nặc Hàn mới có thể đột nhiên xuất hiện như vậy.

"Anh vừa xuống máy bay, chú Thần nói cho anh biết em đang ở chỗ này."

Mặt Mặt liền tỉnh ngộ, thảo nào di động của An Nặc Hàn từ đầu đến cuối đều tắt máy, thảo nào buổi sáng sớm ra khỏi nhà, bố cô thần thần bí bí nói rằng sẽ cho cô một bất ngờ, hai chữ "bất ngờ" ông vô cùng nhấn mạnh.

Đúng là một bất ngờ, cô kinh ngạc

mà vui mừng nhào vào lòng anh; hơi thở của anh, nhiệt độ của anh, quen thuộc như vậy, chân thật đến thế.

An Nặc Hàn đã trở lại, tại thời điểm anh bận rộn nhất, trở về để chúc mừng sinh nhật cô. Bất kỳ câu nói gì tại giây phút này đều nhỏ bé không hề đáng kể.

"Bật đèn!" Lời nói của An Nặc Hàn vừa dứt, trong phòng chớp mắt đã sáng trưng, bất kể một hành động nhỏ nào cũng đều được phơi bày dưới ánh đèn huỳnh quang chói mắt.

An Nặc Hàn cười cười, vỗ về lưng Mạt Mạt, lưng cô vẫn vì kích động mà phập phồng không ổn định. Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi mềm mại của cô một chút.

Đợi Mạt Mạt đỏ mặt rời khỏi vòng ôm của anh, anh vươn tay phải một cách tự nhiên, hướng về phía Thành, dùng lễ tiết truyền thống Trung Hoa tự giới thiệu với Thành. "Tôi là chồng chưa cưới của Mạt Mạt, An Nặc Hàn."

Trước mặt An Nặc Hàn, thái độ của Thành cực kỳ ngạo mạn, không nhanh không chậm đứng dậy, thong thả đưa tay ra, chỉ nói một chữ. "Thành!"

Giọng nói của anh ấy giống như vô cùng chắc chắn đối phương đã từng nghe về anh, hơn nữa đã từng nghe nhiều lần đến quen thuộc.

Tay phải của Thành vừa mới vươn đến giữa khoảng không, An Nặc Hàn lại

thu tay về, khoe miệng khẽ nhếch. "Rất xin lỗi, tôi không biết anh không hiểu lễ tiết Trung Hoa."

Thành ra về dùng tay phải kéo phẳng ống tay áo của mình, đôi mắt ánh vàng vô cùng khinh thường nhìn An Nặc Hàn từ trên xuống dưới: "Thì ra anh là An Nặc Hàn. Tôi còn tưởng anh có chỗ nào không giống người thường, cũng chỉ có thế mà thôi."

"Đương nhiên, so với loại đàn ông am hiểu biểu diễn trên sân khấu như anh, tôi quả thật chỉ phù hợp ngồi ở dưới làm khán giả."

Ánh mặt Thành đột nhiên trở nên lạnh lẽo, An Nặc Hàn cũng không hề né tránh tầm mắt anh ấy, ngược lại còn nheo

mắt nhìn lại.

Khuôn mặt Thành dần dần hiện lên sự tức giận, còn An Nặc Hàn thì rơi vào suy tư yên lặng.

Thời gian hai người đối mặt khá lâu, Mạt Mạt dù chậm chạp cũng có thể cảm giác được mùi thuốc súng đậm đặc.

Cô vội vàng tiến đến giải vây. "Anh Tiểu An, đã khuya rồi, chúng ta về nhà đi."

An Nặc Hàn liếc nhìn Mạt Mạt, lần thứ hai nhìn về phía chiếc bánh sinh nhật, đôi môi mỏng khẽ nhếch. "Được rồi."

Thấy anh đồng ý, Mạt Mạt vội vã kéo tay An Nặc Hàn ra khỏi căn phòng

trần ngập mùi thuốc súng. Cô lại không biết, động tác dàn xếp mọi chuyện của cô như vậy, tại thời điểm đặc biệt, trong mắt người đặc biệt, sẽ trở thành biểu hiện của sự chột dạ.

Mạt Mạt vốn đang khẩn trương kéo An Nặc Hàn ra khỏi phòng, đột nhiên cứng đờ. Bởi vì cô thấy Vi đang dựa vào vách tường đỏ sậm đứng đối diện bọn họ, chiếc váy màu đỏ giống màu máu thật lòe loẹt, nụ cười bí hiểm hiện lên trên khóe miệng cô ấy, chứa đựng một loại oán hận sâu sắc.

Thật là tại thời điểm không thích hợp nhất lại xuất hiện một người không nên xuất hiện nhất.

Nhìn thấy Vi, bước chân An Nặc

Hàn chững lại, vẻ mặt vô cùng phức tạp, có kinh ngạc, có thất vọng, cũng có đau lòng, nhưng tình cảm say đắm trước kia đã không còn vết tích.

"Thật khéo nha!" Vĩ nửa mỉa mai, nửa buồn rầu nói.

An Nặc Hàn không nói gì, dưới tình huống này, đối thoại gì cũng đều nhạt nhẽo.

"Cô gái của anh lại hẹn hò với chàng trai khác sau lưng anh rồi? An, em thấy anh nên tự xem xét lại chính bản thân mình một chút xem."

Tiếng cười chói tai của Vĩ chắc chắn càng khiến An Nặc Hàn nhục nhã hơn cả việc tát một cái lên khuôn mặt

lạnh lùng của anh.

Lúc này, Thành cũng đi từ trong ra, khoanh tay đứng tựa vào cửa, tràn trề hứng thú xem "một màn đặc sắc" này.

An Nặc Hàn thoáng nhìn qua Thành, trầm giọng nói với Vi. "Em có mắ^{ng} chửi tôi thế nào cũng không sao cả, nhưng yêu cầu em không được sỉ nhục vợ chưa cưới của tôi."

"Em không hề..." Mạt Mạt vừa muốn giải thích, An Nặc Hàn đã nắm chặt tay cô, dắt cô bước nhanh về phía cửa ra.

Vi còn không chịu bỏ qua, tiếp tục nói: "Anh không nên tự lừa mình dối người! Thành là sao mai sáng tỏ kỳ ảo trên trời, so với cậu ấy, anh quả thật tầm

thường không chịu nổi. Nếu để tôi chọn, tôi cũng chọn Thành.

An Nặc Hàn đột nhiên dừng bước.

Mặt Mặt dù tính tình tốt đến mấy cũng không chịu được sự sỉ nhục này, đầu cô nóng lên, toàn bộ áy náy không còn sót lại tí nào. Cô xoay người cắn hận hét lên với Vi: "Tôi không phải là chị, cho dù Thành có tốt nữa, tôi cũng không qua đêm với anh ấy tại chỗ này, không nhận nhẫn kim cương của anh ấy rồi mà còn luôn miệng nói không yêu anh ấy!"

Sắc mặt Vi biến đổi, vừa muốn nổi giận, lại nghĩ đến cái gì đó, cười mang thâm ý khác: "Cô đã làm gì trong lòng cô tự rõ."

"Chị!" Cô thật sự không nhìn được nữa rồi, cô hận không thể bóp chết Vi.

An Nặc Hàn ôm lấy Mạt Mạt đang muốn xông lên, chỉ vào Vi, nói với quản lý đã vội vàng tới sau anh: Đưa cho cô này một trăm vạn, về sau tôi không muốn lại nhìn thấy cô ta lần nữa."

"Vâng, tôi hiểu nên làm thế nào." Quản lý cung kính trả lời.

"An Nặc Hàn, anh đừng tưởng rằng dùng tiền là có thể bồi thường tôi, đuổi tôi đi!

Anh lạnh lùng cười: "Đừng đứng trước mặt tôi tự cho mình là thanh cao, cô là dạng người thế nào, tôi đã quá rõ!"

Mạt Mạt không có cách nào đánh giá được phương pháp của An Nặc Hàn là nhân từ hay tàn nhẫn, cô chỉ cảm thấy khi anh bị chọc giận, sự lãnh đạm của anh sẽ biến thành một thanh kiếm, đâm vào bộ phận yếu ớt nhất của người khác, khơi ra vết thương người ta không muốn thấy nhất.

Có thể vô tình bao nhiêu thì vô tình bấy nhiêu!

Chương 15

Trên đường về nhà, An Nặc Hàn tập trung tinh thần lái xe, Mạt Mạt chuyên tâm nhìn từng cây thông xanh biếc lướt qua bên ngoài cửa sổ.

"Không phải em nói với anh là chỉ cùng Thành học nhạc, không có cái gì khác sao?" An Nặc Hàn hỏi.

"Em thật sự không nghĩ tới anh ấy sẽ thích em."

Khóe miệng An Nặc Hàn hơi động, nhìn vào kính chiếu hậu.

"Anh không tin em? Anh thà tin tưởng lời Vi nói..."

Anh cắt lời cô. "Sau này đừng học nhạc với Thành nữa."

"Vì sao?"

"Anh không thích cậu ta!"

Mạt Mạt cũng không phản bác, quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Gió lạnh thổi mái tóc cô rối loạn, đập vào khuôn mặt của cô, đau...

An Nặc Hàn thường đáp ứng mọi yêu cầu của cô, cũng đồng dạng với mỗi khi An Nặc Hàn có thái độ kiên quyết, cô cũng chưa bao giờ có can đảm phản bác lại.

Nhưng anh thà tin tưởng lời Vi nói,

cũng không tin cô, điều này khiến cô vô cùng thất vọng.

Thành nói đúng, anh không hiểu được thế giới nội tâm phong phú của cô, lại càng không thể biết tới tình cảm buồn thương của cô...

Đột nhiên, An Nặc Hàn dừng xe lại giữa đường.

Anh cởi dây an toàn cho cô, giọng điệu cực kỳ lạnh lùng: "Em muốn ở cùng với cậu ta, vậy thì bây giờ xuống xe đi tìm cậu ấy đi! Anh dứt khoát sẽ không ngăn cản em!"

"Em không..." Mặt Mặt hoảng loạn lắc đầu. "Anh Tiểu An, anh đừng giận nữa, em không học với anh ấy nữa."

An Nặc Hàn lại trông càng thêm tức giận, anh mạnh mẽ đạp một phát vào chiếc xe, thân xe hơi biến dạng, tiếng còi báo động chói tai vang lên.

Mạt Mạt sợ đến nổi vội vàng xuống xe, luống cuống chẳng biết làm thế nào, nhìn khuôn mặt nổi giận đùng đùng của anh.

"Em.. Anh đừng giận, em đi vẫn không được sao?"

Gió biển phát qua khiến cả người cô run rẩy, cô lau đi nước mắt đang rơi xuống từ hốc mắt: "Em biết anh không thích em, em sẽ không bao giờ quấn lấy anh nữa!"

Cô đi được hai bước, An Nặc Hàn đưa một tay nắm chặt cổ tay cô, kéo lại, một tay quay bờ vai phải gầy yếu của cô đặt cô dựa vào chiếc xe cứng ngắt.

Trong khi cô vẫn còn chưa kịp kiêu chuyện gì đang xảy ra, đôi môi anh đã ngang tàng đè xuống, thô lỗ cướp đoạt đôi môi lạnh lẽo của cô...

Nụ hôn lần này hoàn toàn khác với lần hôn trần trọc dịu dàng kia, An Nặc Hàn kịch liệt mút lấy môi cô, hoàn toàn mang tính ép buộc, đòi hỏi và xâm phạm. Hơi thở gấp gáp của cô, tiếng hô kinh ngạc của cô, tất cả đều bị nụ hôn tràn đầy hơi thở đàn ông nuốt lấy không còn sót lại.

Người cô phát run, hai chân mềm đi

đên nổi không đứng vững nổi. Cổ tay bị lòng bàn tay cực nóng của anh siết chặt đến mức đau đớn, sống lưng lại bị tấm thép cứng lạnh trên thân xe cọ vào nhưc nhối. Để giảm bớt đau đớn, cô không thể không dùng tay trái ôm lấy thắt lưng anh, cố gắng để cơ thể mình dựa sát vào vòng ôm ấm áp ấy... cảm nhận được cô xuôi theo, An Nặc Hàn càng mạnh mẽ hơn, kéo cô ôm vào trong lòng, hôn lại càng thêm sâu...

Cô nhắm mắt, run rẩy hôn trả anh, có chút mong chờ, có chút hồi hộp, cô rụt rè mở miệng, trong không gian môi răng gần bó, đầu lưỡi nhỏ nhắn của cô bị anh cuốn lấy, trong nháy mắt hôn phách như bị anh rút đi...

Ồ tận sâu trong cổ họng của anh phát ra một tiếng ngâm nga, bàn tay đang nắm cổ tay của cô lại tăng thêm lực, nụ hôn lại càng cuồng dại, giống như phải hút khô cô thì anh mới hài lòng.

Họ hôn nhau rất lâu, rất nhiều xe vượt qua người họ, có người ấn còi, có người quay cửa xe xuống huyết sáo, Mạt Mạt hoàn toàn không để ý được đến người khác, trong ý thức của cô giờ đây chỉ còn lại An Nặc Hàn.

Khi nụ hôn kết thúc, cơ thể cô vẫn còn mềm nhũn, dựa vòng trong lòng An Nặc Hàn, một phút cũng không muốn rời. Cô muốn cho anh tất cả mọi thứ, cho anh mọi thứ của cô --- nếu như anh muốn.

"Hứa với anh, đừng gặp lại Thành

nữa." Anh khàn giọng nói.

Cô mơ mơ hồ hồ gật đầu.

Trong lúc thế này, cho dù anh có nói ra yêu cầu gì, cô đều sẽ gật đầu.

....

Khi hai người về đến nhà, các thành viên trong gia đình hai nhà đã tập trung đông đủ, Hàn Thiên Vu và Tư Đồ Thuần đang uống cà phê nói chuyện.

Hàn Trạc Thần và An Dĩ Phong lại đang ngồi trên sofa bàn chuyện với nhau, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Bàn tay cầm điều thuốc của Hàn Trạc Thần run lên, tàn thuốc rơi ra ngoài gạt tàn. "Cậu khẳng định?"

"Em điều tra rất rõ ràng." An Dĩ Phong nói.

Hàn Trạc Thần dập tắt điều thuốc, gạt đầu.

"Bố, mẹ, chú Phong, cô Tiểu Thuần..." Mạt Mạt cúi đầu đi vào cửa, chào hỏi những người trong phòng một lượt, rồi lại cúi đầu đi về hướng cầu thang. "Con lên tầng thay quần áo."

Hai gò má ửng đỏ của cô còn có thể che được, nhưng đôi môi sưng mọng làm sao giấu nổi đây...

Hàn Thiên Vu và Tư Đồ Thuần trao đổi một ánh mắt, cười cười một cách ái muội.

Hàn Trạc Thần đang bàn việc cùng An Dĩ Phong tùy ý liếc qua môi của cô, tiếp tục nói với An Dĩ Phong: "Tôi hiểu rồi."

"Có cần em giúp đỡ không?" An Dĩ Phong thuận miệng hỏi, tầm mắt đã chuyển hướng về An Nặc Hàn, cười cười, dựng thẳng ngón tay cái về phía anh.

"Không cần! Tự tôi xử lý."

Mạt Mạt hoàn toàn không có lòng dạ nào để ý tới đề tài họ nói, nhanh chân chạy lên tầng.

"Tiểu An, Mạt Mạt còn nhỏ, con phải hiểu thế nào là thương hoa tiếc

ngọc." Một câu nói của An Dĩ Phong, An Nặc Hàn không còn gì để nói.

Mạt Mạt liếm đôi môi đau đớn vẫn còn sót lại một chút ngọt ngào của mình, mỉm cười đóng cửa phòng.

Hình ảnh cô trong gương, hai gò má phớt hồng, môi mọng đỏ sáng ánh nước, đôi mắt mơ màng...

Cô đã không còn là một cô gái nhỏ kia nữa, cô sắp nở rộ, chỉ còn thiếu một giọt sương ngọt cuối cùng...

***

Mạt Mạt thay quần áo xuống tầng, An Nặc Hàn đã giúp cô cắm từng cây nến lên trên bánh sinh nhật, đốt lửa.

Cô đếm lại số nến trên chiếc bánh gateaux, vừa vặn mười lăm cây, không nhiều hơn một cây nào.

An Nặc Hàn hôn nhẹ lên trán cô, mỉm cười nói: "Chúc mừng em, lại trưởng thành thêm một tuổi!"

"Anh Tiểu An, anh lại giúp em cắm thêm vài cây nữa đi!" Cô chớp chớp đôi mắt to tròn hồn nhiên nói.

"Nếu cắm nhiều nến hơn, ước nguyện sẽ không linh."

"Vậy thì thôi!"

Cô ghé sát vào chiếc bánh gateaux, vừa định thổi nến chợt thấy cổ tay mát lạnh. Cô tò mò cúi đầu xuống, An Nặc

Hàn đã đeo vào cổ tay cô một chiếc đồng hồ đeo tay. Kiểu dáng của chiếc đồng hồ này chỉ là hình tròn phổ thông, không dính bất cứ thứ gì đáng yêu, cũng không có hoa văn đẹp đẽ. Dây đồng hồ làm bằng thép nguyên chất, mặt đồng hồ màu xanh ngọc, mười hai múi giờ được nạm bằng những hạt kim cương nhỏ, dưới ánh nến, ánh sáng của kim cương thật chói lòa, hơi hơi có chút tầm thường. Điểm duy nhất được coi là đặc biệt của chiếc đồng hồ này là nó không có kim giây, còn mỗi một kim phút đều có một hoa văn hình tim đang đập.

Thấy phản ứng của cô vô cùng bình tĩnh, An Nặc Hàn hỏi: "Không thích à?"

"Không phải." Anh tặng cái gì cô

cũng đều thích, cho dù có là quà tặng bình thường thế nào đi chăng nữa.

An Nặc Hàn đưa tay đến cổ tay áo sơ mi, cởi bỏ nút tay áo. "Anh..."

"Nén sắp tắt rồi, mau thôi đi thôi." Mọi người giục nói.

Mạt Mạt nhắm mắt lại, hay tay tạo thành hình chữ thập chấp trước ngực, trong lòng thốt ra nguyện vọng như trong sinh nhật hàng năm của cô. "Con hy vọng lớn nhanh một chút."

Sau đó, nhắm chuẩn những ngọn nến, thổi một hơi...

Cô đã trải ngày sinh nhật mười lăm tuổi trong sự chúc mừng ngọt ngào nhất

như thế.

...

Buổi chiều hôm sau, An Nặc Hàn ngồi trước máy tính nghiên cứu mấy câu văn khó hiểu. Mạt Mạt nằm nhoài trên bàn học của anh, cẩn thận bỏ tấm ảnh được chụp trong bữa cơm sinh nhật vào quyển album. Trong bức ảnh chụp, An Nhặc Hàn hôn nhẹ lên trán cô, đôi môi...

Mạt Mạt lén nâng mắt, nhìn về phía môi anh, nụ hôn hôm qua lại quay về, sống lại trong đầu cô, trái tim cô bỗng nhiên đập gia tốc, mạch máu có chút co lại, đau đớn.

An Nặc Hàn quan sang nhìn cô đang đờ đẫn. "Có chuyện gì muốn nói sao?"

"Hả?" Cô sờ khoe miệng, may mà không có nước miếng chảy xuống. "Ngày mai anh lại phải đi à?"

Vẻ mặt của anh hơi khó xử. "Anh còn có việc, không thể lần nữa thêm nữa."

"À!"

Thấy vẻ mặt cô không muốn, An Nặc Hàn xoa xoa mặt cô. "Không nỡ để anh đi hả?"

"Vâng!"

"Anh sẽ trở về sớm thôi..."

"Khi nào?"

"Đình! Đình! Đình!" Máy tính vang

vang lên một âm báo nhắc nhở có thư.

An Nặc Hàn tiện hay ấn vào phím nhận, bức thư tự động mở ra, trên màn hình máy tính xuất hiện một bức ảnh, cô tò mò đến gần nhìn.

Mạt Mạt thật hy vọng bản thân là một người mù, như vậy có thể không nhìn thấy bất kỳ thứ gì, đáng tiếc cô không phải...

Cô thấy rõ cảnh tượng trên tấm ảnh, An Nặc Hàn và một cô gái ngồi bên nhau trên một chiếc ghế trong vườn hoa, cô ấy dựa vào người anh...

Cô còn chưa kịp thấy rõ, An Nặc Hàn đã nhanh chóng đóng lại, thấp giọng rủa một tiếng: "Fuck!"

Anh lại chửi bậy, có thể thấy được tức giận bao nhiêu.

Mặt Mặt cười cười, rồi lại cười cười.

Không có nước mắt, cũng không có đau lòng, đáy lòng cô cực kỳ bình lặng, bình lặng tựa như đã chết vậy...

"Cô ấy là đàn em của anh, bọn anh không có gì hết, chỉ là quan hệ bạn bè bình thường thôi." An Nặc Hàn giải thích với cô.

"Ừ, em biết, em sẽ không hiểu lắm."

Cô đương nhiên sẽ không hiểu lắm, cô tuy nhỏ, nhưng cô cũng không ngu ngốc. Một nam một nữ trong vườn hoa

dựa sát vào nhau như thế, không phải là nói yêu đương thì chẳng lẽ là thảo luận chuyện học tập?

Anh còn muốn giải thích thêm, điện thoại di động bỗng reo.

Anh tiếp điện thoại, hét to: "Cậu làm cái gì?"

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười của một chàng trai: "Không liên quan đến tôi, có người lan truyền nó trên mạng đây! Tôi có lòng chuyên cho cậu xem thôi!"

Trên mặt An Nặc Hàn chỉ có tức giận. "Không phải tôi đã từng nói với cậu đừng nhiều chuyện à, cậu..."

Người trong điện thoại vẫn đứng đưng như không. "Ha ha? Lúc này nhân chúng vật chúng đều đủ cả, xem cậu chối cãi đường nào! Người ta ở bên cậu không danh không phận lâu như vậy, cậu cũng thật là..."

An Nặc Hàn che điện thoại, đi vào trong phòng đọc sách, đóng cửa lại.

Mạt Mạt do dự một chút, lại mở hòm thư của anh ra, bấm mở bức ảnh.

Lúc này đây, cô xem rất cẩn thận.

Trong vườn hoa vắng vẻ, An Nặc Hàn và một cô gái ngồi trên ghế. Cô gái rất đẹp, là loại đẹp của tri thức, nhã nhặn, cô ấy đang nhắm mắt tựa trên vai An Nặc Hàn, bên má vẫn còn đọng nước

mắt chưa khô. Trong tay anh cầm chiếc áo màu xanh vừa mới cởi, định khoác lên vai cô ấy.

Không thể nghi ngờ đó là biểu lộ sự săn sóc và yêu thương.

Mạt Mạt đóng lại bức ảnh, phát hiện trong hòm thư đến có rất ít thư, đều là những thông tin quan trọng. Cô di chuột đến thùng rác, nhấn một cái.

Thùng rác của anh có rất nhiều thư cá nhân, trong đó thư từ "Thâm Nhã" là nhiều nhất.

Mạt Mạt mở bức thư gần đây nhất, một đoạn chữ màu tím nhạt hiện lên trên màn hình máy tính.

"An, em thật sự đã từng thử quên anh, nhưng khi em càng muốn quên, nụ cười của anh, giọng nói của anh lại càng rõ nét... Để em ở cạnh anh được không? Em sẵn lòng đợi anh, cho dù bao lâu đi chăng nữa..."

Mặt Mặt đóng bức thư lại, nằm sấp trên bàn, vùi đầu vào khuỷu tay.

Thảo nào dạo này anh lạnh nhạt với cô như vậy, không phải anh vội tốt nghiệp, mà là... Anh lại yêu một cô gái khác.

Cái chữ "lại" làm cô có chút lạnh, lạnh giống hồi chín tuổi ăn sạch năm ly kem.

Anh không còn yêu Vi, bởi vì Vi

không có tâm hồn đáng để anh yêu. Anh cũng không yêu cô, bởi vì cô không có cơ thể để anh yêu.

Anh gặp được một cô gái hoàn mỹ...

Mặt Mặt lặng lẽ ra khỏi phòng, sắc trời ảm đạm, sóng biển cũng tối tăm...

Chương 16

Trong quán bar, Mạt Mạt ngồi tại một vị trí sát bên cửa sổ, trên bàn bày một loạt ly thủy tinh trống rỗng, cô còn đang thưởng thức từng miếng từng miếng trong ly kem thứ năm trước mặt. Đây là loại kem ly cô thích nhất trong bar, "*Phấn hồng giai nhân*". Nói nó là kem ly, không bằng nói nó là một loại mùi vị rất đặc biệt, tầng trên cùng là lớp kem sữa màu trắng, ngọt đến mức phát ngáy, tầng giữa là kem dâu tây, tầng cuối cùng là một lớp rượu vang mỏng... Màu sắc trong ly quá độ dần từ màu trắng đến màu hồng; mùi vị cũng chuyển từ hương sữa, chua chua ngọt ngọt, dần dần sang đến vị

đắng, nhất là miếng cuối cùng, miệng thấy thật cay, càng hồi vị càng thấy đắng chát...

Lại ăn xong một ly...

Biết rằng ăn đến cuối cùng vẫn nếm phải vị đắng, Mạt Mạt có lẽ chỉ muốn thêm một chút kem ngọt khiến cô quên đi vị đắng chát. Cô cọ xát hai bàn tay đông cứng với nhau, nói với nhân viên phục vụ. "Cho thêm một suất nữa!"

Lại một suất "*Phấn hồng giai nhân*" được bê lên, cô liếm bờ môi tê rần, chẳng hề mảy may thấy lạnh, chỉ thấy trong miệng rất đắng.

Thành ngòi xuống ngay vị trí đối diện Mạt Mạt, cô không nói chuyện với

anh ta.

Anh ta cũng không quấy rầy cô, lần đầu tiên thưởng thức một cách tinh tế từng cử động của cô.

Mặt Mặt hôm nay trang điểm rất tỉ mỉ, kiểu tóc của cô được chải vô cùng cẩn thận, tóc đen mềm mượt được chia thành hai lớp, lớp dưới buông xõa, lớp trên được buộc lộn về bên phải, hơi có phần hoạt bát, lại có chút dễ thương. Cô mặc một chiếc áo kiểu tây màu hồng nhạt, cổ đứng không tay, cổ áo và sườn vai được viền ren tơ tằm, phía dưới phối với một chiếc váy xếp cùng màu dài quá đầu gối, làn váy cũng được viền ren, khiến người ta nhìn qua có chút dịu dàng thực nữ.

Tầm mắt của Thành lại dời đến cổ tay cô, đồng hồ của cô rất đặc biệt, dường như đã từng thấy ở nơi nào đó. Thành cẩn thận nhớ lại một chút, là đồng hồ tình nhân số lượng có hạn mới nhất do hãng Piaget phát hành.

"Hôm nay em rất đẹp."

Mạt Mạt nâng mắt nhìn anh ta, cười hơi cứng nhắc. "Cám ơn!"

Ánh tà dương chiếu lên khuôn mặt trái xoan xinh xắn, nước da cô trắng nõn mỡ màng, môi đỏ mọng long lanh như sương sớm.

Thành đột nhiên cảm thấy cô giống một bức tranh tuyệt vời, có sự lãng mạn

mộng mơ, nhưng, cũng có chút ưu sầu buồn bã...

"Tâm trạng không tốt à?"

"Không có, là rất tốt!"

"Chồng chưa cưới của em không phải đã trở về sao? Vì sao anh ta không đi cùng em?"

Cô nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, lại nhìn xuống đồng hồ đeo tay, trầm tư thật lâu, mới hỏi Thành: "Thành, giả sử người nhà anh ép anh lấy một cô gái anh không yêu, anh có cam lòng không?"

"Người anh không yêu, anh tuyệt đối sẽ không lấy."

Mặt Mặt cau chặt mày, vẻ mặt hoảng

hốt: "Đáng tiếc anh ấy chẳng phải là anh..."

"Anh ấy? Chồng chưa cưới của em?"

"Ừ! Anh ấy đã làm cho tôi rất nhiều chuyện mà anh không muốn làm, nhiều đến nỗi tôi không đếm nổi... Tôi cảm thấy tôi rất ích kỷ, tôi biết rõ anh ấy không yêu tôi, trong mắt anh ấy tôi vĩnh viễn là một đứa trẻ không hiểu chuyện, tôi còn dính lấy anh ấy, không để cho anh ấy có cơ hội xa hơi."

"..." Thành im lặng nghe cô nói.

"Anh biết không? Cô gái hôm qua gặp ở *Thiên đường & Địa ngục* tên là Vi, là bạn gái cũ của An Nặc Hàn. Cô ấy

vôn có thể lấy anh ấy, nhưng là tôi đã đoạt mất hạnh phúc của Vi, đẩy cô ấy từ trên thiên đường xuống địa ngục." Hai bàn tay Mạt Mạt che lại khuôn mặt, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống: "Thành, tôi thật sự không nghĩ tới kết cục sẽ như thế. Tôi cho rằng cái gì Vi cũng có, cô ấy có tình yêu của anh, có hứa hẹn của anh, tôi chỉ muốn chia bớt một chút hạnh phúc của cô ấy, tôi không tham lam, một chút là đủ rồi! Chỉ cần có thể để tôi ở bên cạnh anh, khi nhớ đến anh có thể nhìn thấy anh, nghe thấy giọng nói của anh, tôi đã rất thỏa mãn..."

Tâm tình của Thành hơi chấn động khác thường, cắt lời cô: "Tình cảm không thể chia xẻ."

"Tôi hiểu! Nhưng anh biết không, anh ấy yêu Vi, anh ấy hứa hẹn với Vi rằng đợi tôi lớn, anh ấy sẽ cưới cô ấy. Ban ngày bọn họ cùng nhau lên lớp, buổi tối tâm sự với nhau trong điện thoại... Những ngày như thế, tôi nằm mơ đều có thể mơ đến cười tỉnh lại... Thế nhưng, những giấc mơ đẹp như thế tôi rất ít khi mơ tới. Trong giấc mơ của tôi, An Nặc Hàn đều yêu một cô gái khác, đều cười áy náy nói với tôi: *'Xin lỗi, em là trẻ con, anh không có cách nào yêu em!'*" mỗi lần tỉnh lại từ trong mơ, tôi đều cảm thấy rất may mắn, may vì đó chỉ là một giấc mơ."

Kem trong ly tan dần, hòa vào với rượu vang, cũng hòa trong nước mắt của cô.

Thành khép lại đôi mắt ánh vàng, nặng nề lắc đầu: "Em còn muốn lừa người dối mình như thế này đến khi nào?"

"Hiện tại..." Mạt Mạt cắn răng, đôi môi run run nói: "Tôi từ bỏ! Anh ấy muốn yêu ai thì để anh ấy yêu đi, anh ấy muốn rời đi thì cứ để anh ấy đi thôi... Không có anh ấy, tôi vẫn có thể sống rất tốt!"

Cô đã nghĩ thông suốt, thật sự đã nghĩ thông.

Thế giới này không phải chỉ có tình yêu, còn có tình thân, còn có tình bạn.

Không thể lấy anh, thì làm em gái

anh cũng được, có thể nhìn thấy anh hạnh phúc bên cô gái anh yêu, có thể trông thấy anh vui sướng làm lễ kết hôn, có thể làm mẹ nuôi của con anh, thật thương yêu đứa bé.

Đợi đến khi hai gia đình họ hợp lại với nhau, cũng có thể tiếp tục cùng nhau sống dưới một mái hiên, giống bố mẹ của hai người vậy.

Cuộc sống như thế không phải cũng rất đẹp sao?

Có đôi khi, lùi một bước, mới có thể để cho chính mình và người khác có khoảng trời vùng vẫy tung bay.

"Đúng vậy, không có anh ta, em vẫn còn có anh." Thành thấy cô không nói gì,

anh liền thở dài.

Mạt Mạt nhìn Thành đối diện, đôi mắt vàng mê hoặc cô.

Cô nghĩ: Nếu không thể lấy An Nặc Hàn, không thể nghi ngờ Thành là lựa chọn tốt nhất. Ít nhất Thành hiểu được thế giới nội tâm của cô, có thể hiểu được tiếng ca của cô.

Thành hỏi: "Muốn nghe hát không? Anh tặng em một bài hát tiếng Trung."

Mạt Mạt thật sự vô cùng muốn nghe nhạc. "Anh biết hát bài hát tiếng Trung à? Tôi chưa từng được nghe anh hát nhạc Trung bao giờ."

"Tiếng Trung đẹp hơn bất kỳ loại

ngôn ngữ nào, anh không muốn hát cho những người không hiểu cái đẹp." Nói xong, Thành đi lên sân khấu.

Anh ấy nói với ban nhạc mấy câu, tiếng nhạc buồn bã vang lên.

"Là anh đã hứa hẹn với em quá nhiều, hay anh vốn chưa cho em đủ... Em luôn luôn có nghìn vạn lý do, anh vẫn nương theo cảm xúc của em đó..."

Lời ca bi thương giàu cảm xúc, được hát bằng chất giọng huyền ảo của Thành, muốn không làm cho tim người ta tan vỡ cũng khó.

Cả trọn bài, Mạt Mạt đều khóc, cuối cùng nằm nhoài ra bàn, khóc không thành tiếng.

"Sao nữ lòng trách em sai, là anh cho em tự do như lửa... nếu em muốn bay đi, thương đau hãy để anh gánh chịu..."

Thành hát xong câu cuối cùng, đứng ở trên sân khấu dùng tiếng Trung nói: "Mạt Mạt, dù sao cứ đi theo bước chân của người khác rất vất vả, chẳng bằng để cho anh ta tự do, để anh ta được giải thoát, cũng là để bản thân mình giải thoát..."

Cô ngẩng đầu, cười với Thành.

Cô biết, cái gì cô cũng biết, cô không trách anh, cũng không trách bất kỳ ai.

Giống như mẹ cô đã nói, yêu sai người, sẽ phải chấp nhận quả đắng như này, không ai có thể cứu chuộc cô...

Thành lại lấy tay ra hiệu với ban nhạc, giai điệu quá quen thuộc vang lên.

Thành vươn tay về phía cô.

"It won't be easy..." Giọng hát của Thành như một câu thần chú.

Cô không tự chủ đi lên sân khấu, nhận lấy chiếc mic Thành đưa cho.

Giọng hát của cô vang lên thuận theo giọng ca của Thành, âm thanh thể lương như thủy tinh vỡ rơi trên mặt đất...

Dưới sân khấu thật yên lặng.

"Have I said too much?" *Có phải em nói nhiều lắm không?*

"There's nothing more than I can think of to say to you." *Em không nghĩ còn có thể nói ra điều gì.*

"But all you have to do is look at me to know." *Nhưng tất cả những điều anh phải làm là nhìn em, anh sẽ biết...*

Anh nghe không thấy tiếng gào thét tận sâu trong tâm hồn cô, từng câu từng chữ của cô đều là chân tình, anh đều không biết.

Tất cả mọi thứ cô làm đều không hề có ý nghĩa

Bắt đầu từ đêm nay, cô sẽ buông tay,

để anh đi...

Cô mỉm cười, rạng rỡ như hoa bi ngạn nở rộ trong tích tắc...

...

Hát đến câu cuối cùng: "That every word is true." *Từng câu từng lời của em đều là chân tình!...*

Mặt Mặt mở mắt, khi cô thấy An Nặc Hàn đứng dưới sân khấu, trái tim cô tựa như va chạm mạnh đến nỗi làm nát xương ngực, đau đến mức cô không thể phát ra bất kì âm thanh nào.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt anh không hề hờ hững...

Chiếc mic trong tay cô rơi xuống

mặt đất, tiếng va chạm lớn đã chôn vùi tất cả, toàn bộ lý trí của cô đều trôi theo dòng nước.

Khi anh vươn tay với cô...

Cô dường như bị một luồng khí xoáy quanh, không còn sức lực giãy dụa.

Tình yêu, chính nó đã là mù quáng, là kích động. Mặc dù đã quyết tâm rồi lại kiên quyết từ bỏ, bỗng khi gặp mười mình yêu, chỉ cần liếc nhìn xa xa, quyết tâm gì đó đều tan rã, ngây ngốc lưu luyến, tự lừa mình dối người vui sướng trong giây lát

Cô thoáng lướt nhìn qua Thành bên cạnh, không chút do dự chạy xuống sân khấu, chạy đến trước mặt An Nặc Hàn,

đưa tay cho anh.

Có thể đây là một thói quen, là thói quen được nuôi dưỡng từ thuở sơ sinh.

"Đi!" An Nặc hàn có chút thô lỗ, rất mạnh mẽ nắm lấy tay cô, kéo cô đi ra ngoài cửa. "Theo anh về nhà."

Lực của anh rất lớn, không giải thích lời cô ra ngoài quán bar.

"Em..." Mạt Mạt tưởng rằng anh tức giận vì cô gặp Thành, vừa định giải thích, cô đột nhiên phát hiện cửa quán bar xuất hiện rất nhiều chiếc xe màu đen, một đám người cầm côn lao từ trên xe xuống, chạy vào trong bar.

Những người khách chen lấn xô đẩy

chạy ra ngoài.

Người cần đi thì đã đi cả rồi, cuối cùng có hai người đàn ông cao lớn cường tráng đi vào khép lại cửa chính, rồi khóa bên trong.

"Xảy ra chuyện gì?" Cô nhớ tới Thành vẫn còn ở bên trong, hơi lo lắng.

An Nặc Hàn không hề trả lời, lôi cô tới trước chiếc xe thể thao.

Trong quán bar vọng đến tiếng kêu sợ hãi, tiếng đồ đạc bị đập phá, tiếng thủy tinh vỡ nát.

"Không được, em phải đi báo cảnh sát! Thành vẫn còn ở bên trong!"

Mặt Mặt rút tay lại, nôn nóng lấy

điện thoại ra muốn gọi cho cảnh sát. Cô còn chưa kịp bấm số, An Nặc Hàn đã giật lại điện thoại của cô, vất mạnh vào tảng đá bên đường, vỡ toang...

Chương 17

Sau một thoáng ngạc nhiên, Mạt Mạt dường như hiểu ra điều gì đó.

"Vì sao anh lại ngăn cản em báo cảnh sát? Vì sao vừa rồi anh lại kéo em đi? Anh biết ở đây sẽ xảy ra chuyện? Những người này là do anh tìm?" Cô hỏi liền một mạch liên tiếp mấy câu.

An Nặc Hàn không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

"Thật là anh sai người đến làm?"

Cô đột nhiên cảm thấy anh rất xa lạ, xa lạ đến nỗi cô hoàn toàn không nhận ra...

Trong bar vọng đến tiếng kêu thảm thiết, Mạt Mạt lại không nhìn thấy gì, chạy đến trước cửa bar, cố gắng đập, gọi lớn: "Thành, anh không sao chứ? Anh trả lời tôi đi..."

Bên trong vẫn hỗn loạn, cô không hề nghe rõ bất cứ cái gì.

Kinh hoàng, áy náy, hoang mang, và cả chua xót, mọi cảm giác phức tạp đều tụ hợp lại một chỗ, đè lên từng dây thần kinh của cô. Nhưng cô biết chính mình không có thời gian đi tiêu hóa mấy thứ cảm xúc này, Thành còn đang ở tại thời điểm nguy hiểm.

Mạt Mạt vội vàng chạy lại, gọi An Nặc Hàn: "Anh mau bảo bọn họ dừng

tay! Bảo bọn họ dừng tay!"

Tay anh nắm chặt lại, anh cố hết sức kiềm chế lửa giận của bản thân mình.

"Thành đắ tội anh ở điểm nào, cuối cùng là anh muốn làm cái gì?" Thấy anh không nói câu nào, Mạt Mạt tức giận đến mức khua tay đánh vào ngực anh, anh vẫn không nhúc nhích, mặc kệ cho cô đánh.

Với sức lực của Mạt Mạt, dù có dùng hết sức cũng không đau, nhưng vẻ mặt của anh lại vô cùng đau đớn.

"Con đừng làm khó Tiểu An nữa, là bố bảo nó đừng nhúng tay vào." Một âm thanh lạnh lẽo vang tới.

"Bô?" Mạt Mạt dùng ánh mắt tìm kiếm xung quanh, một chiếc cửa xe ô tô được mở ra, Hàn Trạc Thần xuống xe đi tới.

Cả người ông mặc bộ âu phục màu đen, giống như sứ giả đến từ địa ngục.

Mạt Mạt phản ứng lại rất nhanh, chạy tới cầu xin, nói: "Bố, bố mau bảo bọn họ dừng tay đi, chúng ta nói lý lẽ được không?"

Hàn Trạc Thần ra hiệu bằng ánh mắt cho người lái xe bên mình. Người lái xe của ông nói vào bộ đàm trong tay: "Dừng tay!"

Rất nhanh sau đó, cửa quán bar khóa chặt được hai người đẩy ra.

Mạt Mạt không hề nghĩ ngợi lao vào trong bar, vừa vào đến cửa, cô đã thấy Thành bị đánh thương tích đầy người, co quắp nằm trên mặt đất...

Cảnh này dọa cô đến ngây ngốc, cô tựa người trên cửa, tay chân lạnh buốt.

Trong trí nhớ của Mạt Mạt, bố cô là một thương nhân rất có phong độ, rất ít khi so bì được mắt với người khác, đôi khi hơi độc đoán một chút, hơi mạnh mẽ một chút, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới, người bố bị cô nổi cáu im lặng không nói lời nào lại có một mặt đáng sợ như vậy.

Chưa đến ba phút, ông đã có thể đánh người đến nổi cả người đều là máu,

hơn nữa sắc mặt còn không biến đổi.

Thành tuy bị thương rất nặng, nhưng vẫn cố gắng chống tay xuống đất, khó khăn đứng dậy, lau vết máu bên khóe miệng.

Cho dù cả người anh ta toàn máu, nhưng vẻ mặt anh ta vẫn kiêu ngạo như thế.

Hàn Trạc Thần cúi người dựng chiếc ghế trên mặt đất lên, ngồi xuống, một chân ung dung vắt trên một chân khác. "Con gái của tôi bảo tôi không nói lý lẽ, được, vậy thì bây giờ tôi nói lý lẽ với cậu..."

"Nói lý lẽ cái gì chứ?" Mạt Mạt tức đến cả người phát run: "Gọi xe cứu

thương đi!"

Hàn Trạc Thần liếc cô một cái, thấy cô sốt ruột đến nỗi hai mắt hồng hồng, hơi không nở, nói với lái xe của ông: "Gọi xe cứu thương đi!"

"Dạ!"

Thấy người lái xe gọi điện cho xe cứu thương, trái tim đang treo lơ lửng của Mạt Mạt cuối cùng cũng có thể buông xuống.

"Cậu có biết vì sao tôi đánh cậu?" Hàn Trạc Thần quả nhiên bắt đầu nói lý lẽ với Thành.

"Không biết."

"Tóm lại cậu tiếp cận con gái tôi có

mục đích gì?"

"Cháu không tiếp cận cô ấy..."
Thành cười châm biếm: "Là cô ấy chủ động tiếp cận cháu vì muốn học hát với cháu!"

Hàn Trạc Thần rõ ràng vô cùng không hài lòng với câu trả lời của anh ta, tuy nhiên ông liếc nhìn Mạt Mạt, rồi lại xem An Nặc Hàn, giọng điệu vẫn rất nhã nhặn: "Chuyện quá khứ tôi không truy cứu nữa. Từ hôm nay trở đi, đừng để tôi thấy cậu ở cùng với con gái tôi..."

Thành đứng thẳng, kiên quyết mà đối diện với Hàn Trạc Thần: "Cháu thật lòng với Mạt Mạt, cháu muốn ở bên cô ấy."

"Cậu nói lại lần nữa."

"Cháu yêu cô ấy!"

Hàn Trạc Thần mỉm cười gật đầu, liếc nhìn mấy tên côn đồ phía sau Thành.

Mạt Mạt còn chưa kịp hiểu ẩn ý trong cuộc đối thoại của hai người, đã thấy tên kia đi tới chỗ Thành, hai tay cầm chặt gậy gỗ, nặng nề vung về phía gáy Thành.

"Đừng!" Cô thét chói tai, mắt thấy Thành nhổ ra một ngụm máu tươi, ôm đầu chảy máu quỳ xuống đất.

Thấy tên kia lần thứ hai vung gậy gỗ lên, Mạt Mạt liền lĩnh chạy tới, ôm Thành từ sau lưng.

Máu trên người anh nhuộm đỏ hai tay cô, váy cô.

Thành nhìn cô đau buồn, đôi mắt ánh vàng càng lúc càng hoảng hốt.

"Bố, anh ấy yêu con có gì sai? Vì sao bố lại muốn đánh anh ấy?"

"Con thì biết gì? Con bị người ta lừa, con có biết không?"

Mặt Mặt lại liếc qua Thành, anh đã nhắm mắt lại.

"Anh ấy không lừa con! Con tin anh ấy!" Cô tin vào Thành, bởi gì giọng hát là một thứ không lừa được người. Tiếng ca của anh thuần khiết huyền ảo như thế...

Hàn Trạc Thân quay đầu nói với An Nặc Hàn. "Tiểu An, đưa Mạt Mạt đi."

An Nặc Hàn do dự một lát, cởi áo khoác đặt lên vai Mạt Mạt, ôm lấy vai cô, tách cô ra khỏi Thành.

Cô trở mắt nhìn mấy cây gậy tuyệt tình đánh vào trên cơ thể gầy gò của Thành, đây là cảnh tàn nhẫn nhất cô thấy từ khi chào đời tới nay.

Người làm tất cả những thứ này lại là hai người đàn ông cô yêu nhất.

Cô giống như phát điên, vùng ra khỏi hai tay An Nặc Hàn, cầm nửa bình rượu vỡ từ trên mặt đất lên, khua giữa không trung.

"Đừng tới đây! Tất cả đừng có tới!"

Cô nhìn thoáng qua Thành đang nằm trong vũng máu, khẽ cắn môi, đưa đầu thủy tinh vỡ sắc nhọn nhằm vào cổ họng mình. "Dừng tay! Bỏ bảo nhưng người kia đánh anh ấy tiếp thử xem!"

"Mặt Mặt!"

Tay cô run lên, thủy tinh đâm vào da mềm mại, thật sự rất đau. "Dừng tay!"

Mắt cô ngập nước, ánh mắt tràn đầy van nài nhìn An Nặc Hàn.

"Giúp em đi..." Nước mắt trong suốt rơi xuống chai thủy tinh vỡ. Khi đó cô cũng không biết ở trước mặt An Nặc Hàn dùng máu và nước mắt bảo vệ cho một

người con trai khác có ý nghĩa gì. Đợi đến khi cô hiểu được, tất cả mọi thứ đều đã quá muộn rồi.

Bỗng nhiên, trước mắt cô chợt lóe lên một bóng hình, An Nặc Hàn nắm chặt cổ tay một tên, giật lại cây gậy gỗ của ông ta. Sau lại chuyển mình, chặn trước một tên khác, một đám khiến tên ấy lùi lại...

Những tên khác đều dừng hành động, nhìn về Hàn Trạc Thần.

An Nặc Hàn đi tới bên cạnh Mạt Mạt, lấy lại chiếc chai trong tay cô, đưa tay nâng cằm cô lên, cẩn thận xem xét vết thương của cô.

"Sau này gặp chuyện gì cũng đừng

gây tổn thương chính mình." Anh khàn giọng nói.

"Anh Tiểu An..." Mạt Mạt hoảng hốt chìa tay ôm cánh tay anh, muốn hấp thụ một chút âm áp và an ủi trên người anh. An Nặc Lại lùi về sau một bước, tránh được.

"Anh phải đi, em nhớ giữ gìn sức khỏe thật tốt!"

Anh thoải mái quay người đi ra khỏi bar.

Mạt Mạt ngờ ngác nhìn bóng lưng anh rời đi, cô có một loại ảo giác, nếu anh đi lúc này, sẽ không quay trở lại nữa!

"Mạt Mạt..." Hàn Trạc Thần đi tới

bên cạnh cô, vuốt ve mái tóc, muốn an ủi cô đôi chút.

Cô tức giận, mạnh mẽ đẩy ông ra. "Bố cho rằng bố là bố con thì có thể quyết định hộ con à? Bố sai rồi! Trừ chính con, không ai có thể quyết định tương lai của con hết!"

"Bố cũng chỉ muốn tốt cho con! Bố biết rằng con muốn lấy Tiểu An..."

"Con không muốn! Một chút cũng không muốn!" Đau lòng, thất vọng trộn lẫn nhau cùng nẩy lên trong lòng, cô hét to: "Cái gì bố cũng tự ý xấp xếp cho con, bố có bao giờ hỏi con là con có bằng lòng hay không hả?"

Cô muốn đấy, nhưng muốn thì có ích

lợi gì?

Một người đàn ông trước sau không có cách nào yêu cô, một tờ hôn thú mỏng manh có thể buộc chân anh được sao? Cho dù buộc được, cô thật sự sẽ hạnh phúc sao? Như Vĩ nói đây, cơ thể của anh thuộc về cô, trái tim anh thuộc về một cô gái khác, cả ba người đều bị thương."

"Con không muốn lấy Tiểu An?"

"Con..." Cô nhắm mắt lại. "Trước đây con còn nhỏ, không hiểu biết. Hiện nay con đã trưởng thành rồi, con hiểu rõ cái gì mới là cái con muốn."

Cô rút cuộc cũng nói ra rồi, cũng chẳng hề khó khăn như trong tưởng

tượng.

Thấy có xe cảnh sát chạy tới, An Nặc hàn vội vàng quay lại thông báo cho họ, vừa vắn nghe được những lời này.

Anh đứng ở cửa, khéo miệng co giật một chút, chỉ nói một câu: "Chú Thần, cảnh sát đang đi về phía này, chú nhanh đưa Mạt Mạt từ cửa sau đi, chuyện ở nơi này cháy sẽ xử lý..."

Hàn Trạc Thần vì có lý lịch phức tạp, không thể vào cục cảnh sát, ông đưa Mạt Mạt rời khỏi theo cửa sau.

Khi Mạt Mạt bị đưa đi, quay đầu liếc nhìn An Nặc Hàn một cái. "Anh cứu anh ấy nhé!"

Anh gật đầu, đi về phía Thành.

***

Mặt Mặt đi rồi, An Nặc Hàn bảo mấy tên côn đồ kia lái xe đi khỏi cửa chính, dẫn dụ cảnh sát rời đi. Anh đóng cửa quán bar, khóa trái, thông thả lấy cuộn băng thu hình giám sát của bar, rồi lại tìm cục đá đã tan được một nửa sau quỳ, ném vào mặt Thành.

Do được kích thích bởi cái lạnh, Thành kêu rên một tiếng, tỉnh táo lại. Khi anh ta thấy rõ An Nặc Hàn trước mắt, trừng trừng nhìn anh tràn ngập thù hận, đôi môi co giật, phát không ra tiếng...

Anh nửa ngời xuống bên cạnh Thành. "Mày là người thông minh, chốc

nữa nên nói cái gì, không nên nói cái gì, hẳn là biết."

Thành quay mặt đi, không nhìn anh. Biểu hiện từ chối rất rõ ràng.

"Nếu như mày nói sai một câu trước mặt cảnh sát, tao đảm bảo ngày mai cho mày nhạt xác cô ta..." Giọng nói của anh lạnh lẽo đến thấu xương.

"Khuôn mặt Thành vốn đã tái nhợt, đột nhiên trở nên trắng bệch không còn giọt máu, anh ta kinh hoàng mở to mắt, dùng hết sức mới phun ra từ kẽ răng được một chữ: "Không!"

Tiếng còi cảnh sát bên ngoài càng lúc càng lớn, An Nặc Hàn liếc qua cánh cửa, lại hỏi: "Mày yêu Mạt Mạt?"

Thành ngồi dậy, lau đi vết máu trên khóe miệng, mỉm cười: "Ai có thể không yêu một người con gái vì mình mà ngay cả mạng cũng không cần."

An Nặc Hàn túm lấy cổ áo Thành, ánh mắt đờ đờ sát khí.

Thành không hề sợ hãi nhìn anh: "Mày đôi phó với tình địch của mình ngoại trừ dùng nắm đấm, còn có cái quái gì khác?"

Nắm đấm vung lên ngừng lại trước mặt Thành.

Thành nở nụ cười, khóe miệng rướm máu. "Muốn giữ được trái tim một cô gái, dùng nắm đấm là vô ích!"

An Nặc Hàn buông tay, lấy khăn lau đi vết máu trên tay, đứng dậy: "Nếu để tao biết mày tổn thương cô ấy, tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày."

Anh đi ra từ cửa sau, tại ngã tư, đã có người mang xe tiếp ứng đến, mở cửa xe cho anh, rồi anh đi thẳng tới sân bay.

Chương 18

Ven biển Australia.

Trong một căn biệt thự xa hoa, gió biển thổi chiếc rèm ren màu trắng tung bay, tràn ngập vào trong phòng.

Mạt Mạt lấy từ trong ngăn tủ ra một chiếc vali, thành thạo đặt xuống giường, ôm quần áo từ tủ ra nhét vào trong.

"Mạt Mạt? Con làm gì đây?" Hàn Thiên Vu ấn chiếc vali xuống, trên mặt cũng không có sự giận dữ, chỉ có sự chiều chuộng và dung túng của người mẹ: "Anh Tiểu An của con vừa trở lại Anh rồi, con trốn nhà thì có thể đi đâu?"

Mạt Mạt sừng sốt một lát, rất nhanh hiểu ra tình hình, nhưng dù sao đi chăng nữa, khí thế không thể yếu đi. "Đi nơi nào cũng được, con không thể chấp nhận được người bố không có nhân tính này!"

"Sao con có thể nói bố con như vậy? Bố là người tốt, cho dù bố có làm cái gì, khẳng định là có lý do của bố."

"Lý do? Người yêu con thì cần phải bị đánh chết --- cái này tính là lý do gì cơ chứ?"

"Ông ấy chỉ vì muốn bảo vệ con thôi!" Hàn Thiên Vu giật lại mấy bộ quần áo hoàn toàn lồi thoir trong lòng cô, thấy cô lại xoay người đi đến tủ lấy quần áo, bất đắc dĩ nói: "Mạt Mạt, đừng làm loạn

nữa, tất cả mọi thứ bố con làm đều là vì bố yêu con."

Mạt Mạt cũng không phủ nhận là bố cô rất thương cô.

Cô nhớ rõ ràng có một lần cô sốt cao mãi không hạ, cả người rét run cầm cập. Ông ôm cô cả một đêm, liên tục kể cho cô mấy câu chuyện cổ tích, kể về câu chuyện của cô bé lọ lem và bạch mã hoàng tử, kể về chuyện làm thế nào ếch có thể biến thành hoàng tử, còn có người đẹp ngủ trong rừng được hoàng tử cứu tỉnh bằng một nụ hôn...

Cô ngủ được một lát, lại tỉnh một lát, giữa những lúc tỉnh và lúc ngủ, câu chuyện cổ tích chẳng bao giờ gián đoạn...

Sáng sớm ngày hôm sau, cô mở mắt liền thấy người bố luôn luôn mạnh mẽ trong trí nhớ của mình, đôi mắt ông hiện lên tơ máu, giữa trán lại có thêm nhiều nếp nhăn. Cô lại nhìn sang bên cạnh, An Nặc Hàn đang ngủ trên ghế sát giường bệnh của cô, trong lúc ngủ, mày kiếm dài vẫn còn nhú lại, ánh mặt trời chiếu một tầng sáng mờ nhạt mỏng manh trên khuôn mặt anh, hiện ra sự lo lắng mông lung.

"Bố?" Mạt Mạt khóc, cả một đêm dài đau nhức khắp người cũng không làm cô rơi nước mắt, thế mà cô lại thấy cảm động bởi hình ảnh này mà khóc.

Bàn tay to của bố dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cô: "Còn lạnh không? Có đau chỗ nào không?"

Cô lắc đầu, về sau cô đều cố gắng không ồm lại lần nữa.

Bàn tay ấm áp đặt lên trán cô, cơn sốt đã hạ, đôi mày nhíu chặt của bố cuối cùng cũng giãn ra.

Mạt Mạt biết bố rất yêu cô, chỉ cần cô muốn gì đó, ông đều có thể nghĩ mọi biện pháp giúp cô đạt được.

Trong đó cũng bao gồm cả người đàn ông cô muốn lấy.

Trong lúc Mạt Mạt đang chờ đợi, Hàn Trạc Thần đi vào phòng, lạnh lùng nói: "Cậu ta căn bản không yêu con! Cậu ta ở bên con là có ý đồ khác."

"Anh ấy có thể có ý đồ gì?" Trong

lòng ít nhiều cũng có phần tức giận, nhưng lại nghĩ tới tình yêu của bố với mình, giọng nói của Mạt Mạt cũng trở nên ôn hòa hơn không ít.

"Cậu ta muốn kích thích Tiểu An, hoặc muốn con mất đi Tiểu An, nói chung, thứ mà cậu ta muốn là chia rẽ hai con..."

Mạt Mạt đương nhiên không tin những lời nói vô căn cứ kiểu đấy. "Vì sao anh ấy muốn làm như thế? Con cũng không có thù oán gì với anh ấy cả..."

"Bởi vì, họ của cậu ta là.... Tiêu, tên đầy đủ của cậu ta là Tiêu Thành!"

"Tiêu Thành..." Cái tên này khiến cô nhớ tới một người: Tiêu Vi.

Vi cũng giống như Thành có vẻ bề ngoài tuyệt đẹp, nhưng cái đẹp của bọn họ cũng chẳng giống nhau.

Vi là điển hình của con gái Đông phương, tóc đen, mắt đen, phong cách tao nhã, cho dù đó chỉ là đã từng.

Mà Thành lại có đôi mắt ánh vàng, đúng chất đàn ông Tây phương cao quý...

Chẳng hiểu vì sao, cô bất chợt liên tưởng đến họ cùng một lúc, còn nhớ lại chuyện xảy ra tại Thiên đường & Địa ngục ngày hôm qua.

Không đợi cô hỏi, Hàn Trạc Thần đã cho cô câu trả lời: "Tiêu Thành là em trai ruột của Tiêu Vi."

"Điều này không phải là sự thật. Thành sẽ không lừa con." Mạt Mạt ngồi bịch xuống giường, mọi thứ trước mắt đều lay động, xoay tròn. Cô không thể tin đằng sau đôi mắt ánh vàng xinh đẹp thuần khiết kia của Thành là sự lừa gạt và dối trá.

"Tiêu Vi rơi xuống tình trạng ngày hôm nay, em trai ruột của cô ta sẽ yêu con thật sao?"

Quần áo trong tay Mạt Mạt rơi xuống đất, sống lưng lạnh lẽo từng đợt. Tiêu Thành và Tiêu Vi là chị em, thảo nào anh ta lại nói với cô: "Không phải là vật gì cũng có thể dùng tiền mua được."

Thảo nào anh ấy luôn hỏi về An

Nặc Hàn, cũng khó trách khi lần đầu tiên Thành và An Nặc Hàn gặp mặt, anh mắt của anh ta lại tràn đầy hận thù như thế.

Như vậy...

Như vậy thì chuyện xảy ra ở *Thiên đường & Địa ngục* cũng chẳng phải tình cờ, những lời Tiêu Vi nói cũng chẳng phải là thuận miệng.

Đây có thể là một cái kế hoạch, bao gồm cả chuyện Thành thổ lộ với cô, có lẽ cũng bao gồm cả chuyện Thành dạy cô hát...

Nhưng cô cẩn thận nhớ kỹ lại từng li từng tí thời gian cô và Thành quen biết, ngoài trừ lúc mới quen, Thành đối xử với cô vô cùng lạnh lùng, thì chưa hề

làm chuyện gì tổn thương đến cô... Nếu như anh ta chỉ là muốn lừa gạt tình cảm của cô, thì vì cái gì hôm nay lại chịu bị đánh thương tích đầy mình, còn muốn nói rằng anh yêu cô?

Rốt cuộc cái gì là thật, cái gì là giả?

Hàn Trạc Thần thấy vẻ mặt cô mâu thuẫn mù mờ, ngồi xuống bên người cô, thương tiếc ôm lấy vai cô: "Mạt Mạt, con còn nhỏ, rất nhiều chuyện con hoàn toàn không hiểu! Con cho rằng bố muốn đánh người sao? Bố cũng không muốn nhìn thấy cảnh máu tanh thế..."

Nếu mà Mạt Mạt biết được một chút xíu quá khứ của bố cô trước đây, cô nhất định sẽ nghi ngờ cái câu nghe có vẻ "chân thành tha thiết" này của ông có bao

nhiều tính chân thực, tiếc là cô không biết!

Hàn Trạc Thần thở dài một tiếng, nghe cũng tương đối là "tự trách".

"Nhưng bố nhất định phải làm như vậy, hơn nữa nhất định phải làm trước mặt Tiểu An. Đây là cách bố thể hiện rõ thái độ và lập trường, bố muốn Tiểu An biết, nó mới là đứa con rể duy nhất bố công nhận. Bố làm vậy cũng là vì con."

Mạt Mạt ôm chặt eo Hàn Trạc Thần, khuôn mặt chôn vào vai ông. "Bố! Xin lỗi, con trách nhầm bố rồi..."

"Mạt Mạt, con ngốc nghếch quá rồi! Con chẳng cần mạng sống mà đi bảo vệ Tiêu Thành, nói ra những lời ấy... Tiểu

An sẽ nghĩ như thế nào?"

"Con..."

Trước mắt cô lại hiện lên tấm ảnh chụp An Nặc Hàn và cô gái đó. Nước mắt của cô gái rõ ràng như thế, rõ ràng đến nỗi như đang chảy xuống trước mặt cô.

Mạt Mạt khẽ cắn môi, ép mình tự nói ra: "Bố... anh Tiểu An muốn kết hôn với con, sẽ không trách con vì con bảo vệ Thành đầu. Anh ấy không muốn lấy con thì cho dù bố có đánh chết Thành, anh ấy vẫn là không muốn... Về sau, chuyện của chúng con bố đừng quan tâm nữa."

Hàn Trạc Thần cúi đầu nhìn Mạt

Mặt trong lòng, vẻ mặt của cô rất bình tĩnh, nhưng ông có thể cảm nhận được rõ ràng chút mát mát, u buồn trong giọng nói của cô.

"Tiểu An nói gì với con sao?"

Cô kiên định lắc đầu. "Là con đã nghĩ thông, con không muốn lấy một người đàn ông không yêu con."

Hàn Trạc Thần đỡ lấy vai Mặt Mặt, để cô ngồi thẳng dậy, ông cười nói với cô: "Không sao, bố có thể làm nó yêu con."

Mặt Mặt vẫn lắc đầu.

"Bố à, con còn trẻ, cũng không phải không lấy được ai, bố đừng ép buộc anh

ấy nữa!"

"Con?" Sắc mặt Hàn Trạc Thần trầm xuống. "Có phải con đã thích Tiêu Thành rồi không?"

"Không liên quan đến Thành! Là con..." Mạt Mạt lấy tay xiết chặt ga giường, ép chính mình không được nhớ tới mọi thứ về An Nặc Hàn, nhất là nụ hôn ngày hôm qua.

Sau một lúc lâu, cô ngẩng mặt lên, một bộ dáng không vấn đề gì hết: "Là con đã quen với cuộc sống không có anh ấy... Không có anh ấy con vẫn có thể sống tốt..."

Hàn Trạc Thần có chút nghi ngờ lời cô nói, ông vừa muốn nói gì đó, Hàn

Thiên Vu đã kéo kéo ông. "Đã khuya rồi, Mạt Mạt cũng đã mệt, anh để con bé nghỉ ngơi đi, có gì muốn nói thì để ngày mai hẵng nói."

Hàn Trạc Thần lưỡng lự một chút, đứng dậy chỉ vào đồng hồ độn trên giường. "Được rồi! Thiên Thiên, em giúp Mạt Mạt dọn lại mấy thứ này một chút đi."

Sau khi ông rời khỏi, Hàn Thiên Vu lôi từng chồng quần áo trong vali hành lý ra ngoài, cẩn thận gấp lại.

Bà liếc nhìn tám ga trải giường nhăn nhúm dưới tay Mạt Mạt, dịu dàng hỏi: "Có phải con giận dỗi gì Tiểu An không?"

"Mẹ à, anh ấy trước giờ không yêu con, anh ấy đồng ý lấy con là do bố và chú Phong ép buộc mà."

"Sao con biết anh ấy không yêu con?"

"Tại trong mắt anh ấy, con vĩnh viễn là một đứa trẻ con!"

Cô không muốn nói nói cho bất kỳ ai về chuyện tám ảnh, vì cô hiểu chỉ cần cô nói ra, bố cô sẽ có một vạn phương pháp chia rẽ họ. Cô không muốn cô gái tên "Thâm Nhã" kia biến thành Tiêu Vi thứ hai.

"Mẹ, mẹ có thể khuyên bố giúp con không, để bố đừng quản chuyện của con nữa. Con đã trưởng thành rồi, con muốn

gì tự con biết."

Hàn Thiên Vu không nói gì nữa, gấp lại mấy bộ quần áo rồi cất vào trong tủ, sau đó giúp cô sửa sang lại ga trải giường rồi mới rời khỏi.

***

Trở lại phòng mình, Hàn Thiên Vu nhẹ nhàng đóng cửa, quay người thấy Hàn Trạc Thần ngồi trên ghế, hàng màu cau chặt lại, như là hết cách.

Không ai hiểu chồng mình hơn bà, ông là một người tốt, một người tốt trên tay dính đầy máu tươi, cả đời tràn ngập tội ác --- việc này nghe vô cùng mỉa mai. Cũng chỉ có người phụ nữ trưởng thành

bên cạnh ông như bà mới có thể biết loại mĩa mai này ẩn chứa ít nhiều chuyện cũ.

"Thần!" Bà ngồi xuống tấm thảm bên cạnh ông, bàn tay mảnh khảnh vuốt ve ngón tay thon dài của ông. "Anh tự mình động tay à? Còn làm trước mặt Mạt Mạt?"

Hàn Trạc Thần không hề phủ nhận.

"Hơn mười năm rồi chưa thấy anh tức giận nhiều như vậy." Hơn mười năm nay, Hàn Trạc Thần dù có tức giận cũng không đích thân ra tay, tối đa chỉ để An Dĩ Phong ra mặt dạy dỗ mấy người chọc tới ông.

"Anh quyết không cho phép bất kỳ ai tổn thương đến Mạt Mạt." Ông dừng

lại một chút, thở dài: "Đáng tiếc là Mạt Mạt không hiểu."

"Anh đừng vội, đợi Mạt Mạt hết giận, em khuyên nó lần nữa." Nếu nói trên thế giới này có người nào có thể khiến người đàn ông từng trải qua mưa gió như Hàn Trạc Thần hết cách, thì cũng chỉ có đứa con gái bảo bối của họ. "Em đi chuẩn bị nước nóng cho anh. Anh vào tắm thư giãn một chút đi."

Hàn Thiên Vu đi vào phòng tắm, mở vòi nước, nước bốc lên hơi nóng ào ào chảy xuống.

Bà ngồi một bên bồn tắm, lấy tay thử độ ấm của nước, đổ sữa tắm và tinh dầu sừng ngưng đã được chuẩn bị tốt vào trong bồn.

Tuy rằng không tán thành cách làm của Hàn Trạc Thần, bà cũng không muốn oán trách ông bất cứ thứ gì, vì bà hiểu rõ ông yêu Mạt Mạt đến nhường nào.

Từ ngày đầu tiên Mạt Mạt ra đời, một đứa trẻ sơ sinh nhắm mắt mà bắt đầu lớn tiếng khóc lóc, khuôn mặt có ba phần tương tự với ông khiến ông cảm thấy có thứ xúc động trước đây chưa từng có.

Kia thật sự không phải là chiếm hữu hay ỷ lại, mà là một loại tình cảm thật sự có ý nghĩa - tình yêu của cha...

Ông nói với bà, Mạt Mạt dù là con gái hay con trai cũng không quan trọng, cô bé là con của hai người, chảy trong người huyết thống của họ, cũng là bằng

chúng của tình yêu hai người.

Vinh nhục cả đời ông, tang thương cả đời ông, đều trở nên chẳng đáng gì.

Ông chỉ hy vọng có thể để Mạt Mạt được trưởng thành vui vẻ và khỏe mạnh.

"Mạt Mạt và em nói những gì?" Hàn Trạc Thần không biết đã tiến vào phòng tắm từ lúc nào, hỏi bà.

"Nó xin chúng ta để kể chuyện Tiểu An và con bé." Hàn Thiên Vu do dự một chút, nói: "Thần, từ sau khi biết Thành, Mạt Mạt thay đổi rất nhiều... Nhất là mấy tháng gần đây, nó liên lạc với Tiểu An càng ngày càng ít, tôi hôm nay Tiểu An quay về Anh mà nó còn có thể chạy đến bar tìm Thành. Mạt Mạt liệu có thể..."

Hàn Trạc Thần day day giữa trán.
"Đây là điều anh lo lắng nhất."

"Nếu nó thật sự yêu Tiêu Thành, anh định sao bây giờ?"

"Không có cách nào hết!" Ngay cả thần linh cũng đều không thể chi phối tình cảm của con người, ông có thể có cách nào đây.

"Thần, Tiêu Thành là dạng người thế nào?"

"Một người thông minh! Cậu ta bị đánh gần chết cũng không chịu cầu xin tha thứ, kiên trì nói cậu ta thật lòng yêu Mạt Mạt." Hàn Trạc Thần nhếch khóe miệng, cười nhạt: "Nếu cậu ta nói cậu ta không

yêu Mạt Mạt, cậu ta là vì trả thù mới lừa gạt tình cảm của Mạt Mạt, anh cũng không khinh địch như thế mà bỏ qua cho cậu ta."

Bà biết, ông hận nhất người lừa dối tình cảm, lấy tình cảm như một công cụ trả thù...

"Có thể là cậu ta thật lòng."

"Thật lòng?" Nhìn vào đôi mắt trong veo của Hàn Thiên Vu, ông mỉm cười nói: "Em thấy có thể sao?"

"Đến em còn có thể yêu anh, còn có chuyện gì là không thể?"

Đúng vậy, một cô gái có thể yêu một người đàn ông giết toàn bộ gia đình của

mình, còn có dạng tình yêu nào mà không thể phát sinh.

Nhưng phụ nữ lương thiện mềm mại giống Hàn Thiên Vu như thế không có nhiều, cũng giống như việc đàn ông khiến người ta si mê như Hàn Trạc Thần lại càng ít vậy.

Thế nên, cái mà người ta gọi là kỳ tích, có nghĩa là chuyện đó sẽ không xuất hiện lặp lại nhiều lần.

Mặt nước dập dềnh phản chiếu khuôn mặt vô cùng tinh xảo, đôi mắt trong veo, hai bả đở bồng, đôi môi nhỏ nhắn mê người...

Đã nhiều năm trôi qua, ông đã không còn trẻ, mà bà lại càng ngày càng

xinh đẹp, càng ngày càng ý vị.

Hàn Trạc Thần ôm bà từ sau lưng, cánh tay ôm trọn lấy eo gầy của bà, thành thạo gỡ từng chiếc cúc trên áo. Tay ông mê mãi luôn vào trong tây phục mong manh của bà, cảm nhận nước da mịn màng co giãn.

Những lúc như này, chỉ có ôm lấy cơ thể ấm áp của bà mới có thể khiến tâm trạng ông bình tĩnh lại.

Quần áo mỏng manh rơi xuống, ông ôm chặt cơ thể nóng như lửa trong lòng, hít vào hương vị trên người bà, hôn lên từng tấc da tấc thịt mà ông đã quen thuộc.

Cảm giác được bà ghénh hớp, Hàn Trạc Thần ôm lấy bà, đi vào trong phòng

ngủ, nhẹ nhàng đặt bà xuống giường.

Làn da trần trụi tiếp xúc với nhau, xác cảm mịn màng đưa kích thích lên tới đỉnh điểm. Ông tách hai chân của bà ra, từ từ tiến vào...

Cho dù đã từng vô số lần chiếm giữ cơ thể này, ông vẫn cẩn thận mà che chở như những ngày xưa cũ.

Trong phòng tình dục cứ để tự do buông thả, một đêm duy trì dục vọng không ngừng...

Người phụ nữ dưới thân càng lúc càng mềm mại, tiếng rên ngắt quãng dần dần dày đặc hơn, ánh sáng kiêu diễm di chuyển trên chiếc giường đang lay động cực nhanh. Ông hoàn toàn say đắm, đôi

tay giữ lấy chiếc eo gân như đã mềm hoàn toàn của bà, tùy ý ôm trọn người vợ của ông.

Trọn cả một đêm, sóng biển nhấp nhô trên tảng đá ngầm, nặng nề va chạm...

"Thần..." Bà gọi ông trong mê loạn, cơ thể dính nhớp mồ hôi thẳng tắp, sự sung sướng của ông cũng lên tới đỉnh điểm, cuối cùng cũng bắn vào cơ thể bà, thế giới tựa như nổ tung, tan thành mảnh vụn.

"Thần..." Tiếng gọi của bà, sự vượt ve của bà, khiến thần kinh căng thẳng của ông từ từ được thả lỏng.

"Thiên Thiên!" Ông mệt mỏi ghé

người trên cơ thể bà, mười ngón tay đan chặt với nhau, chậm chậm điều hòa hô hấp.

Tay bà nắm chặt tay ông, dịu dàng nói: "Em biết anh rất thích Tiểu An. Nhưng cho dù Tiểu An có tốt cuối cùng vẫn là con trai của An Dĩ Phong, không phải của chúng ta."

"Ừ."

"Không bằng, em sinh cho anh một đứa con trai nhé."

Nhắc tới chuyện này, Hàn Trạc Thần lại nhớ đến cảnh tượng bà khó sinh suýt nữa chết đi, khoảnh khắc đấy ông thật sự tuyệt vọng, thế giới phẳng phất như không còn có gì đáng giá để ông lưu lại

nữa.

"Không được! Tuyệt đối không được!"

Câu trả lời của ông hơn mười năm nay không hề cho phép bàn tới, ngay cả sự cương quyết trong giọng nói cũng chẳng thay đổi chút nào.

Ông làm sao không muốn một đứa con trai...

Đề thừa kế huyết thống của ông, thực hiện giấc mơ của ông!

Chương 19

An Nặc Hàn lúc này đang ở trên máy bay từ Australia đến Anh. Anh nhắm mắt lại, mệt mỏi ngồi dựa vào ghế, cảm giác như trước nay chưa bao giờ mệt mỏi như thế.

Khi anh nhìn thấy Mạt Mạt dùng tính mạng của bản thân bảo vệ một người con trai khác, khi anh nghe thấy Mạt Mạt nói ra: *"Con không muốn! Một chút cũng không muốn... Trước đây con còn nhỏ, không hiểu biết. Hiện nay con đã trưởng thành rồi, con hiểu rõ cái gì mới là cái con muốn."*, anh rất muốn hỏi cô:

Khi cô bảy tuổi, người khác chế nhạo cô không giả đi được, vì sao cô không nói như vậy?

Khi cô cầu nguyện với sao băng, vì sao không nói như vậy?

Khi anh nói trong điện thoại rằng muốn cưới cô, vì sao cô không nói như vậy?

Khi đó anh còn chưa yêu Mạt Mạt, anh có thể rất坦然 tiếp nhận.

Nhưng hiện tại, anh với Mạt Mạt không còn là tình thân đơn thuần, cô đã chiếm giữ toàn bộ anh, phần tình cảm này nên gửi gắm nơi nào đây?

Anh không hỏi, vì cô là một đứa trẻ.

Một đứa trẻ bất kể làm sai cái gì, đều có thể tha thứ được.

Là lỗi của anh, là anh đã biết tình cảm của một đứa trẻ không thể là thật, anh còn muốn tin tưởng.

Việc đã đến nước này, anh hẳn là cần nên tôn trọng lựa chọn của Mạt Mạt, mỗi người đều có quyền lựa chọn người mình yêu.

Anh không muốn miễn cưỡng Mạt Mạt, nghĩ lại năm đó cô cũng không hề miễn cưỡng anh. Thế nhưng anh nên đối mặt với áp lực từ gia đình thế nào, làm sao để đứng trước mặt người khác giả vờ như không có chuyện gì?

Anh mệt mỏi, không muốn suy nghĩ

bất cứ chuyện gì nữa.

Anh không nhớ rõ cái loại cảm giác quá mệt mỏi như này đã từng trải qua mấy năm trước như nào, chỉ nhớ mỗi khi anh cảm thấy phiền loạn trong lòng, anh đều dựa vào sofa gọi cô một cách đương nhiên: "Mạt Mạt, qua đây đấm lưng cho anh!"

Mạt Mạt sẽ dừng tất cả mọi chuyện đang làm, chạy tới quơ quơ nắm tay nhỏ bé của cô, ra sức đấm vào lưng anh.

Sức lực của cô ấy rất nhỏ, đấm vào người rất yếu, vô cùng dễ chịu.

Nhiều năm như vậy, cô lớn lên từng ngày, phương pháp massage của cô ấy càng lúc càng tốt, nhưng hơi sức lại

chẳng hề thay đổi, vẫn yếu ớt như vậy...

Những thứ con người nắm giữ được thật rất nhiều, nhưng lại luôn luôn quên mất bản thân mình đang nắm giữ cái gì.

Đợi đến một ngày, anh mọi thứ của bản thân mình đều bị người ta đào khoét trống rỗng, anh mới ý thức được trái tim anh không biết thất lạc từ lúc nào, ở nơi đâu.

Là khi vừa mới nghe thấy cô ấy say mê hát lên bài hát kia?

Là vào ngày hôm qua, nụ hôn kích động môi lưỡi dây dưa?

Là tại lần đầu tiên xa cách tại sân bay?

Hay là, tại lần đầu tiên anh nghe thấy giọng hát của cô...

Anh không tìm được đáp án.

Biết đâu, có lẽ lại là từ rất lâu rất lâu trước đây rồi.

Là khi... dưới ánh nắng hè chói chang, anh đánh tennis, cô đầu đầy mồ hôi chạy nhặt bóng giúp anh...

Là khi... trong đêm tối hiu quạnh, anh xem bóng đá, cô cố chống đỡ cơn buồn ngủ mà ngồi xem cùng anh...

Thật là, là lúc nào cũng không quan trọng, quan trọng là anh nhận ra đã quá muộn rồi.

***

An Nặc Hàn vừa mới xuống máy may, khởi động điện thoại, ngón tay theo thói quen bấm quay số nhanh "1". trong điện thoại truyền đến âm thanh nhắc nhở bằng tiếng Anh, nói cho anh biết thuê bao số máy anh vừa gọi đã tắt máy.

Anh mới nhớ tới điện thoại của Mạt Mạt đã bị anh quăng vỡ nát.

Anh gọi điện về cho gia đình, báo đến nơi bình an, sau lại nhận được cuộc gọi của một người bạn, Trịnh Huyền.

"Đoán chắc rằng bây giờ cậu vừa xuống máy bay, nhanh về đi, tất cả mọi người tới rồi, đợi một mình cậu thôi đấy." Trịnh Huyền ở đầu dây bên kia rất

âm ã.

Tới gần tốt nghiệp, rất nhiều lưu học sinh đều đặt trước vé máy bay về nước, trước khi đi mọi người muốn tụ tập một lần, quyết định đến nhà Trịnh Huyền làm sủi cảo.

Thế nên hôm nay An Nặc Hàn mới đặc biệt quay trở lại.

"Tôi lập tức đến ngay."

Thời gian trôi thật mau, thậm chí thoát đã qua hai năm rồi.

Còn nhớ khi vừa tới Anh, dự định bắt đầu cuộc sống độc lập, anh một mình kéo theo chiếc vali, một mình cầm bản đồ, đi bộ nửa tiếng

đồng hồ mới đến được công trường đại học Cambridge.

Trịnh Huyền đứng lúc đi qua, thấy An Nặc Hàn cầm bản đồ nhìn ngang nhìn dọc, dùng tiếng Anh hỏi anh có phải cần giúp đỡ không.

Anh vừa nhìn thấy Trịnh Huyền tóc đen mắt đen, nụ cười ôn hòa, thân thiết một cách tự nhiên, dùng tiếng Trung hỏi: "Người Trung Quốc?"

"Đúng vậy! Chào cậu!" Trịnh Huyền đón lấy hành lý trong tay anh: "Cậu muốn đi đâu? Tôi đưa cậu đi."

Trịnh Huyền không chỉ dẫn anh đi tìm khu ký túc của du học sinh, mà còn đưa anh đến từng phòng ngủ để làm quen

với các du học sinh Trung Quốc khác.

Tất cả mọi người rất nhiệt tình, sôi nổi tặng mấy đồ gia dụng mà bản thân sưu tầm được cho anh. Có chiếc tủ lạnh dung tích thì bé đến đáng thương mà lại ồn ào kinh người, có chiếc TV màn hình còn bé hơn chiếc laptop của anh, còn có một chiếc nồi cơm điện, mặt trên dán một vòng keo dày, dán kín vết rạn ở vỏ nhựa bên ngoài.

Trịnh Huyền còn tặng anh một chiếc xe đạp, chiếc xe đạp sắp hỏng đến nơi kia còn kêu vang hơn cả động cơ chiếc xe việt dã mà anh vất bỏ.

Nhưng những thứ chẳng đáng một đồng này thật sự khiến anh tự mình trải nghiệm được một loại tình cảm quý báu.

An Nặc Hàn vội vàng chạy tới phòng Trịnh Huyền, bạn bè đều đang rất náo nhiệt gói sủi cảo, trong đó cũng bao gồm cả Tô Thâm Nhã xinh đẹp.

Tô Thâm Nhã vừa thấy anh, thành thạo chào hỏi: "Đàn anh."

Anh vô cùng lạnh nhạt gật đầu.

Trên thực tế, anh cũng không hề ghét Tô Thâm Nhã. Hoàn cảnh gia đình khá giả cũng không có nuông chiều cô kiêu căng bướng bỉnh, ngược lại tạo cho cô từ trong ra ngoài có một vẻ cao quý trang nhã của nhà có truyền thống. Cô xinh đẹp, nho nhã, chín chắn, trên người cô có rất nhiều ưu điểm để anh yêu thích, thế nên anh luôn cố tình duy trì khoảng cách

với cô ấy.

Từ khi biết nhau đến nay, họ cũng không hề quá quen thuộc, Tô Thâm Nhã nói chuyện với anh cũng không nhiều, chỉ thỉnh thoảng khi du học sinh gặp gỡ nhau, nói chuyện với anh vài câu, có thể có khó khăn gì thì xin anh giúp đỡ mà thôi.

Về sau, anh biết Tô Thâm Nhã thích anh, lại càng hết sức tránh né cô ấy, hy vọng cô ấy có thể sớm từ bỏ đoạn tình cảm không có kết quả này, tìm một người đàn ông yêu cô.

"Anh cũng đều đã tràn lan trên diễn đàn, hai người còn chơi tình ngầm à?" Trịnh Huyền trung ra giọng điệu chứng cứ rành rành như núi.

Không đợi An Nặc Hàn phản bác, Tô Thâm Nhã thoải mái nói trước: "Anh muốn em phải nói bao nhiêu lần, em và anh ấy căn bản không quen nhau, các anh đừng có nói lung tung."

"Đều đã ôm nhau còn không quen, vậy thế nào mới coi là quen?"

Đôi má Tô Thâm Nhã hơi hồng hồng, nhưng vẫn cố gắng thể hiện sự bình tĩnh: "Không như mọi người nghĩ đâu, ngày đó em uống say, nhớ đến mấy chuyện đau lòng, anh ấy đúng lúc thấy, ai ủi em một chút thôi."

Có người giễu cợt: "Vậy tối hôm nay, để anh an ủi em chút đi."

"Hay để anh đi, anh là một người rất

biết cách an ủi!"

Những câu nói tiếp đó càng lúc càng quá đáng. Tô Thâm Nhã cố nén xấu hổ tức tối, không nói câu nào.

An Nặc Hàn cũng không nhìn được nữa, thay cô giải vây: "Lúc nào đến phiên các người!!!"

Trịnh Huyền lập tức tóm được điểm sơ hở: "Nghe nghe! Còn nói là không có gì?"

"Nhất định thế, sớm biết hai người có mờ ám."

Anh trầm lặng liếc nhìn Tô Thâm Nhã, vừa lúc đón được ánh mắt biết ơn của cô.

Anh thản nhiên cười.

...

Đêm đó An Nặc Hàn uống rất nhiều rượu, một chén tiếp một chén mời từng người bạn. Uống rượu càng nhiều, giọng ca tự nhiên của Thành và Mạt Mạt trên sân khấu càng rõ ràng hơn.

Giọng ca của bọn họ, phảng phất như có thể xuyên thấu linh hồn con người.

Một bát canh giải rượu nghi ngút hơi nóng hiện ra trước mắt anh, anh ngẩng đầu, thấy Tô Thâm Nhã hai tay đang cầm bát canh đặt xuống bàn anh.

"Cảm ơn!" An Nặc Hàn nhận lấy

xuất phát từ sự lễ phép, nếm thử một hớp, vị chua chua thoảng qua đầu lưỡi.

Trịnh Hiên nháy mắt ám muội với anh vài cái, nói: "Người anh em, cậu tu luyện được phúc khí ở kiếp nào, mà có thể gặp được một cô gái tốt như vậy?"

"Đúng." Anh ngà ngà say hàm hồ gật đầu, đặt bát canh giải rượu trong tay xuống.

Anh nhớ tới Mạt Mạt, tới khi nào Mạt Mạt mới có thể lớn lên, hiểu được cái gì là yêu...

An Nặc Hàn đổ đầy rượu vào trong chén, cụng ly một cái với Trịnh Huyền, ngửa đầu uống. Tửu lượng quá tốt không hẳn là một việc tốt, khi muốn say làm thế

nào cũng không say được!

"An, tâm trạng của anh không tốt sao?" Tô Thâm Nhã ngồi xuống bên cạnh anh, nhỏ giọng hỏi.

"Không hề! Tâm trạng rất tốt!" Anh đứng lên, tránh né cô ấy: "Xin lỗi, tôi đi ra ngoài gọi một cuộc điện thoại."

Anh lão đảo liêu xiêu đi ra cửa, đi dọc theo cầu thang xuống dưới.

Lần thứ n gọi điện cho Mạt Mạt, lúc này trả lời anh không phải là tiếng tắt máy mà là rất nhanh được nối thông.

Nghe thấy tiếng hít thở của Mạt Mạt, anh dừng bước, không biết nên nói cái gì.

"Anh đến Anh rồi à?" Cô hỏi.

"Ừ! Em đang ở đâu?" Anh thuận miệng hỏi.

"Trong bệnh viện." Cô lạnh lùng nói.

Bệnh viện? Cô đang ở bên cạnh Tiêu Thành?

Anh day day cái trán đau nhức, đứng ở bên tay vịn cầu thang, vị chua của canh giải rượu tràn ra trong dạ dày. Rượu đang thiêu đốt trong máu, anh cố gắng kiềm chế, hỏi: "Vết thương của Tiêu Thành thế nào?"

"Anh nói xem?"

Không đợi anh mở miệng, tiếng chát

vân tràn đầy oán hận của Mạt Mạt từ trong điện thoại truyền đến.

"Anh ấy đã bị thương thành như thế, vì sao anh còn muốn lấy mạng Tiêu Vi đi uy hiếp anh ấy?"

Chất còn quá độ trong dòng máu cuộn cuộn, chảy ngược lên não, tâm tình của anh có chút không khống chế được: "Anh làm mọi thứ đều là vì em! Em có biết không? Tiêu Thành là em trai của Tiêu Vi!"

"Em biết!"

Câu trả lời của Mạt Mạt làm anh sửng sốt, câu nói kế tiếp ghen ứ trong cổ họng.

"Anh ấy là em trai của Tiêu Vi, thế thì sao? Là em xin anh ấy dạy em hát, là em chủ động đi bar tìm anh ấy, anh ấy chưa từng làm bất cứ chuyện gì tổn thương đến em! Anh dựa vào cái gì cho rằng anh ấy đang trả thù!"

Dựa vào cái gì? Chỉ bằng Tiêu Thành là em trai Tiêu Vi, chỉ bằng hiện nay Mạt Mạt đang oán giận anh, trách móc anh.

"Em nhất định phải để sau khi cậu ta tổn thương thương, em mới bằng lòng tin anh, có đúng không?" Anh cười khổ hỏi.

"Năm trong bệnh viện là Thành, thương tích chồng chất cũng là Thành! Anh nói xem! Rốt cuộc là ai tổn thương ai?"

An Nặc Hàn mệt mỏi dựa vào lan can cầu thang, tay cầm điện thoại không còn chút sức lực.

Gió đêm thổi tan rượu trong cơ thể anh, khiến sự đau đớn co rút trong ngực càng lúc càng rõ ràng.

Anh không nói gì nữa, cho dù anh nói thế nào, Mạt Mạt cũng sẽ không tin, bởi vì cô cho rằng Thành tự nhiên đến không nhiễm bụi trần, cho rằng cậu ta thật sự thật tình với cô.

"Anh Tiểu An, về sau em sẽ không gặp lại Thành nữa..."

Anh cười nhắm mắt lại. "Mạt Mạt, em muốn gặp người nào thì không ai có

thể ngăn cản."

"Thế nhưng..."

"Em vì cậu ta mà chết cũng sẵn lòng, còn ai có thể ngăn cản em?" Anh lớn tiếng nói, đồng thời tức giận đá về phía bức tường đối diện.

Anh quên mất bản thân đang dựa lưng vào lan can cầu thang, cũng quên mất cơ thể bị rượu làm tê liệt đã mất đi phản ứng linh hoạt.

Anh chỉ cảm thấy một phản lực lớn truyền đến, sau lưng anh chột hẫng, rơi xuống dưới tầng.

Anh nghe thấy Mạt Mạt nói: "Em không phải..."

Anh còn nghe thấy Tô Thâm Nhã đang gọi anh, âm thanh xa xôi mà thể thắm: "An..."

Sau đó, anh nghe thấy tiếng điện thoại rơi xuống đất.

***

Khi An Nặc Hàn tỉnh lại, phát hiện bản thân mình đang nằm trên giường bệnh trong bệnh viện.

Bạn bè của anh vây xung quanh, trò chuyện náo nhiệt. Chỉ có Tô Thâm Nhã yên lặng ngồi trước giường anh, vừa thấy anh tỉnh lại, lập tức chạy đi gọi bác sĩ: "Bác sĩ, anh ấy tỉnh!"

Cảm nhận được cơn đau đầu sau khi

bị rượu kích thích, An Nặc Hàn vô thức đưa tay day trán, cánh tay không chỉ không có cách nào chuyển động, mà còn truyền đến cơn đau càng kịch liệt.

Sau đó, anh cố gắng nhớ lại, nhớ tới bản thân mình ngã từ trên cầu thang xuống, nhớ tới việc cãi nhau với Mạt Mạt, cũng nhớ tới cảnh Mạt Mạt dùng mảnh thủy tinh đặt trước cổ họng của chính cô...

Bác sĩ đi vào, kiểm tra tình trạng của anh một chút, lại hỏi anh mấy vấn đề. Cuối cùng, ông nói cho anh: "Khủya tay phải của anh bị vỡ nát như gãy xương, cần phải làm phẫu thuật, phần óc bị va đập, có dấu hiện của chấn động não nhẹ, tình hình cụ thể cần phải nằm viện quan

sát thêm một khoảng thời gian nữa.

"Xương sườn của tôi..." Anh dùng tay trái đè lên ngực chính mình: "Bác sĩ, xương sườn của tôi có phải bị gãy hay không?"

"Xương sườn?" Bác sĩ lấy ra tấm X-quang nhìn cẩn thận lại lần nữa: "Không hề bị thương."

"Tim cũng không bị thương?"

"Không có!" Bác sĩ hỏi: "Sao thế? Khó chịu à?"

"Rất đau."

Bác sĩ lại kiểm tra lại cho anh một lần, nói với anh: "Thật sự là không hề bị thương."

...

Chương 20

Khi còn bé, lúc nào cũng ngóng trông lớn lên.

Chờ đến một ngày thật sự trưởng thành, mới phát hiện ra bản thân càng hoài niệm thời còn thơ bé.

Vô tri cũng là một loại đặc quyền, yêu có thể lớn tiếng nói ra, đau lòng có thể khóc to, không cần quan tâm đến cảm nhận của người khác, lại càng không biết dùng nụ cười giả tạo duy trì sự kiên cường đang lung lay sắp sụp vỡ.

Không biết gì thật tốt!

...

Trong phòng tập múa, nền nhà sáng bóng như gương phản chiếu dáng nhảy mềm mại vui vẻ, Mạt Mạt giống như một yêu tinh nhảy múa, những bước nhảy thật khoan khoái.

Nhảy lên, đáp xuống, cô cong cong vòng eo mềm dẻo, dang rộng hai chân, như một bông tuyết trắng, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, tan thành giọt nước.

Âm nhạc kết thúc trong giai điệu vui vẻ, Tô Việt xem đến muốn khen ngợi, không nhìn được vỹ tay: "Em nhảy rất đẹp!"

"Cảm ơn!"

Mạt Mạt ngồi thẳng người, thở hắt

hեն mây hơi, chông tay xuống sàn nhà
ngôi dậy, lấy chiếc khăn mặt vắt trên tay
vịn, lau mồ hôi.

"Mạt Mạt, đêm nay chị đưa em đi
tham gia vũ hội đi, em nhất định sẽ trở
thành ngôi sao sáng nhất đêm nay."

"Em không đi được, bố mẹ em
không thích em tham gia vũ hội."

"Thật đáng tiếc, công chúa vũ hội
đêm nay lại là Candy rồi."

Candy là công chúa kiêu ngạo nhất
trong vũ hội, được nhiều người theo đuổi
như những vì sao trên trời vây quanh
vàng trắng vậy.

Mạt Mạt cũng từng có một dạo ao

ước sự hấp dẫn của cô ấy, lên lút hỏi Candy: Làm thế nào mới có thể khiến đàn ông điên cuồng yêu mình, chạy theo như vịt?

Candy vô cùng kiêu ngạo mà nói cho cô biết, những người đàn ông kia điên cuồng say mê cơ thể của cô ấy, nói cô ấy gợi cảm đến nỗi có thể muốn mạng người.

Nghe vậy, Mạt Mạt quan sát Candy từ trên xuống dưới một lần, Candy mười bảy tuổi, mặc bộ đồng phục chính quy, khuôn mặt thiên sứ, vóc người ma quỷ. Hơn nữa ánh mắt của cô ấy vô cùng quyến rũ, rất khó không để đàn ông nảy sinh ra những ảo tưởng tội lỗi.

Nhìn Candy, cô nhớ tới lời nói của

An Nặc Hàn: *"Em không có cơ thể có thể để người khác yêu."* Mạt Mạt đặt ra quyết tâm, chính mình phải có một cơ thể khiến cho đàn ông mạch máu phun trào.

Từ đó về sau, Mạt Mạt liêu mạng luyện tập khiêu vũ, yoga; mọi cách có thể làm cho vóc dáng mẫu hơn, cơ thể mềm dẻo hơn cô đều không bỏ qua.

Cô cho rằng sẽ có một ngày, khi cô trở nên kêu gọi giống Candy, An Nặc Hàn sẽ yêu cô.

Đáng tiếc, cô đã sai!

"Mạt Mạt?" Bàn tay Tô Việt hươ hươ trước mặt cô, kéo sự chú ý của cô lại. "Em đang nghĩ gì thế?"

"Nghĩ đến Candy, nghe nói cô ấy lại
đôi bạn trai rồi!"

"Đúng vậy! Do trong Party mấy hôm
trước, cô ấy đúng lúc bắt gặp bạn trai
cùng một con bé, cái đấy..." Tô Việt thần
bí hề hề nháy nháy đôi mắt, cố tình kéo
dài âm cuối, Mạt Mạt lập tức hiểu được,
ngực mơ hồ co rút đau đớn.

Tô Việt không nhìn ra sự khác
thường của cô, tiếp tục nói: "Đêm đó
Candy liền dễ dàng với Aaron luôn."

"À, thì ra là như vậy à."

Mạt Mạt đứng trước gương, nhìn
chiếc eo thon của chính mình, từ từ cởi
chiếc dây lưng quấn quanh eo thắm đầy
mồ hôi xuống.

Chiếc bụng bằng phẳng bị buộc chặt đến nhăn nhúm, hơi hơi ửng hồng, lại còn ngứa ngứa. Hơn một năm nay, cô đều chịu đựng sự đau đớn thể này trong lúc tập võ đạo, cô cho rằng bất kể chuyện có khó khăn đến đâu, chỉ cần nỗ lực, là có thể thành công.

Hôm nay... cô mới biết được suy nghĩ của bản thân ấu trĩ đến nực cười.

Nếu như phụ nữ có thể sử dụng cơ thể trói buộc được trái tim một người đàn ông, Candy cũng có thể trung trinh đến chết.

"Đàn ông ấy, không có người nào tốt! Mạt Mạt, chồng chưa cưới bảo bối của em một mình bên nước ngoài, em cần

phải chú ý một chút, dù sao cũng đừng để cho mấy con bé khác cảm dỗ mất."

Tô Việt vô cùng thích trêu cô em này, bởi vì mỗi lần trêu cô, cô đều sẽ chớp chớp đôi mắt to sợ hãi mà cười. Sự ngọt ngào trong lúc yêu đương cũng đều được viết trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu.

Thế nhưng hôm nay, Mạt Mạt dù là đang cười, nhưng trong nụ cười lại tồn tại một chút lay động không chắc chắn.

"Đàn ông có thể bị người khác quyến rũ mất, sao còn để lại anh ta dùng làm gì?"

Âm thanh Mạt Mạt lạnh lùng một cách khác thường, Tô Việt nghe được

một trận ngội lạnh, mơ hồ có chút dự cảm. Cô nhớ rằng Mạt Mạt đã lâu rồi không đề cập đến chồng chưa cưới của chính mình, cho dù có bị hỏi, cũng sẽ rất nhanh lảng sang chuyện khác.

Không phải là đã thực sự xảy ra chuyện gì chứ?

Tô Việt thử hỏi dò: "Mạt Mạt, chồng chưa cưới của em sắp tốt nghiệp rồi phải không? Lúc nào sẽ trở về?"

"Đã tốt nghiệp rồi, anh ấy nói cuối tháng sẽ trở về. Mấy ngày nay cũng không có thông tin từ anh ấy, không biết anh ấy có còn trở về hay không."

"Anh ấy sẽ trở về? Sao em đừng như không vui vẻ lắm?"

Mạt Mạt cầm lên bình nước khoáng còn lại một nửa trong góc tường, uống từng hớp một, làm thông cổ họng khô rát. Cô từ từ nở nụ cười châm biếm với Tô Việt. "Nói không chừng chị lại nói trúng rồi, anh ấy bị cô gái khác quyến rũ mất."

Tô Việt ý thức được mình đã nói sai, vội vàng đổi giọng: "Em đừng nghe chị nói lung tung, anh ấy nhất định sẽ không thế đâu. Em dễ thương thế này, anh ấy sao có thể thay lòng đổi dạ được."

Mạt Mạt lắc đầu.

Trái tim anh ấy xưa nay vốn chẳng đặt trên người cô, sao có thể nói là thay lòng đổi dạ chứ?

Cô không muốn nói tiếp với Tô Việt về chủ đề này nữa. Vì thế bèn thu dọn đồ đạc qua loa, nói: "Chị à, em đi tắm trước đây."

Tắm xong, đi ra khỏi phòng tắm, Mạt Mạt trước khi thay quần áo, lôi đi động ra nhìn thoáng qua.

Trên màn hình không hề có bất kỳ tin báo mới nào.

Đã năm ngày rồi, vì sao anh không hề gọi điện cho cô, đang giận cô? Hay là đã quên sự tồn tại của cô rồi...

Trong hai loại khả năng này, Mạt Mạt thà chọn cái trước, nhưng cô rất cuộc đã làm sai cái gì chứ?

Cô cố gắng suy nghĩ.

Sáng sớm năm ngày trước, cô nhận được điện thoại từ bệnh viện nói Tiêu Thành đã tỉnh, muốn gặp cô. Cô vội vàng thay quần áo, muốn đến bệnh viện thăm anh ta.

"Mạt Mạt, con đi đâu đấy?" Cô vừa mới xuống tầng, đã bị bố cô quát gọi lại.

"Bệnh viện gọi điện tới nói Thành đã tỉnh, muốn gặp con."

"Không được đi!"

Mạt Mạt dừng lại, quay người nhìn "đầu sỏ" đang hưởng thụ bữa sáng trước bàn, việc đã đến nông nỗi này, cô không muốn lại chỉ trích hành động tàn nhẫn của

ông nữa, thành khẩn nói lý với ông: "Bố à, Thành là vì con mới phải nằm viện, con đi xem anh ấy thế nào cũng không được sao?"

Dựa vào kinh nghiệm trước kia, "nói lý" mười phần thì tám chín phần là thất bại.

Cô cho rằng bố cô sẽ phản đối kịch liệt, không nghĩ tới ông lại chỉ vào chỗ ngồi đối diện: "Ăn xong bữa sáng đã, bố sẽ bảo lái xe đưa con đi."

Mạt Mạt nuốt lại mấy lời tràng giang đại hải phía sau, ngồi bên cạnh mẹ, bung cốc sữa đặt trên bàn lên uống một hớp, sau đó cầm chiếc sandwich kẹp trứng gà lạng lẽ cắn một miếng.

"Mạt Mạt, Tiểu An gọi điện cho con chưa?" Mẹ hỏi cô.

Nhắc tới An Nặc Hàn, bàn tay của Mạt Mạt cứng lại một chút, chết lặng nghẹn miếng sandwich trong cổ họng, đầy đến nỗi không nói nên lời.

Đợi đến khi nuốt xuống được hết sandwich, cô cúi đầu, vài sợi tóc trên trán rủ bên sườn mặt, che khuất đôi mắt thương tâm thất vọng của cô. "Điện thoại của con hỏng rồi, lát nữa con đi mua một cái mới."

"Mạt Mạt, hôm nay đi thăm Tiêu Thành, thì hãy hoàn toàn chấm dứt với anh ta đi." Giọng điệu của bố không phải là cho thương lượng, mà là ra kết luận.

Thế nên Mạt Mạt cho rằng cô có thể khỏi phải trả lời.

...

Ăn cơm xong, Mạt Mạt gọi lái xe tới hộ tổng, đi tới bệnh viện Thánh Giáo Đường.

Dựa vào số phòng bệnh viện đã cho cô biết, cô rất nhanh tìm được phòng giám sát thương tật nghiêm trọng Thành năm.

Cách tám kính thủy tinh, cô thấy vài người cảnh sát đứng bên cạnh giường, Tiêu Thành nằm ở đó, còn Tiêu Vĩ ngồi bên cạnh, liên tục lau nước mắt trên mặt.

Trên khuôn mặt tiêu tụy không chịu

được kia của Thành đã không tìm ra sự cao quý và kiêu ngạo trên sân khấu, thu hút vô số những cô gái trẻ, cũng như trên khuôn mặt khốc lóc trang điểm thật dày của Tiêu Vi kia đã không thể tìm lại được sự thanh nhã thoát tục trong quá khứ.

Mạt Mạt khẽ đẩy cửa vào, tuy rằng không biết đối mặt với hai người trong phòng bệnh thế nào, nhưng cô vẫn không có cách nào trốn tránh.

Cảnh sát thấy cô đi vào, rất khách sáo dùng tiếng Anh thăm dò: "Xin hỏi, cô là cô Hàn Mạt phải không?"

"Là tôi." Cô gật đầu, ánh mắt nhìn tới cánh tay được băng bó đến kín mít của Thành, cô có phần lo lắng, cánh tay

kia liệu có thể đàn guitar điện được nữa hay không.

"Cô Hàn, chúng tôi có thể hỏi cô mấy vấn đề không?"

"Tôi..." Cô đang không biết nên nói gì.

"Cô Hàn." Cảnh sát lại nói với cô: "Đây là sự việc bạo lực vô cùng dã man, xin cô nói ra hết mọi chuyện cô biết."

"Không liên quan đến cô ấy." Tiêu Thành giải vây cho cô, khó khăn mở miệng: "Tôi đang ở trong bar, làm mất lòng khách, họ mới có thể ra tay... đánh tôi."

"Thế nhưng dựa theo chứng cứ từ

những vị khác trong bar lúc ấy: anh và những người đó không hề phát sinh tranh chấp, họ vừa chạy vào đã bắt đầu đánh anh."

"Ngoại trừ chuyện của anh ta, cái gì tôi cũng không biết!" Tiêu Thành nhắm mắt lại. "Tôi mệt rồi! Tôi cần nghỉ ngơi!"

Cảnh sát dường như đã từng nhận được sự trầm mặc của anh ta, không hỏi thêm gì nữa, nói một câu: "Chuyện này chúng tôi nhất định sẽ điều tra rõ." rồi rời đi.

Cảnh sát đã đi rất lâu, Mạt Mạt mới mở miệng hỏi: "Vì sao anh không nói?"

Cô không thể không công nhận, câu

hỏi của cô rất trái lương tâm, âm thanh cũng run run vì lộ ra sự cảm kích.

Tiêu Thành nhìn Tiêu Vi ngồi khóc nhỏ bên cạnh mình, lại nâng mắt nhìn cô, đôi mắt sáng quắc đầy tơ máu, mơ hồ ửng hồng: “Chuyện của tôi không liên quan đến cô.”

Giọng nói lạnh như băng của anh ta làm Mặt Mặt kinh ngạc lùi ra sau một bước.

Tiêu Thành dường như ngại cô còn chưa đủ kinh hoàng, lại chậm rãi nói: "Hàn Mặt, Tiêu Vi là chị gái của tôi, mà cô lại cướp mất người con trai chị ấy yêu nhất. Tôi chưa từng yêu cô, tôi vẫn luôn lừa cô..."

"Anh để tôi tới đây, là muốn nói cho tôi biết những lời này?"

"Đúng vậy, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy cô nữa, tôi cũng hy vọng cô không nên quấy rầy cuộc sống của tôi."

"..."

Cô gật đầu, quay người rời đi, không nhiều lời thêm một câu nào nữa.

Cô cũng không thể đau lòng khổ sở, cũng không oán trách, cô chỉ cảm thấy cái đúng và sai trên thế giới này thật hỗn loạn, thật điên đảo. Không ai cô có thể nhìn thấu được.

Cô không nghĩ ra.

Vì sao Tiêu Thành không khởi tố bố

của cô? Vì sao Thành bên bờ vực sông chết còn luôn miệng nói yêu cô, đến bệnh viện rồi lại nói ra những lời vô tình thế này?

Cô càng không nghĩ ra, là Tiêu Thành lừa cô, hay là cô mắc nợ chị em họ...

Trước mắt cô có một tầng sương mù dày đặc không sao gạt đi được, phía sau màn sương che đậy bí mật cô nhìn không thấy.

Đi tới cửa thang máy, thang máy mở ra, ánh đèn long lanh chiếu rõ cảnh u tối trước mắt.

Mạt Mạt bỗng nhiên quay người, chạy lại cửa phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, tiếng khóc của Tiêu Vi tràn đầy oán giận: "Là An Nặc Hàn làm đúng không? Là anh ấy đe dọa em nói những lời vừa rồi đúng không?"

Trong sự trầm lặng của Tiêu Thành, Mạt Mạt cảm thấy một sự lạnh giá xưa nay chưa từng có.

Chương 21

"Chị biết là anh ta!" Trên mặt Tiêu Vi tràn đầy căm giận: "Thành, em không cần sợ anh ta, chị bây giờ phải đi mời luật sư, chị không tin thế giới này không có pháp luật..."

"Chị..." Tiêu Thành kéo lại Tiêu Vi đang nổi giận đùng đùng. "An Nặc Hàn, người này không đơn giản."

"Cho dù không thắng kiện, chị cũng không để anh ta sống những ngày sung sướng."

Tiêu Thành kéo chặt tay cô ấy, vì dùng sức quá mạnh, tác động đến vết

thương, anh ta đau đến nổi mặt không còn giọt máu. Tiêu Vi không dám cử động nữa, vô cùng khẩn trương hỏi anh ta có chuyện hay không.

"Chị có biết anh ta nói với em cái gì không?" Tiêu Thành nói.

Mạt Mạt ngừng thở nghe anh ta nói tiếp, bỗng nhiên lại có chút sợ hãi nghe câu kế tiếp của anh ta.

"Anh ta cảnh cáo em, nếu như em mà nói một câu không nên nói, anh ta sẽ uy hiếp tính mạng của chị!" Tiêu Thành đột nhiên mỉm cười, nụ của của anh ta còn thiếu sức sống hơn cả khuôn mặt anh: "Anh ta dám tìm người xã hội đen giữa ban ngày ban mặt đánh em, còn có chuyện gì không dám làm nữa?"

Sắc mặt Tiêu Vi nhất thời tái mét, ngón tay lạnh lẽo nắm chặt thành nắm đấm.

"Anh ta thật sự nói như vậy..."

Cô ấy ngồi bệt xuống bên giường, trên khuôn mặt không phải là sự kinh hoàng, cũng không phải sợ hãi, mà lại một loại hoàn toàn tuyệt vọng.

...

Ngay lúc này, điện thoại di động mới mua của Mạt Mạt reo lên, hai chị em trong phòng bệnh đồng thời nhìn về phía cô.

Cô chẳng kịp nghĩ bất cứ cái gì, vô thức cầm lấy điện thoại chạy về phía cầu

thang, dừng lại trong một góc tối không ai trông thấy.

Là điện thoại An Nặc Hàn gọi tới. Sau khi nối máy, hai đầu điện thoại đều im lặng một lúc, hô hấp hai người rõ ràng như vậy, lại xa xôi như thế.

Im lặng vô cùng khiến Mạt Mạt nhớ lại khuôn mặt không hề có chút máu của Tiêu Thành, nhớ tới thần sắc tiêu tụy không chịu nổi của Tiêu Vi, cô cũng không muốn trách cứ bất kì ai, lại càng không muốn chỉ trích An Nặc Hàn, thế nhưng bất mãn trong lòng cô, không biết trút ra thế nào.

Cô biết chính mình đã nói rất nhiều điều không nên nói. Cô cũng không cố tình, chẳng qua khi cô nghe thấy tiếng hô

hấp của An Nặc Hàn, liền mất đi lý trí nên có. Càng nghe An Nặc Hàn luôn miệng nói Tiêu Thành muốn tổn thương cô, Mạt Mạt thật muốn nói cho anh biết:

Ngoại trừ anh ra không ai có thể làm tổn thương trái tim em, người làm tổn thương em sâu nhất thật ra là anh.

Anh không thương em, vì sao còn đối xử tốt với em như vậy? Không muốn lấy em, vì sao lại lừa gạt em khi em lên bầy?

Vào lúc em ôm hy vọng vô nghĩa, mỗi ngày tha thiết trông mong lớn lên, anh lại ở trước mặt em ôm cô gái khác một cách đương nhiên anh anh em em.

Chờ em, đối với anh, khó như vậy

sao!

Cái gì cô cũng chưa từng nói, bởi vì cô cảm thấy An Nặc Hàn đang tức giận, hơn nữa là rất rất tức giận.

Cô không muốn làm anh cáu, vì thế liền nói: "Anh Tiểu An, sau này em sẽ không gặp lại Thành nữa!"

Không nghĩ tới An Nặc Hàn nói với cô không mang theo chút tình cảm nào: "Mạt Mạt, em muốn gặp người nào thì không ai có thể ngăn cản em được."

Anh đánh Tiêu Thành, anh đe dọa Tiêu Thành, mục đích không phải là sợ Tiêu Thành lừa cô, tổn thương cô.

"Thế nhưng..."

Không đợi cô nói xong, An Nặc Hàn chặn đứng lời cô: "Em vì cậu ta, chết cũng sẵn lòng, ai còn có thể ngăn cản em?"

"Không phải..." Cô vội vàng giải thích: "Em là muốn cứu anh ấy thôi, em không nghĩ tới..."

Trong cuộc điện thoại vượt đại dương vang tới một một tiếng gọi mơ hồ: "An..."

Sau đó, điện thoại liền bị ngắt.

Mạt Mạt chờ dẫn nghe tiếng báo máy bận trong điện thoại, dựa vào vô số lần kinh nghiệm chuyên đổi giờ của cô, hiện nay là sáng sớm ở Anh, một chàng trai và

một cô gái vào lúc sáng sớm sẽ làm cái gì? Cô không muốn biết.

Cô chỉ muốn biết vì sao anh phải ngắt điện thoại, dường như cô là người thứ ba vụng trộm, không thể thấy ánh sáng.

Cô giận dữ quay số lần nữa, đối phương đã tắt máy...

Bàn tay cầm điện thoại mất hết sức lực buông thõng xuống, Mặt Mặt tựa lưng vào tường, mỉm cười, lúc này hình như không nên cười.

Thế nhưng cô không đành lòng được muốn cười nhạo chính bản thân mình!

Trên đời có nhiều chàng trai tốt như

vậy, cần gì phải khăng khăng yêu anh ấy?
Anh ấy đáng sao?

Cô dâng trọn cả trái tim cho anh, mà anh thì ở bên ngoài chơi bời trăng hoa, sau khi chà đạp trái tim của cô, lại còn chế giễu cô *"không có cơ thể khiến người ta có thể yêu"*...

"An Nặc Hàn! Anh là một thằng khốn nạn! Tôi Hàn Bọt cho dù cả đời không lấy được ai, cũng không lấy anh!"

Quát tháo xong, Mạt Mạt ngồi xuống giữa cầu thang, ôm chặt lấy ngực.

Lòng ngực rất đau, rất đau. Từng giọt máu đào rơi tí tách tí tách!

Sau đó, ngực không còn đau, máu

đường như cũng đã chảy khô. Cô lần theo tay vịn cầu thang đứng dậy, từng bước từng bước đi xuống tầng, rời khỏi bệnh viện.

Ngày thứ ba sau sinh nhật mười lăm, cô thật sự đã trưởng thành!

Mới phát hiện ra, trưởng thành chẳng hay ho gì!

...

Năm ngày trôi qua, anh không gọi điện lại, cô cũng không muốn nghe giọng nói của anh.

Một chút cũng không muốn!

Sau khi tắm rửa, Mạt Mạt dùng khăn mặt lau khô nước trên người, thay một

chiếc váy màu đen, hoa văn tối màu mới mua, lấy lược chải từ trên đỉnh đầu xuống mái tóc ẩm ướt đang bện vào nhau, ánh mắt rơi vào màn hình di động cách đó không xa.

Tóc vướng vào lược, cô dùng thêm sức, tiếp tục chải. Chân tóc bị kéo mạnh đứt đoạn, cô chẳng hề cảm thấy đau, tiếp tục chải.

Đúng lúc, di động reo vang, cô chạy hai bước đến trước tủ cầm điện thoại lên.

Mặt trên hiện lên một dãy số xa lạ, cô có chút chờ đợi nhận máy, bên kia đầu dây truyền đến một giọng nữ nhỏ nhẹ: "Xin hỏi, có phải Hàn Mạt không?"

"Là tôi." Giọng nói này cô không chỉ từng một lần nghe trong điện thoại, là Tiêu Vi: "Chị tìm tôi có việc gì sao?"

"Tôi có thể nói chuyện với cô không?"

Cô vừa định nói chúng ta không có việc gì để nói, Tiêu Vi rất nhanh bổ sung một câu: "Về Thành."

"Được."

Mấy ngày nay, cô rất muốn biết tình trạng thương tích của Tiêu Thành có khá lên chút nào chưa.

...

Nửa tiếng sau, Mạt Mạt đi trên con đường rải đầy lá cây bạch quả ra khỏi

trường học, Tiêu Vi đã chờ cô tại cổng chính.

Mấy ngày không gặp, Tiêu Vi càng hóc hác hơn, quần áo hàng hiệu, đồ trang sức lấp lánh cũng không thể che đậy được vẻ u ám trên khuôn mặt cô ấy. Mặt Mặt vô thức sờ mặt mình, đoán rằng sắc mặt của cô cũng không tốt hơn Tiêu Vi là mấy.

"Có thể tìm một chỗ nào đó ngồi không?"

"Có thể." Cô đưa Tiêu Vi đi tới quán nước cạnh khuôn viên trường, gọi hai cốc trà sữa nóng, chờ Tiêu Vi mở lời.

Trước khi nói chuyện, Tiêu Vi mỉm cười một chút, cười rất cay đắng:

"Chuyện Thành bị đánh cảnh sát đã điều tra rõ rồi."

Mặt Mặt kính hã, cốc trà sữa trong tay bị bóp đến thay đổi hình dạng.

Tiêu Vi bình thản nói: "Cảnh sát nói, ông chủ quán bar của Thành thua rất nhiều tiền trong một sòng bạc, không dậy nổi, lại không muốn phải cầm cố cả quán bar đi gán nợ, người phụ trách sòng bạc đã từng thương lượng với ông ta rất nhiều lần, cũng không có kết quả. Thế nên, người của sòng bạc đã mời xã hội đen tới hỗ trợ. Người trong xã hội đen làm việc cũng không tính hậu quả, vì cảnh cáo ông chủ bar, dứt khoát đập tan tàn cả quán, làm Thành bị thương..."

Đây là câu chuyện nghìn lẻ một đêm

thần thoại nhất mà Mạt Mạt đã từng nghe, hóa ra cảnh sát Australia còn có thể bịa chuyện hơn so với người Hy Lạp.

"Ông chủ quán bar đã xin lỗi Thành, nói ông ta sẵn lòng nhận toàn bộ trách nhiệm, còn nói người của sòng bạc mong muốn trả cho Thành một số tiền khá lớn, coi như bồi thường, khuyên nó có thể đồng ý hòa giải không cần tòa án. Thành ngoại trừ đồng ý không còn lựa chọn nào khác."

"Thương tích của Thành đã tốt hơn chưa?"

Tiêu Vi lắc đầu, cúi mặt uống một hớp trà nóng, giữa hơi nóng mong manh, trên lông mi của cô ấy đọng lại giọt nước. "Các người vì sao muốn đối xử

với nó như thế, vì nó là em tôi sao?"

Mạt Mạt không cách nào trả lời được, trên thực tế, chuyện này cô cũng từng hỏi vô số lần: *Vì sao muốn đối xử như thế với Tiêu Thành? Anh ta làm sai cái gì?*

Mỗi người đều cho cô một đáp án giống nhau: *Bởi vì cậu ta là em trai Tiêu Vi.*

"Cô hận Thành, đúng không?" Tiêu Vi hỏi lại cô.

Mạt Mạt lắc đầu, cô không hận, cho dù anh ta là em trai Tiêu Vi, cho dù anh ta vì báo thù cho chị gái mình, cố tình tiếp cận cô, cô cũng không hận anh ta.

Chưa hề đầu tư tình cảm, làm sao có hận?

"Nó thật lòng yêu cô, hôm đó, nó nói những lời đó là có nỗi khổ tâm."

"Tôi biết..."

Tiêu Vi giương mắt nhìn cô, tiếp tục nói: "Trước kia, Thành đánh giá rất cao thiên phú của cô, cũng bị sự cố chấp của cô với âm nhạc làm cảm động, nhưng nó không muốn dạy cô hát, vì cô đã giành mất bạn trai tôi... Nhưng cô nhiều lần kiên trì, nhiều lần dây dưa. Về sau nó bị cô dây dưa đến phiền, cố tình lừa cô, muốn cô tự thấy khó mà rút lui, từ bỏ suy nghĩ học nhạc với nó. Không ngờ cô lại tìm cả ngày trong nhạc viện. Ngày đó, Thành nói với tôi: Nó muốn dạy cô..."

Mạt Mạt nhớ tới ngày cuối tuần mấy tháng trước, cô đi khắp nơi tìm Tiêu Thành, mệt đến nỗi cạn kiệt cả tinh thần lẫn sức lực.

Ngày đó, nếu cô sớm biết đến quan hệ của Tiêu Thành và Tiêu Vi, tuyệt đối sẽ không ép anh ta. "Nhưng nếu anh ấy nói sớm cho tôi biết, tôi sẽ không cưỡng cầu anh ấy."

"Thành thích cô thật, nó nói cô là một cô gái có thể giới nội tâm vô cùng phong phú. Nó còn nói cho tôi biết, tình cảm của cô đối với An Nặc Hàn chẳng hề kém tôi, chuyện tình cảm, không có ai đúng ai sai, chỉ có ai thua ai thắng. Vì chuyện của cô, tôi còn từng cãi nhau với nó không chỉ một lần..."

Tiêu Vi khóc, Mạt Mạt đưa giấy ăn cho cô ta, Tiêu Vi lau nước mắt, tiếp tục nói: "Về sau, tôi phát hiện thấy nó thật lòng yêu cô, nó muốn đem toàn bộ những thứ mình biết dạy cho cô, nó muốn giúp cô quên đi nỗi buồn, sống những ngày thật tốt, hài lòng vui vẻ. Tôi hiểu cảm giác yêu một người, cũng không trách nó thêm nữa."

"Vì sao muốn nói với tôi những thứ này?"

"Bởi vì..." Tiêu Vi khấn khoản nắm lấy tay cô: "Thành cần cô, trừ cô ra không ai có thể giúp nó."

"Cần tôi? Vì sao?"

Bác sĩ nói phôi của nó bị hư tổn, sau này có thể không hát được những âm cao nữa."

"Cái gì?" Mạt Mạt kinh hãi đánh độ cốc trà nóng trong tay. "Chị nói anh ấy không thể hát được nữa?"

"Cũng không phải nói hoàn toàn không thể, bác sĩ nói: cũng không phải không có khả năng khôi phục. Nhưng Thành không tin, nó nói bác sĩ đang an ủi nó... Trạng thái tâm lý của nó rất kém, tôi lo nó xảy ra chuyện."

Âm nhạc là tính mạng của Thành, không thể hát, vậy đối với anh ta có nghĩa lý gì?

"Mạt Mạt, chỉ có cô mới có thể giúp

nó. Cô đi khuyên nó tỉnh táo lại mà đứng lên, đồng ý điều trị... Coi như tôi cầu xin cô, cô nhất định phải giúp nó."

"Chị yên tâm, tôi sẽ làm." Mạt Mạt gật đầu. Trong lúc người đàn ông yếu ớt nhất, điều khiến anh ta có thể xây dựng được lòng tin không phải là bổ thí, mà là sự coi trọng và mến mộ của người khác đối với anh ta.

Khi Tiêu Vi rời đi, cố ý dặn dò cô: "Đừng để Thành biết tôi đã từng đến tìm cô, nó nhất định sẽ trách tôi... Nó không muốn quấy rầy cô."

"Tôi sẽ không nói cho anh ấy biết."

Chương 22

Về đến nhà, Mạt Mạt đi tới trước sofa, nói với Hàn Trạc Thần đang đọc báo: "Bố, mai con muốn tới bệnh viện thăm Thành."

Giọng điệu của cô không phải cầu xin, mà là cương quyết tuyên bố sự thật.

Hàn Trạc Thần nâng mắt nhìn cô, thản nhiên đáp lại cô hai chữ: "Không được!"

Đôi lại là trước đây, Mạt Mạt nhất định sẽ ngẩng đầu lên, bướng bỉnh la hét: "Không cho con đi cũng được, trước hết bố chặt gãy chân con đã."

Hôm nay cô không muốn lại làm như vậy nữa, bởi vì đó là phương pháp trẻ con mới có thể dùng. Cô đã trưởng thành rồi, học được cách lựa chọn phương pháp trực tiếp nhất, hiệu quả nhất.

"Bố..." Cô từ từ quỳ xuống đất, đầu gối chạm xuống mặt sàn đá hoa cương vừa cứng lại vừa lạnh. "Chuyện của con và anh Tiểu An, bố đừng xen vào nữa!"

"Mạt Mạt?" Hàn Trạc Thần kinh hãi, vươn tay ra với tốc độ nhanh nhất, nâng người cô dậy ôm vào lòng. "Còn làm cái gì vậy?"

Thấy sự thương yêu trong mắt bố mình, cô cũng không thể chịu được nữa,

dựa vào trong lồng ngực của ông nghẹn ngào khóc nức nở...

Cô khóc rất lâu, khóc ra toàn bộ sự tủi thân trong lòng, cô nghe được bố cô nói: "Được rồi, được rồi! Con muốn đi thì cứ đi, mỗi ngày đi cũng được, về sau bố không quản cái gì nữa."

Cô tiếp tục khóc, mãi cho đến khi khóc chẳng còn sức lực, toàn thân mềm nhũn ngất trong lòng bố cô...

***

Sau khi tan học ngày hôm sau, lái xe không đợi Mạt Mạt mở lời, đưa cô thẳng đến bệnh viện Thánh Giáo Đường.

Cô mua một bó hoa tươi ở cổng

bệnh viện, ôm vào phòng Tiêu Thành.

Trong phòng bệnh, Tiêu Thành ngồi nửa dựa mình vào gối, Tiêu Vi ngồi cạnh anh, đưa nước cho anh uống. Vết thương trên mặt anh cũng đã kết vảy, băng vải quấn trên tay cũng đã được tháo ra, xem ra vẫn chưa đến xương cốt. Chẳng qua sắc mặt của anh nhợt nhạt, đôi môi khô nước đến tróc hẳn một tầng da.

Tiêu Thành thấy cô, ngạc nhiên nhìn về phía Tiêu Vi, ánh mắt thăm dò tựa như đang hỏi: *Là chị bảo cô ấy tới?*

Tiêu Vi né tránh ánh mắt dò hỏi của anh, đứng dậy: "Chị đi ra ngoài mua cơm tối, hai người trước tiên cứ trò chuyện một lát."

Sau khi Tiêu Thành đưa mắt nhìn theo Tiêu Vi rời đi, tầm mắt mới chuyển tới trên mặt Mạt Mạt, trong giọng nói lạnh băng không hề có chứa chút tình cảm: "Cô tới làm gì?"

"Tôi đến thăm anh." Mạt Mạt cầm hoa tươi trong tay đến cắm vào một chiếc bình hoa bên bệ cửa sổ. "Vết thương của anh có tốt lên không?"

"Tôi đã nói với cô rất rõ ràng, tôi căn bản chưa từng thích cô! Cô còn tới làm gì?"

Mạt Mạt trước đây đã đoán được anh sẽ có giọng điệu như thế, chẳng hề sợ hãi chút nào, cười nói: "Mặc kệ anh ghét tôi nhiều đến mức nào, anh cũng là thầy giáo dạy nhạc cho tôi, về tình về lý

tôi đều cần phải đến thăm anh."

Nghe thấy hai chữ "âm nhạc", sắc mặt Tiêu Thành lập tức âm trầm. "Hiện tại đã thấy rồi, cô có thể đi."

"Được rồi, ngày mai tôi lại quay lại nhìn anh."

Mạt Mạt vừa mới đi tới cửa, nghe thấy Tiêu Thành lạnh lùng nói: "Không cần thế, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa."

Cô cố gắng hai lần mới tự làm bản thân mình nở nụ cười. "Chờ sau khi anh có thể lại đứng trên sân khấu hát, tôi nhất định sẽ không xuất hiện nữa. Thế nên, nếu anh thật sự không thích nhìn thấy tôi thì cố gắng khiến bản thân khôi phục sức

khỏe nhanh một chút."

Tiêu Thành bị cô làm cho không biết nên nói cái gì.

Cô cười vẫy tay với anh: "Ngày mai tôi lại đến! Mỗi ngày tôi đều sẽ đến!"

...

Ngày hôm sau, Mạt Mạt sau khi tan học lại đến bệnh viện, lần này Tiêu Vi không ở đây, Tiêu Thành cho dù không đuổi cô đi, nhưng thái độ lại lạnh lùng hờ hững.

Mạt Mạt đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lấy MP3 của mình ra, đút tai nghe vào trong tai anh ta. "Cái này tặng cho anh."

Trong đó thu mấy bản nhạc piano

mẹ cô đàn, nốt nhạc nảy lên tràn trề hy vọng và trông mong đối với cuộc sống. Mỗi lần tâm tình cô không tốt, đều lấy ra nghe, giai điệu kia luôn có thể làm dịu đi toàn bộ đau thương trong lòng cô.

Tiêu Thành tập trung nghe thật lâu, hỏi cô: "Ai đàn vậy?"

"Là mẹ tôi."

"Khó trách cô có thiên phú về âm nhạc như vậy."

Cô nói: "Thành, trong tim có âm nhạc, có tình cảm, không cần phải từ trong cổ họng mới có thể biểu đạt được."

Anh ta không nói gì, đôi mắt sáng quắc có loại u ám cô không cách nào đọc

được...

Nửa tháng trôi qua, thời gian Mạt Mạt ở trong bệnh viện càng lúc càng dài, vết thương của Tiêu Thành hồi phục rất nhanh, đã có thể được người dìu đỡ đi qua đi lại trong phòng bệnh.

Một ngày mưa, bên ngoài từng hạt mưa tinh mịn rơi không ngớt. Mạt Mạt ngồi trước cửa sổ chăm chú gọt vỏ lê cho Tiêu Thành, vỏ lê bong ra từng vòng từng vòng, cô nhìn xuống dưới tầng, những chiếc ô đủ loại màu sắc đang đan vào nhau.

"Thành, anh và Tiêu Vi là chị em ruột sao? Vì sao quốc tịch của hai người lại không giống nhau?"

Tiêu Thành suy nghĩ một chút, nói cho cô biết thân thế của anh và Tiêu Vi.

Mẹ ruột của Tiêu Thành và Tiêu Vi họ Tiêu, tên là Tiêu Vũ. Khi bà tuổi còn trẻ không chỉ có dung mạo thoát tục, mà giọng ca so với dung mạo lại càng thêm thoát tục. Từ trong giọng nói run run của Tiêu Thành, Mạt Mạt hoàn toàn cảm giác được sự thương nhớ của Tiêu Thành đối với người mẹ đã mất.

Tiêu Vũ đã từng là một ca sĩ nổi tiếng rất có tên tuổi, giọng hát tựa như âm thanh của tự nhiên chinh phục không kể xiết bao nhiêu người hâm mộ, vào lúc sự nghiệp của bà đang ở đỉnh cao, một dịp tình cờ bà làm quen được một người đàn ông Australia tuổi còn trẻ.

Sự giàu có và huyết thống quý tộc đã khiến người đàn ông kia giơ tay nhắc chân đều tràn đầy sự hấp dẫn.

Cùng rất nhiều cuộc hẹn hò lãng mạn như vậy, bà yêu ông ta, ông ta cũng điên cuồng say đắm giọng hát và sự ý nhị của bà.

Trong tiếng tiếc hận của mọi người, Tiêu Vũ không hề chùn bước, vất bỏ mọi thứ, theo người bà yêu tới Australia.

Ông ta cũng thực hiện lời hứa hẹn, lấy bà làm vợ.

Sau khi kết hôn, trong hai năm họ lần lượt sinh được hai đứa con, một nam một nữ. Bé trai tên là Thành, bé gái tên

là Vi...

Chỉ tiếc rằng câu chuyện tình yêu hoàn toàn không vì bước trên thảm hồng mà kết thúc.

Ngày vui chẳng dài, bởi vì khác biệt văn hóa, khác biệt về thân phận địa vị, hôn nhân của họ nảy sinh khủng hoảng, lại vì năm tháng qua đi, vẻ đẹp chẳng còn, tình cảm mãnh liệt cũng nhạt dần, một đoạn tình yêu dị quốc cuối cùng cũng không tránh được kết cục bi kịch.

Sau khi ly hôn, Thành ở lại Australia sống cùng bố anh ta, Vi thì lại đi theo Tiêu Vũ về Trung quốc.

Mấy năm sau, Thành trong lúc vô tình thấy một bức thư, mới biết được

rằng cuộc sống của mẹ mình khi về nước cũng không tốt, lần lượt lấy hai người đàn ông khác, cuối cùng vì buồn bực mà bị bệnh không dậy nổi, mãi cho đến khi chết. Mà chị gái sống bên người dượng thì lại nhận hết sự tủ thân.

Khi đó bố Thành đang cùng bà xã trẻ tuổi yêu nhau như keo sơn, sớm quên mất vợ trước và con gái của mình. Nhưng Thành lại vô cùng nhớ nhung chị gái mình, cố ý đi Trung Quốc tìm cô ấy, còn giúp cố xin giúp cô vào một trường tại Australia, để cô tới Australia học đại học.

Về sau Tiêu Vi gặp An Nặc Hàn, cho rằng đã tìm được hoàng tử trong mơ, nhưng lại phát hiện ra hoàng tử đã dính

hôn với người khác...

Cô ấy cho rằng không thể ở bên cạnh người đàn ông mình yêu, ít nhất có thể lấy một người yêu mình, ai dè sau khi Jack bị An Nặc Hàn đánh, cũng rời khỏi cô ấy, thậm chí ngay cả một lời dặn dò cũng không có, lén lút về nước.

Vào thời kỳ Tiêu Vi đau khổ nhất, lại có một chàng trai an ủi cô ấy, cho cô ấy hy vọng. Không ngờ, bọn họ vừa mới qua lại không lâu, cô ấy phát hiện ra chàng trai kia trắng hoa thành tính....

Tiêu Vi thật sự không thể chịu đựng được nữa, rời khỏi anh ta.

Về sau, cô gặp một thương nhân lớn hơn cô mười tuổi, vốn tưởng tìm được

một bên đầu tốt rồi, không nghĩ tới tên kia đã sớm kết hôn. Từ sau đó, cô ấy hoàn toàn mất hy vọng với đàn ông...

Giọng điệu Tiêu Thành u ám khiến Mạt Mạt sợ hãi tay run lên. Con dao gọt trái cây lệch đi một chút, vừa vụn rạch một đường lên ngón tay, máu đỏ tươi chảy ra từ vết thương.

"Cô không sao chứ?" Tiêu Thành bắt được tay cô, dùng môi hút đi máu tươi trên đầu ngón tay giúp cô. Bờ môi anh ta mềm mại áp áp giống hệt như bờ môi trong trí nhớ của cô...

Cô theo phản xạ có điều kiện mạnh mẽ rút tay về.

"Mạt Mạt... Nếu về sau tôi vẫn

không thể hát..."

Mạt Mạt đoán được về sau anh ta muốn nói cái gì, không đợi anh ta nói xong, đã giành nói trước: "Bác sĩ nói anh cần thời gian từ từ tu dưỡng, không phải không có khả năng hát lại."

"..."

"Tôi về trước đây. Ngày mai sẽ quay lại thăm anh!"

Mạt Mạt rời khỏi phòng bệnh, mở ô đi ra khỏi bệnh viện, những hạt mưa nhỏ rơi tí tách dọc theo chiếc ô màu hồng nhạt, như dây chuyền thạch anh đứt đoạn...

Cô nhớ lại một ngày mưa cách đây

rất lâu.

Cô che ô đi về phía cạnh biển.

Mưa phùn mờ ảo, nước biển xanh lam, bóng hình cao lớn...

Cô đội ô đi về phía anh, muốn che lại một chút mưa cho anh. Đến gần rồi, cô mới phát hiện ra anh rất cao, cô cố gắng kiễng chân, dùng hết khả năng giơ cao chiếc ô trong tay, cũng không có cách nào che ô qua đỉnh đầu anh.

An Nặc Hàn bị chiếc ô che khuất tầm nhìn, to mò cúi đầu, thấy hình dạng cô chật vật thật buồn cười.

Anh không nhìn được bật cười, cúi người bế bổng cô lên từ bãi biển.

Cô hài lòng, vì độ cao này cô vừa vặn có thể che ô qua đỉnh đầu anh, che cho anh những hạt mưa càng lúc càng nặng hạt. "Anh Tiểu An, trời mưa rồi, sao anh không quay về?"

Anh không trả lời, lắc lắc Mạt Mạt trong lòng: "Em lại béo rồi, béo thêm nữa anh không bế nổi em đâu!"

"Nhưng mẹ em nói: chỉ có ăn nhiều, không kiêng ăn mới có thể lớn mau một chút." Cô hơi mâu thuẫn. Là lớn nhanh một chút quan trọng, hay là được anh bế quan trọng đây?

Cô mờ mịt bị vấn đề này quán quýt đã lâu lắm rồi.

"Vì sao muốn mau lớn?" An Nặc Hàn vừa nắn nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vừa xoa xoa thịt trên cánh tay, bàn tay nhỏ bé: "Hiện tại cũng dễ thương lắm, giống mèo Garfield vậy, một viên thịt."

Cô rất không hài lòng với cách dùng từ của An Nặc Hàn, hung hăng trừng anh một cái. "Em lớn rồi mới có thể lấy anh!"

"Lấy anh? Vì sao em muốn lấy anh?" An Nặc Hàn cười đến mức đôi mắt híp lại, hàng mày giương cao, so với hoàng tử trong truyện cổ tích còn anh tuấn hơn gấp trăm lần.

Cô buột miệng. "Bởi vì anh còn đẹp hơn cả hoàng tử mà cô bé lọ lem lấy

được."

An Nặc Hàn bật cười xoa bóp khuôn mặt của cô, lại hôn lên khuôn mặt của cô một cái. "Em ấy! Lúc nào mới có thể lớn?"

"Nhanh thôi! Nhanh thôi! Anh chờ em!"

Nét cười của anh càng đậm, ánh mắt phản chiếu hình ảnh trời cao biển xanh trước mặt. "Anh có thể chờ em, thời gian lại không chờ được em... Em sẽ lớn, anh cũng sẽ..."

"Anh chờ em là được, em không quan tâm thời gian không chờ được em!"

"Bé ngốc!"

Giọt mưa men theo viền ô rơi xuống, gập sóng biển xanh biếc, đẹp như mộng như ảo...

Từ ngày đó trở đi, cô vô cùng thích những ngày mưa, nhất là thích trong ngày mưa để An Nặc Hàn bế cô nhìn cảnh biển trong mưa.

...

Mạt Mạt lấy ra chiếc di động từ trong túi áo, trên màn hình vẫn không hề nhận được tin báo, cũng không có tin nhắn.

An Nặc Hàn nói cuối tháng anh sẽ trở về, bây giờ đã đầu tháng rồi, ngay cả điện thoại anh cũng chưa từng gọi.

Cô thật sự không có cách nào nhìn thêm nữa, gọi vào số máy của An Nặc Hàn.

"Mặt Mặt..."

Chương 23

"Mạt Mạt..."

Nghe được âm thanh đã lâu ngày không thấy, nỗi nhớ như cơn mưa rào rích vậy lầy Mạt Mạt, cô cứng người đứng trong mưa, ngay cả làm bất kỳ động tác nhỏ nhất nào cũng đều sợ nghe sót một tiếng hít thở của anh.

Từ lúc nào mà chỉ một tiếng gọi đối với cô cũng trở nên xa xôi như vậy.

Anh nhè nhẹ hít vào một hơi hỏi: "Dự báo thời tiết nói Victoria* sẽ mưa liên tục bảy mươi hai giờ, em có mang theo ô không đấy?"

* Victoria là một bang nằm tại phía đông nam của Australia

"Dạ..." Nước mắt của cô lăn dài, không phải đau lòng, không phải khổ sở, là một loại chua xót chảy thông trong máu. Anh đang nhớ đến cô, cho dù đang ở một nơi rất xa, rất lâu rồi không liên lạc, trong lòng của anh vẫn đều có một chỗ dành cho cô.

Chính một phần quan tâm này đã trở thành gánh nặng của anh.

Mạt Mạt che miệng, không dám nói lời nào, sợ tiếng khóc của chính mình sẽ truyền đến đầu khác của điện thoại.

"Thời tiết không tốt, khi đi ra ngoài

đừng quên mang theo áo khoác." Anh dặn dò.

Mạt Mạt cố gắng hồi phục lại sự ghen ngào, nói: "Không quên..."

Một trận gió mang theo những giọt mưa lạnh buốt quật vào chiếc váy mỏng manh của cô, cô đứng trong mưa càng run rẩy không ngừng.

Trong điện thoại cũng không có âm thanh, tựa như đang chờ cô nói chuyện.

Cô lau đi nước mắt trên khuôn mặt, từ từ hỏi: "Gần đây bạn không anh?"

"Không bạn, đọc báo, lâu rồi không rảnh như thế."

"À! Thời gian trước đây anh mệt

mỏi quá rồi, hiêm có mấy ngày nhàn rồi." Đúng vậy! Hết bận mọi thứ rồi, khó có mấy ngày hưởng thụ cuộc sống thanh tịnh với cô gái tên Thâm Nhã kia, ngay cả cuộc điện thoại này cô cũng không nên gọi.

"Có cùng bạn bè đi chơi chỗ nào không?" Cô ê âm hỏi.

Anh cố ý lảng tránh chủ đề này. "Anh nghe nói Tiêu Thành không thể hát nữa, có đúng không?"

Anh hỏi khiến trái tim cô chìm xuống. "Vì sao anh biết được?"

"Mấy hôm trước anh nghe bố anh nói thế. Ông nói, mỗi ngày em đều đi đến bệnh viện chăm sóc Thành, chẳng quản

gió mưa." Trong giọng nói của An Nặc Hàn mang theo một loại cười cợt kín đáo.

Mạt Mạt lạnh cả sống lưng.

Lái xe phụ trách đưa đón Mạt Mạt thấy cô đi ra, đứng ở trong mưa cầm điện thoại liên tục run rẩy, liền đưa xe đến trước mặt cô.

Lái xe xuống xe, mở cửa xe cho cô.

Cô hơi mỉm cười với người lái xe, ngồi vào trong xe, tiếp tục nói chuyện điện thoại: "Vậy khi nào thì anh trở về?"

"Còn chưa quyết định, anh muốn ở Anh thêm một khoảng thời gian."

"À!" Cô nghe tiếng khởi động của ô

tô, tay lái đảo, chỉ tay vào di động của mình, ra hiệu lái xe dừng chạy xe, tránh việc cô nghe không rõ tiếng nói trong điện thoại. Người lái xe tắt máy, liếc nhìn vào kính chiếu hậu một cách kỳ quặc.

An Nặc Hàn hỏi cô: "Em muốn anh trở về sao?"

Cô nhớ tới mẹ đã nói: *Mạt Mạt, yêu cậu ấy, hãy để cậu lấy lựa chọn cuộc sống cậu ấy muốn, yêu người cậu ấy muốn yêu.*

Cô cười cười: "Tự anh quyết định đi. Không nở quay về thì cũng đừng quay về."

"Không nhớ anh à?"

"Bình thường mà, cũng không phải rất nhớ."

Trong điện thoại vang lên một giọng nữ ngọt ngào. "Anthony..."

Giọng nói thật sự rất ngọt, so sánh với giọng nói mỹ nữ y tá của Tiêu Thành còn ngọt đến ngáy người.

An Nặc Hàn nói: "Mạt Mạt, anh có chút việc, lát nữa gọi lại cho em."

Mạt Mạt bỗng nhiên không còn hứng thú, từ chối thẳng thừng: "Không cần, anh bận gì thì bận đi, em không quấy rầy anh nữa."

Cô ngắt điện thoại, nhét vào một bên, cuộn mình vào một góc ghế xe. Rất

lạnh, cô khoác chiếc áo để quên trên xe lên vai, chiếc váy ẩm ướt bám vào người, càng lạnh.

Cửa kính xe màu xanh ngọc phản chiếu bóng hình cô, đầu tóc ẩm ướt rối bù, trên mặt còn vương đầy những giọt nước, không biết là mưa hay là nước mắt. Cô lau một chút, đặt vào bên môi nếm rồi nếm, mặn mặn, chát chát.

"Tôi không muốn về nhà..." Cô không muốn để bố mẹ trông thấy hình dạng nhếch nhác này của cô.

Lái xe nghe hiểu ý của cô, đưa cô đi dạo khắp thành phố không có mục đích.

Cô chăm chú quan sát phong cảnh của thành phố.

Những tòa kiến trúc của Victoria trong mưa càng hiện vẻ trầm lắng.

Nhà hát, triển lãm tranh, bảo tàng...
trang nhã vươn thẳng trong buổi trời
chiều mịt mùng, lặng đọng bên trong là
văn hóa cả một thời lịch sử.

Trong lúc vô tình, Mạt Mạt nhìn
lướt qua một cửa hàng mặt tiền không
lớn, trên bảng hiệu viết: "Tặng quà cho
tương lai"

Trên bức tường quét sơn tím có câu
quảng cáo đặc biệt: *Bạn có thứ gì muốn
tặng cho tương lai không?*

Phía dưới còn có một chút số chữ
nhỏ nhỏ đơn giản: *Hãy để tiếc nuôi lại*

cho quá khứ, đừng đưa tiếc nuôi tới tương lai!

Những lời này gây tác động cực lớn tới Mạt Mạt, cô vội vàng ngồi thẳng, hô lên: "Chờ một chút!"

Người lái xe lập tức đỗ xe ven đường.

Mạt Mạt xuống xe, mở ô đi vào gian hàng kia, mới biết đây là một công ty vô cùng kỳ quái, phụ trách chuyên "thư viết cho tương lai." Đây là một loại dịch vụ không thường thịnh hành, khách hàng viết thư giao cho nhân viên trong hãng, nhân viên sẽ cất thư lại trong một két sắt, cũng dựa theo yêu cầu "ngày tháng và địa chỉ nhận thư" của khách hàng mà gửi cho "người nhận" khách hàng yêu cầu.

Công ty hứa hẹn: thư nhất định sẽ đưa đến đúng hạn, tuyệt đối sẽ không mất hoặc lỡ hẹn, nếu không công ty sẽ gánh chịu toàn bộ trách nhiệm.

Mức thu phí cũng rất hợp lý, mỗi bức thư giá hai mươi dollar, thời gian tăng thêm một năm, thu thêm phí bảo quản mười dollar.

Nhân viên phục trách tiếp đón Mạt Mạt là một cô gái Australia còn rất trẻ, thuyết minh về công việc vô cùng chuyên nghiệp: “Có một số lời có lẽ hiện tại cô không muốn nói ra, không thể nói ra, như vậy cô có thể viết cho anh ấy hoặc cô ấy trong tương lai.”

Thấy Mạt Mạt có phản xúc động, cô

ấy còn nói: "Có một số lời có lẽ sau này cô quên nói, vậy sao không viết xuống bây giờ, chờ một ngày cô quên mất, chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm truyền đạt giúp cô!"

"Đừng để bản thân mình giữ lại bất kì sự tiếc nuối nào."

...

Một câu nói sau cùng đã mê hoặc Mạt Mạt.

Cô nhất thời xúc động, chọn ra một tờ giấy viết thư thật đẹp trên bàn, nhắc bút viết một đoạn, suy nghĩ một chút rồi vo giấy thành một cục, ném xuống đất, bắt đầu viết lại lần nữa.

Mất bao nhiêu tờ giấy, cuối cùng cô mới viết được một bức thư:

Anh Tiểu An,

Khi anh nhận được bức thư này, em đã qua sinh nhật mười tám tuổi.

Em đã trưởng thành, không cần anh chăm sóc và chiều chuộng.

Em rất vui, anh có thể không cần vì thực hiện lời hứa mà phải lấy em.

Em cũng có thể không cần lại dùng lời nói dối lừa anh nữa.

Em cuối cùng cũng có thể nói cho anh biết: Anh Tiểu An, em yêu anh! Từ lúc còn rất bé rất bé, em đã ao ước tổ chức hôn lễ tại nhà thờ lớn nhất Hy

Lạp, dưới sự chúc phúc của Athena đi tới bên cạnh anh...

Anh nói em là một đứa trẻ, không thể nhẹ nhàng mà nói ra lời yêu. Thật ra yêu một người và tuổi tác không liên quan đến nhau. Mười tuổi cũng tốt, hai mươi tuổi cũng tốt, đều không quan trọng, quan trọng là người anh yêu lớn đến đâu.

Khi anh mười tuổi, em là một đứa trẻ sơ sinh, anh đương nhiên không thể yêu em.

Nhưng khi em mười tuổi, anh là một chàng trai rất hấp dẫn.

Thế nên, em vẫn luôn yêu anh.

Mãi cho đến ngày hôm nay em mới nói cho anh biết, vì em không muốn anh vì lời hứa với em, lại một lần nữa bỏ lỡ mất người con gái anh yêu!

Anh Tiểu An, đừng quan tâm đến em, em không hề yêu anh, em sẽ lấy chồng, em sẽ hạnh phúc, em sẽ chăm sóc tốt bản thân, em sẽ sống cuộc sống thật vui vẻ hạnh phúc!

Hứa với em, anh phải thật yêu thương chị Tâm Nhã!

Em gái mãi mãi không lớn trong mắt anh: Hàn Mạt

Cuối cùng, Mạt Mạt viết thời gian và địa điểm lên đầu thư, gấp thư lại, bỏ vào trong bì thư, ngoài phong bì viết số

di động, địa chỉ gia đình của anh, và ngày tháng nhận thư.

Ngày hôm sau của sinh nhật mười tám tuổi của cô.

***

Trong trung tâm quyền anh, hai người đàn ông lạnh lùng để trần nửa người đứng trên đài, chỉ có lúc này bọn họ mới có thể thể hiện được dã tính sâu trong máu thịt thời còn trẻ.

Mồ hôi được làn không khí tươi mát thổi bay, bốc hơi dưới sự chiếu rọi của ánh sáng tự nhiên.

"Stop!" An Dĩ Phong ngồi bịch xuống ngựa đầu tựa vào dây đài trên võ

đài, gấp gáp thở, hưởng thụ một loại thỏa mãn sức lực kiệt quệ. "Không thể đánh tiếp! Loại vận động tiêu hao thể lực này đã không còn thích hợp với chúng ta rồi. Lúc nào rảnh chúng ta nên đi học đánh golf."

"Nhanh vậy đã không còn sức?" Hàn Trạc Thần cười cười, ngồi xuống bên cạnh An Dĩ Phong, nắm ngón tay vuốt mái tóc dính đầy mồ hôi, lộ ra con ngươi đen càng thâm thúy mênh mang.

An Dĩ Phong hơi nhếch khóe miệng, cười xấu xa: "Em còn muốn chữa sức lại về yêu bà xã nhà em!"

"Cậu ấy! Hoàn toàn bị hủy hoại trong tay Tiểu Thần rồi!"

"Mỗi ngày ôm lấy cơ thể mềm mại đi vào trong mơ, trong giấc mơ không hề có mùi máu tanh và chém giết, nếu như cuộc sống này là hủy diệt, vậy em tình nguyện bị hủy diệt một vạn lần." Nhắc tới Tư Đồ Thần, ánh mắt không đứng đắn của An Dĩ Phong lập tức biến thành dịu dàng say lòng người.

Hàn Trạc Thần lắc đầu: "E rằng ai cũng không nghĩ đến, những lời này sẽ tuôn ra từ miệng An Dĩ Phong cậu."

Có lẽ thế đi! An Dĩ Phong không hề phủ nhận, cười nhắm mắt lại.

Cuộc sống tại Hongkong với ông mà nói, phảng phất như đã là chuyện của kiếp trước. Hôm nay ông đã mất đi ham muốn với quyền lực và tiền tài. Cùng

lắm cũng chỉ thâm nghĩ tích lũy một ít thứ tốt đẹp cho con trai ông, để An Nặc Hàn sống càng thêm tự do thoải mái, không bị bất cứ chuyện gì trói buộc.

Nhớ tới con trai, An Dĩ Phong không nhịn được liếc nhìn Hàn Trạc Thần. Ông rất hiểu Hàn Trạc Thần, một người đàn ông đã trải qua sóng gió, đã chẳng còn biện pháp nào tin tưởng những người khác.

Thế nên, Hàn Trạc Thần một lòng muốn giao sự nghiệp một tay mình gây dựng và con gái bảo bối của ông cho An Nặc Hàn.

An Dĩ Phong ngập ngừng một lát, nói: "Hôm nay Tiểu An có gọi điện cho em, nói nó muốn ở lại Anh."

"Ừ. Còn gì nữa không?"

"Nó bảo chúng ta đừng nên ngăn cản Mạt Mạt và Tiêu Thành ở bên nhau nữa." An Dĩ Phong thấy Hàn Trạc Thần không nói gì, tiếp tục nói: "Thần ca, chúng ta đều là người từng trải, chuyện tình cảm không miễn cưỡng được."

Trước đây, ông cho rằng Mạt Mạt và An Nặc Hàn là có tình cảm, chẳng qua là thời điểm có sai một chút, nảy sinh cảm giác sai lệch. Từ đó ông thôi gió một chút, để hai đứa con có thể trong lúc đó mà nổi lửa.

Hiện nay xem ra ông đã sai rồi. Một người mà ngay cả tình cảm của bản thân cũng không kiểm soát được làm sao có

thể đi kiểm soát được tình cảm của người khác.

Hàn Trạc Thần thở dài: "Tôi không thích cái tên Tiêu Thành này."

"Năm đó, cha vợ của em há lại chỉ không thích em, ông ấy hận không thể băm vằm em ra, nghiền xương thành tro bụi ấy chứ." An Dĩ Phong nói: "Hiện nay thì sao? Còn không vẫn phải nhận thẳng con rể em đây?"

"Phong, cậu cho rằng Tiêu Thành có thể thật lòng với Mạt Mạt sao? Cậu ta là em trai Tiêu Vi..."

Anh Dĩ Phong chặn đứng lời Hàn Trạc Thần: "Anh còn là kẻ thù không đội trời chung với Thiên Thiên đấy!"

Hàn Trạc Thần trầm mặc.

"Tiêu An bảo em nói với anh, chuyện nó hứa với anh nhất định nó sẽ làm. Nhưng trước khi Mạt Mạt mười tám tuổi, xin anh đừng cản trở chuyện cô bé muốn làm. Nó nói: có một số việc phải tự mình nhìn rõ mới có thể cam lòng."

"Ừ."

Bởi vì đều yêu phải người không nên yêu, nên trong lòng Hàn Trạc Thần và An Dĩ Phong so với bất kì ai đều hiểu được, yêu là loại tình cảm mù quáng nhất!

Cho dù tận mắt thấy người mình yêu giơ dao lên trước mặt mình, cho dù

người mình yêu còng tay mình đưa đến trước cục cảnh sát, họ cũng không oán trách không hỏi hận.

"Ngu xuân" đến nước này, họ làm sao có thể yêu cầu một đứa trẻ hơn mười tuổi có đôi mắt phân tích sự đời!

Bọn họ bảo vệ tình yêu Mạt Mạt quá tốt, không để cô bé trải qua chút mưa gió nào, không để cô bé tiếp xúc với hiện thực xấu xa.

Cuộc sống bao bọc như chân không này ngược lại khiến cho Mạt Mạt quá mức ngây thơ, dễ dàng tin tưởng người khác, cho rằng đàn ông khắp thế giới đều giống như An Nặc Hàn, từ trong thâm tâm yêu thương cô bé, chiều chuộng cô bé.

An Dĩ Phong lấy một chiếc khăn mặt đưa cho Hàn Trạch Thần, nói: "Có thể chờ Mạt Mạt bị Tiêu Thành hoàn toàn tổn thương một lần, cô bé mới có thể cảm nhận được Tiểu An yêu cô bé bao nhiêu."

"Cũng được, hẳn là nên để Mạt Mạt biết nhân tính có bao nhiêu điều đáng ghê tởm, nếu không thì nó sẽ không thật sự lớn được."

***

Lại một năm nữa trôi qua.

An Nặc Hàn đã một năm không trở về, anh nói muốn ở bên ngoài trải nghiệm một thời gian, tìm công việc ở Anh. An

Dĩ Phong đương nhiên phản đối, đáng tiếc là không có sự phối hợp của Mạt Mạt, ông cũng bó tay với An Nặc Hàn.

Trong một năm này, Tiêu Thành đồng ý trị liệu vật lý dài hạn, vết thương đã khỏi hẳn, mỗi ngày đều luyện tập phát thanh, nhưng mỗi lần hát đến âm cao, thanh âm sẽ chênh vênh.

Mạt Mạt nhìn ra được Tiêu Thành rất khổ sở, nhưng anh ta trước giờ không hề trách cứ cô, ngược lại đều an ủi cô nói: *không thể hát cũng không sao, anh còn có thể học sáng tác. Âm nhạc không phải là âm thanh mới có thể biểu đạt.*

Anh ta còn hỏi cô: "Chờ anh tốt nghiệp, muốn đi Vienna học nhạc, em đi

cùng anh không?"

Mỗi khi đến lúc này, Mạt Mạt đều trầm lặng, cô không dám hứa hẹn bất kỳ điều gì, cô biết rõ không thực hiện lời hứa làm người ta tổn thương thế nào.

Vào giữa hè, những khóm hoa bí ngạn trong vườn lại nở rộ cả một vùng.

Mạt Mạt quấn lên mái tóc dài đến thắt lưng, vội vàng bận rộn dọn dẹp phòng của An Nặc Hàn, bồn hoa cúc mới nở đặt bên cạnh bàn, quyển sách anh mới lật được một trang, đặt trên bàn học.

Bệ cửa sổ, bàn học, giá sách... lau đến khi không còn một hạt bụi, trải lên trên giường tấm ga, chiếc chăn cô tỉ mỉ chọn lựa. Sau đó, cô bỏ thứ gì đó của

mình vào phòng bên cạnh, bày biện giống như vậy...

Làm xong tất cả mọi thứ, cô ôm chiếc gối mềm mại nằm trên giường anh, nhìn đồng hồ đeo tay.

Ngày mai An Nặc Hàn sẽ trở về, cho dù chỉ là về nghỉ phép. Thế nhưng vừa nghĩ đến có thể nhìn thấy anh, cô liền không nén được trống ngực đập dồn.

...

Ngày hôm sau, Mạt Mạt sớm tới sân bay, đứng ở nơi gần cửa ra máy bay nhất, nhìn vào trong.

Không ít hành khách vội vàng đi ra va phải cô, cô cười cười xin lỗi người

ta.

Một năm không gặp rồi, anh sẽ trông thế nào đây? Lại càng thêm đẹp trai? Hay càng chín chắn hơn?

Anh nhìn thấy cô sẽ mang biểu tình gì? Là thản nhiên chào hỏi cô, hay lại xúc động ôm lấy cô, nói: "Mạt Mạt, anh rất nhớ em!"

Cô nên phản như thế nào?

Lại nghĩ tiếp, những thứ này đều không quan trọng!

Có thể nhìn thấy anh, cái gì cũng không cần nói không cần làm, cô cũng rất vui vẻ rồi!

Xa xa, bóng mình An Nặc Hàn xuất

hiện trước mắt cô.

Anh gầy, đường nét khô ngo nhu hòa trở nên góc cạnh rõ ràng, đáy mắt bình lặng, không tìm ra sự dịu dàng quen thuộc. Còn có nét cười của anh, lạnh nhạt đến nỗi khiến cô không quen... Toàn bộ sự vui sướng biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là sự hoảng loạn không biết làm thế nào.

Cô không biết nên làm thế nào đối mặt với anh, cũng không nghĩ ra bản thân mình nên nói cái gì.

Đường mắt của họ giao nhau trong không trung. Mạt Mạt nỗ lực muốn nhìn rõ vẻ mặt của anh có phải có kích động và hưng phấn hay không, bất đắc dĩ, đôi mắt bị hơi nước làm mờ, cho dù cô cố

gắng thế nào cũng không thấy rõ.

An Nặc Hàn đang đứng trước mặt cô, thả vali xuống, vươn hai tay ra, thản nhiên cười với cô.

Mặt Mặt quăng tất cả mọi thứ ra sau đầu, nhắm mắt lại ôm lấy anh. "Anh Tiểu An!"

Giây phút này cô có một loại ham muốn mãnh liệt, cô muốn ôm anh, không bao giờ buông tay.

Bất kể trong đầu anh nghĩ đến người con gái nào, bất kể anh không muốn thế nào, cô đều không muốn rời khỏi anh.

Anh ôm khuôn mặt của cô, ngón tay lưu luyến trượt qua mái tóc dài, in lên

trán cô một nụ hôn thật sâu. "Mặt Mặt, em chẳng thay đổi chút nào!"

Cô mỉm cười, đáp lại anh một nụ hôn thật dài bên má: "Anh Tiểu An, anh cũng không thay đổi!"

An Nặc Hàn buông cô ra, đến ôm hai đôi vợ chồng tới đón anh, từng người một, rồi đưa tay ôm lấy vai Mặt Mặt rồi khỏi sân bay.

Chương 24

Cũng giống như mỗi lần An Nặc Hàn về nước, người hai nhà đều cùng đi ăn đồ Pháp. Hôm nay còn đặc biệt hơn tình cảnh lần đầu tiên anh về nước, bữa cơm này vô cùng phù hợp với thói quen ẩm thực Pháp - tình cảm, ưu nhã, thanh lạnh.

Mặt Mặt cúi đầu ăn gan ngỗng béo, một câu cũng không nói.

An Nặc Hàn cũng không hề mang vẻ mặt phẫn chấn kể về Anh, cả bữa cơm số lần anh nói chỉ đếm trên đầu ngón tay. Mỗi khi được hỏi về công việc và cuộc sống, câu trả lời của anh luôn luôn ngắn

gọn mấy câu. Trong mấy câu ngắn ngủi đó, Mạt Mạt nghe ra được công việc của An Nặc Hàn tại Anh rất không được tốt. Anh đang làm cho một công ty điện, đi lên từ chức vụ kỹ thuật viên thấp nhất, ngoại trừ tăng ca còn phải đi công tác, vất vả mệt nhọc đôi lại chỉ được mấy đồng bảng Anh ít ỏi đến đáng thương.

Được coi là một người ngoại quốc, tại một nơi như Anh, quan niệm phân biệt đẳng cấp rất nghiêm trọng, muốn được khẳng định, đòi hỏi phải nỗ lực trả giá khó có thể tưởng tượng được, nhưng anh vẫn không muốn quay về Australia.

Mạt Mạt nhìn anh, cho dù trên mặt anh rõ ràng hiện lên đường nét khiến anh có mùi vị kiên định và nội liễm của đàn

ông, khiến anh càng trở nên mê người, nhưng cô vẫn vì anh mà cảm thấy không đáng. Australia có người trải phẳng cho anh một con đường, tạo cho anh một cuộc sống an nhàn, anh lại tình nguyện sống cuộc sống tại tầng lớp thấp nhất ở Anh, chỉ vì có thể ở bên người anh yêu...

Chẳng lẽ ở bên người mình yêu, dù cuộc sống khổ thế nào cũng vẫn cảm thấy ngọt ngào?

An Nặc Hàn đưa tay nâng ly rượu vang đỏ, ánh mắt vô tình chuyển qua cô, cô lập tức cúi đầu tiếp tục ăn.

Ăn xong cơm tối về nhà, cả gia đình ngồi hàn huyên trong phòng khách một lát, khi mọi người trở về phòng riêng thì đã khuya.

Mạt Mạt trở lại phòng tắm rửa, vừa định đi ngủ, nghe thấy phòng bên cạnh vang đến tiếng gõ bàn phím máy tính, đoán rằng An Nặc Hàn nhất định còn đang làm việc. Cô lưỡng lự thật lâu, đi tới cửa phòng anh, gõ cửa.

Nghe anh nói: "Mời vào."

Mạt Mạt trước hết ở trước cửa thử nỡ nụ cười hai lần, mới đẩy cửa ra, thò người đi vào.

An Nặc Hàn ngồi trước máy tính, hàng mày nhíu chặt, thật rõ ràng là đang suy nghĩ vấn đề phức tạp gì đó.

"Anh Tiểu An, anh bận nhiều việc sao?" Cô cẩn thận hỏi.

An Nặc Hàn nâng mắt, hàng mày lập tức giãn ra, nét cười lộ bên môi. "Anh nói bạn, em sẽ không vào sao?"

"Em đến giúp anh dọn hành lý, không quấy rầy anh đâu." Cô chớp chớp đôi mắt to ngây thơ.

"Anh không có hành lý." Anh nói.

"À!" Cô liếc mắt nhìn chiếc vali, vali lớn thế sao lại không có hành lý.

Thấy khuôn mặt cười Mạt Mạt hơi có chút cứng lại, ánh mắt An Nặc Hàn cũng không che giấu được ý cười. "Trong vali đều là quà tặng em."

"Thật à?" Cô lập tức chạy vào, trong tích tắc chờ không kịp mà mở vali

ra.

Quà tặng rất nhiều, phần lớn đều được gói lại rất đẹp.

Mạt Mạt ngồi xuống tâm tâm trước giường, nghiên cứu tỉ mỉ từng gói quà An Nặc Hàn tặng cô.

Trước hết cô mở một gói quá nhỏ nhất, bên trong là một chiếc dây điện thoại xinh xắn, thiết kế bình thường không có gì đặc sắc, xâu bốn viên thạch anh màu tím thành một chuỗi. Nhưng nhìn cẩn thận, sẽ phát hiện ra dưới khúc xạ của ánh đèn, thạch anh phẳng phát như có khắc bốn chữ tiếng Anh M O M O

*Momo là phiên âm của Mạt Mạt trong tiếng Anh.

Mạt Mạt nhìn rất lâu, thấy đôi mắt như bị ánh sáng đâm xuyên, đau.

Cô lại mở ra gói quà lớn nhất, đó là một chiếc gối ôm hình mèo Garfield, lông xù, mềm mại, ôm vào trong ngực còn có mùi vị chỉ mình anh có.

Mạt Mạt từ từ mở ra từng gói từng gói quà, kẹp tóc tuyệt đẹp, ghim cài áo tinh xảo, khăn voan mỏng...

Còn có rất nhiều đồ ăn, chocolate, kẹo, pudding...

Cô đưa từng thứ đồ ăn vào trong miệng, tinh tế nếm vị, mùi vị ngọt ngào đập dòn giữa răng môi.

Khi đặt pudding vào trong miệng,

một luồng vị kỳ lạ kích thích đến vị giác của cô, cô lấy hộp bánh ra xem là vị gì, nhưng lại phát hiện ra hạn sử dụng của pudding đã qua nửa tháng rồi.

Mạt Mạt cười ăn hết phần còn lại của bánh pudding

Miếng bánh tuy chất lượng có biến đổi, nhưng mùi vị vẫn thơm mát nồng nàn không tan được, vì cô biết rõ anh không có khả năng mua cho cô đồ ăn hết hạn, trừ khi anh giữ chúng đã lâu lắm rồi, lâu đến nỗi quên mất đã mua khi nào...

Có một loại tình cảm, mang tên là tình thân, không vương sự miễn cưỡng đầy đau đớn, thế nhưng lúc nào cũng đặt một người trong lòng.

Cô ngẩng đầu nhìn An Nặc Hàn, anh còn đang làm việc, trên màn hình máy tính hiện ra những chữ cái và chữ số cô hoàn toàn không hiểu.

"Anh Tiểu An, có phải anh ở Anh rất vất vả không?"

"Đúng." Anh nhìn màn hình máy tính, trả lời cô.

"Vậy vì sao không trở lại?"

Anh day day trán, nhưng vẫn không nhìn cô. "Anh là đàn ông, anh muốn tất cả đều dựa vào chính mình."

Cô đã hiểu, anh không muốn tiếp nhận công ty của bố cô. Vì anh muốn tự do, không muốn lại như một cái tượng gỗ

bị người ta điều khiển.

Mạch máu vừa sôi trào lại lạnh dần đi.

Mặt Mặt nhào người bên mép giường, ôm lấy chiếc gối hình mèo Garfield, cố sức hít vào hương vị của anh còn sót lại trên gối ôm.

Hai bên đều không nói gì, yên lặng để thời gian trôi đi.

Không biết tới mấy giờ, An Nặc Hàn ngồi xuống bên người cô, từ sau lưng ôm lấy vai cô. "Thích những thứ này không?"

Cô gật đầu, ôm chiếc gối mèo Garfield cuộn mình vào trong lòng anh,

đầu tựa vào bên vai anh. "Vì sao mua nhiều quà cho em vậy?"

"Thói quen mà, thấy cái gì cũng đều muốn mua cho em..." Anh ôm vai cô, hơi thở lướt qua khuôn mặt cô, cơ thể của anh mềm mềm, trái tim như chết đi sống lại đập mạnh mẽ trong lồng ngực, cơ thể dường như được cây tử đằng vây quấn chặt, tránh không được, cắt không xong. Một năm nay, anh bận bịu, giọng nói trong điện thoại cũng lạnh lùng, nhưng trong lòng anh vẫn quan tâm đến cô.

"Anh Tiểu An, em rất nhớ anh." Vô ý buột miệng, cánh tay cũng không kiểm soát được ôm lấy eo anh, cô ý thức được chính mình xong rồi, cô lại không khống chế được ham muốn muốn ở bên anh.

"..." Anh không nói gì, ngón tay mơn trớn khuôn mặt của cô, vuốt ve tràn đầy quyến luyến rõ ràng như nói cho cô biết: anh cũng rất nhớ cô.

Lòng bàn tay nóng rực lướt qua khuôn mặt cô và cần cổ, rơi vào trên vai cô, cách áo ngủ hơi mỏng, khuấy động cơ thể cô dấy lên sự run rẩy xa lạ.

Ánh đèn trong phòng ngủ vốn không sáng, nay lại càng mờ mờ ảo ảo, khiến cho cô cái gì cũng không nhìn thấy rõ.

"Anh... có người yêu chưa?" Đây là câu nói cô chôn giấu tận đáy lòng, cô cuối cùng cũng đã hỏi ra. Cô không muốn giấu diếm lẫn nhau, lừa gạt nhau, chỉ cần anh thừa nhận, cô sẵn lòng tác thành cho

anh, để anh theo đuổi hạnh phúc của chính mình.

An Nặc Hàn hơi suy nghĩ một chút mới đáp: "Không có."

Nếu anh không cần nghĩ ngợi, cô có thể sẽ tin.

Mạt Mạt lại dò hỏi: "Vậy anh có thích người nào không, nếu có..."

Anh chặn đứng câu nói kế tiếp của cô: "Anh đã nói sẽ chờ em mười tám tuổi đưa em đi Hy Lạp cử hành hôn lễ. Anh nói được thì nhất định sẽ làm được."

Cô cúi đầu, trong lòng co rút đau đớn đến nỗi không nói nên lời. Khi cô một lòng một dạ muốn lấy anh, anh khó

xử như thế, thậm chí đi đến Anh.

Hiện nay khi lòng của cô đã lạnh, sẵn lòng từ bỏ, anh lại cho cô hy vọng.

Anh đột nhiên hỏi cô: "Cậu ta đối với em có tốt không?"

"Dạ?"

"Tiêu Thành đối với em có tốt không?"

Vấn đề này cô chưa bao giờ từng tự hỏi, bị An Nặc Hàn hỏi đến, cô mới nghiêm túc tự hỏi mình. Một năm nay, cô và Thành hầu như mỗi ngày đều gặp mặt, anh ta cũng dịu dàng, anh ta cũng quan tâm đến cô, thế nhưng...

"Em xỏ lỗ tai à? Lại còn bám tận ba

lỗ?" An Nặc Hàn kinh ngạc sờ vành tai của cô, trong giọng nói rõ ràng mang theo sự không hài lòng: "Anh không phải đã nói với em đừng có chơi mấy cái này."

"..." Cô không dám nói lời nào, tựa như đứa trẻ con làm chuyện xấu bị người lớn bắt được.

"Còn đau không?"

Cô lắc đầu. "Đã sớm không đau rồi."

Cô nhớ cái ngày xỏ lỗ tai, cô đau đến nỗi phải cắn chặt răng, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, Tiêu Thành còn khen cô có cá tính. Khi đó cô liền nhớ đến khi An Nặc Hàn nhìn thấy sẽ nói gì? Có phải

sẽ hỏi cô: *Có đau hay không?*

Anh nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô, luồng nhiệt từ hô hấp của anh ào vào màng tai của cô.

Linh hồn như bị rút mất, trước mắt cô chỉ còn khoảng không.

Ở Australia, con gái tám chín tuổi đã được nhận được sự giáo dục vỡ lòng về giới tính chính quy tại trường học, quá trình và ý nghĩa của * đối với các cô cũng không hề xa lạ. Mạt Mạt từ bé đã ngóng trông lập gia đình năm mười ba tuổi đã từng đọc không ít sách kỹ xảo *, từ lâu đã học thuộc lòng những kỹ xảo trêu chọc người khác giới, lại cũng ngày đêm hy vọng có cơ hội thực hành một chút.

Giờ phút này, đêm khuya không người, trai đơn gái chiếc cùng ngồi bên giường, chàng trai đang ôm cô gái, bờ môi dịu dàng như có như không ma sát bên tai, ám hiệu trực tiếp thế này sao Mạt Mạt có thể không hiểu.

Tay của anh lần trên lưng cô, bờ môi in lên vùng mẫn cảm nhất sau tai cô...

Một luồng nhiệt như được đốt lên từ trong cơ thể, cô không nhận được kẽ hít vào một hơi.

Cô ôm thật chặt chiếc gối ôm trong tay, vừa muốn chống cự, lại vừa chờ mong, cô hoang mang, cô mâu thuẫn, cô đấu tranh, biểu tình trên mặt biến hóa

thay đổi theo biểu tình trong lòng.

Anh bắt đắc dĩ thoáng nở nụ cười, buông cô ra. "Đã khuya rồi, về ngủ đi."

"À!" Cô thâm thở phào nhẹ nhõm, lại thấy mát mát rất nhiều.

Cả một đêm, cô ngơ ngác nhìn con mèo Garfield trong lòng, càng thấy vẻ mặt của mèo Garfield giống cô, ngu ngốc như thế, đàn như thế.

Cô xoa nắn khuôn mặt của nó, "Hàn Mặt ơi! Sao mày ngốc nghếch như thế hả! Anh ấy vừa mới về có một ngày, không, mới sáu giờ... Mày đã lại rơi vào rồi!"

Vẻ mặt của mèo Garfield cực kì vô tội.

"Mày phải kiên định, mày phải kiên định đấy!"

***

Chạng vạng ngày hôm sau, Mạt Mạt ngồi yên lặng bên ngoài cửa phòng trị liệu vật lý, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ đeo tay, buổi kiểm tra ngày hôm nay hình như dài hơn so với bất kì ngày nào.

"Cô vội việc gì sao?" Tiêu Vĩ ngồi bên cạnh cô hỏi.

Cô xấu hổ cười, lắc đầu. "Không có."

Nói xong lại cúi đầu vô thức nhìn đồng hồ một lần.

"Anh ấy đã về?" Tiêu Vi lại hỏi.
"Anh ấy có khỏe không?"

"Rất tốt, gầy hơn trước rất nhiều, vì công việc bận quá."

Tiêu Vi miễn cưỡng cười một cái.
"Mạt Mạt, có đôi khi tôi rất ghen tị với cô. Cô mới mười sáu tuổi, đàn ông bên cạnh đều muốn kết hôn với cô, đàn ông mà tôi gặp... không ai thật sự muốn kết hôn với tôi."

"Có thể chị còn chưa gặp được."

"Trước đây tôi từng đọc trên tạp chí có một đoạn viết, đàn ông muốn nhất hai dạng phụ nữ, một là xinh đẹp, hai là có tiền... Xinh đẹp để làm tình nhân, có tiền thì làm vợ."

Mạt Mạt không nhìn được cau mày nhìn Tiêu Vi, giọng điệu lạnh lùng: "Tôi không biết đàn ông khác nghĩ như thế nào, dù sao An Nặc Hàn tuyệt đối không phải người như thế."

"Đó là vì cô không hiểu anh ấy."

"Không ai hiểu anh ấy hơn tôi." Mạt Mạt thật sự tức giận, lại không tiện nổi cáu trong bệnh viện, đứng dậy lạnh lùng nói: "Chị nói với Thành giúp tôi, bảo tôi có việc đi trước."

"Mạt Mạt, cô chờ một chút!"

Cô căn bản không nghe, trong phút chốc đi không ngừng bước ra khỏi bệnh viện.

Tiêu Vi luôn đuổi sát phía sau, tới cửa bệnh viện kéo cô lại: "Mạt Mạt, cô chờ một chút! Thành nói có chuyện muốn nói với cô, nó sẽ ra đây nhanh thôi."

"Buổi tối tôi sẽ liên lạc với anh ấy."

"Vậy được rồi!" Tiêu Vi buông tay.

Mạt Mạt đi tới trước xe, vừa muốn lên xe, chợt trông thấy chiếc xe dừng bên cạnh đột nhiên khởi động, lao thẳng về phía Tiêu Vi đang đứng. Tiêu Vi sợ đến nỗi cuống quýt lui về sau vào bước, chiếc xe kia xẹt qua vai cô ta.

"Tiêu Vi!" Mạt Mạt vội vàng chạy tới muốn hỏi thăm một chút xem Tiêu Vi có chuyện gì không. Không nghĩ tới,

chiếc xe kia lại đột nhiên quay ngược trở lại, lao về phía các cô.

Tốc độ xe quá nhanh, cô không kịp tránh né, cũng quên phải tránh né.

Vài giây đồng hồ ngắn ngủi, Mạt Mạt sợ đến đờ đẫn, cho rằng bản thân mình sẽ bị đâm chết. Chiếc xe kia lại phanh cách hai mét trước các cô, dừng lại. Ngồi trong xe là một người đàn ông đeo kính đen, tóc đen, da vàng, vẻ mặt của ông ta vô cùng bình tĩnh.

Tiếp đó, chiếc xe rẽ rất nhanh, rời khỏi hiện trường.

Không kịp nghĩ ngợi, Mạt Mạt vội vàng quay người nhìn Tiêu Vi: "Chị không sao chứ?"

Sắc mặt cô ta tái nhợt đứng nguyên tại chỗ, nói: "Tôi nói rồi, cô không hiểu anh ấy!"

Chương 25

Mạt Mạt lại nghĩ tới một lần ở Thiên đường & Địa ngục An Nặc Hàn nói với Tiêu Vi những lời lạnh nhạt, cô bỗng hiểu rõ sự khoan dung dịu dàng của An Nặc Hàn không phải dành cho mọi người, người có lỗi với anh, anh lạnh lùng độc ác đến nỗi khiến người ta phát sợ.

...

Mạt Mạt không biết chính mình làm sao về được đến nhà, cô không hề gõ cửa, hốt hoảng đi vào phòng An Nặc Hàn.

Hai tay An Nặc Hàn đang cầm tập album đứng bên cửa sổ, nghe tiếng Mạt Mạt vào phòng, sững sốt quay đầu lại.

"Vì sao anh lại thuê người lái xe đêm Tiêu Vi?" Mạt Mạt hỏi anh.

Anh bình tĩnh gập quyển album lại, đặt vào trong giá sách, không hề trả lời, dường như đã ngầm thừa nhận.

Cô đi tới trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hờ hững của anh, bỗng nhiên thấy anh thật xa lạ. Lúc đầu nghe nói An Nặc Hàn dùng tính mạng Tiêu Vi đe dọa Tiêu Thành, cô cho rằng anh chỉ nói thế thôi, sẽ không thật sự làm vậy, hiện tại xem ra anh thật sự nói được thì nhất định sẽ làm được!

"Vì sao anh lại cho người lái xe đâm Tiêu Vi?" Cô không có cách nào tiếp nhận được sự ngầm thừa nhận của anh, cô nhất định phải hỏi ra đáp án. "Cô ấy đã từng là người yêu của anh, chút tình cũ anh cũng không nhớ tới sao? Cho dù anh đã không còn tình cảm với cô ấy, anh cũng nên nhớ đến... cảm nhận của em. Cô ấy mà chết, em sẽ áy náy cả đời, anh có biết hay không?"

"Anh biết, thế nên..." An Nặc Hàn đi tới trước mặt cô, nở một nụ cười giễu cợt: "Anh muốn làm, sẽ trực tiếp thuê người đâm chết Tiêu Thành, để lay tỉnh em bị thằng đày đọa giỡn trở thành như ngớ ngẩn thế này!"

"Anh?"

Trừ những lời này, anh không giải thích nhiều, lấy chìa khóa xe từ trong ngăn tủ, rời khỏi.

Chờ Mạt Mạt phản ứng lại, đuổi theo, An Nặc Hàn đã đi xuống tầng. "Anh nói rõ mọi chuyện đi, rốt cuộc có phải anh làm hay không?"

"Em cho là thế nào, thì chính là như thế."

***

Trên sàn nhảy, Tiêu Vi cố gắng uốn éo cơ thể xinh đẹp, mái tóc đen dài như tơ lụa nhảy múa dưới ánh đèn nhấp nháy. Giữa đông đảo những cô gái phương Tây tóc vàng mắt xanh, sự quyến rũ của cô

vẫn là tiêu điểm của ánh mắt đàn ông nơi này.

Nhảy đến khi mệt, Tiêu Vi ngồi trước quầy bar, nhắc ly rượu brandy còn lại nửa chén nhấp một hớp, ngón tay thon dài trượt theo thành ly. Lấy một dáng vẻ cô đơn đi chờ đợi người đàn ông sẵn lòng làm bạn với cô. Cô thích để bản thân mình luôn luôn duy trì được sự gợi cảm, càng đau đớn càng khiến bản thân quyến rũ, bởi vì khuôn mặt xinh đẹp là thứ duy nhất cô có thể xua đi trông vắng.

Rất nhiều ánh mắt đang quăng về phía phía cô, những ánh mắt tràn đầy thú tính này khiến cô vô cùng chán ghét, đồng thời cũng khiến cô cảm thấy bản thân mình không không đến nỗi quá bi ai.

"Một mình à? Tôi có thể ngồi đây không?" Người nói chuyện là một người đàn ông Australia, thân hình cao lớn, tóc màu nâu, đôi mắt xanh đậm, không được coi là đẹp trai, nhưng không xấu.

Vừa mắt là được, xem ra đêm nay cô sẽ không vô vị.

Ánh mắt của cô liếc xéo sang, cười nói: "Đương nhiên là có thể!"

Người đàn ông vui vẻ ngồi xuống, cùng cô nói chuyện phiếm.

Chưa được vài câu, cơ thể người đàn ông đã nghiêng về phía cô, bàn tay không thành thật lưu luyến trên bắp đùi cô.

Tiêu Vi vẫn tiếp tục cười, bung ly rượu lên uống thêm một hớp, mùi vị cay cay chảy xuống thực quản, tạm thời làm tê liệt cảm giác chán ghét từ tận đáy lòng.

Mấy năm này, cô đã từng qua tay vô số đàn ông, muôn hình vạn trạng, có người vì cô mà vung tiền như rác, có người khiến cô mơ mơ màng màng trên giường, chỉ duy nhất không còn gặp lại một loại người --- thích ngồi trên thêm đá ở công viên với cô, cùng quan sát cảnh đêm thành phố.

Cô lại uống thêm một hớp rượu, hương rượu brandy mát lạnh chảy xuôi, tựa như làn dầu tiên của họ, mùi vị trên người anh...

Người đàn ông tóc nâu hỏi cô có muốn ra ngoài ăn gì đó không, cô vừa định nói được...

Một đám đàn ông la hét âm ỹ đi vào, bọn họ đều là người Trung Quốc, lời nói đặc sệt giọng Quảng Đông...

Người đi sau cùng lùn lùn gầy tong teo, bề ngoài xấu xí, nhưng chỉ cần là người đã từng gặp qua ông ta một lần, nhất định sẽ không quên được đôi mắt sáng ngời khôn khéo kia của ông ta.

Tiêu Vi biết ông ta, tất cả mọi người đều gọi ông ta là Bình ca. Ông ta là kẻ cầm đầu nhóm nhỏ tại bang Triều Châu của Australia, chuyên môn làm buôn lậu, mấy năm trước "buôn lậu" lao động phát

tài rồi, gần đây lại buôn lậu hải sản tươi.

Từ mấy năm về trước, hai bang phái lớn ở Australia vì báo thù lẫn nhau mà giằng co, khiến cho cả hai đều thiệt hại, một bang phái nhỏ khác toàn bộ nhận rõ được tình thế, không hề vì những việc nhỏ tranh chấp nhất thời, dùng hết khả năng liên hợp với nhau điên cuồng vơ vét của cải. Nhất là những bang phái người Trung, bọn họ dồn hết sức nịnh nọt những Hoa kiều có khả năng kinh tế hùng hậu, sau đó thu được càng nhiều lợi ích.

Tên Bình ca này gần đây "việc làm ăn" càng làm càng phát đạt, có người nói là do bám víu vào một một ông chủ lớn nào đó.

"Cô chính là Tiêu Vi?" Bình ca

dùng tiếng Trung hỏi cô, rất khách sáo.

"Đúng vậy." Cô ngồi ở chỗ cũ không nhúc nhích, vẫn còn đang duy trì tư thế mà cô cho là đẹp nhất.

"Có người muốn gặp cô."

"Gặp tôi? Là ai vậy?"

"An Nặc Hàn."

Nghe thấy tên này, Tiêu Vi lạnh từ trong lòng ra ngoài.

Bình ca không đợi cô trả lời, trực tiếp nói với thuộc hạ: "Đưa cô ta đi!"

...

Tiêu Vi có chút sợ hãi, muốn phản kháng, rồi lại nghĩ lại, sợ cũng vô dụng.

Thứ nhất chạy không thoát, thứ hai trốn không xong, không bằng phối hợp một chút, làm những tên đàn ông tay chân to khỏe kia cúi lên lại tự mình chuốc khổ.

Vài người dẫn cô lên một chiếc xe tải, chiếc xe chạy được một đoạn đường, dừng lại.

Khi Tiêu Vi nhìn thấy công viên tĩnh mịch nhất trong trí nhớ, trái tim tự cho là đã sớm chẳng còn cảm giác gì dần dần thắt chặt lại.

Cô đi xuống xe, đi từng bước trên con đường rừng đầy cây râm mát, rất nhiều hình ảnh tốt đẹp vụn vặt được chấp vá với nhau một lần nữa.

Trên thêm đá, cô lại thấy bóng lưng

kia, bóng lưng cô tưởng rằng mình sẽ không nhìn thấy lại nữa.

Cô âm thầm nắm chặt bàn tay, quỳn rũ cười trong màn đêm lạnh lẽo không gì sánh được: "Không phải anh nói không bao giờ muốn gặp em nữa hay sao? Thế nào? Mới nhanh thế mà đã nhớ em à?"

An Nặc Hàn quay người lại, anh vẫn đẹp trai giống như trước vậy.

Dưới ánh trăng trắng bạc, vùng giữa hai hàng mày của anh nhăn lại tạo thành một lớp u sầu, thật khiến con tim người ta loạn nhịp.

"Đã lâu rồi không tới nơi này xem cảnh đêm, vẫn đẹp như vậy đây!"

Cô nhắm mắt lại, nước mắt lặng lẽ rơi. Nếu như thời gian có thể quay trở lại những ngày xưa cũ, cô sớm biết đàn ông một người so với một người lại càng xấu xa, cô nhất định sẽ ôm chặt người trước mặt, không cho anh rời đi.

Anh chậm rãi mở miệng. "Vì... Tôi thừa nhận tôi rất tàn nhẫn, cô từng bước đi tới ngày hôm nay, có trách nhiệm của tôi, không trốn tránh được. Cô muốn tôi làm thế nào để bồi thường cô, nói đi."

Bồi thường cái gì cũng không thể khiến thời gian quay ngược, khiến cô tìm lại được trái tim đập mạnh vì tình kia.

"Em chỉ muốn biết, anh có từng yêu em không?"

"Từng yêu! Khi chúng ta ngồi ở chỗ này xem cảnh đêm, em khi đó... thật sự rất đẹp."

"An." Trong lòng cô dấy lên hy vọng, vài bước chạy đến trước mặt anh, nhào vào trong lòng anh: "Anh có thể tha thứ cho em không?"

An Nặc Hàn lạnh lùng cười, từ từ đẩy cô ra. "Những chuyện cô làm, bất kì người đàn ông nào cũng không thể tha thứ được."

Ánh đèn thành phố thật mơ hồ, Tiêu Vi lão đảo lùi về sau hai bước.

"Vì sao anh chỉ có thể nhìn đến sự phản bội của em, nhưng lại không nhìn thấy sự tổn thương anh gây ra cho em."

Anh vì sức ép của gia đình mà không thể không đồng ý lấy cô ta, em có thể hiểu. Nhưng anh không phải như thế, cô ta gọi một cuộc điện thoại, anh lập tức đứng ngồi không yên, cô ta vừa khóc, anh liên cái gì cũng không quan tâm, bỏ em lại trong cửa hàng,... Hôm nay, nếu không phải vì Hàn Mạt, anh sẽ đến nhà nhận xin lỗi em sao?"

An Nặc Hàn nhìn về phía thành phố rực rỡ ánh đèn dưới chân, nói. "Mạt Mạt lớn lên trong lòng tôi, tôi dạy cô bé nói chuyện, dạy cô bé bước đi, dạy cô bé viết chữ... Cô không hiểu được tình cảm của tôi đối với cô bé sâu đậm thế nào. Cô ấy giống như em gái tôi, hoặc như con gái..."

"Cô ta cũng không coi anh như anh trai, coi như bố. Cô ta yêu anh!"

"Cô ấy là một đứa trẻ con! Bé gái khi bảy tuổi, yêu búp bê vải, hai mươi bảy tuổi còn có thể yêu sao?"

Tiêu Vi không nói thêm nữa.

"Vi, tôi đã từng vô cùng hận cô, hận đến nỗi không muốn giải thích với cô bất kì chuyện gì, cũng không muốn có bất kì cái gì dính dáng với cô nữa. Thế nên mấy năm nay, trong lòng cô tích lũy rất nhiều thù hận, không biết trút ra thế nào..." Giọng nói của An Nặc Hàn nghe chân thành như vậy đây. "Cô muốn trả thù, có thể hướng về phía tôi, chuyện của chúng ta không liên quan đến Mạt Mạt."

Không liên quan? Nói thật đơn giản, không có Hàn Mạt, An Nặc Hàn sẽ không mang trên vai hôn ước, cô sẽ không vì trong lúc nhất thời say rượu phát sinh quan hệ với Jack, cô lại càng không đi tới bước này ngày hôm nay.

Bây giờ cô giống như một đóa hoa héo tàn, mặc cho người người giẫm đạp, dựa vào cái gì Hàn Mạt có thể được muôn vàn chiều chuộng yêu thương!

Cô không cam lòng, cô không chiếm được An Nặc Hàn, cô cũng không để Hàn Mạt đạt được.

Trong lòng oán hận, Tiêu Vi vẫn biểu hiện ra nụ cười quyến rũ: "Anh đánh giá em rất cao rồi, cô ta có tiền có thế, ra ngoài đều có người bảo vệ, em nào có

bản lĩnh trả thù cô ta?"

"Cô không làm được, còn ai có thể làm được." An Nặc Hàn cười giễu cợt: "Vi, cô có một người em trai tốt, vừa có tài lại cũng thật lòng tốt với cô. Chẳng qua, tôi khuyên cô làm việc đừng có quá tuyệt tình, một vừa hai phải thôi."

"Rất xin lỗi, em có thể ngăn cản Thành tiếp cận Hàn Mạt, em không ngăn cản được Hàn Mạt đến quấy rầy Thành."

"Tôi chưa nói để Thành rời khỏi Mạt Mạt, thật ra tôi coi Mạt Mạt là em gái tôi, so với bất kỳ ai tôi đều hy vọng cô ấy lấy được một người thật sự yêu mình, sống cuộc sống vô ưu vô lo. Cô trở về nói với Tiêu Thành giúp tôi, nếu như cậu ta lừa gạt Mạt Mạt, thì hãy lừa

tới cùng, nếu để tôi biết cậu ta làm tổn thương Mạt Mạt, đừng nói là hát, tôi sẽ khiến cậu ta sau này ngay cả nói cũng không nói được..."

"Anh!"

"Còn nữa, nghe nói hôm nay cô thiếu chút nữa bị xe đâm." Anh điềm đạm nói với cô: "Từ ngày mai trở đi tôi sẽ sai người bảo vệ cô, miễn cho cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Mạt Mạt lại trách móc tôi!"

"Vì sao?" Thấy An Nặc Hàn nói như vậy, Tiêu Vi càng thêm ghen tị, càng cảm thấy thế giới này đối xử với mình không công bằng, cô lớn tiếng chất vấn: "Cùng là phản bội, vì sao anh không thể tha thứ cho em, nhưng lại khoan dung với

Hàn Mạt như thế? Nếu trước đây anh đòi xử với em chu đáo được bằng một nửa Hàn Mạt, em làm sao lại cùng Jack..."

"Lên giường?" An Nặc Hàn lạnh lẽo bổ sung đầy đủ cho cô.

"Em.." Tiêu Vi nhìn về phương xa, những ngọn đèn trong mắt cô mơ mơ hồ hồ, cái gì cũng không nhìn rõ.

"So với chuyện cô và Jack lên giường..." An Nặc Hàn bình tĩnh nói: "Tôi càng không thể tha thứ cho việc cô không tin tôi. Trước kia tôi đã nói tất cả mọi chuyện với cô rất rõ ràng, cũng nói cho cô quan hệ của tôi và Mạt Mạt, cô không những không tin tôi, còn cho rằng tôi muốn gia sản nhà Mạt Mạt..."

An Nặc Hàn cười một cách châm biếm: "Luôn miệng nói yêu tôi, trong suy nghĩ của cô, suy cho cùng tôi là dạng người gì?"

"..."

Tiêu Vi cảm thấy bản thân ngoại trừ việc rời đi không còn điều gì khác để nói.

Cô quay người, đi dọc theo đường rừng trở về.

...

Không phải người con gái nào cũng may mắn giống Mạt Mạt, sống trong thiên đường, chảy dòng máu của thiên sứ.

Ít nhất Tiêu Vi không phải như vậy,

trước khi cô tới Australia, cô và bố dựng sống với nhau. Bố dựng của cô là một thương nhân thủ đoạn, biểu hiện ra với cô rất dịu dàng thương yêu, trong lòng lại vô cùng xấu xa. Từ bố dựng cùng với bạn bè làm ăn bên người ông ta, Tiêu Vi đã nhìn ra đời thật đáng ghê tởm, nhìn thấy quá nhiều đàn ông giả dối.

Thế nên trước đây An Nặc Hàn nói cho cô toàn bộ mọi thứ, kể về sự bất đắc dĩ về trách nhiệm và tình thân, sau đó, đưa ra lời chia tay với cô, cô căn bản không tin, cô giống như nổi điên mắng anh, đánh anh.

Anh không hề tránh né, không nói gì mà nhìn, để kể cô đánh tới mệt mỏi.

Về sau cho dù cô đa nghi, cô hận

anh, cô cho rằng An Nặc Hàn cũng giống như những người đàn ông khác, chỉ muốn dùng lời ngon tiếng ngọt lừa cô... Giữa mâu thuẫn yêu và hận, cô lại không kiềm chế được nổi nhớ nhung An Nặc Hàn, van xin anh trở lại bên cô...

Quãng thời gian chia sẻ một chàng trai với một cô gái khác thật không tốt, nhất là khi nhìn họ quang minh chính đại đi cùng nhau, mà chính mình đều phải trốn ở mọi nơi kín đáo gần đây lặng lẽ nhìn, giây phút đó, Tiêu Vĩ luôn cho rằng bản thân mình mới là người thứ ba phá hoại hạnh phúc của người khác... Cô không rõ thế giới vì sao lại đối xử tàn nhẫn với cô như vậy. Cô không sai cái gì, là Hàn Mạt nhảy vào giữa bọn họ, giành mất người yêu của cô, là An Nặc

Hàn không đủ kiên định, cuối cùng lại quanh quẩn giữa hai cô gái.

Vì sao đau đớn cũng chỉ là một mình cô!

Mãi cho đến một ngày, An Nặc Hàn hoàn toàn từ bỏ cô, một mình cô tại Thiên đường & Địa ngục mua rượu, trong lúc vô tình thấy hai người đàn ông từ trong một phòng đi ra, trong đó có một người hình như là An Nặc Hàn, cô đuổi theo.

"An! Anh nghe em giải thích."

Người đàn ông đó quay đầu lại, liếc cô một cái, khuôn mặt thật giống An Nặc Hàn, lại lạnh lùng nghiêm nghị hơn An Nặc Hàn rất nhiều.

"Anh?" Cô dụi mắt, cho rằng bản thân mình đang bị hoa mắt.

Người đàn ông trầm tĩnh quan sát cô một lúc, lắc đầu, vẻ mặt vô cùng thất vọng.

Người đàn ông đó dùng tiếng Trung nói với người đi bên cạnh ông ta: "Ôi! Con trai em thẩm mỹ quan thật sự kém quá!"

Tiêu Vi lập tức rõ ràng người trước mắt là ai.

Tiêu Vi không chịu nổi loại sỉ nhục này, muốn nổi giận, khi cô đón lấy ánh mắt sắc bén của người đàn ông, đột nhiên sống lưng rét run, cơn tức gì đó cũng đều

bị dọa đến chẳng còn.

Lúc Tiêu Vi nhìn hai người đàn ông được một đám người rầm rộ theo sau rời đi, thấy tổng quản lý của Thiên đường & Địa ngục mang vẻ mặt cung kính, cô mới biết rằng An Nặc Hàn không lừa cô, bố anh không phải không phải là một huấn luyện viên quyền anh bình thường, đáng tiếc là quá muộn rồi.

Đường còn có thể quay lại, nhưng cuộc đời thì không.

Thấy bản thân mình gặp phải người không tốt đẹp, Mạt Mạt lại được An Nặc Hàn che chở trong lòng bàn tay, trong lòng Tiêu Vi có chút không cam chịu, muốn dùng mọi biện pháp chia tách Mạt Mạt và An Nặc Hàn, cho rằng nhìn bọn

họ đau khổ, trong lòng cô sẽ dễ chịu hơn ít nhiều.

Hiện tại mục đích của cô đã đạt được rồi, hóa ra đau đớn vẫn chỉ mình cô nhận.

Mạt Mạt và An Nặc Hàn vẫn tiếp tục sống bình lặng, không hề có thù hận lòng trời lở đất, cũng không có đau đớn tan nát cõi lòng.

Cô sai rồi!

Vất hết tâm sức chia sẻ một đôi căn bản không hề yêu nhau!

Nhìn bóng lưng Tiêu Vi càng đi càng xa, An Nặc Hàn quay người, đi theo một hướng khác.

Đêm đó, An Nặc Hàn ở trong Thiên đường & Địa ngục uống rất nhiều rượu, rượu brandy mát lạnh phản chiếu sự đau đớn rõ nét trong đáy mắt anh.

...

Trên màn hình di động của anh đang phát một đoạn phim ngắn, nhìn sản phẩm có người dùng máy quay phim cầm lỗ quay rất nhiều đoạn ngắn rồi biên tập lại.

Có cảnh Mạt Mạt ngồi cùng Tiêu Thành nghe nhạc, cùng ngâm nga hát.

Cũng có cảnh cô gọt vỏ táo, sau lại cắt thành từng miếng, kiên trì cẩn thận.

Trong đó còn có một đoạn...

Tiêu Thành nói với Mạt Mạt: "Cô đi đi, tôi không muốn lại nhìn thấy cô."

Mạt Mạt đang cầm một bát thuốc Đông y hơi nóng nghi ngút, mỉm cười bùng lên cho cậu ta: "Anh lại thử thêm đi, nói không chừng sẽ có ích!"

Tiêu Thành hất bay bát thuốc, nước thuốc bắn lên trên da mặt non mịn của Mạt Mạt. "Đi! Tôi bảo cô đi, cô có nghe thấy không."

Cô vẫn còn cười, trong đôi mắt đong đầy ánh nước: "Thành, em sẽ không đi! Không ai có thể khiến em rời khỏi anh!"

Cậu ta ôm chặt lấy cô. "Xin lỗi!"

"Không sao, em không thể trách anh."

Đoạn phim ngắn này có người giấu tên gửi tới Anh, khi đó anh vừa mới phẫu thuật xong, một mình nằm trong bệnh viện, bạn bè của anh mang cuộn phim đến cho anh.

Những ngày một mình trong bệnh viện rất cô đơn, may mà có "khuôn mặt tươi cười" của Mạt Mạt vượt qua cùng anh!

Khoảng thời gian đó, An Nặc Hàn nghĩ thông suốt rất nhiều việc. Anh và Mạt Mạt tuy rằng cùng lớn lên như hình với bóng, nhưng giữa hai người tồn tại chướng ngại khoảng cách và giao tiếp không có cách nào vượt qua được. Anh

không thể giải thích được suy nghĩ của Mạt Mạt, cũng như Mạt Mạt không thể hiểu được suy nghĩ của anh vậy.

Cái này đại khái là sự khác biệt theo như lời mọi người đi.

Mười tuổi, khoảng cách không thể nào vượt qua.

Bỏ lỡ, không phải là hai người không thể yêu nhau, mà suy nghĩ của hai người không có cách nào bắt nhịp được với nhau!

Chương 26

Uống đến say bảy phần, An Nặc Hàn nhìn giờ đã không còn sớm, vừa muốn rời khỏi, không ngờ lại gặp lại người bạn đã nhiều năm không thấy ở ngoài hành lang. Hàn huyền một lúc mới biết được bạn mình cũng đã đổi nghề làm buôn bán hợp pháp, mấy năm nay ở Australia buôn bán cũng tốt lắm, lãi không ít tiền.

"Đi! Đi! Khó có ngày hôm nay gặp được, vào trong uống mấy chén." An Nặc Hàn bị bạn kéo vào gian phòng bao sang trọng, cũng không biết lại uống thêm bao nhiêu rượu, nói chung là càng uống càng

cảm thấy đời người vô thường, bọn họ không nhìn được nhớ tới những năm tháng hết sức lông bông năm mười tám tuổi.

Khi đó họ cũng đã từng một bụng nhiệt huyết, một lòng muốn lang bạt trên xã hội đen Australia một phen.

Có một lần... Họ bị một lão đại xã hội đen bản địa Australia vây tại phòng tắm hơi, thiếu chút nữa bị người ta đánh chết.

Ngay khi An Nặc Hàn tưởng rằng bản thân mình không còn đường trốn thoát, An Dĩ Phong mang theo hơn mười người vây chặt phòng tắm hơi không lọt một khe, nhưng ông không hề động tay, thái độ thành khẩn nói với tên lão đại

vênh vãi kia: "Ông bỏ qua cho nó, tôi bảo đảm sau này sẽ không để ông nhìn thấy nó nữa!"

Tên lão đại kia khinh thường dùng tiếng Anh hỏi: "Mày là ai?"

"Tôi là bố của Anthony." An Dĩ Phong đặt hai vali dollar Mỹ lên bàn. "Tôi chỉ có một đứa con trai là nó, cho dù thế nào, hôm nay tôi nhất định phải dẫn nó đi."

Tên lão đại kia nhìn tình hình lúc đó, vừa cầm tiền chạy đi vừa nói. "Hừ! Về sau quản lý tốt con trai mày, lần sau tao nhìn thấy nó, nó cũng không có vận may như thế nữa đâu."

"Ông yên tâm, tuyệt đối sẽ không!"

Khi rời khỏi, An Nặc Hàn nằm trong xe cấp cứu lấy tay đè vết thương trên người mình, máu vẫn không ngừng chảy ra từ kẽ hở.

"Xã hội đen, không tốt đẹp như con nghĩ đâu..." An Dĩ Phong lôi ra một gói băng gạc không biết từ đâu, thành thạo băng bó cho anh. "Con muốn sống, thì phải để người khác chết không có chỗ chôn..."

Ngày hôm sau, tin tức tit trên báo khiến người khiếp sợ, lão đại xã hội đen nào đó bị người ta bắn chết tại một góc phố, trên người có hơn trăm vết súng, máu thịt lẫn lộn.

Dựa theo những gì cảnh sát điều tra

lấy chứng cứ, hung thủ là sát thủ chuyên nghiệp, mục tiêu là hai vali dollar Mỹ trong tay người chết...

Từ sau đó, An Nặc hàn trở lại trường học ngoan ngoãn đọc sách.

Nhưng anh nhớ kỹ một đạo lý: đừng nhân từ đối với kẻ địch của mình, càng không thể tàn nhẫn với người yêu mình.

***

Khoảng một, hai giờ sáng, An Nặc Hàn được bảo vệ Thiên đường & Địa ngục lái xe đưa về nhà,

An Dĩ Phong còn đang chờ anh, "Muộn thế này mới về?"

"Gặp được một người bạn." Anh nói

năng mơ hồ đáp lại. "Bồ, có phải bồ có chuyện muốn nói với con?"

An Dĩ Phong vốn định nói chuyện với anh, thấy bước chân anh đã loạng choạng, nói cũng chẳng rõ, khua tay: "Đi về nghỉ trước đi đã, ngày mai nói sau."

An Nặc Hàn trở về phòng, vừa mới cởi áo khoác vắt trên giường, Mạt Mạt đã đi vào.

Anh day day trán, bộ não bị rượu làm tê liệt bắt đầu đau nhức. "Anh đánh thức em à?"

"Em đang đợi anh."

Trong phòng, hỗn hợp mùi nước hoa và hơi rượu không quanh quẩn tại một

chỗ mà phiêu tán khắp nơi, kích thích khứu giác của con người.

Mạt Mạt nắm chặt hai tay, nhìn chằm chằm vào vết son môi đỏ chói trên cổ áo sơ mi của anh một lúc rất lâu, mới từ từ thả lỏng bàn tay đang nắm chặt. "Em muốn hỏi rõ, chuyện hôm nay rốt cuộc có phải anh làm hay không?"

Lại là chuyện này. "Vì sao em hỏi anh? Sao em không đi hỏi Tiêu Thành?"

"Bởi vì..." Bởi vì An Nặc Hàn đối với cô mà nói là người thân thiết nhất, có lẽ người ta khi gặp phải bất kỳ nghi hoặc nào không giải thích được, sẽ vô thức tìm hỏi người nhất cận với mình.

"Anh nói cho em biết là cậu ta làm,

em có tin không?"

Mạt Mạt lắc đầu, "Anh uống say rồi!"

An Nặc Hàn kéo mạnh cánh tay cô, không kiềm chế được cơn giận: "Em có phải cho rằng anh ta trong sạch, linh hồn anh ta không nhiễm một hạt bụi... Chỉ có loại đàn ông tàn nhẫn máu lạnh như anh mới có thể lái xe đi đâm người?"

"Anh quả thật không thể nói lý nữa!" Mạt Mạt vùng vẫy: "Thành làm sao có thể sai người lái xe đâm chị gái của chính mình?"

Anh buông cô ra, lạnh lùng nói: "Nếu đã không tin, cứ gì còn hỏi anh?"

"Em..."

"Anh mệt rồi, có cái gì muốn nói mai hẵng nói đi."

An Nặc Hàn mệt mỏi ngồi trên giường, dùng sức day day giữa trán, đầu đau khiến suy nghĩ của anh trở nên lộn xộn.

Mặt Mặt nhìn vẻ mệt mỏi của anh, lại nhìn tới dấu hôn trên cổ áo anh, cô cố gắng không cho chính mình nghĩ sâu hơn, nhưng trước mắt hiện lên một cách rõ nét hình ảnh anh hôn mãnh liệt, nhiều lần với một người phụ nữ xa lạ ở trên giường.

Cô ngây ngốc chờ trong phòng anh đến bây giờ, lo lắng, sốt ruột vì anh. Còn anh thì ở bên ngoài chơi bài trắng hoa,

sớm vất cô ra khỏi đầu.

Hai bàn tay Mạt Mạt nắm chặt lại, ra sức đên nén lửa giận đang bùng cháy mãnh liệt trong lồng ngực.

"Được rồi... Hy vọng ngày mai anh chữa lại chút sức lực cho em!"

Mạt Mạt trở lại phòng của mình, chạy ào vào phòng tắm.

Cô cởi quần áo, liều mạng dùng nước lạnh làm nguội đi ngọn lửa nóng rực trong lồng ngực, dội đi những hình ảnh xấu xí dơ bẩn chồng chéo không ngừng trong đầu.

Nỗi hận và ghen tị tựa như nước lạnh chảy dọc trên cơ thể, dập tắt tình

yêu của cô.

Không nhìn thấy anh, nhớ thật nhiều.
Gặp được rồi... còn không bằng không
gặp!

Yêu một người đau đớn như thế đây,
buông tay so với "yêu" lại càng thêm
đau.

Cô lạnh run người quỳ dưới đất, ôm
lấy khuôn mặt, chất lỏng nóng bỏng cũng
không đè nén được nữa, trượt xuống gò
má.

Cô khóc thút thít, lại ra sức cười
nhạo bản thân ngu xuẩn, vô dụng!

An Nặc Hàn cởi hai chiếc khuy sơ
mi mới phát hiện ra trên cổ áo mình có

dầu hôn. Anh sớm không nhớ nổi những người phụ nữ kia tới gần anh lúc nào, để lại vết tích dơ bẩn này.

Nhớ tới những khuôn mặt dung tục của mấy cô gái hầu rượu, anh chán ghét lau đi, quyết định cởi áo sơ mi ra ném xuống.

Vừa mới cởi nút thắt, anh loáng thoáng nghe thấy phòng bên cạnh vang lên tiếng nước nở rất khẽ.

"Mạt Mạt?" An Nặc Hàn gọi một tiếng. "Em đang khóc sao?"

Đột một lúc, phòng bên cạnh không có tiếng trả lời, Anh có phần lo lắng, bước chân không ổn định đi tới ngoài cửa phòng Mạt Mạt: "Mạt Mạt?"

Vẫn không có tiếng trả lời.

Anh trực tiếp đẩy thẳng cửa vào, trong phòng không có ai, chiếc gối ôm anh tặng cô bị vất chổng trơ trên mặt đất.

Thấy đèn trong phòng tắt sáng, anh đẩy cửa, phòng bị khóa từ bên trong.

"Mạt Mạt, xảy ra chuyện gì?"

"Không có việc gì..." Cô ghen ngào trả lời.

"Em khóc à? Có phải Tiêu Thành bắt nạt em không?"

"Em không cần anh quan tâm!" Mạt Mạt lớn tiếng nói.

Anh dùng sức đẩy cửa phòng tắt.

"Mạt Mạt, mở cửa."

Mạt Mạt vẫn không đáp, tiếng nước nở ngắt quãng.

Anh nhất thời nóng nảy thấp thỏm, đá văng cửa phòng tắm.

Trong chớp mắt cửa mở, anh hối hận vô cùng.

Trong phòng tắm sáng rực, Mạt Mạt hai tay ôm lấy ngực, hoảng sợ lùi về góc tường, khó tin mở to mắt trừng anh, trên mặt vẫn còn sót lại vệt nước. "Anh, anh muốn làm gì?"

Anh thật sự say rồi, đầu óc không tỉnh táo, cũng không nghĩ ra chính mình muốn làm cái gì. Nhất là sau khi anh nhìn

thấy cơ thể thuần khiết của Mạt Mạt, đáy mắt anh phản chiếu hình ảnh cơ thể trắng ngần của cô, dòng nước trượt theo đường cong uyển chuyển chảy xuống, liên miên không ngừng...

Cô thật sự đã trưởng thành, tuy rằng vẫn chưa đầy đặn lắm, nhưng cơ thể mới chín của thiếu nữ có cái đẹp khiến anh rung động. Hai bầu ngực mướt mà, một điểm phấn hồng ướm át. Chiếc eo nhỏ tựa như hơi dùng sức một chút là có thể gãy vụn trong lòng bàn tay anh, không thể nắm chặt. Còn có hai chân khép chặt lại của cô, khiến anh có loại kích thích muốn đi lên hôn cô...

Anh rất muốn lù ra ngoài ngay lập tức, nhưng nước mắt trên mặt Mạt Mạt

buộc anh phải nỗ lực đè nén sự khô nóng bên trong người, đi tới bên cô.

"Có phải Tiêu Thành bắt nạt em không?"

Mạt Mạt cuối cùng cũng hoàn hồn lại từ trong kinh hãi, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt: "Không có."

Anh nâng khuôn mặt của cô lên, ngón tay chạm vào nước da mềm mại, co dãn của cô...

Mùi vị của cô rất tuyệt, có loại hương thơm ngọt ngào của trái cây, khiến anh không nhịn được muốn nếm thử...

Dòng nước rơi xuống trên người anh, lạnh đến thấu xương, chặn đứng sự

mơ màng của anh.

"Sao lại tắm nước lạnh?" An Nặc Hàn cởi áo sơ mi khoác lên trên người cô. "Em không lạnh sao?"

Mặt Mặt cắn đôi môi tím ngắt, không nói lời nào, cơ thể rét buốt run rẩy mãnh liệt, đủ để chứng minh sự lạnh của cô.

Anh đóng vòi nước, yêu thương ôm cô vào lòng. "Sau này đừng như vậy, sẽ bị cảm lạnh đấy."

Cô tránh đi một chút, phát hiện ra không có cách nào đẩy anh ra được, vì vậy liên buông tha sự nỗ lực vô ích, dựa vào vai anh khóc thút thút. Cô hận anh, hận trên người anh nồng nặc mùi nước

hoa, hận trên áo sơ mi anh lưu lại dấu son môi của phụ nữ.

Đồng thời, cô cũng yêu anh, yêu lồng ngực cường tráng đang dán chặt vào cơ thể trần của cô này.

"Mặt Mặt, em còn có anh. Cho dù tới lúc nào, anh đều ở bên em giúp em." Giọng nói của anh mơ hồ, có lẽ bởi vì rất lạnh, vòng ôm của anh đặc biệt nóng rẫy.

Cô gượng cười: "Ồ nước Anh mà giúp em hả?"

"Anh cũng không muốn..."

Anh ôm sát cô, cơ thể hai người càng dán chặt với nhau, trống ngực đập

dồn dần dần mất đi tiết tấu. "Mạt Mạt, ở gần em quá anh sợ sẽ không kiểm soát được chính mình..."

Nước mắt, tuôn rơi bên vành mắt...

Người đàn ông như anh, ở gần người phụ nữ nào cũng đều không thể kiểm soát được bản thân.

Mạt Mạt nhắm mắt lại, quay mặt đi, nhốt lại những giọt nước mắt chưa kịp rơi.

"Anh, anh đi ra nòoài!" Âm thanh của cô run rẩy

Lòng bàn tay An Nặc Hàn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của Mạt Mạt lên, vén lên những sợi tóc vương trên khuôn mặt cô,

ngón tay dịu dàng lau đi nước mắt của cô.

Đôi môi nóng bỏng phủ lên con mắt cô, hôn lên nước mắt cô.

"Mạt Mạt."

An Nặc Hàn thật sự đã say, say đến nỗi không thể dùng lý trí kiểm soát hành động của anh, cũng không có cách nào tự hỏi tất cả hậu quả.

Anh ôm lấy cô, ngón tay siết chặt eo cô, cúi đầu hôn lên môi cô, dịu dàng trần trọc, thân mật cọ xát... Anh muốn cô, giờ này phút này, trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ.

Mạt Mạt kịch liệt phảng kháng, đẩy

anh, đánh anh, né tránh nụ hôn kịch liệt của anh... Nhưng cô trước sau đều không kêu gào, phản kháng trong im lặng.

An Nặc Hàn ôm lại càng thêm chặt, hô hấp dày đặc mùi rượu ngày càng gấp gáp, nụ hôn của anh cũng ngày càng ngang ngược, cuồng dã lại mạnh mẽ, môi lưỡi dây dưa đến đau đớn.

Xa tận chân trời, có một ngôi sao băng rơi xuống, ánh sáng kéo thật dài, tan biến vào trong màn đêm.

Chương 27

Trong chiếc gương đôi diện phản chiếu hình ảnh đẹp tuyệt vời, hai cơ thể một mảnh mẽ một yếu đuối quấn lấy nhau, càng vùng vẫy, càng quấn chặt lấy.

Dần dần, Mạt Mạt không chống lại được sức lực của anh, cũng không còn sức để phản kháng. Cô cứng người dựa vào tường, để tùy lui anh tìm kiếm đuôi bắt trong miệng cô, ném vị đắng chát cùng mật ngọt trong khoang miệng...

Tay anh siết chặt lấy eo cô, di động, cơ thể ma sát cơ thể, sóng tình dập dờn từng trận từng trận...

Hôn rồi rồi lại hôn, môi lưỡi dây dưa đơn thuần đã không thỏa mãn được khát vọng tội nghiệt của anh. Tay anh phủ lên nơi mềm mại của cô, vuốt ve màu hồng phấn mẫn cảm.

Lần đầu tiên bị đàn ông tiếp xúc, đặc biệt khi nghĩ đến chủ nhân đôi tay kia là người cô thích kề cận không rời từ bé An Nặc hàn, một trận tê dại truyền tới bụng dưới, dấy lên ngọn lửa.

Mặt Mặt nỗ lực mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt, cô rất muốn dùng ánh mắt mơ hồ nhìn rõ anh xa lạ như vậy, để xác định anh thật có phải là "anh Tiểu An" cô đã thầm mến từ bé không.

Ai dè, càng nhìn càng phát hiện ra

anh hôm nay hoàn toàn khác biệt với thường ngày, trong men say, con mắt anh khép hờ, trong con ngươi ánh lên ngọn lửa, nước da trần dưới ánh đèn tản ra sức quyến rũ của đàn ông.

Cơ thể anh cao gầy, dương cong trên người cương nghị, tựa như tích lũy sức lực vô hạn... Còn có lồng ngực anh, rộng rãi bằng phẳng như vậy, hai điểm đỏ thẫm trước ngực lại vô cùng hấp dẫn...

Cô quên phản kháng, An Nặc Hàn lại càng trắng trợn hơn, anh buông tha cho môi của cô, dọc theo cổ hôn xuống, đầu lưỡi trần trọc trên làn da cô.

Thế giới như quay tròn, Mạt Mạt dường như trông thấy trên màn trời màu đen nở rộ một vùng hoa bỉ ngạn màu đỏ

rực, ngôi sao ánh vàng rơi xuống biển khơi rộng lớn, sóng biển vàng rực cả mảng trà mi

* Hoa trà mi

<https://tieuphongca.wordpress.com/>

"Ừm..." Mạt Mạt không nhìn được đuôi thẳng người, sự sáng khoái vô hạn khiến cô khó mà đưa tay khước từ. "Dừng..."

An Nặc Hàn bắt được tay cô, cố định chúng sau lưng cô. Sau đó dùng tay kia lưu luyến vuốt ve cơ thể còn chưa hoàn toàn trưởng thành. Đồng thời bờ môi anh còn chuyển qua sau tai cô, khẽ khàng ngậm lấy vành tai cô...

Cơ thể như nụ hoa chờ ngày nở của Mạt Mạt căn bản không thể chịu được loại khiêu khích này. Toàn bộ tri giác cùng sự sung sướng của cô đều bị anh nắm trong tay, cánh tay cô đặt lên cổ anh, từ phản kháng biến thành nhênh hợp...

"Anh Tiểu An..." Dưới sự khiêu khích thật thành thạo của An Nặc Hàn, cô dần dần cảm thấy cơ thể không không chế được, cảm giác khoan khoái mãnh liệt khiến cô trông rộng một cách kỳ lạ, toàn thân đều có một loại mong muốn có cái gì lấp đầy kỳ vọng vì cô.

An Nặc Hàn gắt gao đặt cô lên vách tường, môi lưỡi thăm dò vô tận trên cơ thể cô, cuối cùng ngậm lấy nụ hoa đang gắng gượng của cô.

"U... ĐỪNG..."

Mạt Mạt ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đêm đen như mực ngoài phòng tắm.

Gặ̣m cấn mút liên tiếp rơi xuống cơ thể của cô, cả người đắm chìm, đã định trước sẽ thế nào cũng đắm chìm cùng với tâm hồn.

Nghe thấy anh hô hấp gấp gáp, tiếng ngâm hưng phấn từ trong miệng bật ra, Mạt Mạt hoàn toàn mê loạn.

Thế giới đều đang đảo điên, không phân biệt là đêm hay ngày, cũng không kể là đêm hay là ngày...

Người đang ở gần trong gang tấc, ánh mắt anh say đến nỗi không còn có

tiêu cự, xa xôi đến nỗi không có cách nào chạm vào được.

Nhưng cô không quan tâm, có thể được anh ôm lấy, cho dù chỉ là một đêm yêu mê loạn, đủ rồi!

Hô hấp của anh càng ngày càng hỗn loạn, bờ ngực phập phồng kịch liệt, trong quần càng đầy càng chặt...

Cuối cùng, An Nặc Hàn cũng không kiềm chế nổi nữa, lấy tay nâng một chân cô lên, nhẹ nhàng dùng sức, chân của cô liên bị giơ cao lên, dán tại vách tường.

Lúc này, vùng đất bí ẩn nhất của thiếu nữ phơi bày trước mắt anh... Vùng đất u mật kia khiến tất cả suy nghĩ kiềm chế tứ chi của anh đều chị cắt đứt, toàn

bộ lý trí sụp đổ.

Anh tìm kiếm tới cửa hầm nhỏ hẹp kia.

Mềm mại một cách kỳ diệu.

"Đừng..." Mạt Mạt khẽ rên rỉ, cơ thể dưới sự đụng chạm của đầu ngón tay anh mà run rẩy.

Dịch thể ấm nóng ẩm ướt rơi vào đầu ngón tay anh...

"Ừm... Đừng! Không..." Cô kêu gọi, trong lời từ chối mê muội tràn đầy khát vọng và mong đợi, muốn anh nhanh lấp đầy sự trống rỗng của cô.

An Nặc Hàn cũng không thể chờ đợi thêm được nữa, buông chân cô ra, nhanh

chống cời thắt lưng.

Trong nháy mắt mất đi lực chống đỡ của anh, cả người Mạt Mạt mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống, vội vàng đưa tay chống vào vách tường.

Tay vừa vịn chạm tới van vòi sen, một luồng nước chảy vọt xuống, dập tắt dự vọng sôi sục.

An Nặc Hàn cứng đờ đứng dưới làn nước lạnh, màu đỏ thẫm trong đôi mắt dần dần nhạt đi, lý trí bị đục hỏa chôn vùi cuối cùng cũng trở về bộ não anh. Anh đang làm cái gì, muốn chiếm đoạt một cô gái non dại mười sáu tuổi, mà cô gái kia chính là Mạt Mạt được anh bao bọc lớn lên trong lòng bàn tay anh, suýt nữa đã gây nên bi kịch không cách nào

ngịch chuyển được.

May là Mạt Mạt kịp thời dùng nước lạnh gội tỉnh anh, bằng không anh cả đời đều không thể tha thứ cho chính mình.

Anh lắc lắc đầu, hai tay lau đi nước lạnh trên mặt, khàn giọng nói: "Cám ơn!"

Mạt Mạt hiểu rằng anh đã tỉnh táo lại rồi, lúc không nên say thì say, lúc không nên tỉnh thì vì cái gì lại phải tỉnh.

Cô khoanh hai tay xâu hồ xoay người, tắt vòi nước.

"Xin lỗi." Anh cúi người nhặt chiếc áo ấm ướt trên mặt đất lên, mặc vào người. "Xin lỗi! Anh uống say!"

Mạt Mạt gượng gạo cười, sau lại

nói không ra cái gì. "Không sao. Em sẽ không để bụng đâu."

Anh rời khỏi phòng của cô.

Đề lại Mạt Mạt một mình đứng trong phòng tắm, gượng cười.

Không có người phụ nữ nào sẽ không để bụng chuyện đàn ông tại thời điểm máu chót thế này bày ra biểu tình áy náy "suýt nữa đã làm một việc cực kỳ sai" mà rời khỏi.

Đặc biệt là người đàn ông đấy là người cô mong chờ đã lâu, thậm chí đã lâu!

Cô nhắm mắt lại tựa trên vách tường lạnh như băng, vô thức nhớ tới quá trình

vừa mới phát sinh, nụ hôn của anh, vòng ôm của anh, lại làm cô mất hồn như thế...

Thế nên cô từ trước đến nay không nghĩ tới sẽ muốn bất kì sự ôm ấp và đụng chạm của người đàn ông nào. Đã không còn An Nặc Hàn, cô cảm thấy bản thân giống như một bông hoa tươi đã bị đốt cháy rẫy, không thể hút nước làm dinh dưỡng, chỉ có thể cô đơn mà nhìn cánh hoa từ từ héo rũ.

Nhưng cô tình nguyện héo rũ như vậy cũng không muốn tình yêu của Tiêu Thành tới tưới mát!

Đến tốt cùng cô có bao nhiêu yêu, mặc cho An Nặc Hàn phung phí như vậy, vẫn còn bất tận đến thế...

***

Cả một đêm, gian phòng của An Nặc Hàn rất yên tĩnh, ngoại trừ tiếng hít thở trầm ổn không hề có động tĩnh gì khác.

Sáng sớm hôm sau, Mạt Mạt nghe thấy phòng bên có tiếng động, rời giường ngồi trước gương, dùng phấn sáng che đi vành mắt đen, thay một bộ váy màu hồng nhạt đi xuống tầng.

An Nặc Hàn đã ngồi trên sofa đọc báo, sắc mặt có chút nhợt nhạt, Mạt Mạt kéo mấy lọn tóc bên sườn mặt, che khuất sắc ửng hồng trong đôi mắt, ngồi xuống bên cạnh anh,

An Nặc Hàn chỉ liếc khuôn mặt cô

một cái, cúi đầu lật báo rất nhanh.

Trong không gian chỉ còn tấc lật báo sột xoạt.

Mạt Mạt đang xấu hổ đến nỗi không biết làm thế nào cho phải, tờ báo được đưa tới trước mặt cô, cô vừa nhận lấy vừa nhìn, trang âm nhạc.

Một luồng tình cảm ấm áp chảy qua đáy lòng.

"Cám ơn!" Cô chăm chú nhìn không chuyển mắt vào tờ báo trong tay, ngón tay vân vê góc báo, vân vê đến lúc ăn sáng, một chữ cũng không chui vào đầu.

Bữa sáng cùng nhau, vô cùng yên lặng.

Cô và An Nặc Hàn tập trung cúi đầu ăn gì đó, An Dĩ Phong và Tư Đồ Thần đối diện dường như có chút đăm chiêu mà nhìn bọn họ ăn.

Bữa sáng vừa mới ăn không được bao lâu, di động An Nặc Hàn đặt trên bàn vang lên, cô trong lúc vô tình liếc mắt một cái, trên mặt mình nhấp nháy ba chữ: Tô Thâm Nhã.

An Nặc Hàn lập tức tiếp điện thoại, đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện:

"Ừ, là anh... Tìm anh có việc gì?"

"..."

"Anh đang ở Australia."

" ... "

"Gấp thế à?"

" ... "

Mặt Mặt bung cốc sữa trên bàn uống một hộp lớn, đầu lưỡi bị bỏng rát.

Gọi điện thoại thật lâu mới xong, khi An Nặc Hàn quay trở lại, Mặt Mặt đang hít thở mãnh liệt, để bầu không khí giảm bớt cảm giác đau đớn nơi đầu lưỡi.

Không đợi An Nặc Hàn ngồi xuống, An Dĩ Phong không hề e dè mà hỏi dồn. "Là ai gọi đến?"

"Đồng nghiệp công ty." An Nặc Hàn mặt không hề thay đổi đáp: "Có một hạng

mục xảy ra chút vấn đề, quản lý bảo con trả phép quay về."

"Lúc nào thì đi?"

An Nặc Hàn nhìn đồng hồ đeo tay.

"Con đi thu dọn đồ đạc một chút, hẳn là vẫn kịp máy bay lúc mười hai giờ."

"Gấp như thế à?"

"Vâng, hạng mục này rất quan trọng đối với con."

Mạt Mạt nghe vậy, mệt mỏi buông chiếc bánh ngọt đang ăn dở trong tay xuống.

Một cuộc điện thoại có thể khiến anh quay lại Anh ngay lập tức, có thể thấy cô gái kia đối với anh còn hơn tất

cả.

"Trên đường đi cẩn thận một chút."
Cô dùng giọng điệu không được tự nhiên nói.

"Em không đi ra sân bay tiễn anh à?"

Cô còn không vĩ đại đến mức tự mình đưa người đàn ông mình giao cả trái tim vào trong vòng ôm ấp của cô gái khác. Thế nên cô giả bộ nhìn đồng hồ đeo tay, nghiêm túc hiếm thấy trả lời anh. "Em còn có việc, em muốn giúp Thành cùng đi làm trị liệu vật lý."

An Nặc không nói gì khác, bàn tay khoác lên vai cô vỗ nhẹ hai cái, vội vàng lên tầng thụ dọn đồ đạc.

Mạt Mạt không biết An Nặc Hàn muốn biểu đạt ý gì.

Cô mới mười sáu tuổi, không thể tiếp tục mặc kệ ngòi nhìn bản thân mình khô héo trong một đoạn chờ đợi không có kết quả.

Chương 28

Trên đường ra sân bay, An Dĩ Phong thoáng nhìn qua sắc mặt An Nặc Hàn. "Cãi nhau với Mạt Mạt à?"

"Đâu có." An Nặc Hàn lắc đầu. Một thằng đàn ông lớn đầu như anh mà lại đi cãi nhau với một đứa trẻ mười sáu tuổi, thật quá nực cười!

"Bố nghe nói tôi qua con đi gặp Tiêu Vi." An Dĩ Phong hỏi hơi có phần đột ngột.

An Nặc Hàn cũng không hề cảm thấy việc này ngoài ý muốn. Cơ sở ngầm của An Dĩ Phong ở bên ngoài rất nhiều,

không có chuyện gì có thể qua được mắt ông. "Gặp mặt mà thôi."

"Thấy cô ta trở thành cái dạng như bây giờ, có phải đang thương tiếc không? Hạn bố chia rẽ hai đứa à?"

An Nặc Hàn thả nhiên cười. "Chưa đến mức thương tiếc, chẳng qua con cảm thấy cô ấy hơi đáng thương, đến bây giờ vẫn còn không biết thứ cô ấy muốn là cái gì."

Đàn bà, có thể ngây thơ, có thể vô tri, nhưng ít nhất cũng phải biết được thứ bản thân mình muốn là gì.

Muốn trái tim của đàn ông, muốn cuộc sống xa hoa bao người mơ ước, muốn sự lãng mạn rung động lòng người,

muôn sung sướng, hoặc muôn thành công... muốn cái gì cũng đều không sai, chỉ là đừng cái gì cũng muốn, càng không thể cái gì cũng không tự mình nỗ lực, một lòng muốn tìm được từ trên người đàn ông. Điều đó bất kì người đàn ông nào cũng không thể cho nổi.

Tiêu Vi thật ra đã nhận được rất nhiều, nhiều hơn rất nhiều so với Mạt Mạt. Thế nhưng cô chưa bao giờ biết quý trọng những thứ mình đang có, một lòng nghĩ đến những thứ mình không có mà người khác nắm giữ trong tay.

Thứ bản thân mình không chiếm được, cô cũng không để người khác đạt được.

Thế nên cuộc đời của cô nhất định

là bi kịch! Mãi mãi luôn là bi kịch!

Biểu tình của An Dĩ Phong dường như rất hài lòng, vỗ vai anh. "Mặt Mặt còn nhỏ, cho cô bé thêm chút thời gian nữa con ạ. Cô bé nhất định sẽ hiểu ra bản thân mình muốn cái gì."

"Bố, bố yên tâm đi, con biết cái gì quan trọng, cái gì không quan trọng."

Trước đây rất lâu, An Nặc Hàn chỉ biết nhà họ Hàn và nhà họ An gia tồn tại một quá khứ không thể bị người khác vạch trần. Cửa cải của nhà họ được tích lũy trên tội ác.

Hàn Trạc Thần không thể giao sự nghiệp của chính mình cho người ngoài, bởi vì chỉ cần hơi sai lầm một chút,

không chỉ sự nghiệp huy hoàng ngày hôm nay của ông bị hủy hoại trong chớp mắt, mà ngay cả tính mạng của ông cũng khó có thể bảo đảm được.

Mạt Mạt từ tấm bé đã được bảo vệ rất tốt, tính nết trời sinh đơn thuần, không thể kế thừa mọi thứ của bố cô được.

Sự nghiệp to lớn nằm giữa ranh giới trắng và đen này Tiêu Thành cũng không đảm đương nổi, những người đàn ông khác cũng không đảm đương được!

Thế nên mọi thứ này đều phải do An Nặc Hàn gánh vác.

...

Có đôi khi An Nặc Hàn thường

ngĩ, nếu có người có khả năng gánh lấy phần trách nhiệm này, anh có còn muốn lấy Mạt Mạt nữa không?

Ngay lập tức anh cười tự giễu mình.

Đây là giả thiết không thể thành sự thật.

Vậy mà anh không ngờ tới, cái giả thiết không thể thành sự thật này lại trở thành hiện thực.

Một năm sau, An Nặc Hàn ngồi trong phòng làm việc rộng rãi của mình, một tay cầm điện thoại, một tay ra sức day đầu sắp nổ tung của mình, giọng điệu bình tĩnh như giếng cổ lâu năm: "Thật ă? Vậy thì tốt quá rồi, gửi lời chúc đến chú Thân hộ con."

Đây quả thật là một việc vui, vợ của Hàn Trạc Thần mang thai, là một bé trai vô cùng khỏe mạnh. Việc này có ý nghĩa rằng ông đã có người thừa kế chân chính của mình. Thế nhưng anh không cười nổi, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

An Dĩ Phong dừng lại một chút rồi nói: "Nghe Mạt Mạt nói, con có bạn gái ở Anh rồi. tình cảm rất tốt có phải không?"

Lại thêm một cây kim độc đâm xuyên vào huyết thái dương đau nhức của anh, làm anh hoàn toàn chết lặng. Trong khoảng thời gian gần đây, Mạt Mạt kiên trì muốn cùng đi Vienna với Thành học nhạc. Vì chuyện này mà cô đã vài lần cãi nhau với bố cô.

Mạt Mạt đã từng gọi điện cho anh vài lần, tỉ tê rằng cô rất muốn đi Vienna học nhạc, muốn đi quan sát thế giới bên ngoài. Cô hỏi anh liệu có thể giúp cô được không.

Câu trả lời của anh chỉ có hai chữ: *Không thể.*

An Nặc Hàn chưa bao giờ từng cự tuyệt những yêu cầu của Mạt Mạt. Đây là lần duy nhất, kiên định mà quyết đoán.

Mạt Mạt sừng sốt hỏi anh: *Vì sao?*

Anh trả lời cô: *Chờ đến khi em mười tám tuổi, chờ em thật sự biết bản thân mình muốn cái gì, anh nhất định sẽ cho em tự do!*

Thế nhưng anh chẳng làm sao ngờ được, Mạt Mạt lại nói rằng anh có bạn gái, bức anh tới giới hạn...

Thật lòng yêu thương một người sẽ không so đo trả giá và hồi đáp. Thế nhưng tình yêu cũng có giới hạn của nó, sự nhẫn nại của anh đã chạm tới giới hạn rồi...

An Dĩ Phong thở dài, nói: "Nếu tình cảm của hai đứa thật sự tốt, thì mang về đây đi."

"Vâng." An Nặc Hàn nói xong, treo điện thoại.

Nếu cô đã rất muốn cùng Thành đi Vienna học nhạc, anh cũng không tìm

được bất kì có gì để không tác thành giúp cô.

Đề cô đi ra thế giới bên ngoài quan sát đi, không trải qua chút mưa gió, cô ấy sẽ chẳng lớn được!

...

Bên ngoài có người gõ cửa.

"Mời vào."

Tô Thâm Nhã đi vào trong, bộ đồ công sở trên người tôn lên sự giỏi giang khôn khéo của cô. Từ lúc hạng mục một năm trước suôn sẻ hoàn thành, An Nặc Hàn được thăng chức làm quản lý bộ phận kỹ thuật, Tô Thâm Nhã cũng được điều đến làm trợ lý của anh.

Anh luôn luôn là một người công tư rõ ràng, Tô Thâm Nhã cũng vậy. Thế nên giữa bọn họ không hề có điều gì khác.

"Cái này là bản phân tích thị trường vừa mới làm xong. anh xem qua một chút đi."

"Đề ở đó." Anh nói. "Giúp tôi đặt hai vé đi Australia ngày mai."

"Được."

Cô nhìn sắc mặt anh, muốn nói rồi lại thôi. "Còn có việc gì nữa không? Nếu không có việc gì thì em đi trước."

"Đợi một chút." An Nặc Hàn gọi cô lại: "Cô có thể giúp tôi một việc không?"

"Được thôi!" Cô thoải mái đáp lại anh.

"Bố tôi bảo tôi mang bạn gái về nhà, chuyến bay ngày mai..."

Tô Thâm Nhã thoáng sửng sốt, cô hiểu rất rõ sinh hoạt của An Nặc Hàn, công việc là toàn bộ cuộc sống của anh, đừng nói là bạn gái, bất kỳ quan hệ mập mờ nào cũng không có.

Chẳng lẽ anh muốn đưa cô về lừa người nhà anh.

"Đi chuẩn bị một chút đi."

Không kịp ngạc nhiên, cũng không kịp nghiên cứu nguyên nhân, cô lập tức gật đầu: "Được, em đi chuẩn bị ngay bây

giờ đây."

Tới Australia cô mới biết An Nặc Hàn không phải muốn lừa người nhà anh, mà muốn đính hôn với cô.

Không phải vì yêu cô, mà vì tác thành cho người con gái anh thật sự yêu.

Biết rõ cuộc hôn nhân này là một thứ bất đắc dĩ, nhưng Tô Thâm Nhã vẫn tiếp nhận nó.

Vào lúc đàn ông yếu đuối nhất thường không có sức chống cự với tình cảm dịu dàng của người phụ nữ. Thời gian yếu đuối của người đàn ông như An Nặc Hàn quá ít. Đây là một cơ hội tốt nhất cho cô, cô tin rằng cô có thể giúp anh quên đi đau xót, thời gian là liều

thuộc tốt nhất trị liệu vết thương trong tim...

***

Sau khi tiệc đính hôn qua đi, vào một đêm trăng sáng sao thưa, dòng sông Yala vẫn êm đềm chảy như nó đã từng.

Bên bờ sông có một đôi tình nhân tay nắm tay, dựa vào nhau rảo bước tại ven bờ. Chiếc váy dài tuyệt đẹp của Tô Thâm Nhã nhẹ tung bay trong làn gió.

Mạt Mạt ngồi trong xe nhìn thấy cảnh này, muôn vạn tư vị trùng lặp trong đầu.

"Đây là kết cục tốt nhất, có phải không?" Cô hỏi.

"Không phải, không phải thế này!"
Tiêu Thành trả lời, âm thanh nhẹ như
mây trôi. "Mạt Mạt, em vốn không muốn
đi cùng anh tới Vienna, em chỉ là vì
muốn tác thành cho anh ta thôi, phải
không?"

"..." Mạt Mạt không nói lời nào, hờ
hững nhìn anh.

"Có phải em muốn hỏi giọng của
anh tốt lên lúc nào phải không?" Tiêu
Thành lắc đầu, thở dài: "Em thật ngọc,
ngọc đến đáng thương!"

"..."

"Anh vô cùng hận một người, em
đoán xem người đó là ai?" Thấy Mạt

Mạt vẫn không nói gì, Tiêu Thành tự mình trả lời: "Là An Nặc Hàn!"

"..."

"Em đoán xem vì sao anh lại hận anh ta?"

Tiêu Thành vừa muốn nói, Mạt Mạt đã mở miệng trước.

"Anh hận anh ấy đã hủy hoại cuộc đời của chị gái anh, hận anh ấy đã sai người đánh anh bị thương." Mạt Mạt nói: "Anh muốn trả thù anh ấy, thế nên anh mới lừa em, lợi dụng em."

Tiêu Thành sững sốt nhìn cô, hoàn toàn không thể tin phản ứng của Mạt Mạt lại bình tĩnh đến thế.

"Em đã sớm biết rồi." Cô nói cho anh biết.

"Vì sao em biết được?"

Mạt Mạt cười, nụ cười như một thiên sứ: "Anh có còn nhớ người lái xe đã đâm chị gái anh không? An Nặc Hàn đã từng nói: nếu anh ấy muốn làm, sẽ trực tiếp bảo người đâm chết anh. Anh ấy còn nói: là anh sai người ta làm. Em nghĩ lâu thật lâu, thật sự không nghĩ ra anh ấy có lý do gì để đâm chị gái anh. Thế nên em đã bảo người giúp em tìm được người lái xe kia... Anh đoán xem người lái xe kia nói như thế nào? Ông ta nói, là chị gái anh bảo ông ta làm. Em còn nhờ người photo bệnh án của anh, rồi cầm bệnh án ấy đi hỏi rất nhiều bác

sĩ nổi tiếng. Họ đều nói vết thương của anh để là ngoại thương, đã hồi phục cực kỳ tốt.

Ngày đó trời mưa rất to, Mạt Mạt cầm bệnh án của Tiêu Thành đứng dưới mưa.

Cô không hận Tiêu Thành, cũng không hận Tiêu Vi. Cô đột nhiên rất muốn đi ra thế giới bên ngoài quan sát, muốn biết nếu đi ra khỏi sự che chở của người nhà, không có sự cưng chiều của An Nặc Hàn, liệu cô có thể chống đỡ được mưa gió khắc nghiệt của thế giới bên ngoài không; liệu có thể thật sự trưởng thành được không, học được cách tự mình đối mặt với thất bại và đả kích.

Tiêu Thành quay vai Mạt Mạt về

phía anh, tâm trạng có chút xúc động: "Em biết rằng anh lừa em, vì sao còn muốn vờ như không biết?"

"Thành, anh và chị anh làm nhiều điều như vậy, chẳng qua là mong muốn em tách khỏi An Nặc Hàn... Hiện nay không phải là kết cục tốt nhất sao?" Mạt Mạt nhìn ra ngoài cửa xe. "Chúng ta người nào cũng không chiếm được thứ bản thân mình muốn... Chỉ có anh ấy chiếm được thứ bản thân anh ấy muốn thôi!"

Tiêu Thành bừng tỉnh nhìn cô: "Thì ra em lợi dụng anh, em cố tình cãi nhau với bố em, để An Nặc Hàn nghĩ rằng em cần anh ta giúp em. Em còn nói cho bố anh ta biết, anh ta đã có bạn gái rồi,

khiến anh ta không thể không mang bạn gái về nhà."

"Đúng vậy!" Mạt Mạt chớp đôi mắt to hồn nhiên: "Anh cảm thấy em rất ngốc phải không?"

"Em không chỉ ngốc, mà đúng là người điên." Tiêu Thành to tiếng nói: "Yêu anh ta, yêu đến nỗi điên rồi!"

"Yêu một người không phải nhất định phải đạt được. Để anh ấy và người anh ấy yêu được ở bên nhau, không phải rất tốt sao?" Gió đêm lạnh dần, một chiếc lá bạch quả lững thững rơi xuống.

Mạt Mạt đưa tay ra, bắt lấy chiếc lá trong lòng bàn tay. "Em còn có thể tiếp tục sống với anh ấy dưới một mái hiên,

mỗi ngày thức dậy thấy anh ấy ra khỏi nhà, trước khi ngủ thấy anh ấy về nhà. Khi nhớ anh ấy có thể ôm anh... Anh ấy, vĩnh viễn là anh Tiểu An ---- của em!"

"Em còn có thể thấy anh ta và vợ anh ta hôn nhau, nghe thấy tiếng động phát sinh từ trên giường của bọn họ. Em còn có thể thấy đứa con của anh ta ra đời..." Lời nói của Tiêu Thành tựa như một thành kiếm ngâm trong thuốc độc, chém đứt ảo tưởng tự cho là đúng của cô.

"Không sao, quen là được rồi."

Mặt Mặt xuống xe, cởi bỏ đôi giày cao gót trên chân, đi về hướng bờ sông.

Mỗi một bước đi, nước mắt lại chảy

xuống một dòng.

Cô phải rời khỏi đây, cô phải tự mình đối mặt với mưa gió.

Cô phải trưởng thành, cô phải lấy chồng, cô phải hạnh phúc. Thế nhưng, cô sẽ vùi tình yêu xuống đáy lòng, chỉ để cho một mình anh!

...

Tiêu Thành ngồi trong xe, nhìn bóng hình thẳng băng của cô hòa vào trong bóng tối...

Mạt Mạt không biết một việc, anh hận An Nặc Hàn không chỉ bởi An Nặc Hàn tổn thương chị gái của anh, mà còn bởi vì anh ta tổn thương người con gái

Tiêu Thành yêu nhất...

Anh thích Mạt Mạt, bắt đầu từ những ngày cô chăm sóc anh trong bệnh viện.

Cô đơn thuần như thế... Cô tựa như một bông tuyết, thánh thiện vô ngần, cho dù có tan thành nước, cũng phải tươi mát đất đai.

Đồng thời cô lại khiến người ta đau lòng như vậy.

Cô yêu một người từ năm bảy tuổi, chờ đợi vì anh ta, nỗ lực trưởng thành vì anh ta...

Yêu đến đơn thuần như thế, chân thành như thế.

Tiêu Thành lại nhìn về một hướng khác, hình bóng một đôi tình nhân nồng nàn ôm nhau.

Mạt Mạt nói không sai, bọn họ ai cũng không đạt được thứ mà mình mong muốn...

Cả một đời gặp được người mình yêu, gặp được người yêu mình, nhưng cuối cùng người ở bên mình vẫn có thể không là người mình yêu, cũng chẳng phải là người yêu mình.

Đây là cuộc sống, cuộc sống vẫn phải tiếp tục! Cuộc sống đặc sắc như thế đó!

Chương 29

Trên bờ biển Hawaii xanh thẳm, người người đều đang hưởng thụ khí hậu khô ráo dễ chịu cùng với những hoạt động tiêu khiển phong phú nơi đây, người người đều đang ung dung tiêu phí thời gian của chính mình. Duy chỉ có một người không thích thời tiết nóng nực Hawaii, không thích đám đông chen chúc nhau trên bờ biển, lại càng đặc biệt không thích sự lộn xộn nơi này. Thế nên mỗi ngày cô đều ở trong phòng khách sạn, ăn no rồi lại ngủ, dậy rồi lại ăn.

"Mặt Mặt." Hàn Thiên Vu đi tới bên giường cô, đỡ thắt lưng, từ từ ngồi

xuống. "Ngủ cả ngày rồi, sao vẫn còn muốn ngủ nữa?"

"Buồn ngủ ạ!"

Mặt Mặt tung chiếc chăn đang che khuất khuôn mặt ra, mở to đôi mắt khô khốc, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời sắp tối, bầu trời màu lam đậm, tựa như hừng đông cái ngày cô rời khỏi Australia.

Bầu trời ngày ấy, màu lam đậm.

Biển ngày ấy, nhuộm màu vàng của ánh nắng sớm mai.

Cô vốn định lặng lẽ rời đi, không ngờ vừa mới ra khỏi cửa đã thấy An Nặc Hàn đứng cô đơn bên biển, chiếc áo sơ

mi màu xanh lam bị gió thổi lay động mạnh mẽ.

Trời ngày hôm nay còn xanh hơn cả ngày hôm qua...

"Em phải đi à?" Đôi mắt anh lặng như tờ.

"Vâng." Cô gật đầu, muốn nói lời tạm biệt, nhưng lại thấy lời tạm biệt nào cũng thừa thãi.

"Đi đâu? Vienna sao?" Anh bước tới gần cô.

Mặt Mặt lắc đầu, đè nén sự xúc động muốn lùi về sau. "Đi Hawaii tìm bố mẹ em, họ nhớ em rồi."

"Anh đưa em ra sân bay đi."

"Không cần!" Cô ý thức được mình từ chối quá gấp gáp, Mạt Mạt giải thích một chút ngay sau đó. "Em đã nói rồi, em không cần anh chăm sóc."

Cuối cùng, cô lí nhí bổ sung thêm một câu: "Anh lại không thể chăm sóc em cả đời."

"Mạt Mạt..." Anh vẫn còn muốn kiên trì thêm.

"Chị Thâm Nhã càng cần anh hơn em."

Cái tên Thâm Nhã giống như một cái cơ quan, vừa thoáng chạm vào đã kích thích dây thần kinh mẫn cảm nhất của hai người.

Bước chân An Nặc Hàn hơi chững lại, "VẬY... Em đi đường cẩn thận một chút."

"Em sẽ."

Anh đến gần cô, cúi người in một nụ hôn nhẹ lên trán cô. "Xuống máy bay nhớ gọi điện cho anh."

"Được."

Mạt Mạt rời đi rất nhanh, bước chân chệnh vênh. Trên bãi biển in dấu một loạt những vết chân có nặng có nhẹ.

Sau khi đi đã xa, cô không nén nổi quay đầu nhìn, An Nặc Hàn vẫn còn đứng nơi đó...

Mấy ngày ở Hawaii, một khi cô nhắm mắt sẽ nhớ lại hình ảnh khi ấy...

Cô nhớ tới bóng hình anh trong sự ưu thương và hiu quạnh.

Cô thường hay phân vân, tình thân, cũng có những lúc ưu thương như vậy sao? Sẽ có lúc luôn luôn nhớ đến một người, quan tâm cả đến thời tiết thành phố nơi cô sống sao? Sẽ hôn cô, môi lưỡi dây dưa, nụ hôn ngọt thở? Sẽ vào lúc đêm khuya tĩnh lặng, ôm cô vào lòng, hôn vành tai mãi cảm của cô sao? Sẽ sau khi uống say chạy vọt vào trong phòng tắm của cô, ép cô vào tường tùy ý hôn, vuốt ve cơ thể của cô sao?

Nếu như những thứ này đều là tình thân, vậy tình yêu là cái gì?

Tình yêu, là thứ đàn ông say đắm nồng nàn nói với đàn bà: "Anh yêu em!" sao?

Mạt Mạt vò mái tóc của chính mình, vùi đầu vào trong gối hít một hơi thật sâu. Cô không nghĩ ra, thế nào cũng không nghĩ ra!

...

"Ôi! Bố hoàn toàn chẳng làm gì với con được rồi." Không biết Hàn Trạc Thần đi tới từ lúc nào, bất đắc dĩ nói. "Con muốn đi Vienna cùng Thành thì cứ đi đi, muốn đi đâu thì đi!"

Hàn Trạc Thần cho rằng cô sẽ ngay lập tức nhảy dựng lên từ trên giường, ôm ông nói thật to: *Con chỉ biết bố hiểu con*

nhất!

Nhưng Mạt Mạt chẳng hề như vậy. Cô nhắm mắt lại, nước mắt tuôn ra như suối, rơi xuống gối.

"Mạt Mạt? Xảy ra chuyện gì vậy? Cách đây không lâu chẳng phải mỗi ngày con đều âm ỉ đòi đi sao? Không phải thà cắt đứt quan hệ với bố cũng phải ở bên Tiêu Thành sao?"

Cô không kìm nén được sự tủi thân trong lòng nữa, đứng dậy, dựa sát vào vai Hàn Trạc Thần, nghẹn ngào khóc. "Bố, con nhớ anh ấy, con rất nhớ anh ấy..."

"Anh ấy? Tiêu Thành?" Ông trìu mền nâng khuôn mặt của cô lên, thấy

nước mắt của cô mà hàng mày ông nhúu chặt lại." Có phải Tiêu Thành nói gì với con không? Cậu ta tổn thương con hả?"

Cô lắc đầu liên tục. "Con nhớ anh ấy, càng nhớ hơn cả lúc anh ấy đi Anh... Tựa như anh ấy sẽ đi tới một nơi rất xa, không bao giờ trở về nữa..."

Cô rõ ràng có thể gọi điện cho anh, còn có thể nhìn thấy anh, thế nhưng cô lại thấy rằng bản thân mình đã hoàn toàn mất anh rồi.

Về sau cô mới hiểu được, thứ cô mất đi chính là hy vọng. Trước kia cho dù hy vọng có xa vời, dù sao vẫn còn tồn tại một chút, cô có thể trong cái cảm giác lo được lo mất tìm được một chút hạnh phúc an ủi bản thân mình. Hiện nay, ngay

cả một chút hy vọng cuối cùng cũng đã biến mất.

Cuộc sống của cô giống một ngôi nhà cao tầng mất đi cốt sắt chống đỡ, sụp đổ trong tích tắc, biến thành bùn đất ngói vụn, bụi tung bốn phía.

"Mạt Mạt?" Sắc mặt Hàn Trạc Thần trở nên nghiêm trọng trong nháy mắt: "Con yêu Tiêu An có phải không?"

"Con..." Mạt Mạt ý thức được mình đã nói ra điều không nên nói, cô cắn mu bàn tay, không hề nói lại.

"Con nói thật với bố đi, có phải con yêu nó không?"

"Đúng!" Cô khóc nói: "Nhưng anh

ấy không yêu con! Anh ấy đi Anh không lâu thì đã ở bên chị Tâm Nhã rồi... Con có nhìn thấy ảnh chụp của họ, cũng xem thư chị ấy viết cho anh Tiểu An... Con không muốn chia rẽ họ."

"Con!" Hàn Trạc Thần tức giận đến nổi chẳng biết nói gì cho phải. Để Mạt Mạt và An Nặc Hàn có thể cùng chung bước, những gì nên làm ông cũng đã làm cả rồi. "Vì sao con ngốc nghếch như vậy? Yêu một người thì phải đi tranh thủ chứ!"

Chuyện tới nước này, ông cuối cùng chẳng thể bắt buộc An Nặc Hàn hủy bỏ hôn ước để ở bên Mạt Mạt.

"Nhưng anh ấy sẽ không từ chối con, cho dù anh ấy có sẵn lòng hay

không..."

"Bố hiểu rồi!" Hàn Trạc Thần rầu rĩ vỗ vai cô. "Mạt Mạt, Tiểu An đã dính hôn rồi, con đường này chính là do con chọn..."

Cô gật đầu, cuối cùng cũng hiểu rõ ràng câu nói kia

Yêu sai người, sẽ phải nhận quả đắng, không ai có thể cứu chuộc người!

***

Sau khi quay trở về từ Hawaii, Mạt Mạt đã thay đổi.

Cô hay đi ra ngoài chơi với bè bạn giết thời gian, ca hát, khiêu vũ, bắt đầu tham gia đủ loại hình Party, càng điên cuồng cô càng thích.

Mỗi ngày, cô đều điên cuồng cười, điên cuồng ăn, chơi đến rã rời mới lết về nhà.

Bởi vì sau khi rã rời, cô mới có thể ngủ được.

Tựa như hoa bĩ ngạn, không có lá làm bạn, vẫn nở rộ như đóa trà mi. [\[5\]](#)

Có một ngày, trong Party tốt nghiệp, sau hết mình, một chàng trai Australia cao lớn tuấn tú lịch sự đứng ở bên người cô, hỏi: "Tôi có thể nói vài câu với em không?"

Cô nhìn kỹ cậu ta thật lâu mới chợt nhớ ra, cậu ta chính là bé trai đã từng viết thư tình cho cô.

Vài năm trôi qua, cậu trai khiến cô đau đầu không dứt đã có phong độ đàn ông bức người rồi.

"Nói cái gì cơ? Cậu cứ nói đi."

Cậu ta ngồi xuống bên cạnh cô, thái độ vô cùng nghiêm túc mở lời: "Làm bạn gái tôi đi."

Lại nữa rồi.

Mặt Mặt bóp đầu đang choáng váng, cười hỏi: "Cậu muốn hẹn hò với tôi?"

Hẹn hò cùng với một người đàn ông khác có thể coi như một phương thức phục hồi từ nỗi đau thất tình.

"Không phải hẹn hò, tôi muốn kết

hôn với em!"

Cô cười không nổi. Đối với một người đàn ông Australia, kết hôn đại diện cho việc anh ta sẵn lòng vất bỏ quyền lợi tùy tiện phát sinh quan hệ với những người phụ nữ khác. Thế nên, nhưng lời này còn xúc động chân thật hơn cả câu "Anh yêu em."

Cô mở miệng, một câu "OK!" bị tắc nghẹn trong cổ họng, thế nào cũng không phát ra được.

"Cám ơn!" Cô nói: "Xin lỗi, tôi không thể nhận lời cậu."

Cậu ta không hỏi lý do.

Cô cũng không nói nổi lý do. Không

phải là cô không thích cậu ta, cũng không phải cô không muốn tìm một người đàn ông yêu mình, nghiêm túc qua lại, nghiêm túc bên nhau.

Thế nhưng khi cô đang muốn đồng ý, trong đầu hoàn toàn chỉ có những hồi ức của một con người khác...

Có vài thứ, trọn đời đều không thể thoát khỏi.

Ví dụ như hồi ức, hồi ức chính là cây cầu đứt đoạn của linh hồn... [\[6\]](#)

Mạt Mạt đi tới trước quầy bar, cầm một bình champagne màu đỏ, uống một hơi hết phân nửa.

Cuối cùng cứ cho rằng là đã từng

yêu, đã từng đau khổ, sẽ hiểu được cách bảo vệ bản thân, sẽ hiểu ra kiên trì từ bỏ là không hề vô nghĩa...

Cuối cùng cứ cho rằng cuộc sống chẳng cần sự cố chấp vô vị, không có gì không thể dứt bỏ...

Cuối cùng cứ cho rằng thứ khắc cốt ghi tâm chẳng phải tình yêu, mà là đau đớn khắp mình...

Hóa ra không phải.

Đối với An Nặc Hàn, không phải là cô từ bỏ, mà là lựa chọn tiếp tục mền thâm trong cố chấp!

Đêm hôm đó, Mạt Mạt lão đảo lắc lư đi vào cửa chính, Hàn Trạc Thần

không nở lòng nào nuông chiều nỗi đau thương gần như điên cuồng của cô nữa. "Đủ rồi! Con có biết con đang làm gì không?"

"Con biết chính mình làm gì!" Mặt Mặt cười trả lời, nụ cười sau cơn say mơ màng lơ lửng: "Con mười tám tuổi rồi, con có thể chịu trách nhiệm với hành vi của bản thân."

"Con có phải muốn bố tìm nó về không? Để nó nhìn xem bộ dạng của con bây giờ." Hàn Trạc Thần hết sức nghiêm túc, với lấy chiếc điện thoại trên bàn.

Cô lập tức tỉnh táo lại, đi lên cướp lấy chiếc điện thoại. "Sau này con sẽ không thế nữa! Con sẽ không bao giờ đi chơi cũng họ nữa."

Cuộc đấu của bố và con gái, cô vẫn luôn là người thắng. Vậy mà hôm nay, cô hoàn toàn thất bại rồi. Sự thật chứng minh, con người nhất thiết đừng để nhược điểm rơi vào tay người khác.

Hàn Trạc Thần trìu mển nắm lấy bàn tay đang hồi hộp đến mức phát run của cô. "Thích nó thì vì sao lại không cho nó biết?"

"Con sợ anh ấy sẽ hủy hôn ước!" Cô nói: "Bố à, con còn trẻ, con có thể vượt qua được..."

***

Hai tháng sau đó, Mạt Mạt không hề ra ngoài chơi, chuyên tâm học nhạc, còn

tham dự cuộc thi nhập học vào nhạc viện Vienna. Khi cô nhận được giấy thông báo trúng tuyển của nhạc viện Vienna, cô hiểu, đã đến lúc mình phải rời khỏi!

Trong hai tháng bận rộn này, nhớ nhung không hề bị thời gian làm phai nhạt, ngược lại còn nhiều hơn trước.

Chẳng qua, thời gian vẫn còn có ưu điểm, nó sẽ nuôi dưỡng ra một thứ mang tên "thói quen". Thói quen là một thuốc gây tê mạnh mẽ, đau đớn sâu đến nhường nào cũng đều có thể bị nó gây tê liệt.

Đêm đã về khuya, Mạt Mạt ngồi một mình trong phòng An Nặc Hàn, bung cốc cà phê Lam Sơn ấm áp, lật giở tập album.

Anh đã trở về Anh, mang theo cô vợ chưa cưới mà anh yêu, chỉ để lại mấy tấm ảnh cũ màu sắc vẫn còn tươi mới như thuở ban đầu, khiến cô nhớ lại sự nuông chiều và che chở mà cô đã đánh rơi mất.

Mạt Mạt khẽ than một tiếng, gấp tập album lại bỏ vào trong hành lý của mình. Tháng sau, sau sinh nhật mười tám tuổi, cô sẽ phải rời khỏi Australia rồi. Cô đã nhận được thông báo nhập học của nhạc viện Vienna, sắp bắt đầu một cuộc sống mới.

Nhưng cô cũng không muốn giống như những người con gái thất tình khác, phá hủy toàn bộ vết tích đã từng yêu. Trái lại, cô lại càng mong muốn mang đi

tất cả mọi thứ An Nặc Hàn để lại.

Cho dù chỉ còn lại hồi ức chưa hề phai màu, cô cũng phải mang theo.

Cô kéo ngăn tủ của anh ra, muốn nhìn xem liệu còn có cái gì đáng giá chưa phai mờ để cô mang đi.

Ngăn tủ được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp không hề có gì đặc biệt, vài chiếc chìa khóa xe, một chiếc máy ảnh, một chiếc hộp đựng đồng hồ đeo tay, một chiếc điện thoại di động cũ mà anh bỏ đi.... Nếu cô nhớ không lầm, đó là chiếc điện thoại An Nặc Hàn đã dùng trước đây.

Cô cầm điện thoại lên nhìn một chút, kiểu dáng cũng lạc hậu, không có

dấu vết bị hỏng hóc, hẳn là vẫn có thể dùng được. Cô vừa định bỏ điện thoại vào trong va li, đột nhiên phát hiện ra số "1" trên bàn phím bị mài mòn đến bạc màu. Mạt Mạt hơi tò mò, cô thật muốn biết số điện thoại anh cài đặt cho phím "1" quay số nhanh là số của ai.

Là cô, hay là Tô Thâm Nhã?

Vì vậy, Mạt Mạt bỏ điện thoại của mình vào, bật máy, không đợi tính hiệu hiện lên, trên màn hình điện thoại đã chớp nháy lộ ra một khuôn mặt quý nghịch ngợm, khuôn mặt thổi phồng phồng lên thành hình tròn, trông vô cùng tức cười.

Nhớ lại cách đây rất lâu, vì muốn để An Nặc Hàn luôn luôn nhớ tới cô,

Mạt Mạt đã gửi bức ảnh này đến điện thoại anh, cài đặt làm hình khởi động điện thoại. Cô chưa từng nghĩ tới, điện thoại của anh thay đổi từ cái này sang cái khác, vậy mà bức ảnh của cô vẫn luôn được làm hình khởi động máy.

Cô ngồi chờ dẫn trước chiếc di động một lúc, rồi mới nhớ ra mục đích của mình. Nhấn thật lâu phím "1", dãy số đang được gọi là dãy số cô quen thuộc nhất trên đời. Rất nhanh trong điệu thoại vang lên lời nhắc nhở: Người dùng đang bận máy...

Không thể nói rõ mùi vị trong lòng cô bây giờ như thế nào, có vui mừng, cũng có chua xót... Vui mừng vì cô cảm nhận được một loại quan tâm. Trong

cuộc sống của anh, trước sau gì cô vẫn đứng thứ nhất. Chưa xót là vì loại quan tâm này không thể thay thế được tình yêu.

Mạt Mạt bỗng nhiên rất muốn gọi điện cho anh, muốn nghe giọng nói của anh một chút. Bởi vì sợ rằng chính bản thân mình sẽ khóc, không còn cách nào khác, đành phải từ bỏ.

Cô bung cốc cà phê đã lạnh lên, uống một hớp.

Mạt Mạt vô thức ấn vào điện thoại của anh, không hiểu chạm vào phím nào, điện thoại nhập vào một danh sách truyền tải video, trên danh sách đó có một tập tin video, video mang tên: "Mạt Mạt".

Mạt Mạt tưởng rằng An Nặc Hàn

thừa dịp cô không chú ý, lén lút quay cô, nhất thời tò mò mở ra.

Khi hình ảnh Tiêu Thành trên giường bệnh và cô đang ngồi bên cạnh anh hiện lên trên màn hình, cốc cà phê trong tay Mạt Mạt "choang" một tiếng rơi trên bàn học, chiếc váy ngủ màu hồng phấn bị nhuộm một vết như màu cà phê, tựa như một đóa hoa bỉ ngạn nở rộ trong đêm tối.

Cô quả thật không thể tin được những gì mình thấy.

Hình ảnh trong video chẳng những rất rõ nét, mà còn được xử lý và biên tập lại một cách tỉ mỉ để thể hiện hoàn hảo thứ quan hệ trai gái mờ ám mức độ cực cao.

Cô và Tiêu Thành cùng nhau nghe nhạc, cùng nhau ngâm nga theo tiếng dương cầm uyển chuyển...

Cô và Tiêu Thành tâm sự, nói về âm nhạc, nói về quá khứ, nói về tương lai... Cô còn khích lệ anh phải phấn chấn vì giấc mơ tốt đẹp tương lai...

Còn có vài lần tâm trạng Tiêu Thành không tốt, mắng cô, đuổi cô đi, nhưng nói thế nào cô cũng không chịu đi, khẳng khái muốn ở lại. Có một lần cô khóc, nói: "Em biết anh không thật sự muốn đuổi em đi, chẳng qua anh không muốn em áy náy và thông cảm. Thành, không phải em mang lòng thông cảm với anh, thật sự không phải..."

Những lời nói tiếp theo của cô bị xóa đi. Nếu như cô nhớ không nhầm, cô có nói tiếp: "Em thật sự đánh giá cao tài năng của anh. Thành ở trong mắt em chỉ cần đứng trên sân khấu, không dùng giọng hát cũng có thể chinh phục được mọi người."

Video chuyển sang cảnh tiếp theo, cô gọt táo cho Tiêu Thành, không cẩn thận bị đứt tay, máu tươi chảy xuống. Tiêu Thành kéo tay cô qua, dùng miệng hút máu trên ngón tay cho cô. Hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Tiêu Thành đặc biệt lộ ra sự yêu thương nồng nàn... Nhưng cảnh cô rút tay về lại bị cắt đi.

Tiếp theo, một người y tá đi vào, cười nói: "Thật ân ái nhé! Hâm mộ hai

người quá!" Còn hình ảnh cô phản bác lại cũng bị cắt đi mà biên tập lại, chỉ còn hình ảnh cô cười rụt rè, đứng dậy nói với Tiêu Thành: "Em về nhà trước, ngày mai tan học em lại đến thăm anh."

Cô đi rồi, cô y tá lại nói với Tiêu Thành: "Bạn gái của cậu yêu cậu thật đấy!"

Tiêu Thành nhìn về phía cánh cửa, vẻ mặt quỵn luyến: "Cô ấy là thiên sứ của tôi..."

...

Lúc đầu Mạt Mạt tưởng rằng An Nặc Hàn xuất phát từ việc quan tâm cô mới bảo người quay lại quá trình cô và Tiêu Thành ở trong bệnh viện. Thế nhưng

khi xem tới đoạn này, cô phủ nhận khả năng đấy, bởi vì An Nặc Hàn tuyệt đối không muốn thấy cái đoạn phim sai lệch vô cùng nghiêm trọng với chân tướng như thế...

Người có điều kiện, lại có động cơ làm mấy chuyện này chỉ có hai người, Tiêu Thành và Tiêu Vi...

Từng cảnh từng cảnh tiếp theo, hai người bọn họ tựa như những đôi tình nhân hạnh phúc nương tựa lẫn nhau, không rời xa nhau.

Trống số đó có một cảnh, Tiêu Thành nắm tay cô, hỏi: "Mạt Mạt, chờ sau khi anh tốt nghiệp, chúng ta cùng đi tới Vienna học nhạc đi... Sau đó anh muốn đưa em tới Hy Lạp... Anh muốn

đưa em đi bất cứ chỗ nào mà em muốn đi..."

Cô cúi đầu, không nhìn rõ vẻ mặt, nhưng có thể rõ ràng nghe thấy một âm thanh vang lên: "Vâng!"

Mạt Mạt có chút nghi ngờ bản thân mình mắc bệnh mất trí nhớ chẳng. Cô tua lại đoạn này một lần, lại tua lại lần nữa, cẩn thận ngồi nhớ lại.

Cô rõ ràng nhớ kỹ rằng chính mình không hề đồng ý muốn đi với Tiêu Thành, nhưng một chữ "Vâng!" này lại rõ nét vô cùng!

Mãi cho đến khi xem hết đoạn video vô cùng có kỹ thuật này, Mạt Mạt cuối cùng cũng hiểu vì sao An Nặc Hàn rất tin

thường cô yêu Tiêu Thành, bởi vì đoạn ghi hình này đã thể hiện một cách rõ ràng sự kiên định cố chấp, và dịu dàng quan tâm của một thiếu nữ...

Cô không cảm thấy oan uổng gì, chỉ là vô cùng muốn biết khi An Nặc Hàn xem đoạn video này, cảm giác của anh là gì?

Thở dài một hơi, Mạt Mạt lại lấy một chiếc hộp trong ngăn tủ ra, khế mở.

Bên trong đặt một chiếc đồng hồ đeo tay dành cho nam, dây đồng hồ làm bằng thép ròng, mặt đồng hồ được thiết kế đơn giản trang nhã, không hề có trạm khắc thừa thãi, duy chỉ có một chiếc kim giây rất đặc biệt, là một mũi tên nảy theo từng giây. Mỗi một phút qua đi, mũi tên

nhìn đều để lại một vòng ánh sáng tròn trịa.

Mạt Mạt vội vàng vươn tay, nhìn vào đồng hồ đang đeo trên cổ tay mình...

Hai chiếc đồng hồ được đặt cạnh nhau, cho dù là màu sắc, kiểu dáng hay thiết kế đều vô cùng hài hòa với nhau.

Thì ra quà sinh nhật An Nặc Hàn tặng cho cô sinh nhật năm mười lăm tuổi là một đôi đồng hồ tình nhân.

Vì sao?

Có phải cô đã bỏ lỡ cái gì không?

Nhất thời bị kích động, Mạt Mạt gọi vào số An Nặc Hàn.

Điện thoại rất nhanh được nối thông, âm thanh xa xôi mềm mại vang lên.

"Mạt Mạt?"

"Dạ." Đây là lần đầu tiên trong hai tháng rồi kể từ ngày anh đính hôn, Mạt Mạt nghe thấy giọng nói của anh.

Chương 30

"Anh Tiểu An, anh đang làm gì vậy?"

"Anh đang đi ăn với Thâm Nhã."

Nghe thấy cái tên này, Mạt Mạt giống như bị ai đó tát một cái, đau đớn là cảm giác duy nhất cô có thể cảm nhận được.

Anh có vợ chưa cưới danh chính ngôn thuận, đã rất lâu rồi, giữa bọn họ đã mất đi thứ gọi là ý nghĩa gặng hỏi.

Anh hỏi cô: "Em về Australia rồi sao?"

"Về lâu rồi, Hawaii nhàm chán lắm."

"Khi nào em sẽ đi Vienna?"

"Tháng sau!"

"..."

"..."

Hai người không có gì để nói nữa, tựa như đã xa cách đến không tìm được bất cứ đề tài gì để nói.

"Tìm anh có việc gì không?" An Nặc Hàn hỏi.

"Không có việc gì không thể gọi điện thoại cho anh sao?"

"Anh không có ý đấy."

"Em biết." Bàn tay đang cầm điện thoại của cô run lên, nhỏ giọng nói: "Em không có việc gì hết, chỉ là hơi nhớ anh."

"..." Sau đó vài giây, một tiếng thở dài rất khẽ vang đến. "Hai tháng rồi, chỉ hơi nhớ anh..."

"Dù sao thì vẫn tốt hơn anh một chút cũng không nhớ!"

"..." Anh không đáp lại.

Thấy anh không nói lời nào, Mạt Mạt cố tình giả vờ hỏi rất nhẹ nhàng: "Khi nào anh với chị Thâm Nhã sẽ kết hôn? Em đang đợi uống rượu mừng đây."

"Chuyện kết hôn không vội. Tháng sau anh đi Đài Loan để gặp bố mẹ Thâm

Nhã, hỏi xem ý kiến bọn họ thế nào."

Mạt Mạt cắn môi, một giọt nước mắt rơi xuống. "Các bác nhất định sẽ đồng ý."

"Vì sao?"

"Bởi vì anh là người có trách nhiệm nhất trên thế giới này, là người đàn ông có thể nhất đáng để giao phó cả đời."

"Ai nói thế?" Giọng nói của An Nặc Hàn hơi có ý cười. "Anh lại không cho là như thế."

"Em nói đấy!"

"Hả? Anh còn tưởng trong mắt em chỉ có một chàng trai tên Tiêu Thành."

"Không phải!" Cô muốn nói rằng trong mắt em chỉ có thể chứa đựng một mình anh, nhưng cô do dự trong chốc lát, rồi lại nói: "Là trong lòng..."

An Nặc Hàn cười khan hai tiếng, cô cũng giượng gạo cười hai tiếng.

Trong điện thoại chỉ còn sót lại tiếng cười của hai người.

"Được rồi, em không làm chậm trễ cuộc hẹn của anh nữa! Bye bye!"

"Bye!"

Sau khi dập điện thoại, Mạt Mạt ngồi lặng trong phòng. Bọn họ còn có thể gặp mặt, có thể trò chuyện, nhưng cảm giác ngày xưa đã thật sự không tìm lại

được nữa!

***

Sương mù sáng sớm ở London che phủ tận chân trời, cây hoa hồng đặt trên cửa sổ được ánh mặt trời chiếu xuyên qua màn sương mù dày đặc, phủ lên một lớp ánh vàng.

An Nặc Hàn đứng trước cửa sổ, ngón tay từ từ di chuyển trên tấm kính thủy tinh. Đầu ngón tay anh lướt qua, khuôn mặt tươi cười tinh nghịch của mèo Garfield thoáng ần thoáng hiện...

Anh nhìn chăm chú, hơi thở của anh ngưng tụ trên thủy tinh trong suốt, khuôn mặt tươi cười trở nên mơ hồ.

Nhưng nét cười có phần tinh nghịch, có phần đáng yêu của Mạt Mạt đã sớm khắc sâu trong cuộc đời anh, thế nào cũng gạt không đi, giấu không nổi!

Anh thoáng nhìn qua chiếc đồng hồ đeo tay, sắp đến giờ rồi.

An Nặc Hàn nhắc va li lên, đang chuẩn bị đi tới nhà Thâm Nhã đón cô ra sân bay, sau đó cùng nhau bay tới Đài Loan, chính thức gặp mặt bố mẹ cô ấy.

Điện thoại của anh vang lên, anh tưởng là Tô Thâm Nhã gọi tới. Anh vừa đi, vừa nói máy.

Trong điện thoại là giọng nói của một cô gái xa lạ, nói tiếng Anh giọng Australia. "Chào anh, xin hỏi có phải anh

Anthony không?"

"Là tôi."

"Tôi là người của bưu điện thành phố Melbourne, chịu trách nhiệm chuyên thư viết cho tương lai."

"Tương lai?" An Nặc Hàn hơi không hiểu, xác định lại một chút: "Xin lỗi, phiền cô nói rõ thêm chút."

Cô gái nhấn mạnh từng chữ nói: "Là thế này, ba năm trước có một cô gái tên là Hàn Mạt viết cho anh một bức thư, yêu cầu phải gửi cho anh năm ngày sau. Chúng tôi gọi điện là muốn xác nhận chỗ anh ở, để đảm bảo chúng tôi có thể gửi thư đúng thời hạn."

Năm ngày sau? An Nặc Hàn ngồi nhâm tính, mấy ngày đấy quanh quanh ngày sinh nhật mười tám tuổi của Mạt Mạt.

Cuối cùng thì cô có gì không thể nói trong điện thoại, lại cách đây ba năm viết thư cho anh. Vì sao ba năm nay, anh với Mạt Mạt không ngừng gặp nhau, cô lại chưa hề đề cập với anh?

Là một trò chơi lãng mạn nho nhỏ, hay cô thật sự có điều gì khó mở miệng?

Anh mơ hồ cảm thấy bức thư này rất quan trọng, giọng điệu nghiêm túc nói: "Tôi có một số việc phải đi Đài Loan, cô có thể fax thư cho tôi luôn bây giờ không?"

"Rất xin lỗi, bức thư này liên quan đến riêng tư cá nhân, chúng tôi không thể mở ra. Như vậy đi, anh nói địa chỉ ở Đài Loan cho chúng tôi, chúng tôi đảm bảo năm ngày sau anh sẽ nhận được thư."

Một bức thư khiến cho tình cảm trong lòng An Nặc Hàn dâng lên, nỗi thương như sâu nặng khiến anh cảm thấy có phần nôn nóng.

Anh vô cùng muốn biết nội dung trong bức thư đó, cho dù vắn vụn chỉ là một lời chúc, một lời nói đùa. Miễn đó là Mạt Mạt viết cho anh, thì đã có một lực hấp dẫn lạ thường.

Anh suy nghĩ một lát, rồi nói: "Thời gian tôi ở lại Đài Loan rất ngắn, lại còn phải đi tới chỗ khác, có thể không nhận

được thư của các cô. Không bằng như thế này đi, tôi có hẹn với một người bạn vài ngày sau, tôi ủy thác anh ta nhận thư, mang đến cho tôi."

"Nhưng mà thế rất khó cho chúng tôi có thể xác định được thời gian anh đọc thư."

Tôi là người nhận thư, chỉ cần cô chuyển thư cho người tôi ủy thác, có vấn đề gì tôi có thể nhận trách nhiệm."

Cô gái nói: "Vậy được rồi. Anh để người ủy thác mang theo giấy tờ chứng nhận và thư ủy thác tới."

"Không thành vấn đề."

An Nặc Hàn lập tức gọi điện cho

Tô Thâm Nhã, nói anh có chút việc quan trọng, đón cô chậm khoảng mười phút.

Sau đó anh gọi điện cho quản lý của Thiên đường & Địa ngục, đưa bản sao thư ủy thác đã được đóng dấu cho anh ta, còn nói cho anh ta biết: "Bức thư này rất quan trọng đối với tôi. Sau khi lấy được thư, không được chậm trễ dù chỉ một phút, trực tiếp sai người đi Đài Loan, mang đến khách sạn The Splendor, Kaohsiung, 79001. Nhất định phải tự tay đưa cho tôi."

"Được, cậu yên tâm! Một giây đồng hồ cũng không trễ!"

...

Xử lý xong tất cả mọi chuyện, An

Nặc Hàn cùng Tô Thâm Nhã lên máy bay đi Đài Loan. Khi xuống máy bay thì Đài Loan đã chạng vạng tối, An Nặc Hàn vào ở trong khách sạn, thu xếp mọi thứ thật tốt.

"Chúng ta đi thôi." Tô Thâm Nhã mỉm cười kéo anh, "Bố mẹ em đang chờ anh ở nhà hàng đây."

"Đợi một chút! Anh đi gọi một cuộc điện thoại."

Anh biết rằng lúc này, bức thư căn bản không phải là thứ quan trọng. Thế nhưng không biết vì sao, anh luôn lo nghĩ về nó, từng phút từng phút không ngừng lo nghĩ.

Điện thoại được nối thông, quản lý

nói cho anh biết người đưa thư đã tới Đài Loan rồi, đang chạy tới khách sạn The Splendor.

Tô Thâm Nhã nhìn ra được sự nôn nóng của anh. "Có việc gì gấp sao?"

"Ừ." Anh nói: "Anh có một bức thư. người đưa thư đang trên đường tới..."

Tô Thâm Nhã mỉm cười một cách thông cảm, trong đôi mắt trí tuệ hiện lên sự dịu dàng thấu hiểu của phụ nữ. "Không sao, còn chưa tới sáu giờ, chúng ta chờ thêm một lát đi."

An Nặc Hàn nhẹ nhàng vén làn tóc quấn trên vai cô, đầu ngón tay khẽ tiếp xúc với gương mặt trang điểm nhẹ của

cô.

Tô Thâm Nhã thật sự là một người vợ lý tưởng nhất của đàn ông.

Cô chín chắn, xinh đẹp, tao nhã. Cô biết cách xử lý mọi việc không thể nào bắt bẻ được. Ở bên cô, anh chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp và bình yên, không cần lúc nào cũng phải lo lắng cho cô, không cần phải mong chờ cô cái gì, cũng không có cảm giác xoắn xuýt xé rách nội tâm.

Cô một lòng một dạ yêu anh, anh không nên...

"Quên đi, lá thư này không quan trọng." An Nặc Hàn nhìn đồng hồ, mặc dù vẫn chưa tới giờ, nhưng nếu trên đường đi giao thông tắc nghẽn, khả năng

sẽ bị muộn một chút. Lần đầu tiên gặp bố mẹ Tô Thâm Nhã, không thể với mới đến đã rất thiếu lễ phép được. Dù thế nào cũng không thể đến muộn. "Cũng không còn sớm nữa, chúng ta cứ đi trước thôi."

"Như vậy đi, anh bảo người đưa thư đưa thẳng tới nhà hàng."

"Không cần, về rồi xem cũng thế thôi mà."

Anh lấy chiếc áo khoác đang vắt lên sofa của Tô Thâm Nhã, giúp cô mặc vào, tiện tay chỉnh lại đầu tóc cho cô.

Ngón tay sượt qua mái tóc quấn màu đen của cô, tâm tư anh ngẩn ngơ một thoáng, vô thức nhớ lại mái tóc quấn dài đến thắt lưng của Mạt Mạt trong lễ đính

hôn, rất ý nhị, đặc biệt là khi Mặt Mặt xoay người, mái tóc quăn lướt qua khuôn mặt của anh, câu dẫn ánh mắt của anh mang đi, để lại mùi hương thơm ngát của hoa bỉ ngạn...

Anh lấy lại bình tĩnh, nhặt một sợi tóc rơi trên áo khoác của Tô Thâm Nhã, vớt xuống.

Ký ức tựa như tóc rơi, ngoại trừ việc vớt đi, chẳng có tác dụng gì.

"Đi thôi." Anh ôm vai cô đi về phía cửa.

Chương 31

Trong lúc chiếc thang máy dùng để ngắm cảnh dần dần đi xuống, những cảnh vật xa lạ không ngừng được phóng to lên.

Thang máy dừng lại tại tầng một, cửa vừa được mở ra, một người đàn ông vội vội vàng vàng chạy vào trong thang máy.

An Nặc Hàn nhanh chóng đứng che trước người Tô Thâm Nhã, đánh giá người đàn ông quá liều lĩnh này. Người này thân hình cao lớn, tóc vàng mắt xanh, điển hình cho dáng vẻ người ngoại quốc. Thường nói, đàn ông ngoại quốc rất lịch sự phong cách, rất ít người lỗ mãng thế

này.

"Xin lỗi! Xin lỗi!" Người đàn ông vừa nói vừa gấp gấp ấn tầng 79.

"Không sao!" Tô Thâm Nhã dùng tiếng Anh trả lời. Cô kéo ống tay áo của An Nặc Hàn, đi về phía ngoài cửa thang máy. "An, em không sao, đi thôi."

Đột nhiên, người đàn ông kia thoáng sững sốt, quay đầu nhìn An Nặc Hàn, khuôn mặt lộ ra vẻ thoải mái.

"Ông Anthony." Người đàn ông cẩn thận lấy ra một bức thư từ bên trong áo, đưa cho anh bằng hai tay. "Đây là thư của ông."

Thì ra là đi đưa thư cho anh. Quả

nhien một giây đồng hồ cũng không mu^on. "Cám ơn!"

An Nặc Hàn nhận thư, trực tiếp mở bức thư được dán kín ra, vừa đi vừa nhìn những nét chữ trên mặt giấy.

Trang giấy thư đẹp đẽ tỏa ra mùi hương xưa cũ.

...

"Anh Tiểu An..." Nhìn thấy bốn chữ này, trong lòng An Nặc Hàn run lên. Bên tai lại vang đến tiếng gọi thân quen của Mạt Mạt. Bước chân anh chậm lại, sợ rằng chỉ vì sự lay động của tờ giấy mà anh nhìn sót mất chữ nào.

"Khi anh nhận được bức thư này,

em đã qua sinh nhật mười tám tuổi.

Em đã trưởng thành, không cần anh chăm sóc và chiều chuộng.

Em rất vui, anh có thể không cần vì thực hiện lời hứa mà phải lấy em.

Em cũng có thể không cần lại dùng lời nói dối lừa anh nữa.

Em cuối cùng cũng có thể nói cho anh biết: Anh Tiểu An, em yêu anh!"

Bước chân An Nặc Hàn chững lại, anh quay đầu nhìn lại những câu chữ trên mặt giấy một lần nữa.

"Anh có thể không cần vì thực hiện lời hứa mà phải lấy em!"

Em cũng có thể không cần lại dùng lời nói dối lừa anh nữa"

Anh hơi có phần không hiểu rõ ý hai câu này của Mạt Mạt này, càng nghĩ lại càng không hiểu.

Nôn nóng muốn biết cô ấy muốn viết cái gì, anh rất muốn lướt nhanh qua những câu chữ dưới đây, nhưng rồi lại lo lắng bỏ lỡ mất thông tin quan trọng gì. Thế nên anh kìm nén tâm tình nôn nóng, thong thả nhìn, đọc cẩn thận.

"Từ lúc còn rất bé rất bé, em đã ao ước tổ chức hôn lễ tại nhà thờ lớn nhất Hy Lạp, dưới sự chúc phúc của Athena đi tới bên cạnh anh..."

Anh nói em là một đứa trẻ, không

thể nhẹ nhàng mà nói ra lời yêu. Thật ra yêu một người và tuổi tác không liên quan đến nhau. Mười tuổi cũng tốt, hai mươi tuổi cũng tốt, đều không quan trọng, quan trọng là người anh yêu lớn đến đâu.

Khi anh mười tuổi, em là một đứa trẻ sơ sinh, anh đương nhiên không thể yêu em.

Nhưng khi em mười tuổi, anh là một chàng trai rất hấp dẫn.

Thế nên, em vẫn luôn yêu anh."

Đoạn này khiến An Nặc Hàn nhớ lại một ngày vào rất nhiều năm trước, anh kiệt sức nằm trên võ đài, từng hứa với cô: *Chờ đến khi cô mười tám tuổi, nếu*

cô vẫn còn yêu anh, anh sẽ lấy cô...

Thì ra cô vẫn còn nhớ rõ.

Trong lòng cảm xúc dâng trào, anh tiếp tục nhìn xuống tiếp.

"Mãi cho đến ngày hôm nay em mới nói cho anh biết, vì em không muốn anh vì lời hứa với em, lại một lần nữa bỏ lỡ mất người con gái anh yêu!

Anh Tiểu An, đừng quan tâm đến em, em không hề yêu anh, em sẽ lấy chồng, em sẽ hạnh phúc, em sẽ chăm sóc tốt bản thân, em sẽ sống cuộc sống thật vui vẻ hạnh phúc!

Hứa với em, anh phải thật yêu thương chị Thâm Nhã!

Em gái mãi mãi không lớn trong mắt anh: Hàn Mạt"

Thấy hai chữ "Thâm Nhã", An Nặc Hàn lấy tốc độ nhanh nhất nhìn lại thời gian bức thư được viết: ba năm trước...

Ba năm trước Mạt Mạt đã biết đến cái tên này.

Lẽ nào Mạt Mạt làm tất cả mọi chuyện là vì...

Cô yêu anh?

Trong trí nhớ của An Nặc Hàn, Mạt Mạt trước tuổi mười lăm mỗi ngày đều đặt những lời như "Em yêu anh" và "Anh lấy em" ở bên môi, anh nghe đến thật kiên nhẫn. Sau mười lăm tuổi, anh đã

sớm làm quen với hai câu nói này, luôn ngóng trông lúc nào sẽ lại được nghe, thế nhưng cô chưa từng nói lại.

Anh cho rằng cô không hề yêu anh, cho rằng đã không có tình yêu, giữa hai người còn có tình thân, có có tình bạn... Nhiều loại tình cảm dung hòa với cùng với nhau, tình yêu có vẻ chẳng phải điều quan trọng.

Hiện giờ nghĩ lại, đây cũng là một thứ đáng buồn. Bản thân có nhiều thứ tình cảm, vậy mà thứ đó lại khiến bọn họ không hiểu được phải quý trọng tình yêu.

Một bức thư, Anh Nặc Hạng đọc đi đọc lại đến ba lần, từng câu từng chữ đều thể hiện cho anh thấy sự tủi thân và tình cảm thâm mến đặt sâu trong lòng không

cách nào nói thành lời của cô.

Giấy viết thư bị anh vò trong lòng bàn tay. Trái tim anh cũng bị bức thư chậm trễ này giày vò đến vỡ nát.

Nếu Mạt Mạt đang ở trước mặt anh, anh cũng sẽ vò nát cô, giày vò tiến vào cơ thể. Hỏi cô một chút: *Vì sao không nói vào thời điểm cách đây ba năm, ba tháng trước cũng được, có gì lại là hiện tại?*

Anh còn muốn hỏi cô: *Vậy thì hiện tại thì sao? Em có còn yêu anh không, hay có lẽ đã yêu Tiêu Thành?*

Đáng tiếc là trước mặt anh hiện nay không phải Mạt Mạt, mà là người vợ chưa cưới danh chính ngôn thuận. Bố mẹ

cô ấy còn đang đợi anh trong nhà hàng.

Xe khách sạn gọi đã đứng chờ ở cửa, tài xế xuống xe, mở cửa cho họ...

Ngón tay anh siết chặt bức thư trong tay, bức thư đến muộn ba năm này không biết là đẩy anh lên thiên đường hay vùi anh xuống địa ngục.

Tô Thâm Nhã nhìn ra sự khác thường của anh, hỏi: "An, bức thư này là của Mạt Mạt viết sao?"

Anh gật đầu.

"Em có thể đọc bức thư này không?"

Xuất phát từ sự tôn trọng, An Nặc Hàn đưa bức thư cho cô.

Tô Thâm Nhã đọc xong bức thư, nụ cười trên khuôn mặt khó duy trì thêm được nữa. Lớp phấn mỏng trên mặt không che đậy được sắc mặt tái nhợt của cô.

"Nếu không nhận được bức thư này, anh sẽ lấy em sao?" Khi cô hỏi điều này, đôi môi run rẩy.

"Sẽ!" Anh nhìn cô, dùng giọng nói chân thành nhất nói với cô: "Nhưng... anh đã từng hứa với Mạt Mạt, sẽ để lại tình yêu cho cô ấy."

"Em biết rồi!" Tô Thâm Nhã tháo chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay xuống, đưa lại cho anh cùng với bức thư. "Anh đi đi."

"Có cần anh đi nhận lỗi với bác trai bác gái không?"

"Không cần, em sẽ giải thích cho họ."

"Cám ơn!"

Từ đầu đến cuối, Tô Thâm Nhã không hề rơi một giọt nước mắt, luôn luôn duy trì dáng vẻ cao nhã nhất.

Từ đầu đến cuối, Tô Thâm Nhã cũng không nói cho anh, Mạt Mạt thật yêu anh...

Không thể nói ai đúng ai sai, chẳng qua mỗi người đều có cố chấp gì đó mà thôi!

***

Đêm đó, An Nặc Hàn bay thẳng về Anh.

An Nặc Hàn từ chức, giao lại toàn bộ mọi thứ còn lại ở Anh cho bạn bè.

Ngày hôm sau, anh ngồi trên máy bay trở về Australia.

Máy bay vẽ một đường trên bầu trời xanh thăm Australia, vút lên trời cao.

Luồng khí lưu xóc nảy tạo thành âm thanh va đập vào cánh máy bay...

An Nặc Hàn chưa bao giờ mong đợi như vậy, chờ mong bầu trời thăm thăm, chờ mong rừng rậm nguyên sinh bạt ngàn, chờ mong âm thanh của sóng biển, âm thanh lên xuống của thủy triều, chờ mong

màu sắc của hoa bỉ ngạn tràn ngập khu vườn, cùng với cô gái nhỏ làm mặt quỷ với anh giữa bụi hoa.

Vài ngày nữa Mạt Mạt sẽ tròn mười tám tuổi, đã tới lúc anh thực hiện lời hứa của mình.

Lần này, An Nặc Hàn đã quyết định: bất kể Mạt Mạt có từ chối, anh đều phải thực hiện lời hứa hẹn.

Anh sẽ đưa cô đi Hy Lạp, đứng trước tượng của nữ thần Athena, kết hôn với cô...

Chương 32

Ánh mặt trời gay gắt như ngọn lửa, hoa bí ngạn tràn ngập trong vườn đã nở rộ trong một đêm.

Bởi vì không có sắc xanh tô điểm, cánh hoa đỏ rực một màu, đỏ đến diễm lệ.

Hàn Thiên Vu nửa nằm trên chiếc ghế mây màu trắng, dựa vào vai Hàn Trạc Thần, vuốt ve cái bụng đã hơi lộ ra của mình, trong miệng ngâm nga lời ca nhẹ nhàng...

"Tiểu An?" Hàn Thiên Vu ngẩng đầu lên nhìn thấy anh, đỡ thất lung từ từ đứng

dậy, cười hỏi: "Sao cháu đã về rồi? Không phải đã đi Đài Loan sao?"

Hàn Trạc Thần cũng đứng dậy tiếp đón, thoáng nhìn qua vali trong tay An Nặc Hàn, không nói câu nào.

"Cháu hủy hôn với Thâm Nhã rồi." An Nặc Hàn nói: "Chú Thần, cháu muốn lấy Mạt Mạt, không phải vì lời hứa, cũng không phải vì trách nhiệm... Cháu thật sự yêu Mạt Mạt."

"Mạt Mạt đang ngủ trong phòng." Hàn Trạc Thần nghiêng người chỉ và ô cửa sổ che rèm màu tím nhạt. "Đi lên đi, Mạt Mạt chờ những lời này của cháu, chờ mười năm..."

Mười năm, từ khi bảy tuổi đến mười

bảy tuổi, anh đã từng nói với cô không chỉ một lần: "Anh sẽ lấy em..."

Nhưng anh không biết, điều Mạt Mạt chờ đợi không phải là anh lấy cô, mà là anh yêu cô...

Anh từ từ đi tới ngoài cửa phòng của cô, khẽ đẩy cửa ra.

Mạt Mạt còn đang say giấc nồng, cái đầu nghiêng nghiêng gối lên chiếc gối ôm hình mèo Garfield. Chiếc chăn màu hồng sen đắp đến ngang lưng cô, chiếc áo ngủ màu vàng nhạt nửa trong suốt dưới ánh mặt trời rực rỡ thấp thoáng để lộ đường cong mê người bên trong.

An Nặc Hàn cận thận kéo cao chăn lên, đắp lên tận trên vai, sợ cô bị cảm

lạnh, cũng sợ đường cong khiến người ta mơ mộng kia dẫn dắt sự mơ mộng như hồi ức của anh...

Thời gian chợt như trở lại những ngày quá khứ, anh nhớ khi Mạt Mạt còn bé, mỗi lần anh gọi cô dậy đi học, cô đều muốn ngủ thêm một lát, anh cũng đều kiên nhẫn chờ cô dậy...

Khi đó, anh thích nhìn khuôn mặt điềm tĩnh trong khi ngủ của cô. Mỗi lần nhìn cô, khóe miệng đều vô thức cong lên.

An Nặc Hàn ngồi xuống trước giường cô, lặng lẽ ngắm nhìn cô ngủ, giống như trước đây, vôn vê một lọn tóc của cô, quán quanh ngón tay, buông ra, rồi lại quán lại...

Ánh sáng màu tím nhạt rọi vào trong căn phòng, vương trên khuôn mặt Mạt Mạt. Anh phát hiện ra Mạt Mạt lại gầy đi, đôi mắt có dấu vết sưng đỏ, vành mắt còn hơi đen. Trái tim anh co lại hơi đau đớn. Anh dùng ngón trỏ phác họa ngũ quan xinh xắn của cô, hàng mi dài mảnh, lông mi cong dài, còn cả bờ môi tinh xảo.

Mạt Mạt nhú mày trong cơn mơ, hàm răng vô thức cắn môi.

"Bé con ngốc..." Anh nhỏ giọng nói: "Chừng nào thì em mới lớn được đây?"

Anh tưởng rằng cô sống rất hạnh phúc, vô ưu vô lo...

Anh chẳng ngờ tới, Mạt Mạt thật sự đã trưởng thành, từ sau khi anh rời khỏi Australia đi Anh, cô đã học cách dùng khuôn mặt tươi cười ngậy thơ che đậy nỗi đau đớn trong lòng.

"Anh Tiểu An, anh để em ngủ thêm một lát." Mạt Mạt nhắm mắt phát tay. "Tôi hôm qua, khuya lắm em mới ngủ..."

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. Ngón tay búp măng trơn nhẵn mềm mại....

Về sau, anh sẽ không bao giờ buông tay cô nữa...

Bỗng nhiên, bàn tay cô giật một cái, cô mở to đôi mắt nhìn anh.

"Anh Tiểu An?" Mạt Mạt dụi mắt, lại nhìn anh, xác nhận người ngồi trước mặt không phải ảo giác, kinh ngạc ngồi dậy. "Không phải anh đi Đài Loan cùng chị Thâm Nhã gặp mặt bố mẹ chị ấy à? Sao lại ở đây?"

Không đợi anh nói chuyện, cô bỗng như bừng tỉnh hiểu ra. "Không phải anh cố ý trở về chúc mừng sinh nhật em đây chứ?"

An Nặc Hàn đưa tay khều khều mái tóc quăn bị rối trong lúc ngủ của cô, quan sát cẩn thận chiếc cằm góc cạnh và đôi mắt sung phù. "Mạt Mạt, em gầy đi rồi."

Lông mi của cô rung động vài cái, cô co người lại, tránh né ánh mắt khác

thường của anh.

"Gần đây em đang giảm béo." Cô cố tình mỉm cười với anh. "Em vừa mới phát hiện ra giấc ngủ là một biện pháp giảm cân, hiệu quả cực tốt, cho dù đôi mắt dễ bị phù vì ngủ nhiều..."

Anh cắt ngang câu nói kế tiếp của cô. "Em còn muốn giả bộ đến khi nào?"

Giây phút này An Nặc Hàn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi cô.

Anh muốn hỏi cô: *Ba năm trước em viết thư nói yêu anh, ba năm sau thì sao? Người em yêu là anh hay là Tiêu Thành?*

Anh cũng muốn hỏi cô: *Ai nói anh*

yêu Tô Thâm Nhã? Là Tiêu Thành hay là Tiêu Vi?

Anh còn muốn nói cho cô rất nhiều thứ, nhưng miệng chỉ bật ra được một câu: "Anh yêu em! Mạt Mạt, anh yêu em!"

Trong suy nghĩ của An Nặc Hàn, "yêu" là một chữ thần thánh, mang ý nghĩa theo đuổi, cũng mang ý nghĩa hứa hẹn, thậm chí thể hiện trách nhiệm cả đời. Thế nên anh mang tính cách thâm trầm cũng không dễ dàng nói câu "anh yêu em" ra miệng.

Mạt Mạt chớp mắt vài cái, vẻ mặt mờ mịt.

Ai có thể nói cho cô biết, cô vẫn

đang ngủ hay đã tỉnh rồi?

Là mơ, nhưng trong mơ không có ánh mặt trời chói mắt như vậy.

Không phải là mơ, nhưng An Nặc Hàn đã dính hôn với người khác sao có thể bất thành linh chạy tới nói yêu cô.

Được rồi, cho dù có phải là mơ hay không, cô quyết định tát anh một cái, to tiếng mắng anh một câu: "Anh có bị bệnh không?"

Vừa vung tay lên, cô lại lợng lự, tát bên trái hay bên phải, nhẹ hay nặng.

Không đợi cô suy nghĩ, An Nặc Hàn trực tiếp ôm cô vào lòng, hôn đôi môi tươi ngọt của cô, sau đó trong lúc cô

đang sững sờ quên không khép miệng lại, đầu lưỡi anh tiến quân thần tốc, quấn lấy lưỡi cô.

Nụ hôn của anh không chừa lại cho cô đường lùi bước...

Mặt Mặt lại ngây người.

Nụ hôn điên cuồng của anh, đôi mắt cô bắt đầu mù mịt.

Tay cô vừa muốn đặt lên vai anh, nhưng rồi nhớ lại hình ảnh An Nặc Hàn trong buổi lễ đính hôn, Mặt Mặt tức giận đẩy mạnh anh ra, vung nắm tay, đâm mạnh vào ngực anh. "An Nặc Hàn, anh, cái đồ chết tiệt này, rốt cuộc là anh muốn thế nào?"

Anh không tránh không né, nghiêm túc nhìn cô: "Anh muốn em."

"Anh? Anh đã có vợ chưa cưới rồi!"

"Mặt Mặt, anh vốn không yêu Tâm Nhã... Người anh yêu là em." Anh ôm chặt cô: "Anh vẫn luôn coi em như một đứa trẻ, nghĩ rằng em vốn không hiểu về tình cảm, yêu và không yêu trong những lời em nói đều là thuận miệng nói ra. Ba ngày trước, anh nhận được thư của em, anh mới phát hiện ra em hiểu tình cảm là gì, là anh không hiểu..."

"Thư?" Mặt Mặt nghe thấy một chữ ấy, mới nhớ ra bản thân mình ba năm trước đã từng gửi một bức thư. "Anh nhận được bức thư ấy?"

"Đúng."

"Em... Em thật ngu ngốc!" Mạt Mạt chán nản đánh vào đầu mình, An Nặc Hàn vội vàng kéo tay cô lại.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh: "Anh Tiểu An, có phải vì anh biết em thích anh, nên lại từ bỏ người mình thích vì em không..."

Cô không nên viết bức thư ấy, một Tiêu Vi còn chưa đủ, cô lại khiến cho bi kịch giống như vậy tái diễn.

"Không phải thế! Anh yêu em!" Anh vặn vai của cô quay lại. "Điều này không liên quan đến những lời hứa hẹn. Anh yêu em đã từ rất lâu rồi. Chẳng qua chỉ

là ba năm trước, em đứng trước Tiêu Thành che chở cho cậu ta, cầm mảnh vỡ thủy tinh đâm chính mình, dùng mạng sống của em đe dọa anh... anh thật sự rất chân động! Anh không muốn lại khiến em tự tổn thương chính mình."

Mạt Mạt ngừng thờ chờ đợi câu tiếp theo.

Chiếc rèm cửa hơi lay động, mùi hương của hoa bỉ ngạn thoang thoảng tràn vào trong phòng...

Chiếc áo ngủ bằng lụa mỏng trượt xuống nửa bờ vai trắng ngần như ngọc...

Đã không có câu sau...

Hai bàn tay An Nặc Hàn giữ chặt

thắt lưng cô, khẽ khoác lên vai cô, dịu dàng mềm mại mà trần trọc yêu thương cô.

Tay Mạt Mạt bắt đầu đặt lên bờ vai anh...

Đôi môi của anh rơi xuống vai cô, đầu lưỡi nóng hôi hôn đến nỗi khiến cơ thể cô rơi vào trạng thái hư vô mờ mịt.

***

Trong vườn hoa dưới tầng.

An Dĩ Phong vừa mới thức giấc thấy vali trong vườn, vội vàng nhìn xung quanh. "Tiểu An đã về rồi sao?"

"Ừ, đang ở trong phòng Mạt Mạt."

Khoe miệng An Dĩ Phong khẽ nhắc lên một chút, lắc đầu. "Hả? Thiếu kiên nhẫn thế!"

Hàn Trạc Thần lạnh lùng trừng An Dĩ Phong.

An Dĩ Phong cũng nhận ra bản thân đùa hơi quá, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Hàn Trạc Thần thông cổ họng, thản nhiên nói: "Lần này Tiểu An quay về là muốn vẫn hồi Mạt Mạt."

"Cái gì?" An Dĩ Phong cho rằng bản thân nghe lầm. "Anh nói gì vậy?"

"Tiểu An nói nó muốn kết hôn với Mạt Mạt, không phải vì hứa hẹn, cũng không phải vì trách nhiệm..."

"Nó dính hôn với cô gái khác rồi, hiện nay mới nhớ đến vãn hồi?" An Dĩ Phong vừa muốn ngồi xuống đột nhiên đứng dậy, đi vào trong biệt thự, gào lên trên tầng: "An Nặc Hàn! Anh chui ra đây cho tôi!"

Hai người trong phòng vẫn đang ôm hôn đến động tình.

Đôi môi anh đào mềm mại dịu ngọt quét qua bờ môi mỏng, đầu lưỡi của cô tìm kiếm bên trong, di chuyển cùng trêu ghẹo.

Anh nghiêng người đè xuống, lồng ngực ép trên cơ thể mềm mại.

Nghe thấy tiếng gào giận dữ của An

Dĩ Phong, An Nặc Hàn kinh hoàng, vội vội vàng vàng đứng dậy, chỉnh trang lại áo sơ mi có chút lộn xộn.

Anh ra đến cửa điều chỉnh lại hô hấp, sau đó mới đi xuống tầng.

An Dĩ Phong vừa nhìn thấy trước ngực anh có một chiếc cúc quên chưa cài, giận đến nổi hai tay nắm chặt thành nắm đấm, giơ lên được một nửa, lại cắn hận buông xuống.

"Nếu anh không phải con trai ruột của tôi, thì tôi không đánh chết anh không được."

"Bố, con..."

"Luôn mồm hứa hẹn với bố là lấy

Mạt Mạt, nhưng sau lưng lại nuôi một con đàn bà ở Anh. Mạt Mạt bảo tôi tác thành cho hai người. Tôi tác thành rồi đấy, nhưng anh vừa mới đính hôn hai tháng, lại chạy về đây trêu chọc Mạt Mạt... Anh coi Mạt Mạt là cái gì hả?"

"Bố, trước đây con không nghĩ Mạt Mạt thích con, con tưởng rằng..." An Nặc Hàn muốn giải thích.

An Dĩ Phong vừa mới nghe thấy những lời này, lại tức giận thêm: "Mọi người toàn thế giới đều biết, anh không biết?"

"..." An Nặc Hàn bị mắng đến nỗi không nói lại được gì.

"Hôm nay anh nói rõ ràng cho tôi,

cuối cùng là anh muốn cái gì?"

"Bố, con yêu Mạt Mạt."

"Yêu nó, thế mà anh ở Anh không thèm trở lại? Yêu nó mà anh để kệ nó sớm chiều bên thằng khác? Yêu nó mà anh dính hôn với người khác? Tôi dạy anh lúc nào yêu phụ nữ phải yêu như thế hả?"

"..." An Nặc Hàn trầm mặc.

Trong lòng người nào đó nghĩ: May mà con trai ông không học tập ông, luôn miệng nói yêu, trước thì lừa con gái nhà người ta lên giường, làm bụng người ta to lên, sau lại vất bỏ vài chục năm.

"Bố! Con không muốn giải thích cái

gì cả. Con thừa nhận trước đây con từng sai rất nhiều, gây tổn thương Mạt Mạt. Nhưng con thật sự yêu cô bé, hơn bất kỳ ai, con đều mong muốn cô ấy có thể hạnh phúc..." An Nặc Hàn cứng rắn nói: "Từ hôm nay trở đi, con sẽ một lòng một dạ yêu Mạt Mạt, để tâm chăm sóc cô ấy, bảo vệ cô ấy... sẽ không để cô ấy chịu bất kỳ oan ức tủi thân gì nữa."

Mạt Mạt đứng ở đầu cầu thang, lặng lẽ lau đi giọt nước vương trên khóe mắt.

Cô không quan tâm trong đoạn tình yêu này cô nỗ lực bao nhiêu, cũng không quan tâm đoạn tình yêu một nghìn bước này, cô kiên trì đi chín trăm chín mươi chín bước, điều cô muốn chính là An Nặc Hàn chịu bước một bước cuối cùng,

nói ra câu: "Từ nay về sau, một lòng một dạ yêu cô ấy."

Bởi vì cô hiểu, An Nặc Hàn là một người đàn ông tôn trọng hứa hẹn, anh chịu đi một bước, có ý nghĩa rằng cả đời này anh đều một lòng một dạ yêu cô.

Thế nên, cô sẵn lòng chờ đợi.

Hiện tại, cô cuối cùng cũng chờ đợi được.

Chương 33

Tình yêu thật sự không cần gì cũng có thể tạo dựng nên bầu không khí lãng mạn, cho dù là những việc thường ngày, đều được che phủ bởi một lớp lụa mỏng mơ.

Ví dụ như khi ăn cơm tối xong, anh ngồi trước bàn học lên mạng, cô nằm nhoài trên giường anh đọc báo, cảm thấy mệt mỏi, cô lật người giống đang đọc báo, chăm chú quan sát vẻ mặt của anh, đoán xem giờ anh đang làm gì...

Ví dụ như khi cô nằm trên ghế sofa, anh ngồi bên cô, cầm tay cô lên, cẩn thận cắt móng tay cho cô.

Trong lúc đó, ngón tay chạm ngón tay, dây dưa...

Sau khi cắt móng tay xong, cô sẽ đặt bàn chân nhỏ xinh vào lòng anh, nhìn anh kiên trì sửa móng tiếp cho cô.

Ví dụ như vào sáng sớm một ngày mới, cô hoàn toàn không buồn ngủ, lặng lẽ xuống giường đi vào phòng An Nặc Hàn ngay sát vách.

Anh vẫn còn đang ngủ, khuôn mặt đang ngủ dịu dàng hiện ra vẻ trưởng thành của đàn ông, là thứ trưởng thành đã từng trải qua mưa gió mang đến cho anh dấu ấn sâu sắc.

Không muốn đánh thức anh, Mạt

Mạt đang chuẩn bị ra khỏi phòng, An Nặc Hàn đưa tay ra kéo cô lại. "Mấy giờ rồi?"

Cô nhìn đồng hồ. "Năm giờ."

"Mới sớm thế mà đã dậy rồi?"

"Vâng... Em không ngủ được nữa!"

Anh mỉm cười, dịch người về một phía, vỗ vào vị trí bên cạnh anh.

Mạt Mạt tâm tình vui vẻ trèo lên giường, chui vào trong chăn.

...

Trước lúc cô chín tuổi, mỗi lần cô không ngủ được tỉnh giấc từ trong cơn ác mộng đều ôm gối của mình chạy vào

phòng anh, về mặt đáng thương đứng bên giường. An Nặc Hàn lập tức hiểu ý cô, bế đứa bé con cô lên giường, ôm vào trong lòng, kể chuyện cổ tích cho cô nghe.

Những lúc ấy, cô có cảm giác vô cùng an toàn, chẳng bao lâu, cô êm đềm đi vào trong giấc mộng.

Trong giấc mơ, anh đang kéo tay cô, chạy đến một tòa thành đen như mực, chạy về phía bức tượng của nữ thần Athena...

Nhưng hôm nay thế nào cô cũng không ngủ được.

Cô nằm bên cạnh anh, gối đầu lên cánh tay anh, bị hơi thở duy độc thuộc về anh bao bọc...

Bàn tay của anh đang đặt bên hông cô nóng như dung nham, gần như suýt hòa tan cô.

Hô hấp nhẹ nhẹ của anh lướt qua gò má cô, máu của cô như tùy theo đó mà nhộn nhạo.

Hương vị thiếu nữ thuần khiết lượn lờ quanh chóp mũi, An Nặc Hàn cũng không ngủ được. Anh mở mắt, cô gái trong lòng mở to đôi mắt đen như mực nhìn anh, tựa như một yêu tinh chẳng biết đến sự đời.

Anh mỉm cười, nghiêng mặt, đưa tay khẽ vuốt ve bờ môi màu hồng nhạt của Mạt Mạt. Đôi môi ấy vừa mềm vừa mọng. "Mạt Mạt, tùy tiện trèo lên giường

đàn ông là một chuyện rất nguy hiểm."

Cô khẽ "À!" một tiếng, dường như đã hiểu, mà dường như không hiểu.

Trên khuôn mặt vui vẻ ngây thơ đơn thuần, đôi mắt sáng như làn nước mật mờ, muốn nói rồi lại thôi... thật mê hoặc...

Trái tim anh chột rung động, không tìm được tới gần cô, đôi môi mỏng trên chốc thứ mềm mại của cô.

Cô không hề cự tuyệt, cười e lệ, bàn tay nhỏ dịu dàng ôm trọn eo anh...

Tựa như điện giật, anh nhanh chóng phủ lên đôi môi cô...

Nụ hôn thật lâu, vòng ôm nóng bỏng, duy trì trọn một buổi sáng tươi đẹp, mãi

đến khi An Nặc Hàn suýt không không chế được bản thân mới đứng dậy đi xuống giường.

Từ nay về sau, anh thật sự lưu luyện hương vị của cô, thuần khiết lại quyền rũ...

***

Sinh nhật mười tám tuổi của Mạt Mạt, không gian chỉ thuộc về bọn họ.

Ban đêm, ánh sáng của những cây nến chập chờn phản chiếu khuôn mặt vui vẻ hồng hồng của Mạt Mạt.

Cô đếm cẩn thận, mười tám cây.

Cô đã trưởng thành, ngày hôm nay, cuối cùng cô đã mười tám tuổi rồi!

Cô nhắm mắt lại, dùng một hơi thổi
nén.

An Nặc Hàn ôm cô, in lên môi cô
một nụ hôn thật sâu: "Chúc mừng em đã
trưởng thành!"

Chờ đợi mười năm, đôi lấy vòng
ôm ngày hôm nay, cô đã thỏa mãn rồi!

Trong bóng tối, Mạt Mạt cảm giác
ngón tay mát lạnh, mở mắt phát hiện ra
một chiếc nhẫn kim cương đã được đeo
trên ngón tay cô.

Cô sững sốt nhìn anh. "Sao anh biết
em nhất định sẽ đồng ý?"

"Cho dù em có đồng ý hay không,
anh cũng đều phải lấy em về!"

...

"Anh Tiểu An, anh có thể nhắc lại câu nói vừa rồi không." Mạt Mạt ngẩng đầu, mong đợi nhìn An Nặc Hàn.

"Câu nào cơ?" Anh khó hiểu hỏi.

Mạt Mạt cười ngọt ngào, thì thầm nói với anh: "Em (anh) yêu anh (em)."

"À..." Anh cười gật đầu. "Cám ơn!"

"Anh..."

Bàn tay rộng lớn của anh ôm lấy eo cô, ngón tay vồ về bờ môi cô, giọng nói trầm thấp mang chút quyến rũ. "Mạt Mạt, yêu không phải dùng để nói, chỉ dùng để làm. Anh làm nhiều thứ vì em như vậy,

em không hề cảm thấy anh yêu em sao?"

Không phải Mạt Mạt không cảm giác được, nếu như bọn họ không biết nhau, người ngốc cũng cảm giác được toàn bộ những điều An Nặc Hàn làm cho cô đều là có "ý đồ".

Vậy mà cô đã sớm quen với việc anh tốt với cô, quen đến nỗi không phân biệt nỗi đó là tình thân hay là tình yêu. Có lẽ phân biệt được nhưng bản thân lại chẳng có tự tin mà tin tưởng.

"Vậy hôm nay để anh dạy cho em biết cái gì gọi là 'yêu'." Anh nói.

Dạy cái gì?

Tiếng Trung của cô không tốt lắm

nhé, muốn dạy cô "yêu" hay là "làm yêu" hả?

Anh bế bổng cô đi lên trên tầng rồi vào phòng.

Mặt Mặt chỉ cảm thấy mọi thứ trước mặt vụt qua, cả người cô đã bị đặt xuống chiếc giường mềm mại. Còn không đợi cô kịp phản ứng lại, An Nặc Hàn đã đè lên trên người cô, đôi môi phủ lên bờ môi cô.

Cô "a" một tiếng, cả người mềm đi, không còn sức, co lại giữa vòng tay anh, đáp lại nụ hôn dịu dàng của anh.

Giữa nụ hôn như gần như xa, tay anh đặt trên lưng cô khẽ lướt... mỗi một lần đụng chạm đều khiến cô vui sướng đến

run người.

"Anh yêu em!" An Nặc Hàn khẽ nói, thỏa mãn cô.

Tay anh di chuyển từ eo cô xuống đùi, xuống thêm chút nữa, vén cả bộ váy trên người cô đến ngang hông.

Đôi chân nhỏ nhắn nõn nà của cô khép chặt, kẹp bàn tay đang mày mò giữa hai chân cô lại.

Càng kẹp chặt càng cảm giác được nhiệt độ nóng hôi của bàn tay anh, truyền tới dưới thân cô.

"Thả lỏng chút nào." Trong tiếng dỗ dành khe khẽ của anh, Mạt Mạt dần dần thả lỏng.

Anh cúi mặt thấp xuống, đôi môi làm ẩm ướt cần cổ trắng nõn của cô.

Chiếc váy bị đẩy lên cao chạm đến tận hông, bờ vai của cô... Áo con của cô cũng bị đẩy lên cao, vật che chắn giữa hai chân cũng bị anh kéo xuống... Hơi lạnh phủ tới.

Cô nhắm mắt lại, cảm giác được một luồng nhiệt đang ngấm lấy ... của cô. Anh nhẹ nhàng hơn lần đầu tiên, cũng tuyệt vời hơn lần đầu tiên.

"Anh Tiểu An..." Cô thở gấp ưỡn thẳng người, một cảm giác vui sướng cuốn trọn cả cơ thể.

Từng đợt khát vọng khiến cô quên

hết mọi thứ...

Cô lần mò cởi khuy áo sơ mi của anh, đôi môi hướng về phía cơ thể anh, học những nội dung trên sách viết, thử dùng cảm xúc của đầu lưỡi ướt át chạm tới làn da vô cùng co dãn của anh.

Đầu lưỡi chạm tới cơ thể nóng bỏng của anh, trong tim hơi nóng, Mạt Mạt không kìm được in một nụ hôn trên vai anh, cũng khẽ mút, lại dùng răng khẽ cắn cơ thể rắn chắc kia.

An Nặc Hàn thở dồn dập, tiếng than hưng phấn thoát ra từ làn môi.

Mạt Mạt được cổ vũ, bàn tay lần dò trên cơ thể anh, môi ngậm phần gò lên trước ngực, vừa mút vừa liếm.

Cả người anh run lên, sừng sốt nhìn cô. "Em học rất nhanh..."

Cô chớp mắt với anh, sự đặc ý trong lòng hiện lên trên mặt. Cô bỗng nhiên muốn làm thật tốt, để An Nặc Hàn cả đời cũng không quên một đêm này.

Cô mở miệng, đầu lưỡi liếm ngón tay cái của anh, ngậm lại, từ từ mút...

Trong sách nói, cơ thể đàn ông rất mẫn cảm với độ ẩm và nhiệt độ, cả đầu ngón tay cũng thích sự khiêu khích của nụ hôn.

Quả nhiên An Nặc Hàn rất hưởng thụ, nhắm mắt lại, khóe miệng cong lên một nụ cười thỏa mãn.

Thấy chàng trai mình yêu mang bộ dạng hài lòng, Mạt Mạt cực kì hưng phấn. Vừa cố gắng nhớ lại mấy kỹ thuật khiến đàn ông muốn dừng mà dừng không được, vừa hôn cổ anh, sau tai anh...

Chiếc rèm cửa màu mật, chiếc giường màu mật, ngọn đèn màu mật, còn có cả cơ thể màu mật của thiếu nữ trên giường.

Mọi vật tối nay đều đẹp đến như vậy...

An Nặc Hàn không thể chờ đợi được nữa, tháo thắt lưng cực nhanh...

"Em giúp anh." Mạt Mạt ngồi bệt trên giường, tháo thắt lưng cho anh, kéo

khóa quần, cởi xuống...

Vừa cởi, cô vừa khẽ khàng hôn bờ ngực của anh, đầu lưỡi khéo kéo đưa dọc vụng của anh lên tới đỉnh điểm.

Mặt Mặt run rẩy cởi xuống thứ cuối cùng trên người anh, vụng cực lớn của đàn ông bùng bùng thoát ra, dọa cô đến nỗi không tìm được hoảng hốt.

Cô rụt rè chuyển tầm mắt, không dám nhìn cái vị trí kia của đàn ông nữa, nhưng vừa nghĩ đến đó là thứ thuộc về An Nặc Hàn, Mặt Mặt lại không đành được sự tò mò trong lòng, lén lút liếc một cái... Thảo nào trong sách nói "Lần đầu tiên rất đau, cơ thể giống như bị xé rách, đau đến mức chẳng còn cảm giác gì."

Nhỏ hẹp như thế làm sao có thể không đau.

Anh nắm cổ tay cô, đẩy cô nằm xuống giường, lấy tay cầm đầu gối tách hai chân của cô ra.

Ngón tay chậm chậm lần dò vào trong, cơ thể của cô căng thẳng run rẩy.

"Anh Tiểu An, anh có thể dịu dàng chút được không?" Từ bé cô chỉ sợ đau. Hơn nữa cô đợi thật lâu mới tới đêm này, cô cũng không muốn bị đau đến nỗi không còn cảm giác gì.

"Em... lần đầu tiên..."

Cô nghe nói, phụ nữ kinh nghiệm càng phong phú đồng nghĩa với việc cô

ta càng có sức quyến rũ.

Đàn không không thích làm với gái trinh, không nói đến không có kinh nghiệm, còn phải lo lắng tới rất nhiều chuyện. Có một vài cô gái chỉ biết kêu đau, chẳng gọi cảm chút nào.

Anh cười, xoa nắn khuôn mặt của cô. "À."

Cô nhìn anh một cách đáng thương. "Anh sẽ không ghét em chứ?"

"Chấp nhận thôi!"

An Nặc Hàn cười nhẹ, hôn cô, đầu lưỡi luồn vào trong miệng cô, từ từ khuấy đảo... giống ngón tay anh đang trên cơ thể cô vậy... khiêu khích thần kinh

mẫn cảm của cô.

Toàn bộ những tiếng rên vui sướng đều bị anh hút lấy, Mạt Mạt bất lực run rẩy, cơ thể như nụ hoa đợi ngày nở rộ nghiêng theo tiết tấu của anh...

Mạt Mạt ngẩng đầu, cô bị sự sáng khoái nguyên thủy vùi lấp, đôi mắt cô nhiễm ánh sáng màu mật, không còn trong veo. Mái tóc đen bị lớp mồ hôi mỏng dính trên khuôn mặt nhỏ nhắn phủ thêm hồng. Bàn tay nhỏ nhỏ trắng trẻo siết chặt lấy ga giường mềm mại...

Thấy Mạt Mạt sung sướng bởi tình dục bao phủ, gò má màu phấn hồng, sự kiên nhẫn của An Nặc Hàn cũng bị đẩy đến giới hạn...

Anh ngồi giữa hai chân cô, tách hai chân cô ra thật xa, muôn tận tình chiếm giữ cô, cũng muốn nhìn cô dưới sự bút phá điên cuồng của anh, chìm nổi điên đảo trong dục vọng...

Thế như cơ thể của cô gầy gò như vậy, nhỏ nhắn mềm mại không thể chịu được một lần va chạm...

Đừng nói tới điên cuồng mà chiếm lấy, ngay cả chứa đựng anh thôi cũng là vấn đề...

Anh thâm thở dài, vừa lấy một ngón tay từ từ tham dò vào trong, cố gắng hết sức để cô thích ứng...

Cảm thấy được cơ thể của cô căng lên, hô hấp bị kìm hãm trong chốc lát...

An Nặc Hàn lập tức dừng động tác, lo lắng hỏi: "Đau không?"

"Vẫn... tốt." Mạt Mạt khó khăn hít sâu một hơi, cô không đau, chỉ cảm giác cảm giác căng đầy đặc biệt này khiến cơ thể cô phát sinh sự rung mình lạ lùng, mỗi một phân da thịt dưới sự giày vò của ngón tay anh đều sinh ra lửa, cả người rơi vào trong một loại khát vọng mạnh mẽ.

Dưới người lại càng trướng đau, cô nheo mắt nhìn vào giữa hai chân, ba ngón tay đang xâm nhập vào bên trong...

Cảnh tượng đẹp đẽ phóng túng kia nhất thời khiến gò má cô nóng bừng, cả người xấu hổ phiếm hồng.

Cô sợ hãi nhìn về phía anh, bắt được vẻ mặt lạnh lùng của An Nặc Hàn mang chút quái dị...

"Nhắm mắt lại." Anh nói, giọng điệu không cho phép từ chối.

Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, đồng thời cảm thấy trước mắt đen kịt, anh tắt đèn...

Chương 34

Sự quấy nhiễu của ánh mắt không còn, cảm giác lại càng nhạy hơn, mỗi một động tác nhỏ của anh đều khiến cô cảm thấy sung sướng không nói ra lời.

Cơ thể bị lấp đầy vô tình thít chặt lại, niềm khoái cảm đến tê liệt bốc lên tận não...

Cơ thể đang lơ lửng, dần dần hòa vào không trung...

Sự ngứa ngáy tê dại trong nháy mắt khiến đầu óc cô trống rỗng, cả người chảy đầy mồ hôi.

Nương theo nhịp điệu của anh, cô

không nhìn được cất tiếng rên, từng cơn sóng sáng khoái đạt dào đầy cô lên tới đỉnh điểm...

Tay anh rút ra, sự đạt dào biến thành trống rỗng trong tích tắc.

Mặt Mặt điều hòa hơi thở, cơ thể mềm mại chờ mong sự lấp đầy lần thứ hai, không bao giờ rời đi nữa.

Lúc này một thứ nóng rực khác thường chậm chậm đi vào cơ thể trống rỗng của cô...

Trong bóng tối, cô nghe thấy tiếng anh thở dốc, tất cả những nốt nhạc tuyệt vời mà cô đã từng nghe không bì kịp với tiếng hít thở của anh bây giờ, động lòng người...

Cô mê mãi lắng nghe âm thanh tuyệt vời ấy, cả thể xác lẫn tinh thần đều bùng cháy theo sự nồng nhiệt, cơ thể không chỉ không thể kháng cự lại sự đi vào của anh, ngược lại còn rất chờ đợi sự đau đớn tượng trưng phải có...

Cuối cùng anh cũng đến một tầng cách trở, ngừng lại một chút, muốn lùi ra ngoài...

"Đừng." Cô lí nhí nói.

Nghe thấy lời yêu cầu như vậy, An Nặc Hàn không thể kìm nén được nữa, anh nắm chặt lấy bờ eo thon, trong tích tắc thẳng người đi vào nơi sâu nhất của cô...

Cảm giác đau đớn vì bị xé rách chỉ có một giây. Khi anh va chạm vào sâu nơi mềm mại nhất của cô một lần rồi lại tiếp một lần, Mạt Mạt kêu lên một tiếng sợ hãi...

Không phải vì đau đớn, mà là một loại sáng khoái khiến người ta mê muội bỗng nhiên chợt kéo tới. Cô ưỡn cao người lên, sa vào trạng thái co thắt không cách nào kìm chế được...

"Mạt Mạt..." Anh ôm cô đang run rẩy dữ dội, cơ thể tràn đầy mồ hôi, gọi tên cô: "Mạt Mạt... Anh yêu em!"

Cô trong lúc chìm nổi, bị những lời này đưa lên đến đỉnh điểm.

Thì ra đây là mùi vị hạnh phúc nhất.

Thì ra đây là sự sung sướng cô mong chờ đã lâu.

Một giọt nước mắt trộn vào mồ hôi của cô, cảm giác này... thật sự không hề khiến cô thất vọng.

Anh rút ra, cảm giác co thắt của cô gần như dừng lại, anh có một lần đâm vào, đẩy lên dư âm sung sướng.

"Anh Tiểu An..." Cô khó khăn thở dồn dập, mỗi khi khoái cảm gần như lắng dần, lại bị anh đẩy từng đợt sóng lên thiên đường.

Bầu trời vắng sao bỗng nhiên xẹt qua một ngôi sao băng...

Ánh sáng hắt xuống, lò mờ chiếu lên

cơ thể người đàn ông rắn rỏi ôm cơ thể mềm mại trắng như tuyết, ôm hôn triền miên...

Sau đó, thế giới lại tối như mực, chỉ còn lại tiếng rên rỉ mảnh mai, tiếng thở dốc nặng nề, tiếng lay động dữ dội của ván giường, còn có... tiếng sóng biển trùng trùng điệp điệp phương xa...

Không ngừng không nghỉ...

***

Ngày hôm sau, ánh nắng tươi đẹp chiếu rọi vào phòng ngủ, ánh sáng mặt trời màu tím nhạt phủ khắp giường.

Mặt Mặt trở mình, chiếc chăn mỏng trượt xuống theo làn da trơn nhẵn, mấy

châm đỏ ửng trên cơ thể xinh đẹp vạch trần một đêm cuồng hoan.

"Anh Tiểu An." Mạt Mạt nhắm mắt, đưa tay sờ sang bên gối, không có một bóng người.

Cô đột nhiên mở to hai mắt, kinh hoàng nhìn quanh phòng, quang cảnh quen thuộc, nhưng lại không thấy bóng người quen thuộc.

Phản ứng duy nhất của cô chính là hoảng sợ.

Cô sợ rằng đêm qua là một giấc mơ, lại chỉ là một cái giấc mơ trêu chọc cô.

"Anh Tiểu An?" Cô hoang mang gọi.

Hoảng hốt, tâm tình cô không ngừng

chìm xuống, rơi xuống vực thẳm không biết nông sâu.

Nếu như mọi thứ ngày hôm qua chẳng qua chỉ là một giấc mộng, cô nhất định sẽ phát điên mất...

Bỗng nhiên, phần dưới hơi đau một chút, Mạt Mạt vội vàng nhấc chăn lên, mấy chấm đỏ trên giường tuyệt đẹp như khóm hoa bỉ ngạn nở rộ...

Mạt Mạt đè lên lồng ngực đang đập dữ dội, thở phào một hơi.

An Nặc Hàn rất nhanh đẩy cửa đi vào, đến bên giường ngồi xuống, lo lắng xoa đầu cô: "Sao vậy? Gặp ác mộng à?"

"Không ạ. Dậy không thấy anh đâu,

tưởng rằng tôi qua..." Nhớ tới ngày hôm qua, gò má Mạt Mạt hồng lên. "lại là một giấc mơ."

"Lại?" An Nặc Hàn tới sát cô, mờ ám hỏi: "Trước kia đã mơ như thế sao?"

Câu hỏi này thật sự rất quá trớn.

"..." Mạt Mạt quán chần sát vào người, trèm lên cả khuôn mặt đỏ bừng bừng. Đương nhiên đã từng mơ, chỉ là không hề vào sâu như thế, không hề say đắm như thế, nhiều nhất cũng chỉ hôn hôn, ôm ôm.

Anh nhìn ra sự ngỡ ngàng của cô, không truy hỏi nữa. "Em nhất định đói bụng rồi, anh đưa em ra ngoài ăn cơm."

"Bố mẹ em còn chưa về à?"

Hôm qua người hai nhà cùng nhau ăn trưa, Mạt Mạt vùi đầu vào ăn cơm, thỉnh thoảng lén lút liếc nhìn An Nặc Hàn, thấy trong lòng nóng rùng rục.

Cô muốn nói với anh vài câu, lại xấu hổ mở lời.

An Dĩ Phong đội nhiên nói ông biết một bãi tắm nước nóng, cảnh vật đẹp lắm.

Ánh mắt lạnh ngắt của Hàn Trạc Thần giao với ánh mắt của An Dĩ Phong hai giây, hàng mày nhíu lại.

Sau đó, Hàn Trạc Thần liếc sang Mạt Mạt, thấy cô đang lén nhìn An Nặc

Hàn, mơ hồ thở dài, nói: "Gần đây tôi cũng hơi mệt, đang muốn đi nghỉ ngơi một chút, chiều nay cùng đi đi."

Vậy hai hai đôi vợ chồng cùng nhau đi ngâm suối nước nóng, để Mạt Mạt và An Nặc Hàn ở nhà.

Khi ấy Mạt Mạt còn không hiểu vì sao bọn họ muốn đi, trải qua đêm vừa rồi, cô đã hiểu.

...

"Về rồi." An Nặc Hàn nói: "Họ đi bệnh viện kiểm tra rồi."

"À!" Mạt Mạt nói: "Vậy anh đi xuống dưới tầng chờ em đi, em mặc xong quần áo đã rồi xuống."

"Không cần anh giúp sao?" Anh nói, ánh mắt liếc qua cơ thể cô.

Giúp cô mặc quần áo?

"..."

An Nặc Hàn thấy cô không từ chối liền đứng dậy lấy ra một chiếc váy từ trong tủ quần áo của cô, rồi lại lôi một bộ nội y màu trắng từ trong ngăn kéo dưới cùng đưa cho cô.

"Vì sao anh lại biết rõ... quần áo của em để ở nơi nào?"

An Nặc Hàn cười mà không nói, giật chần của cô lại, giống như lúc cởi quần áo, mặc cho cô từng thứ từng thứ một...

Không biết là cố tình hay vô ý, đầu ngón tay của anh thường lướt qua giải đất mẫn cảm của cô, khiến cô đến cả lỗ tai cũng đỏ.

Khi mặc quần áo xong, cô kéo An Nặc Hàn xuống tầng, Mạt Mạt bỗng nhớ tới một ngày cách đây nhiều năm.

Khí đó cô còn đang gấp quần áo, nghe thấy tiếng gõ cửa của An Nặc Hàn, hỏi cô có ở trong phòng hay không. Cô nhất thời hoảng hốt nhét đồng nội y còn lại vào ngăn tủ cuối cùng, đóng lại.

Khi An Nặc Hàn vừa vào cửa, liếc nhìn ngăn kéo của cô một cái, rời tầm mắt rất nhanh.

Cô lúc ấy mới phát hiện ra quần trong của mình lộ phân nửa ra bên ngoài, màu hồng nhạt mềm mại, còn có hoa văn hình cún Snoopy.

Cô đỏ mặt kéo ngắn tử ra, nhét vào.

Khi nhớ lại những ngày đó, mặt cô lại đỏ lựng lên.

***

Trong nhà hàng Pháp, An Nặc Hàn gọi rất nhiều đồ ăn, nói rằng cô rất gầy, càng không ngừng khuyên cô ăn nhiều thêm một chút.

"Không ăn đâu, em sợ béo." Mặt Mạt kiên quyết đẩy đĩa gan ngỗng béo ra.

"Sợ béo? Chúng ta có thể gia tăng

thêm chút vận động."

"Chúng ta?" Lời vừa bật ra khỏi miệng, cô ngay lập tức hiểu ra thâm ý trong lời anh nói, hận không thể vùi mặt vào trong gan ngỗng béo, không muốn ngẩng đầu lên.

"Ăn xong thì muốn đi đâu?"

Cô không cần suy nghĩ đáp: "Công viên."

"Công viên?"

"Người ta hẹn hò toàn đi vào trong đó."

An Nặc Hàn xoa nắn khuôn mặt cô. "Theo anh thấy, công viên trò chơi và vườn bách thú vẫn khá hợp với em."

"Em lớn rồi!"

"Đúng, lớn rồi!" Tôi hôm qua anh đã chứng kiến sự trưởng thành thật sự của cô.

Cũng không biết vì sao, trong mắt An Nặc Hàn cô luôn luôn là một đứa trẻ.

Đương nhiên, ngoại trừ lúc ở trên giường...

Hàng cây cao ngất đứng sừng sững, con đường nhỏ đầy đá cuội nằm chính giữa, cỏ dại mọc khắp ven đường.

Mạt Mạt kéo cánh tay An Nặc Hàn đi trên con đường nhỏ, cô nhớ tới một vấn đề quan trọng.

"Anh Tiểu An, khi nào anh trở lại Anh?"

"Anh đã từ chức rồi, vài ngày nữa sẽ đến làm ở công ty bố em."

"Thật à?" Cô kích động nhảy lên trên người anh, vòng chân qua eo anh, hai tay ôm lấy cổ anh, hôn anh...

Càng hôn càng sâu, càng hôn càng triền miên.

Trong nụ hôn dài đằng đẵng, chim bay đậu trên cành, lá rơi rơi... nụ hoa đại dần dần hé mở...

Hôn đến khi gần ngạt thở, bọn họ mới lưu luyến tách nhau ra, Mạt Mạt nhảy xuống từ trên người anh, quay

người lại, nét cười trên mặt cứng đờ...

Cô nhìn thấy cuối con đường nhỏ, trên đỉnh núi, có bóng một người con gái.

Tóc đen tán loạn trong gió.

Chiếc váy màu trắng nhẹ bay giữa không trung.

Mặt Mặt vẫn không tìm được từ nào khác miêu tả sự xinh đẹp của cô ấy ngoài từ "nghiêng nước nghiêng thành"...

"Chị ấy sẽ không nhảy xuống đó chứ." Mặt Mặt lo lắng nhìn sườn núi xa xa. Mặt dù sườn núi không dốc lắm, nhưng bụi gai rậm rạp, đá sỏi lởm chởm, nếu nhảy xuống cho dù may mắn không chết cũng bị thương khắp người.

"Cô ấy sẽ không!" An Nặc Hàn bình tĩnh nhìn về Tiêu Vi đang đứng trên đỉnh núi, lắc đầu: "Không có một ai có thể khiến cô ấy từ bỏ mạng sống của chính mình."

"Thế nhưng... vì sao chị ấy lại đứng chỗ này?"

"Chúng ta đi thôi, thấy chúng ta ở đây, không chừng cô ấy sẽ nhảy xuống thật."

Sau khi bọn họ đi xa, An Nặc Hàn lại quay đầu lại nhìn đỉnh núi, Tiêu Vi vẫn còn đứng nơi đấy.

Nhìn phong cảnh dưới chân núi, anh biết Tiêu Vi vẫn không vọt xuống được

khoảng hồi ức kia.

Thế nhưng cảnh vẫn còn như năm ấy, nhưng anh mãi mãi sẽ không cùng cô đi xem được nữa.... bởi vì người đáng để anh bảo vệ, chỉ có một người.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, Mạt Mạt còn chưa tỉnh ngủ, An Nặc Hàn đã lôi cô từ trong chăn ra.

"Chuyện gì đây! Em còn chưa dậy mà!" Cô vùi đầu vào trong chăn.

"Đưa em đi một nơi."

"Nơi nào?"

"Đi Hy Lạp, bỏ trốn!"

"Cái gì?" Mạt Mạt ngồi phất dậy.
"Anh nói cái gì?"

"Suyt! Thừa lúc bọn họ không ở đây, anh đưa em đi Hy Lạp. Chỉ có hai người chúng ta..."

Mạt Mạt ngừng suy nghĩ trong ba giây, lập tức đứng dậy mặc quần áo.

Sáng sớm tinh mơ ngủ dậy bỏ nhà trốn đi, thật quá lãng mạn!

...

Tất cả tựa như một giấc mơ, dưới tán cây ngô đồng, ánh sáng loang lổ, anh cầm tay cô đi qua con đường rừng nhỏ, đi vào một giáo đường cổ kính. Bọn họ đứng dưới tượng thần Athena nắm chặt

tay nhau.

Một hôn lễ đơn giản nhất, không có lễ phục, không có hoa tươi, không có âm nhạc, không có tiếng vỗ tay, thậm chí không có cha xứ...

Thế nhưng hai người có tình yêu, tình cảm vĩnh viễn không phai mờ...

Cho dù tương lai có ra sao, trong đường đời anh vững vàng nắm tay cô, không xa cách.

Ngoại truyện tuần trăng mặt

Hong Kong là một viên minh châu Đông phương trong truyền thuyết.

Một trăm năm nằm dưới ách thống trị của thực dân, khiến thành phố quốc tế này phần lớn có rất nhiều câu chuyện truyền kỳ động lòng người.

Đi trên con đường đông chật người, ngẩng đầu nhìn những ngôi nhà chọc trời dày đặc xung quanh, Mặt Mặt sớm quen với cảnh Australia trông trái hơi cảm thấy không quen, bám chặt cánh tay An Nặc Hàn, chỉ sợ anh bị dòng người đẩy đi.

Hôm qua An Nặc Hàn đã đưa cô tới cảng Victoria, cảnh đêm nơi ấy rục rĩ ánh đèn như thơ như mộng, khiến cô không kìm được khen ngợi sự phồn hoa diễm lệ của Hong Kong.

Nơi này ngày hôm nay vô cùng hỗn loạn, người đi đường ngập đầy hơi rượu.

Bên đường có một người phụ nữ ăn mặc rất lộ liễu, kẹp trong tay một điều thuốc, đôi mắt không ngừng đong đưa.

"Anh Tiểu An, đây là chỗ nào?" Mạt Mạt tò mò nhìn xung quanh hỏi.

"Phố Portland." An Nặc Hàn nói với cô: "Đây là nơi nổi tiếng rỗng rần hỗn tạp ở Hong Kong, nơi nổi tiếng về

vui chơi và gái.”

"À!" Cô nhìn mấy tấm biển muôn màu muôn vẻ xung quanh, hộp đêm, quán mạt chược, khách sạn theo giờ.

"Vì sao muốn đưa em tới nơi này?" Ở đây cũng không có chỗ nào thăm quan du lịch hết, chẳng lẽ An Nặc Hàn đưa cô tới nơi này là muốn học tập chút kinh nghiệm phát triển sự nghiệp giải trí.

An Nặc Hàn nói với cô: "Em biết không, khi còn bé anh thường lén chạy tới nơi này..."

"Vì sao?"

"Bởi vì nơi này từng có rất nhiều truyền kỳ." An Nặc Hàn đưa Mạt Mạt

vào một hộp đêm. Người đứng quầy pha chế rượu đúng là một mỹ nữ thời thượng, mái tóc dài nhuộm vàng sáng bóng mềm mại, trên người tản ra một thứ gì đó khiến người ta vui vẻ nhiệt tình...

"Muốn uống gì?" Người pha chế rượu hỏi.

"Lửa cháy đốt tình." Thấy người pha chế rượu sững sốt quay sang nhìn anh, An Nặc Hàn nói: "Có người nói loại rượu này vô cùng đặc biệt, chỉ có hộp đêm các cô mới có."

"Đúng vậy, tôi phải nhắc nhở anh, rượu này rất mạnh."

"Không sao, tôi rất muốn thử xem."

Không lâu sau, một ly rượu được bung lên. Trên nền rượu đỏ tươi đốt lên một ngọn lửa vàng rực.

Mạt Mạt lần đầu tiên nhìn thấy rượu như vậy. "Rượu này thật đặc biệt!"

Mỹ nữ pha chế rượu cười nói: "Khi thầy tôi dạy tôi cách pha chế nó còn kể cho tôi nghe chuyện xưa của An Dĩ Phong."

"An Dĩ Phong?" Mạt Mạt suýt nữa bật người dậy, may là An Nặc Hàn lặng lẽ kéo tay cô.

"Mọi người ở Hong Kong đều từng nghe đến người đàn ông này. Ông ấy là lão đại cấp bộ già cuối cùng của Hong Kong. Sau khi ông ta chết đi, Hong Kong

biên thành một xã hội được cai trị bằng pháp luật chân chính!"

An Nặc Hàn cười cười, nắm tay đặt lên trên ly rượu, ngọn lửa vì không có oxy dẫn cháy nên dần tắt. Anh nâng ly rượu, uống hết một hơi...

Mỹ nữ pha chế rượu thấy anh uống một hơi hết một ly, tiếp tục nói: "Ông ta thích uống loại rượu này nhất, thường ngồi chỗ này uống cả một đêm. Ông ấy nói loại rượu này đủ nóng bỏng, đủ hấp dẫn, cực kỳ giống một người phụ nữ..."

"Phụ nữ?" Mạt Mạt nghe thế liền cảm thấy dạt dào hứng thú. "Ông ấy thích người phụ nữ ấy sao?"

"Có người nói, ông ấy đã từng thích

một nữ cảnh sát. Vì nữ cảnh sát ấy mà ông ấy còn không muốn cả mạng sống. Thế nhưng nữ cảnh sát đẩy lại lừa ông ấy... Từ đấy về sau ông ấy không còn tin vào tình yêu... Đàn bà đối với ông ta chỉ là phù du mà thôi."

"Thêm một ly nữa!" An Nặc Hàn nói.

Nhân lúc mỹ nữ pha chế rượu quay người đi pha rượu, Mạt Mạt tới sát bên tai anh hỏi: "Nữ cảnh sát ấy có phải cô Tiểu Thuần không?"

"Đúng." An Nặc Hàn nhỏ giọng nói.

Mạt Mạt đang cười thầm, chợt có một người phụ nữ tuy tuổi không còn trẻ nhưng rất ý nhị đi vào.

Khi đi ngang qua hai người, bà nhìn chăm chăm vào Mạt Mạt rất lâu, đảo mắt thấy An Nặc Hàn lại càng thêm hoảng hốt.

Nhưng bà ấy không nói một câu nào, đi vào bên trong.

Sau khi người phụ nữ ấy đi rồi, Mạt Mạt hỏi mỹ nữ pha chế rượu. "Bà ấy là ai vậy?"

"Chị Thu là một người phụ nữ thép, bản thân có rất nhiều cửa hàng, người Mạch Quảng. Chẳng qua bà ấy chưa từng kết hôn, bà ấy luôn nói: mấy năm nay đàn ông tốt chết hết rồi! Có người nói bà thích Hàn Trạc Thần, có phải thật hay không cũng không biết."

"Hàn Trạc Thần?"

"Đúng vậy, nghe nói ông ấy vô cùng đáng sợ, người hai giới hắc bạch nghe thấy tên ông ta đều sợ đến rùng mình... Thế nhưng đàn bà vẫn say đắm ông ta như thường, người trước ngã xuống người sau lại tiến lên..."

Buổi tối hôm ấy, Mạt Mạt lại được nghe rất nhiều câu chuyện từ hộp đêm. Cô chưa bao giờ biết bố cô lại là một người đàn ông vô cùng đáng sợ, người hai giới hắc bạch nghe đến tên ông đều sợ đến phát run...

***

Do nghe kể chuyện quá say sưa, khi

Mạt Mạt và An Nặc Hàn trở lại khách sạn đã là quá nửa đêm.

Hong Kong vào ban đêm màu sắc long lanh huyền ảo, càng thể hiện sức quyến rũ của thành phố tấp nập đất tấp vàng này.

Đứng trên ban công tầng ba sáu, gần như thu được hết nửa hòn đảo nhỏ vào trong tầm mắt, cảnh vật quen thuộc dậy lên nhiều hồi ức thời còn niên thiếu.

An Nặc hàn rất ít khi đề cập tới quá khứ của bản thân, kể cả với Mạt Mạt cũng không biết anh đã từng là một đứa con riêng không có bố, anh đã từng bị người đời chê cười, sỉ nhục... Anh còn từng khờ dại tôn sùng người kia...

An Nặc Hàn cười tự giễu.

Một đôi tay mảnh khảnh ôm lấy eo anh, bàn tay nhỏ bé vòng qua trước người anh đan vào nhau.

Mùi hương hoa hồng lan tỏa từ trên cơ thể mềm mại.

"Anh Tiểu An... Anh đang suy nghĩ gì thế mà nhập thần đến vậy?" Sau lưng anh vang đến một câu hỏi khẽ khàng, giọng nói mềm mại kéo luồng suy nghĩ hơi sâu muộn của anh quay về.

"Nhớ lại khi anh còn bé."

"Khi anh còn bé? Có chuyện gì thú vị sao?" Mạt Mạt chớp mắt mong chờ nhìn anh.

An Nặc Hàn suy nghĩ thật lâu, cười nói: "Có! Có một chuyện rất thú vị! Khi anh còn bé có một thần tượng, anh sùng bái người ấy, thích người ấy, chỉ cần nghe tên người ấy thôi mà chẳng hiểu vì sao cũng có thể hưng phấn. Năm anh chín tuổi, mẹ bỏ việc cảnh sát, muốn đưa anh rời khỏi Hong Kong. Trước khi đi, chẳng vì lý do gì mà anh cứ muốn gặp người ấy, muốn người ấy nói chuyện với anh, nói cái gì cũng được. Vì vậy anh bèn lên chạy tới phố Portland, nơi người ấy thích đến nhất, lượn đi lượn lại ở cửa các hộp đêm liên tục ba ngày, cuối cùng cũng đợi được người ta. Khi đó thời tiết vô cùng nóng, anh thấy bóng lưng người ấy, phấn chấn đến nỗi máu cũng sôi trào. Anh vừa tới vừa định nói với người ấy

vài lời, một thuộc hạ dưới quyền người ấy đã kéo áo anh hỏi anh muốn làm gì. Anh nói muốn người ấy ký tên cho anh... Thuộc hạ của người ấy cười sằng sặc, quăng anh ra đến 3 mét bên ngoài. Đến khi anh đứng lên thì người ấy đã đi xa rồi, từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn anh một cái... Nhưng anh lại vui vẻ cực kỳ, quán quýt mẹ nói đi nói lại về cảnh tượng lúc ấy, nói rằng người rất cool. Mẹ anh không hề nói gì, cúi đầu dùng nước khử trùng lau vết máu trên đầu gối anh, băng bó vết thương...”

Khi nói tới đây, khóe miệng của An Nặc hàn nhếch lên tạo thành một nụ cười.

Mạt Mạt cũng không nhịn được, cười nói: "Anh Tiểu An, không ngờ anh

cũng có lúc ngây thơ như thế, khó trách anh muốn tới phố Portland? Có phải anh vẫn muốn tìm người ta ký tên cho không?"

An Nặc Hàn không hề trả lời.

"Người ấy tên là gì? Làm nghề gì?"
Mạt Mạt khờ khạo nghĩ: Cô nhất định phải giúp An nặc Hàn tìm được thần tượng của anh, lấy chữ ký, thực hiện nguyện vọng của anh!

An Nặc Hàn nhìn về một nơi xa xăm, thong thả mở lời. "Người ấy tên là An Dĩ Phong..."

Mạt Mạt ngây ngẩn, cố gắng thoát khỏi trạng thái hỗn loạn để ngẫm nghĩ về thông tin mới nghe được

"Chính thế! Có phải là một chuyện rất thú vị không?"

"Khi anh chín tuổi, chú Phong vẫn còn không nhận ra anh?" Đây chẳng phải đồng nghĩa với việc An Nặc Hàn không phải con ruột của ông sao. Thế nhưng rõ ràng hai người rất giống nhau.

"Càng thú vị hơn là vào một buổi sáng, anh thấy quần áo ông không chỉnh tề đi ra từ phòng mẹ anh... Ông nói cho anh biết ông là bố ruột của anh."

Mặt Mặt nhìn An Nặc Hàn giống như lần đầu biết anh.

Cô phát hiện ra phía sau sự dịu dàng và cẩn thận của anh hình như có rất

nhiều vết thương không cách nào bù đắp được. Cô bỗng nhiên nảy sinh ra một loại tình cảm đặc biệt, không đơn thuần chỉ muốn được anh che chở chăm sóc, mà lại càng muốn bảo vệ anh, an ủi anh.

An Nặc Hàn quay người lại, vỗ vai Mạt Mạt. "Đã khuya rồi, em chắc đã mệt. Đi ngủ đi!"

"Vậy còn anh thì sao?" Cô hỏi

"Anh đi tắm."

"Em giúp anh kỳ lưng."

...

Trong phòng tắm, dưới ánh sáng màu bạc, những giọt nước rơi xuống sông lưng màu đồng, âm thanh huyền diệu trầm

bồng.

Mạt Mạt xoa chất lỏng trong lòng bàn tay, xoa đến khi nó biến thành bọt mới từ từ đặt tay lên tấm lưng trần vô cùng co dãn của anh, nhẹ nhàng chà, nhẹ nhàng đến nỗi mỗi thớ thịt đều thả lỏng dần...

Mấy ngày nay, tất cả mọi thứ tựa như một giấc mơ, đêm không nổi biết bao nhiêu lần đầu ngón tay anh mơn trớn cả người cô, bao nhiêu lần đôi môi anh lướt qua từng phân da thịt của cô....

Vào mỗi lần anh đi vào trong cơ thể của cô, trong tích tắc ấy cơ thể cô luôn bị hạnh phúc lấp đầy, không chứa được bất kỳ thứ gì khác.

Một lần rồi lại một lần, cô dần dần mê đắm sự thân mật này, mê đắm anh khi thì dịu dàng, khi thì cứng rắn, đưa mọi cảm giác của cô lên đến đỉnh.

Đang chìm đắm trong mơ mộng, cô bỗng nhiên thấy trên cánh tay An Nặc hàn có một vết sẹo dài đến 20cm. Vết thương đã bình phục, chỉ là màu sắc của vết sẹo đỏ hơn màu da, nhìn chắc cũng đã lâu rồi.

Vì mỗi lần An Nặc Hàn ở bên cô đều phải tắt đèn, thế nên cô chưa bao giờ thấy.

Trái tim cô đau đớn, ngón tay cẩn thận vuốt ve vết sẹo trên cánh tay anh.

Vết thương sâu như thế, lúc ấy nhất

định là rất đau.

"Sau lại bị thương thế này?"

"Vết mổ ấy mà."

"Mổ?" Mạt Mạt nghe rồi sững sốt:

"Mổ cái gì? Sao em không biết?"

An Nặc Hàn không trả lời.

Cô vội vàng hỏi đến cùng: "Anh nói đi nào?"

"Khi ở Anh có một lần ngã bị thương ở khuỷu tay phải mổ." An Nặc Hàn nói: "Anh sợ mọi người lo lắng thế nên mới không nói."

Mạt Mạt nghĩ đến việc anh nằm một mình trong bệnh viện, bên người chẳng

có một ai hết lòng chăm sóc anh, trong lòng cô lại càng khó chịu. "Chuyện xảy ra lúc nào?"

"Ba năm trước, sau hôm Tiêu Thành bị đánh, em có nhớ không, chúng mình gọi điện thoại... nói được một nửa..."

Mạt Mạt nhớ lại, bọn họ cãi nhau trong điện thoại, cô mới nói được một nửa thì đã dập máy. Sau đó gọi lại thì anh lại tắt máy.

Về sau cô gọi điện anh, anh từng nói: *Đã lâu rồi không rảnh rồi như thế.*

Cô cho rằng anh ở bên cô gái khác, thế nào cũng không ngờ rằng khi đó anh đang nằm trong bệnh viện...

"Vì sao anh không nói cho em biết?"

An Nặc Hàn quay người nhìn cô...

"Bởi vì em đang ở trong bệnh viện chăm sóc Tiêu Thành."

Cô cũng không nói nên lời, hai tay ôm lấy cổ anh, bờ môi in lên môi anh.

Anh ôm cô, quay người đặt cô dựa sát vào tấm kính trong suốt trong phòng tắm, điên cuồng hôn cô. Cùng lúc ấy, bàn tay to kéo dây lưng chiếc áo ngủ của cô xuống, lật vạt áo của cô ra, để lộ cơ thể mềm mại bên trong.

Hô hấp của anh pha trộn một chút hương rượu, ánh mắt anh nhiễm ít men say, cơ thể thuần khiết trong ánh mắt anh

mang màu sắc quyền rũ.

Ngón tay anh trượt trên nước da của cô, bàn tay mạnh mẽ cứng rắn cung nụng bầu ngực trơn bóng.

"Ừm..." Hai đám mây đỏ rục đáp lên gò má Mạt Mạt, cơ thể mảnh mai run rẩy.

Cô ưỡn thẳng người, đón ý lựa theo nụ hôn và sự vuốt ve của anh, để anh không tìm chế gì mà nhấm nháp bầu ngực, bả vai cô... để tình cảm mãnh liệt trong lúc cơ thể bọn họ quấn lấy nhau bùng cháy.

Những ngọn đèn của thế giới bên ngoài rục rĩ, dòng nước chảy của thế giới bên trong dao động dập dềnh...

An Nặc Hàn dùng khuỷu tay đẩy hai chân cô ra, để dục vọng đang trướng phồng đi thẳng vào.

"A!" Mạt Mạt ngẩng đầu, sự đau trướng dữ dội khiến cả người cô mất cảm giác, bủn rủn dựa vào tấm thủy tinh sau lưng, chịu đựng sự va chạm kịch liệt của anh...

Anh ôm thắt lưng cô, rút cơ thể ra, rồi lại một lần nữa tăng tốc đi vào.

Một lần rồi lại một lần, va chạm long trời lở đất, từng đợt sóng sáng khoái vô cùng kéo tới, hành hạ con người mềm mại cô. Cơ thể mẫn cảm chưa hề nếm thử tình yêu dữ dội như vậy, một lần khuây khỏa lên tới đỉnh, mỗi một lần dây

thần kinh lại như muốn đứt đoạn trong sự căng chặt.

"Anh Tiểu An..." Mồ hôi tràn ngập toàn thân. "A..."

Cô bám chặt vào cánh tay cường tráng của anh, không ngừng co rút trong lúc anh tăng tốc ra vào, trong lúc ra vào kịch liệt...

Có lẽ vì do rượu, anh tựa như người mất lý trí phát cuồng chiếm giữ cô, biến đổi hàng loạt các tư thế khác nhau, với mọi góc độ, mạnh mẽ xâm nhập, chạm đến nơi sâu nhất, rời đi rồi lại tiến vào...

Không ngừng không nghỉ...

Cuối cùng, khi cơ thể nóng bỏng

dưới tiết tấu dữ dội phóng vào cơ thể cô, Mạt Mạt cũng không duy trì thêm được, sự sung sướng tăng vọt rồi mềm oặt trong lòng anh...

"Anh Tiểu An, em yêu anh, em rất yêu anh!"

An Nặc Hàn nâng cô dậy, bế cô lên giường. Anh phủ lên người cô, tiếp tục khiêu khích cơ thể cô, mãi cho đến khi cô dấy lên nhiệt tình, cuốn chặt lấy anh.

Anh tách hai chân của cô ra, lần thứ hai đi vào.

Không nhớ rằng đã làm bao nhiêu lần, sau đấy Mạt Mạt quả thật quá mệt mỏi, ý thức trở nên mơ hồ...

"Mặt Mặt?"

Cô nghe thấy tiếng gọi của anh, mơ mơ hồ hồ mỉm cười: "Em mệt quá rồi."

Sau đó, cô nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Lần tỉnh dậy tiếp theo, trời đã sáng.

Cô mở mắt, thấy bản thân đang ôm cánh tay anh.

Hai tay An Nặc Hàn ôm trọn lấy cơ thể cô từ phía sau, ôm cô vào giữa cơ thể cường tráng của anh.

Cô di chuyển cơ thể mất cảm giác, ngoài ý muốn phát hiện ra anh vẫn chưa rời khỏi cô, dùng sự ấm áp lấp đầy cô.

Mạt Mạt lặng lẽ dùng chân tìm kiếm chân anh, nghịch ngợm dùng đầu ngón chân nhỏ nhắn ma sát ngón chân anh, lưng bàn chân, từng chút một...

Thấy An Nặc Hàn không hề phản ứng lại, Mạt Mạt càng làm tới, đầu ngón chân di chuyển về phía gan bàn chân anh, chạm nhẹ như có như không.

Anh tránh đi một chút, cô tinh nghịch tiếp tục ma sát.

An Nặc Hàn đột nhiên mỉm cười...

Chân cuốn lấy chân cô, hai tay ôm eo cô...

"Còn muốn à?" Cô sợ hãi hỏi

"Không phải." Anh nâng khuôn mặt

cô, khẽ hôn một chút: "Là muốn tiếp tục chuyện tối hôm qua vẫn chưa làm xong."

Anh nắg sớm mai tươi đẹp, triền miên vẫn còn đang tiếp diễn...

Cả đời làm sao đủ?

---

[1]

Bản giao hưởng số 5 của Beethoven – Định mệnh

(Beethoven Symphony No. 5 – Fate): Beethoven sáng tác bản Giao hưởng số 5 vào năm 1808 khi ông 37 tuổi khi cuộc sống riêng tư bị rắc rối bởi chứng điếc ngày càng tăng. Bản giao hưởng số 5 mang âm hưởng chủ đạo là ngợi ca tình yêu cuộc sống, cuộc chiến của con người chống lại định mệnh đang gõ cửa. Bản giao hưởng gồm bốn chương (chương 1: Allegro, chương 2: Andante, chương 3: Scherzo. Allegro và chương 4: Allegro), trong đó chương 1 được xem là hay nhất và quen thuộc nhất. Toàn bộ bản giao hưởng sẽ đưa chúng ta qua 4 giai đoạn: sợ hãi, tuyệt vọng, sau cùng, thắng lợi, ngợi ca tình yêu cuộc sống.

[2]

Mèo Garfield là nhân vật hư cấu của truyện tranh Garfield của tác giả Jim Davis.

Trong truyện tranh, Davis miêu tả Garfield là một con mèo mướp lười biếng, mập, ích kỷ, giống như người thích ăn thích ngủ. Ảnh minh họa

[3] Xe **Lincoln**, một hãng xe của Mỹ

[4] **Hoa bỉ ngạn:**

Đọc thêm tại [đây](#)

[5] **Đường thi** có câu: ***Khai đáo trà mi hoa sự liễu*** (Tô Thức), theo nghĩa đen chính là nở đến như trà mi thì việc chơi hoa đã xong rồi. Theo như điển cố trong Hồng Lâu Mộng, hoa trà mi còn đại diện cho một kết thúc cuối cùng. Tuổi thanh xuân đã qua, trà mi nở, tình yêu đã kết thúc. Trong một số câu chuyện, người ta thường ví von trà mi như một “loài hoa của những tình yêu đã chết”

[6] Giải thích của anh CCD – tangthuvien: “*Cô đơn làm người ta khó chịu, so với chết còn khó chịu hơn. Chìm đắm trong hoài niệm, nhớ nhung làm linh hồn quên cả đường về.*” Theo truyền thuyết, khi con người ta xuống âm phủ, linh hồn phải đi qua cầu Nại Hà, cầu cầu tượng trưng cho đường dẫn dắt các linh hồn. Cầu đứt đoạn, linh hồn không có lối về.